

ГАЛЕРИЯ
БАРД

СЪВРЕМЕННИ
РОМАНИ

НОРА

РОВЪРТС

Нейното име блести сред най-големите имена на Америка!

КРАЯТ НА РЕКАТА

БЕСТСЕЛЪР НА ГОДИНАТА в класацията на „Ню Йорк Таймс“

БАРД

НОРА РОБЪРТС

КРАЯТ НА РЕКАТА

Превод: Йорданка Пенкова

chitanka.info

Родителите на Оливия са между най-бляскавите съпружески двойки в Холивуд... до нощта, когато идва чудовището. Чудовището, което унищожава красивия им живот и я лишава завинаги от майка. Чудовището с лицето на баща ѝ...

Вече млада жена, Оливия открива, че спомените ѝ от онази нощ са избледнели. Въпреки страха и изминалите години за нея е важно да си спомни събитията от онази злокобна нощ, да научи истината за своето детство.

На помощ идва писателят Ноа Брейди. Той е син на полица, намерил Оливия, скрита в гардероба на детската си стая преди толкова много години. Ноа иска да възстанови случилото се и да разкаже историята, станала част от анализите на Холивуд. Оливия получава възможност да се изправи лице в лице със своето трагично минало... и с копнежите на самотното си сърце.

Но преди да се примири с миналото, тя трябва да се пребори за бъдещето си. Защото наоколо отново броди чудовището...

*На мама и татко
Благодаря ви, че сте мои родители*

*„Прекрасна, тиха, мами
тъмната гора,
но обещания съм, дал, ще ги
сдържа
и дълъг път ще мина, преди да
спя,
и дълъг път ще мина, преди да
спя.“*

*Робърт
Фрост*

ПРОЛОГ

Чудовището се беше върнало. Отново миришеше на кръв. Звуците, които издаваше, всяваха ужас в сърцето ѝ.

Тя нямаше друг избор, освен да бяга. Но този път към него.

Великолепната приказна гора, която някога бе неин рай, която винаги бе смятала за свое убежище, изведнъж се превърна в кошмар. Величествено извисяващите се дървета вече не бяха свидетелство за жизнеността на природата, а жива клетка, която можеше да се затвори около нея и да скрие него. Блестящият килим от мъх бе бълбукащо тресавище, което засмукваше обувките ѝ. Тя си проби път през папратите, като брулеше мокрите им листа и оставяше след себе си само лепкави стъбла. Подхлъзна се на гнил пън и стъпка младите филизи, избуяли около него.

Зелени сенки се плъзгаха пред нея, покрай нея, зад нея, нашепвайки сякаш познатото:

„Ливи, любов моя, нека ти разкажа приказка.“

Дъхът излизаше от дробовете ѝ на хлипове, натежал от страх и мъка. Кръвта по пръстите ѝ бе засъхнала.

Дъждът валеше неспирно в брулените от вятъра корони на дърветата и се процеждаше в неми струйки по покритата с лишей кора. Просмукваше се в жадната земя, докато целият свят се пропи с влага, напраця и затръпна в очакване.

Тя забрави дали е преследвач или преследвана, само някакъв дълбок първичен инстинкт ѝ подсказваше, че движението означава оцеляване.

Ще го намери или той ще намери нея. И всичко ще свърши. Само не бива да се превръща в страхливка. И ако на този свят има справедливост, ще открие накрая мъжа, когото обича. Жив.

Сви пръсти и скри в дланта си кръвта, която знаеше, че е негова, скъта я като надежда.

Мъгла се стелете долу ниско, ала се раздвояваше пред широките ѝ, решителни крачки. Сърцето ѝ блъскаше диво в ребрата, кръвта в

слепоочията, във върховете на пръстите.

Чу изпукване над главата си, внезапен трясък, и отскочи встрани, когато натежал от влагата, вятъра и времето клон рухна на земята.

Нечия малка смърт отваряше простор за нов живот.

Тя сложи ръка на единственото оръжие, което имаше, с ясното съзнание, че би убила, за да живее.

И през наситената зелена светлина, в която витаеха още потъмни сенки, съзря чудовището, каквото си го спомняше от своите кошмари.

Окървавено, вперило очи в нея.

ОЛИВИЯ

„Детенце сал, що диша с лекота и с всяка фибра чувства, че е живо, какво могло би то да знае за смъртта?“

Уилям Уърдсуърт

ГЛАВА 1

Бевърли Хилс, 1979

Оливия беше четиригодишна, когато чудовището дойде. Промъкна се в сънищата ѝ, които не бяха същински сънища, и с окървавени ръце грабна онова, което най-много блазни чудовищата — простодушието ѝ.

Една нощ в средата на лятото, когато луната бе светла и пълна като детско сърце и във въздуха се носеше нежен аромат на рози и жасмин, то се прокрадна в къщата, за да причини болка, за да убие, за да остави след себе си безучастен мрак и мирис на кръв.

След неговото идване нищо вече не беше същото. Красивата къща с многото великолепни стаи и стотиците квадратни метри излъскан под щеше да остане завинаги осквернена от неговия призрак и кънтящото ехо на погубеното детство на Оливия.

Майка ѝ казваше, че няма чудовища. Те били само наужким и страшните сънища си оставали само сънища. Но в нощта, когато Оливия видя чудовището, чу го, усети миризмата му, тя нямаше как да не повярва, че не е истинско.

И вече нямаше кой да сяде на леглото ѝ, да я милва по косите и да ѝ разказва хубави приказки, докато заспи.

Нейният баща ѝ разказваше най-интересните приказки, очарователно глупави, с розови жирафи и двуглави крави. Ала той се бе разболял и болестта го бе накарала да върши лоши неща, да говори страшни думи с висок, отривист глас, който изобщо не приличаше на неговия. Наложило се бе да си отиде. Майка ѝ ѝ бе казала, че трябвало да си отиде, за да се лекува. Затова му бе позволено да идва при нея само понякога и мама, леля Джейми или вуйчо Дейвид трябваше да стоят през цялото време в стаята.

Веднъж ѝ разрешиха да отиде в новата му къща до плажа. Леля Джейми и вуйчо Дейвид я заведоха там и тя бе очарована и възхитена от широката стъклена стена, през която се виждаше как се надигат и сгромолясват вълните, как водата се простира далеч-далеч, чак дотам, където се слива с небето.

После татко искаше да я изведе да поиграят на плажа, да построят пясъчен замък, само те, двамата. Но леля ѝ и забрани. После се спречкаха с баща ѝ, отначало тихо, с онези съскащи гласове, които възрастните си мислят, че децата не чуват. Ала Оливия чу и побърза да седне пред големия прозорец, взряна упорито във водната шир. Когато гласовете станаха по-високи, престана да ги слуша, защото от тях я заболяваше стомахът и ѝ пресъхваше гърлото.

А и не желаше да чува как татко нарича леля Джейми с лоши имена и как вуйчо Дейвид нарежда заплашително: „Внимавай да не сбъркаш, Сам. Само внимавай да не сбъркаш. Би било зле за теб.“

Накрая леля Джейми каза, че трябва да си тръгват, и я изнесе навън при колата. Оливия помахала над рамото ѝ, но баща ѝ не ѝ отговори. Само ги гледате с отпуснати ръце, свил юмруци.

Повече не ѝ разрешиха да отиде в къщата на плажа и да гледа вълните.

Но всичко беше започнало много преди това. Седмици преди да отидат в къщата на плажа и много преди да дойде чудовището.

След онази нощ, когато баща ѝ влезе в стаята ѝ и я събуди. Той крачеше напред-назад и шепнеше хрипливо нещо. Звукът бе остър, но Оливия не се изплаши, само се размърда в широкото легло с бял дантелен балдахин. Защото това беше баща ѝ. Дори когато лунната светлина от прозореца заля лицето му и той се стори зло, а очите му — блестящи по странен начин, той пак си бе нейният татко.

Сърцето и преля от обич и вълнение.

Сега той ще навие музикалната кутия на тоалетната ѝ масичка, онази със синята фея от „Пинокио“, дето свиреше „Когато видиш падаща звезда“. Седна в леглото и се усмихна сънливо.

— Здравсти, татко. Разкажи ми приказка.

— Добре, ще ти разкажа приказка. — Той извърна глава и се загледа в дъщеря си, дребничка, с разчорлени от съня руси коси и големи кафяви очи. Но виждаше единствено собствения си гняв. — Ще ти разкажа, Ливи, любов моя. Проклетата приказка за една красива уличница, която се научила да лъже и да мами.

— Къде е тази улица, татко?

— Каква улица?

— Онази, красивата.

Той се обърна и оголи зъби в усмивка.

— Ти не ме слушаш! Не ме слушаш, също както майка си. Казах уличница, по дяволите!

Стомахът на Оливия се сви от крясъка му и тя усети в устата си странно металическо парене. Още не знаеше, че това е страх, за пръв път усещаше вкуса му.

— Какво е уличница?

— Майка ти! Шибаната ти майка е уличница! — Той помете с ръка тоалетната масичка и запрати на пода музикалната кутия и другите ѝ малки съкровища.

Оливия се сви в леглото и се разплака.

Той изкрещя: „Престани да хленчиш!“ След малко каза, че съжалявал. Щял да ѝ купи нова музикална кутия. Дойде и я взе на ръце. Миришеше странно, като стая след парти на възрастните, преди Роза да е почистила.

Тогава дотича майка ѝ. Дългите ѝ коси бяха разпуснати, бялата ѝ нощница се открояваше на лунната светлина.

— Сам, за Бога, какво правиш? Няма нищо, Ливи, няма нищо. Не плачи, малката ми. Татко съжалява.

Той едва не се задуши от ярост и злоба, когато видя двете руси глави, склонени една към друга. С ужас осъзна, че ръцете му са свити в юмруци, готови да удрят.

— Казах ѝ, че съжалявам.

Но когато пристъпи напред с намерението да се извини още веднъж, жена му рязко вдигна глава. В сумрака очите ѝ блестяха от ожесточение, граничещо с омраза.

— Стой далеч от нея!

Гневната заплаха в гласа ѝ накара Оливия да изскимти.

— Не ми казвай да стоя далеч от собствената си дъщеря! Дошло ми е до гуша, адски ми е дошло до гуша от твоите заповеди, Джули.

— Пак си се натъпкал с дрога. Няма да те пусна да припариш до нея, когато си друсан.

Последваха крясъци и трясък от съборени предмети. Майка ѝ изпищя от болка. Оливия изпълзя от леглото и се скри сред купа плюшени играчки в стенния гардероб.

По-късно научи, че майка ѝ е успяла да го избута от стаята, да заключи и да извика полицията по нейното телефонче с Мики Маус. Спомняше си само, че през онази нощ тя бе допълзляла при нея в

гардероба, бе я притиснала до гърдите си и ѝ бе обещала, че всичко ще бъде наред.

Тогава си бе отишъл баща ѝ.

Спомените за случилото се онази нощ понякога се промъкваха в съня ѝ. Тя се събуждаше, слизаше от леглото и тичаше в стаята на майка си по-нататък по коридора. Просто за да се увери, че е там. Да види дали баща ѝ не си е дошъл, вече напълно оздравял.

От време на време живееха на хотел или в друга къща. Работата на майка ѝ изискваше често да пътува. След като баща ѝ се разболя, Оливия винаги заминаваше с нея. Хората казваха, че майка ѝ е звезда и това ѝ се струваше смешно. Знаеше, че звездите са онези малки светлинки горе на небето, а майка ѝ беше тук. Правеше филми и много, много хора идваха да я гледат как се прави на някоя друга. Татко също правеше филми и Оливия знаеше историята как са се срещнали, когато и двамата са се правели на други хора. Влюбихи се, оженили се и им се родила тя.

Щом усетеше, че баща ѝ ѝ липсва, тя разгръщаше големия кожен албум и разгледаше всички онези снимки от сватбата им, когато майка ѝ била принцеса в дълга блестяща бяла рокля, а баща ѝ — принцът в черния си смокинг.

Имало голяма сребристорбяла торта, а леля Джейми била облечена в синя рокля, с която изглеждала почти толкова хубава, колкото и майка ѝ. Оливия си представяше, че и тя е била на сватбата. Облечена в розова рокля, с цветя в косите, хванала родителите си за ръка, усмихната. На снимките всички се усмихваха и бяха щастливи.

През онази пролет тя често разглеждаше големия кожен албум.

В нощта, когато дойде чудовището, Оливия чу крясъците в съня си. Те я накараха да хлипа и да се мята. „Не ѝ причинявай болка! Не причинявай болка на мама. Моля те, моля те, моля те, татко!“

Събуди се, стресната от собствения си писък, който още отекуваше във въздуха. Искаше да отиде при майка си.

Изпълзя от леглото. Крачетата ѝ пристъпиха безшумно по килима. Потърка очи и тръгна към приглушената светлина в края на коридора.

Но стаята с голямото синьо легло и красивите бели цветя бе празна. Ароматът на майка ѝ бе тук и това я успокои. Всичките вълшебни шишенца и бурканчета бяха на тоалетната масичка. Оливия

се забавляваше понякога, като се правеше, че си слага грим и парфюм като майка си.

Един ден и тя щеше да бъде красива. Като майка си. Всички го казваха. Затананика си и взе да позира пред високото огледало. Представи си се облечена в дълга бяла рокля като принцеса и се засмя.

Омръзна ѝ да си играе. Усети, че отново ѝ се приспива и се измъкна навън да потърси майка си.

Когато наближи стълбището, видя, че долу лампите са запалени. Външната врата беше отворена и летният ветреца развя нощницата ѝ.

Помисли си, че може би има гости, а вероятно и торта. Заслиза по стълбите на пръсти, притиснала с ръка устата си, за да не се разсмее.

Чу прекрасната музика на мамината любима „Спяща красавица“.

Дневната започваше от централния коридор. Имаше висок сводест таван и огромни прозорци и врати към градината, която майка ѝ обожаваше, камина от тъмно син лазурит и под от чисто бял мрамор. Кристалните и сребърни вази преливаха от цветя, а лампите блестяха с абажурите си като скъпоценни камъни.

Ала тази вечер вазите бяха разбити на парчета, а изящните екзотични цветя — изпотъпкани и увехнали. Гладките кремави стени бяха изпръскани с червено, а масичките, които веселата Роза поддържаше излъскани до блясък, бяха прекатурени.

Усещаше се някаква ужасна миризма, която накара гърлото ѝ да се свие, а стомахът ѝ да се разбунтува.

Музиката се извиси в драматичен акорд от плачещи струни.

Тя зърна стъклцата, блещукащи на пода като пръснати диаманти, и размазаните по белия мрамор червени ивици. Повика през плач майка си и пристъпи. Тогава я видя.

Зад ъгъла на големия диван майка ѝ лежеше, обърната настрани. Едната ѝ ръка беше протегната, а пръстите ѝ — разперени. Русата ѝ коса бе мокра от кръв. Толкова много кръв. Белият халат, с който беше облечена, бе почервенял и целият накъсан.

Не можеше да изпищи, не можеше. Очите ѝ се разшириха, сърцето ѝ заблъска болезнено в гърдите и по краката ѝ потекоха вадички.

Тогава чудовището, което се бе надвесило над майка ѝ, чудовището с червени до китките ръце, с червени петна по лицето, по

дрехите, вдигна поглед. Очите му бяха диви, искрящи, като стъклата, които блестяха на пода.

— Ливи... — дрезгаво промълви баща ѝ. — Господи, Ливи! — Изправи се несигурно и тя видя сребристочервените отблясъци на окървавените ножици в ръката му.

Все още не можеше да изпищи. Но побягна. Чудовището бе истинско, чудовището идваше и тя трябваше да се скрие. Чу протяжен ридаещ зов, като вой на смъртно ранено животно в гората.

Втурна се в своята стая и се зарови между плюшените играчки в гардероба. Замря и впи невиждащи очи във вратата. Смучеше тихичко палец и слушаше как чудовището вие, вика я и я търси.

Вратите се блъскаха и трясъкът ехтеше като пистолетни изстрели. Чудовището вилнееше из къщата, ревеше и я викаше. Разярен бик с окървавени рога.

Оливия се сви на кълбо между куклите и зачака майка ѝ да дойде и да я събуди от кошмара.

Там я откри Франк Врейди. Можеше да не я забележи, както бе сгушена между всички онези мечета, кученца и красиви кукли. Тя не помръдваше, не издаваше никакъв звук. Косата ѝ бе златисторуса, спускаше се като блестящ дъжд по раменете, овалното ѝ лице, бледо като платно, сякаш бе само огромни кехлибарени очи под тъмни като визон вежди.

Очите на майка ѝ, помисли си той с мрачна жалост. Очите, които бе виждал десетки пъти на екрана. Очите, които бе изучавал преди по-малко от час, вече изцъклени и безжизнени.

Очите на детето бяха вперени в него, но сякаш не го виждаха. Разпознал белезите на шока, той клекна, но не посегна към нея, а опря ръце на коленете си.

— Аз съм Франк — тихо поде, без да сваля поглед от нея. — Няма да ти сторя нищо лошо. — Искаше му се да извика своя партньор или някой от екипа, който работеше на местопрестъплението, но се опасяваше, че това може да я изплаши. — Аз съм полицаи. — Бавно вдигна ръка и докосна значката, прикрепена за джоба на ризата. — Знаеш ли с какво се занимават полицаите, миличка?

Тя продължаваше да гледа отнесено, но му се стори, че забелязва проблясък в очите ѝ. „Контактна е — помисли си. — Чува ме.“

— Ние помагаме на хората. Дошъл съм да се погрижа за теб. Твои ли са всичките тези играчки? — Усмихна ѝ се и взе плюшен жабок. — Този го познавам. Кърмит. Участва в „Улица Сезам“. Гледаш ли го по телевизията? Моят шеф досущ прилича на Оскар Мърморкото. Но не ме издавай, че съм ти казал.

Тя не отговори и полицаят заизмъква от купа всички герои от „Улица Сезам“, които можеше да си спомни, като не спираше да говори. Дори позволи на Кърмит да скочи на коляното му. Сърцето му се късаше от начина, по който го гледаше момиченцето, с широко отворени, ужасяващо безизразни очи.

— Искаш ли сега да излезете оттук двамата с Кърмит? — Протегна ръка и зачака.

Нейната се вдигна като ръка на марионетка. После, след като го докосна, тя се хвърли в прегръдките му, зарови лице на рамото му и се разтрепери неудържимо.

Франк беше полицай от десет години, но въпреки това му идваше да заплаче.

— Хайде, миличка, няма нищо. Всичко ще бъде наред. — Помилва косите ѝ, залюля я за момент.

— Чудовището е тук! — прошепна тя.

Франк престана да ѝ люлее, взе я на ръце и се изправи.

— Вече си отиде.

— Ти ли го прогони?

— Няма го вече. — Огледа се из стаята, намери одеяло и я загърна в него.

— Трябваше да се скрия. То ме търсеше! Взело бе ножиците на мама. Искам мама...

„Мили Боже!“ — простена наум той.

Когато чу приближаващите по коридора стъпки, Оливия изплака и жално и го прегърна още по-здраво през врата. Той тръгна към вратата, като ѝ шепнеше и я потупваше по гърба.

— Франк, има... Ти си я намерил! — Детектив Треиси Хармън спря поглед върху вкопчилото се в партньора му момиченце и прокара ръка през косата си. — Съседът каза, че има сестра. Джейми Мелбърн.

Съпругът е Дейвид Мелбърн, някакъв музикален агент. Живеят само на около километър и половина оттук.

— Най-добре да им съобщиш. Миличка, искаш ли да видиш леля Джейми?

— Майка ми там ли е?

— Не, но мисля, че тя би искала да отидеш у тях.

— Спи ми се.

— Спи, малката ми, просто затвори очи.

— Видяла ли е нещо? — промърмори Трейси.

— Да. — Франк милваше косите на Оливия и натежалите ѝ клепачи се затвориха. — Да, мисля, че е видяла твърде много, по дяволите. Можем да благодарим на Бога, че копелето е било прекалено друсано, за да я намери. Обади се на сестрата. Нека заведем детето там, преди пресата да е надушила.

То се бе върнало. Чудовището се бе върнало. Оливия го виждаше как се прокрадва из къщата с лицето на баща ѝ и ножиците на майка ѝ. Кръвта се стичаше на тънки лъщящи струйки по щракащите остриета. С гласа на баща ѝ, то шептеше безспир:

„Ливи, Ливи, любов моя. Излез и ще ти разкажа приказка.“

И докато се тътреше към гардероба, дългите остриета на ножиците в ръцете му се разтваряха със свистене и пак се затваряха.

— Не, татко! Не, не, не!

— Ливи, о, скъпа, всичко е наред. Аз съм тук. Леля Джейми е при теб.

— Не му позволявай да дойде. Не му позволявай да ме намери. — Ливи изскимтя и се сгуши в ръцете на леля си.

— Няма, няма. Обещавам. — Покрусена, Джейми притисна лице в крехката извивка на детското вратле. Залюля племенницата си на меката приглушена светлина на нощната лампа и не престана да я люлее, докато тя не спря да трепери. — Аз ще те пазя от него.

Опря брадичка на главата ѝ и даде воля на сълзите си. Не си позволяваше да плаче с глас, въпреки че в гърлото ѝ се надигаха и напиряха парещи, горчиви хлипове. Сълзите тихо се стичаха по страните ѝ и мокреха косата на детето.

„О, Джули! О, Господи, Господи, Джули...“

Искаше ѝ се да извика името на сестра си. Да го изкрещи. Но Оливия отново заспиваше и се отпускате в ръцете ѝ.

Джули би искала дъщеря ѝ да бъде закриляна. Бог бе свидетел, че се беше опитала да предпази детето си.

И сега беше мъртва.

Джейми продължаваше да се люлее, за да успокои себе си, след като малката беше заспала. Красивата ѝ умна сестра с провокиращия дрезгав смях, щедро сърце и безграничен талант, мъртва на трийсет и две годишна възраст. Убита, така казаха двамата навъсени полицаи, убита от мъжа, който твърдеше, че я обича до лудост.

Е, Сам Танър наистина беше луд, помисли си тя и ръцете и се свиха в юмруци. Луд от ревност, от наркотици, от отчаяние. И ето че бе унищожил обекта, провокирал лудостта му. Ала никога, никога нямаше да, се добере до детето.

Джейми сложи внимателно Оливия на леглото, оправи одеялата и за миг задържа върховете на пръстите си върху русата ѝ коса. Спомни си нощта, когато тя се роди. Как се смееше Джули между контракциите. Само Джули Макбрайд бе в състояние да се шегува с родилните болки. А как изглеждаше Сам — красив и нервен, с блестящи от вълнение и страх сини очи и разчорлена черна коса, която Джули приглаждаше с пръсти.

После Сам донесе хубавото момиченце до стъклената преграда. В очите му имаше сълзи на любов и изумление.

Да, Джейми си спомняше това, както и че докато му се усмихваше през стъклото, си бе помислила, че те са свършени. Те, тримата заедно.

Така изглеждаше.

Отиде до прозореца и впери празен поглед навън.

Звездата на Джули тъкмо изгряваше, а тази на Сам вече ярко блестеше на хоризонта. Срецнаха се на снимачната площадка, влюбиха се безумно и само след четири месеца се ожениха, а пресата преливаше от възторзи и хвалебствия по техен адрес.

Честно казано, тя се тревожеше. Всичко бе станало така набързо, толкова по холивудски. Но Джули винаги бе знаела какво иска. Тя искаше Сам Танър. И за известно време бракът им изглеждаше не помалко чудесен от приказките, които Джули разказваше вечер на дъщеря си.

Ала вълшебната приказка бе завършила трагично — на няколко преки, само на няколко преки оттук, докато тя бе спала. Джейми стисна очи, а в гърлото ѝ се надигна ридание.

Внезапно блесналите лампи долу я накараха да подскочи и сърцето ѝ се разтуптя. Сети се, че е Дейвид, и бързо се приближи до леглото, за да се увери, че Оливия спи спокойно. Намали светлината на нощната лампа, но я остави да свети и бързо излезе от стаята. Слизаше по стълбите, когато вратата се отвори и съпругът ѝ влезе.

Той поспря за момент. Беше висок мъж с широки рамене. Тъмнокестенявата му коса беше разрошена, меките му синьо-зелени очи преливаха от умора и ужас. Онова, което винаги бе намирала у него, бе сила. Сила и стабилност. Сега изглеждаше измъчен и разколебан, мургавото му лице бе пепеляво, на твърдата му волева челюст подскачаше мускулче.

— Господи, Джейми! Мили Боже... — Гласът му изневери и това я съкруши още повече. — Имащ нужда да пийна нещо. — Той се извърна и влезе с несигурна крачка в предния салон.

Трябваше да се хване за перилата, за да не рухне, после накара краката си да се раздвижат и да го последват.

— Дейвид?

— Дай ми една минута. — Ръцете му видимо трепереха, когато взе гарафата с уиски от бюфета и си наля в ниска чаша. Опря ръка на дървото, а с другата вдигна чашата и изпи алкохола, сякаш бе лекарство.

— Господи, какво е направил с нея!

— О, Дейвид... — Не можа да каже нищо повече. Самообладанието, което бе запазила с толкова усилия след посещението на полицаите, я напусна. Тя се свлече на пода, разтърсвана от ридания.

— Извинявай, извинявай... — Той се завтече към нея и я взе в прегръдките си. — О, Джейми, толкова съжалявам!

Останаха там, на пода. Навън се развиделяваше и всичко тънеше в бисерна светлина. Тя плачеше с остри, мъчителни хлипове и на Дейвид му се стори, че ребрата ѝ ще се пръснат под напора им.

Хлиповете преминаха в стенания. Тя мълвеше името на сестра си, докато не се умори и не притихна.

— Ще те заведа горе. Трябва да си легнеш.

— Не, не, не. — Сълзите бяха помогнали. Казваше си, че са ѝ помогнали, макар да бяха оставили у нея чувство на празнота и болка. — Ливи може да се събуди. Ще има нужда от мен. Аз съм добре. Трябва да съм добре.

Отдръпна се и изтри лицето си. Главата ѝ пулсираше като открита рана, стомахът ѝ се гърчеше в спазми, но тя се изправи.

— Необходимо ми е да ми кажеш. Искам да ми кажеш всичко. — Когато съпругът ѝ поклати глава, вдигна брадичка. — Трябва да знам, Дейвид.

Той се поколеба. Изглеждаше толкова уморена, толкова бледа и уязвима. Докато Джули беше висока и стройна, Джейми бе нисичка, с дребен кокал. И двете създаваха впечатление за крехкост, но Дейвид знаеше, че то е измамно. Често се бе шегувал, че сестрите Макбрайд са жилави жени, родени да се катерят по планините и да бродят из горите.

— Да пийнем кафе. Добре, ще ти разкажа всичко, което знам.

Също както сестра си, Джейми бе отказала прислуга, която да живее в къщата. Това бе нейният дом и не желаше да пожертва неговата интимност. Прислужницата, която идваше през деня, щеше да се появи едва след два часа, така че сама се зае с кафето, докато Дейвид седеше край плота и гледаше през прозореца.

Мълчаха. Тя прехвърли в главата си задачите, с които трябваше да се справи този ден. Най-тежката щеше да е обаждането на родителите им и отсега събираше смелост. Трябваше да се уреди погребението, като се запази по възможност най-голямо достойнство и дискретност. Медиите щяха да се нахвърлят като лешояди. Трябваше да се погрижи телевизията да не ги безпокои, докато Оливия е в къщата.

Сложи две чаши кафе на плота и го подкани:

— Хайде, разкажи ми.

— Няма нещо по-различно от онова, което детектив Брейди вече ни каза — поде Дейвид. — Вратата не е разбита. Тя го е пуснала. Била е... въ... облечена като за лягане, но не е бързала да си легне. Изглежда, че е била в дневната и се е занимавала с вестниците. Знаеш колко много обичаше да изпраща изрезки на вашите. — Той потърка лицето си с ръце, после взе кафето. — Вероятно са се скарали. Имаше следи от борба. Използвал е ножиците ѝ. — Очите му се изпълниха с ужас. — Джейми, той трябва съвсем да е откачил.

Погледът му потърси нейния и остана вперен в нея. Взе ръката ѝ и тя стисна пръстите му.

— Той... Бързо ли е станало?

— Не мога... Никога не съм виждал... Бил е обезумял от ярост. — Затвори очи за момент. Джейми щеше да научи, при всяко положение. Информацията щеше да изтече, вестниците щяха да се напълнят с истини и лъжи. — Джейми, тя беше... Намушкал я е няколко пъти и ѝ е прерязал гърлото.

Тя пребледня, но ръката ѝ продължаваше да стиска неговата.

— Джули се е борила. Положително е оказала съпротива. Наранила го е.

— Не знам. Трябва да ѝ направят аутопсия. След това ще знаем повече. Те мислят, че Оливия е видяла нещо и после се е скрила. — Пийна кафе с плахата надежда, че то ще успокои свития му стомах. — Искат да говорят с нея.

— Не могат да я подлагат на това. — Този път Джейми се дръпна и измъкна ръката си. — Тя е съвсем малка, Дейвид. Няма да им го позволя! Знаят кой го е извършил — процеди с ожесточение и горчицина. — Няма да допусна детето на сестра ми да бъде разпитвано от полицията.

Дейвид изпусна дълга въздишка.

— Той твърди, че е намерил Джули така. Че е влязъл и я е намерил вече мъртва.

— Лъжец! — Очите ѝ запламтяха, ярка червенина обля лицето ѝ. — Мръсен убиец! Искам го мъртъв. Искам да го удуша със собствените си ръце. През последната година отрови живота ѝ и накрая я уби. Малко му е да гори в ада!

Тя скочи от мястото си и закръжи наоколо, изпълнена от желание да разбие нещо, да разкъса нещо на парчета. После спря изведнъж, видяла Оливия, която я гледаше от прага с широко отворени очи.

— Ливи!

— Къде е мама? — Долната ѝ устна трепереше. — Искам мама.

— О, Ливи... — Гневът на Джейми премина в скръб, а скръбта в безпомощност. Тя се наведе и взе детето на ръце.

— Чудовището дойде и нарани мама. Тя добре ли е вече?

Отчаяните очи на Джейми срещнаха погледа на Дейвид над главата на Оливия. Той протегна ръка, тя отиде при него и тримата

останаха прегърнати.

— Майка ти трябваше да замине, Ливи. — Джейми затвори очи и целуна детето по главата. — Тя не искаше, но се наложи.

— Скоро ли ще се върне?

Сърцето на Джейми заплашваше да се пръсне като разбиваща се в скалите вълна.

— Не, скъпа. Няма да се върне.

— Но, тя винаги се връща!

— Този път няма да може. Трябваше да отиде на небето и да стане ангел.

Оливия разтърка очи.

— Като на филм ли?

Краката на Джейми се разтрепериха и тя седна, прегърнала детето на сестра си.

— Не, малката ми, този път не е като на кино.

— Чудовището я нарани, а аз избягах. Затова няма да се върне. Сърдита ми е.

— Не, не, Ливи. — Като се молеше Бог да я дари с мъдрост, Джейми се облегна назад и обхвана между дланите си, лицето на Оливия. — Тя е искала да избягаш. Искала е да си умно момиче, да избягаш и да се скриеш. Да бъдеш в безопасност. Искала е това повече от всичко. Ако не беше го сторила, щеше много да се натъжи.

— Значи ще се върне утре. — Утре беше за нея понятие, което означаваше по-късно, друг път, скоро.

— Ливи — кимна Дейвид на Джейми, премести детето в своя скут и изпита облекчение, когато то опря глава на гърдите му, — тя не може да се върне, но ще те наблюдава от горе, от небето.

— Не искам да е на небето! — Оливия се разплака и заподсмърча сподавено. — Искам да си ида у дома и да видя мама.

Джейми протегна ръце към нея, но Дейвид поклати глава.

— Остави я да се наплаче.

Тя стисна устни и кимна. После се надигна, за да се качи горе и да се обади на родителите си.

ГЛАВА 2

Репортерите дебнеха — глутница освирепели вълци, надушили кръв от разбити сърца. Така поне мислеше за тях Джейми, която бе барикадирала семейството си зад затворените врати. В интерес на истината доста от тях бяха потресени и съобщаваха за случилото се с възможно най-голямата деликатност, която можеха да си позволят с оглед обстоятелствата.

Джули Макбрайд се ползваше с широки симпатии и макар да бе обект на желание, възхищение и завист, бе обичана.

Ала Джейми не беше особено склонна да бъде справедлива. Не и докато Оливия седеше като кукла в гостната или слизаше по стълбите, слаба и бледа като призрак. Не беше ли достатъчно, че детето бе загубило майка си по възможно най-ужасния начин? Не беше ли достатъчно, че тя самата бе загубила сестра си, близначката си, най-добрата си приятелка?

Но живееше вече осем години в бляскавия свят на Холивуд с неговите примамливи илюзии и знаеше, че никога не е достатъчно.

Джули Макбрайд беше популярна личност, символ на красотата, таланта и сексапилността. Излъчваше очарованието на обикновено момиче, на провинциалистка, превърнала се в принцеса от филмите, която се бе омъжила за властващия принц и живееше с него в замъка му в Бевърли Хилс.

Онези, които даваха парите си в касите на кината, които поглъщаха захаросаните статии в „Пийпъл“ или нелепиците в таблоидите, я смятаха за своя. Джули Макбрайд с охотно раздаваната блестяща усмивка и дрезгавия глас.

Ала не я познаваха. О, въобразяваха си, че я познават от многобройните интервюта и хвалебствени статии. В повечето от тях Джули наистина бе искрена и открита. Тя си беше такава. И никога не приемаше успеха си за даденост. Той винаги я бе очаровал и радвал. Но колкото и много печатарско мастило, магнетофонни и филмови ленти да бяха изразходвани за актрисата, почитателите ѝ така и не бяха разбрали жената: нейната склонност към шеги и закачки, нейната

любов към горите и планините в щата Вашингтон, където бе израсла, нейната абсолютна преданост към семейството, непоколебимата обич и привързаност към дъщеря ѝ.

И трагичната ѝ неизкоренима любов към мъжа, който я бе убил.

На Джейми ѝ беше най-трудно да приеме последното. Единственото, за което бе в състояние да мисли, бе, че Джули го бе пунала. Накрая бе послушала сърцето си и бе отворила вратата на човека, когото обичаше, макар да знаеше, че той не е вече същият.

Дали и тя би постъпила така? Те двете си приличаха в много отношения, повече от сестри, повече от приятелки. Това отчасти се дължеше на факта, че са близначки, макар и разнаяйчни, отчасти на общото им детство в горския пущинак. Часовете, дните, вечерите, които прекарваха заедно в търсене на нови открития. Докато опознаваха и обикваха мириса, звуците и тайните на леса. Следваха пътеките, спяха под звездите, споделяха мечтите си със същата естественост, с каквата някога бяха делили утробата.

Сега Джейми се чувстваше така, сякаш и в нея бе умряло нещо. Най-доброто, помисли си тя. Най-чистото и най-уязвимото. Съмняваше се, че някога отново ще бъде цялостна личност. Знаеше, че никога повече няма да е същата.

Силна — да, можеше да бъде силна. Трябваше да бъде силна. Оливия зависеше от нея, Дейвид се нуждаеше от нея. Той също бе обичал Джули, възприемал я бе като своя собствена сестра. И родителите им смяташе за свои.

Тя престана да крачи напред-назад и погледна към стълбището. Сега те бяха тук. Горее, с Оливия в нейната стая. Те също щяха да имат нужда от нея. Колкото и да бяха корави, през следващите седмици щяха да се нуждаят от помощта на единствената им останала дъщеря, за да издържат.

Звънецът на външната врата иззвъня и Джейми подскочи, после затвори очи. Тя, която някога се бе мислила за безстрашна, сега се разтреперваше от сенки и шепот. Пое си въздух и бавно го изпусна.

Дейвид бе уредил охрана и на репортерите бе забранено да влизат в тяхната собственост. Но през този дълъг, ужасен ден някой все успяваше да се промъкне до входната врата от време на време. Искаше ѝ се да не обръща внимание на звънеца. Да го остави да звъни, звъни, звъни. Но това щеше да разтревожи Оливия, да разстрои родителите ѝ.

Тръгна решително към вратата с намерението да се разправи с репортера, после разпозна през матовото стъкло детективите, които бяха дошли сутринта по тъмно, за да ѝ съобщят за смъртта на Джули.

— Госпожо Мелбърн, Извинете, че ви безпокоим.

Говореше Франк Брейди и Джейми се обърна към него.

— Детектив Брейди?

— Да, може ли да влезем?

— Разбира се — отстъпи да им направи път.

Франк обърна внимание, че тя се владее достатъчно, за да остане зад вратата и да не позволи на телевизионните екипи да я засекат с камерите си. Нейното самообладание му бе направило впечатление още предишната вечер. Тя бе изхвърчала от къщата още преди колата им да спре пред входа. Но щом бе видяла момиченцето в ръцете му, сякаш се бе сепнала и се бе овладяла. Заела се бе с племенницата си, завила я бе плътно и я бе занесла горе.

Докато ги водеше към салона, той отново я огледа внимателно.

Вече знаеше, че тя и Джули Макбрайд са близначки и че Джейми е по-голяма със седем минути. Ала не си приличаха толкова, колкото можеше да се очаква. Джули Макбрайд притежаваше ослепителна красота — въпреки изящните черти и златистия цвят на косата и очите, тя бе ярка като пламък и направо те изгаряше, когато я гледаш.

Сестра ѝ имаше по-ненатрапчива външност. Правата ѝ коса бе по-скоро кестенява, отколкото руса, подстригана на черта на височината на брадичката. Очите ѝ бяха по-скоро шоколадовокафяви, отколкото златисти и нямаха онзи чувствен израз, подчертаван от полуспуснатите клепачи. Беше около метър и шейсет и по изчисленията на Франк, при тези фини кости, сигурно някъде към петдесет килограма, а дългокраката Джули се бе извисявала с цели десет сантиметра над нея.

Чудеше се дали Джейми бе завиждала на сестра си, на безупречната ѝ външност и на голямата ѝ слава.

— Какво да ви предложи? Кафе?

Трейси прецени, че тя чувства нужда да свърши нещо нормално, преди да преминат към работата.

— Не бих отказал едно кафе, госпожо Мелбърн. Ако не ви затруднява прекалено.

— Не... тук каничките като че ли вървят денонощно. Ще се погрижа. Седнете, моля.

— Държи се — изкоментира Трейси, когато двамата с партньора му останаха сами.

— Силна жена. — Франк разтвори леко завесите, за да разгледа тълпата репортери, фотографи и оператори, обсадили градината. — Тук ще стане зверилник. И то за дълго. Не всеки ден се случва принцесата на Америка да бъде жестоко заклана, и то в собствения ѝ замък.

— От принца — допълни Трейси. Потупа джоба, в който държеше цигарите, но се отказа. — Може да опитаме още веднъж с него, преди да се е съвзел и да е повикал адвоката си.

— Тогава ще трябва да си свършим добре работата. — Франк, пусна завесите и се обърна, когато Джейми влезе с подноса.

Седна едновременно с нея. Не се усмихна. Беше прочел в очите ѝ, че не очаква и не желае любезности и преструвки.

— Благодаря ви, госпожо Мелбърн. Зная колко ви е тежко.

— В момента ми се струва, че винаги ще се чувствам така. — Почака, докато Трейси сложи две препълнени лъжички захар в кафето си. — Искате да говорите с мен за Джули.

— Да, госпожо. Известно ли ви е, че преди три месеца сестра ви се е обаждала на деветстотин и единайсет заради домашен скандал?

— Да. — Ръцете ѝ не трепереха, когато взе чашата. — Сам се беше прибрал вкъщи настроен агресивно. И този път агресията му беше физическа.

— Този път?

— Словесно и емоционално я бе малтретирал и преди това. — Гласът ѝ бе рязък и ясен. Не му позволяваше да трепне. — През последната година и половина, доколкото знам.

— Мислите ли, че господин Танър има проблеми с дрогата?

— Много добре знаете, че Сам е наркоман. — Тя продължаваше да гледа Франк в очите. — Ако не сте го разбрали, значи не сте за тази професия.

— Извинете, госпожо Мелбърн, двамата с детектив Брейди се опитваме да не пропуснем нещо и да потвърдим всеки слух. Предполага се, че познавате съпруга на сестра си, навиците му. Може би тя е говорила с вас за личните им проблеми?

— Да, разбира се. Джули и аз бяхме много близки. Говорехме за всичко. — Джейми отклони поглед за момент. Мъчеше се всичко у нея да остане спокойно — глас, ръце, очи. — Мисля, че започна преди две години, кокаин в компания. — Усмихна се леко, но усмивката ѝ бе сурова. На Джули ѝ бе неприятно. Караха се заради това. Скандалите зачестиха. По разни поводи. Неговите два последни филма не бяха особено успешни, нито според критиката, нито финансово. Актьорите понякога са доста крехки създания. Джули бе разтревожена, защото Сам стана нервен, сприхав. Но колкото ѝ да се опитваше да оправи нещата, собствената ѝ кариера бе във възход. Той се чувстваше засегнат от това, започна да негодува и срещу нея.

— Ревнувал е — уточни Франк.

— Да, вместо, както би трябвало, да се гордее. Започнаха да излизат по-често — партита, клубове. Той чувстваше нужда да го виждат. Джули го подкрепяше в това отношение, макар че си бе домашарка. Знам, че представата за нея — красотата и славата ѝ — трудно се съчетава с жена, която се чувства най-щастлива вкъщи, в градината, с дъщеря си, но Джули си беше такава. — Гласът ѝ изневери. Тя го прочисти, отпи от кафето и продължи: — Работеше над филма „Дим и сенки“ с Лукас Манинг. Беше ангажираща, трудна роля. С голямо физическо напрежение. Джули не можеше да работи по дванайсет или четиринайсет часа, да се прибира вкъщи и после да се преоблича и гримира, за да прекарва вечер след вечер в града. Трябваше ѝ време да си почине, да се види с Оливия. Така че мъжът ѝ започна да излиза сам.

— Имаше слухове за сестра ви и Манинг.

Джейми премести погледа си върху Трейси и кимна.

— Да, нещо обичайно, когато двама души възпламеняват екрана. Публиката се настройва романтично. И си пада по клюките. Сам я тормозеше заради различни мъже, особено заради Лукас напоследък. Слуховете бяха неоснователни. Джули смяташе Лукас за приятел и за прекрасен изпълнител на главната мъжка роля...

— Как го приемаше Сам? — попита Франк.

Тя въздъхна и остави чашата, но се въздържа да разтрие слепоочия, за да прогони болката зад тях.

— Ако беше преди три-четири години, щеше да го обърне на шега. А сега я тормозеше, нападаше я. Обвиняваше я, че се опитва да

направлява живота му, че окуражава други мъже, а накрая и че спи с други мъже. Лукас беше главната му мишена. Това много обиждаше Джули.

— При подобно отношение някои жени биха потърсили отдушник в някой приятел, в друг мъж. — Франк я наблюдаваше внимателно. Очите ѝ запламтяха, устните ѝ се свиха.

— Джули се отнасяше сериозно към брака си. Обичаше своя съпруг. Толкова много, оказва се, че му остана вярна, докато не я уби. И ако държите да изопачите всичко и да я изкарате повърхностна и лекомислена...

— Госпожо Мелбърн — вдигна ръка Франк, — ако искаме да приключим този случай и да постигнем справедливост за вашата сестра, трябва да си изясним цялата картина.

Тя си наложи да диша бавно и си доля кафе, въпреки че не ѝ се пиеше.

— Картината е проста. Нейната кариера бе във възход, а неговата беше под въпрос. Колкото по-несигурно ставаше положението, толкова по-често Сам прибягваше до наркотиците и толкова повече обвиняваше нея. Онази нощ миналата пролет Джули повика полицията, защото я бе нападнал в стаята на дъщеря им и тя се бе изплашила за Ливи. Изплашила се бе за всички им.

— Подала е молба за развод.

— За нея това бе трудно решение. Искаше Сам да се лекува, да отиде на лекар. Прибягна до раздялата, за да му въздейства. Но преди всичко искаше да предпази дъщеря си. Сам бе станал неуравновесен. Тя не желаше да подлага на риск детето.

— И все пак в нощта на смъртта си, изглежда, му е отворила вратата.

— Да. — Сега вече ръцете на Джейми се разтрепериха. Тя остави чашата и ги стисна в скута си. — Джули го обичаше. Въпреки всичко го обичаше и вярваше, че ако успее да се пребори с наркотиците, отново ще се съберат. Искаше още деца. Искаше да си върне съпруга. Внимаваше медиите да не надушат за развода. Освен семейството, единствените хора, които знаеха за него, бяха адвокатите. Надяваше се да го запази в тайна колкото е възможно по-дълго.

— Как тогава се е решила да му отвори, след като е разбрала, че е дрогиран?

— Не знам, но е станало точно така, нали?

— Просто се опитвам да си изясня нещата — рече Франк.

— Щом му е отворила, значи е искала да му помогне и е вярвала, че може да го обуздае. Ако не беше Ливи, не мисля, че би подала молба за развод.

Но дъщеря ѝ е била в къщата онази нощ, помисли си Франк. В къщата, изложена на риск.

— Вие сте познавали и двамата много добре.

— Да.

— Според вас Сам Танър способен ли е да убие сестра ви?

— Онзи Сам Танър, за когото Джули се омъжи, би се хвърлил под влак, за да я предпази. — Джейми отново взе кафето си, но не отми горчилката, която се бе наслоила в гърлото ѝ. — Този, когото сте арестували, е способен на всичко. Той е убил сестра ми. Намушкал я е, заклал я е като животно. Искам да си плати за това.

Говореше с безстрастен глас, ала очите ѝ пламтяха от омраза. Франк срещна яростния ѝ поглед и кимна.

— Разбирам чувствата ви, госпожо Мелбърн.

— Не, не, господин детектив, не бихте могли.

Франк отмина думите ѝ без коментар, а Треиси се размърда на стола си.

— Много би ни помогнало, ако ни дадете възможност да поговорим с Оливия.

— Тя е на четири години.

— Разбирам, но на практика е единственият свидетел на станалото. Нужно ни е да знаем какво е видяла, какво е чула. — Забелязал несъгласието и колебанието в изражението ѝ, той настоя. — Госпожо Мелбърн, не искам да наскърбявам още повече вас и семейството ви, нито да разстройвам детето, но тя е част от всичко това. Ключова фигура.

— Как можете да искате от мен да я връщам към онова, да я карам да говори за него?

— То е в главата ѝ. Каквото и да е видяла или чула, то вече е там. Нужно е да я попитаме какво е то. Тя ме познава от онази нощ. С мен се чувства в безопасност. Ще бъда внимателен с нея.

— Господи! — Джейми вдигна ръце, притисна пръсти към очите си и се опита да разсъждава трезво. — Трябва да присъствам. Трябва

да остана с нея и ще престанете, щом кажа, че е достатъчно.

— Чудесно. Тя ще е по-спокойна, ако и вие присъствате. Имате думата ми. Ще се постарая да е по възможност по-леко за нея. Аз самият имам дете.

— Съмнявам се, че то някога е присъствало на убийство.

— Не, госпожо, но баща му е полицай. — Франк се изправи с лека въздишка. — Децата виждат и чуват повече, отколкото ни се иска.

— Възможно е. — Откъде можеше да знае, мислеше си тя, докато ги водеше по коридора и нагоре по стълбите. Дейвид не бе настоял за деца и тъй като тя самата не бе много убедена, че иска, бе се задоволила с ролята на предана леля.

Сега трябваше да се учи. Всички те трябваше да се учат.

Пред вратата на спалнята направи знак на двамата детективи да се отдръпнат. Открехна я, видя, че родителите ѝ са седнали на пода с Оливия и редят детски пъзел.

— Мамо, би ли дошла за малко?

Жената, която се появи, имаше дребната конструкция на Джейми, но изглеждаше по-яка. Загорялата ѝ кожа и избелелите от слънцето краища на кестенявата ѝ коса издаваха, че обича да е на открито, Франк прецени, че е на петдесет и две-три години, но сигурно минаваше за по-млада. Ала сега лицето ѝ бе посърнало и набраздено, от скръб. Меките ѝ сини очи, зачервени, с дълбоки тъмни сенки, се спряха върху лицето на Франк, после се насочиха към партньора му.

— Майка ми, Валери Макбрайд. Мамо, това са детективите, които... Те водят разследването. Искат да говорят с Ливи.

— Не! — Вал се изопна и затвори вратата зад себе си. — Невъзможно е. Тя е още съвсем малка. Няма да позволя. Няма да позволя на никого да ѝ напомня за случилото се.

— Госпожо Макбрайд... — Франк не успя да каже нищо повече, защото тя се нахвърли върху него.

— Защо не я защитихте? Защо не задържахте онзи убиец далеч от нея? Моята дъщеря е мъртва. — Тя закри лице и заплака.

— Моля ви, почакайте тук — промърмори Джейми и прегърна майка си. — Ела да полегнеш, мамо. Хайде, ела.

Когато се върна, бе пребледняла и се виждаше, че е плакала. Но очите ѝ вече бяха сухи.

— Да свършваме с това. — Изпъна рамене и отвори вратата.

Мъжът, който вдигна поглед към тях, бе кръстосал дългите си крака по индиански. Златистата му коса бе изпъстрена със сребристи кичури, благородното му тясно лице бе потъмняло от слънцето. Тъмнокехлибарените му очи, които бяха наследили по-малката му дъщеря и внучката му, бяха разположени раздалечено под тъмните вежди, окръжени от бръчици.

Широката длан на издължената му ръка легна върху рамото на Оливия в инстинктивен покровителствен жест, докато се мъчеше да разпознае мъжете зад Джейми.

— Татко — насили се тя да се усмихне, — това са детектив Брейди и детектив Хармън. Баща ми, Роб Макбрайд.

Роб се изправи и въпреки че се ръкува с двамата детективи, продължи да стои между тях и внучката си.

— За какво се отнася, Джейми?

— Трябва да говорят с Ливи — тихо промълви тя и хвана ръката му, преди да е възразил. Стисна я и повтори: — Трябва, татко! Моля те. Мама е разстроена. Полегна си в твоята стая. Аз ще остана тук. Ще бъда с Ливи през цялото време. Иди да поговориш с нея, моля те. — Гласът заплашваше да ѝ изневери и тя замълча за момент. — Моля те, трябва да го направим. Заради Джули.

Той се наведе и опря чело в нейното. Постоя малко така, наведен, вкопчил се в ръката ѝ.

— Добре, ще поговоря с майка ти.

— Къде отиваш, дядо? Не сме довършили пъзела.

Той се обърна и погледна детето, като се бореше с напирещите в очите му сълзи.

— Ще се върна след мъничко, Ливи. Да не вземеш да пораснеш, докато ме няма.

Тя се изкикоти на думите му, но щом спря поглед върху Франк, пъкна палец в устата си.

Знаеше кой е полицаят с дългите ръце и зелените очи. Лицето му изглеждаше уморено и тъжно, но си спомняше, че има приятен глас и нежни ръце.

— Здравсти, Ливи. — Франк приклепна. — Помниш ли ме?

Тя кимна и отговори, без да вади палеца от устата си.

— Ти си Франк, полицаят. Ти прогони чудовището. То ще се върне ли?

— Не.

— Можеш ли да намериш моята майка? Тя трябваше да отиде на небето и сигурно се е загубила. Можеш ли да отидеш да я намериш?

— Бих искал да можех. — Той седна на пода и кръстоса крака като дядо й.

Бликналите в очите на Оливия сълзи трептяха на ресниците й и пронизваха сърцето му като мънички остриета.

— Защото тя е звезда ли? И звездите трябва да са небето?

Франк чу зад гърба си едва доловимото отчаяно възклицание на Джейми, която бързо се овладя и пристъпи напред. Но трябваше да спечели доверието на детето, така че го погали по страната и произнесе:

— Понякога, когато много ни провърви, някои звезди остават с нас за известно време, ала когато дойде време да си отидат, ние се натъжаваме. Няма нищо лошо в това да си тъжен. Нима не знаеш, че звездите са тук дори през деня?

— Но не се виждат.

— Да, но те ни виждат. Твоята майка винаги ще е с теб и ще бди над теб.

— Искам да си дойде у дома. С моите кукли ще направим празненство в градината.

— Твоите кукли обичат ли празненствата?

— Всички ги обичат. — Тя взе Кърмит, когото бе донесла със себе си. — Той яде скакалци.

— Бива си го твоят жабок. Как ги обича, без нищо или с шоколадова глазура?

Очите й светнаха.

— Аз обичам всичко с шоколадова глазура. Ти имаш ли си момиченце?

— Не, имам си момченце и то понякога яде скакалци.

Оливия се разсмя и извади палеца от устата си.

— Не е вярно.

— О, вярно е. Боях се, че ще стане зелен и ще започне да подскача. — Франк се пресегна лениво, взе парченце от пъзела и го постави на мястото му. — Обичам пъзелите. Затова станах полицай. Ние непрекъснато се занимаваме с пъзели.

— Това е Пепеляшка на бала. Има хубава рокля и каляска от тиква.

— Аз понякога подреждам пъзелите в главата си, но имам нужда от помощ за парченцата, за да се получи цялата картина. Мислиш ли, че ще можеш да ми помогнеш, Ливи, като ми разкажеш за нощта, когато се запознахме?

— Ти дойде в моята стая. Аз бях в гардероба. Помислих, че си чудовището, но не беше.

— Точно така. Можеш ли да ми кажеш какво се случи, преди да дойда и да те намеря?

— Крих се там дълго-дълго и то не знаеше къде съм.

— Хубаво скривалище. През онзи ден ти с Кърмит ли си игра или подреждаше пъзели?

— Играх си на много неща. Мама не трябваше да ходи на работа и отидохме да плуваме в басейна. Аз мога много дълго да стоя под водата и да не дишам, защото съм като риба.

Той повдигна косата ѝ и се втренчи във вратлето.

— Да, ето ги хрилете.

Очите ѝ се ококориха.

— И мама казва, че ги вижда! Но аз не мога.

— Обичаш ли да плуваш?

— Това е най-забавното нещо! Аз трябва да стоя в плиткия край и не може да влизам във водата, ако я няма мама или Роза, или друг голям човек. Но един ден ще мога да влизам сама.

— Имаше ли приятелчета, с които да си играеш?

— През онзи ден нямаше никого. Понякога има. — Тя сви устни и старателно намести още едно парченце от пъзела. — Понякога идват Били, Чери или Тифи, но през онзи ден си играхме с мама, легнахме да поспим и хапнахме от курабийките, които беше направила Роза. Мама чете сценарий и се смя, после говори по телефона. „Лу, страшно ми харесва! — издекламира тя с толкова сигурен тон на възрастна, че Франк се развесели. — Аз съм, Карли. Крайно време е да си опитам силите в романтична и остроумна комедия. Уреждай договора.“

— О... — Франк се колебаеше между изненадата и възхищението, докато Ливи се мъчеше да намести поредното парченце от пъзела. — Това наистина е чудесно. Имаш добра памет.

— Татко казва, че ако имах крила, щях да съм папагал. Помня много неща.

— Обзалагам се, че е така. А знаеш ли в колко часа си легна?

— Трябва да си лягам в осем часа. На пиленцата им се приспива в осем. Мама ми разказа приказката за момичето с дълга-дълга коса, което живеело в кулата. Марулка.

— Но по-късно си се събудила. Жадна ли беше?

— Не. — Тя отново вдигна палеца към устата си. — Сънувах лош сън.

— И моят Ноа сънува лоши сънища. Когато ми ги разкаже, се чувства по-добре.

— Ноа твоето момченце ли е? На колко години е?

— Вече е на десет. Искаш ли да видиш снимката му?

— Аха. — Тя се премести по-близо, когато Франк извади портфейла си и го отвори. Наклони глава и заразглежда училищната снимка на хлапе с рошава коса и широка усмивка. — Хубав е. Може би ще дойде да си поиграем.

— Може би. Той понякога сънува лоши сънища за пришълци от космоса. — „Прости ми, Ноа — помисли си Франк, леко развеселен, докато прибираше портфейла си, — че споделих твоята тайна.“. — Когато ми разкаже за тях, се чувства по-добре. Ти искаш ли да ми разкажеш за своя лош сън?

— Всички крещят. Не обичам, когато мама и татко се карат. Той е болен и трябва да се лекува, а ние трябва непрекъснато да желаем наистина много, много силно той да стане добре, за да може да си дойде у дома.

— В съня си си чула мама и татко да си крещят?

— Всички крещят, но аз не чувам какво казват. Не искам да чувам. Искам да престанат. Искам моята майка да си дойде. Някой пици, като във филмите, които гледа Роза. Пицят ли пицят и аз се събуждам. Не чувам нищо, защото е било само сън. Искам мама!

— Отиде ли да я потърсиш?

— Нямаше я в леглото. Искях да легна при нея. Тя не се сърди. После...

Оливия млъкна и насочи вниманието си към пъзела.

— Всичко е наред, Ливи. Можеш ли да ми кажеш какво стана после?

— Не бива да пипам вълшебните шишенца. Не съм счупила нито едно.

— Къде са вълшебните шишенца?

— На масичката на мама с огледалото. Ще имам такива, когато порасна, но те са играчки за големи момичета. Поиграх си с тях само малко.

Тя отправи към Франк толкова сериозен поглед, че той не се сдържа и се усмихна.

— Тогава всичко е наред. Какво направи след това?

— Слязох долу. Лампите бяха запалени и вратата беше отворена. Навън беше топло. Може би някой ни беше дошъл на гости, може би щяхме да хапнем торта. — По лицето ѝ потекоха сълзи. — Не искам да...

— Няма нищо, Ливи. Можеш да ми кажеш. Можеш спокойно да ми кажеш.

И наистина беше така. Можеше да го погледне в зелените очи и спокойно да му каже всичко.

— Мирише лошо. Разни неща бяха счупени. Червени, мокри, отвратителни. Цветята бяха на пода. Имаше стъкла. С боси крака не се минава през стъкла, защото ще се порежа. Боли! Аз не искам да ги настъпя. Видях мама. Тя лежеше долу на пода и онова червеното и мокрото ябе изцапало цялата. Чудовището бе при нея. Държеше връка нейните ножици.

Тя вдигна ръка със здраво стиснати пръсти и изцъклен поглед.

— Ливи, Господи, Ливи! — промълви Оливия в ужасяващо подражание на бащиния си глас. — Аз избягах, а то продължаваше да ме вика. Чупеше разни неща, търсеше ме и виеше. Аз се скрих в гардероба. — Поредната сълза потрепна и се отрони. — Напишках се.

— Всичко е наред, миличка. Това няма значение.

— Големите момичета не се напишкват.

— Ти си голямо момиче. Много смело и умно.

Оливия му се усмихна през сълзи. Той се помоли никога повече да не му се налага да я връща към онази нощ.

Привлече отново вниманието ѝ към пъзела, каза някаква глупост за каляските от тикви, която я накара да се изкикоти. Не искаше последната ѝ мисъл, преди да се разделят, да е за страх, кръв и лудост.

Въпреки това, когато спря на вратата и се обърна, очите ѝ бяха вперени в него с безмълвна молба, запазили онова ужасяващо изражение на възрастен, на което са способни само невинно малките.

Докато слизаше по стълбите, установи, че мислите му текат в една и съща посока с тези на Джейми Мелбърн. Искаше Сам Танър да бъде езекутиран.

— Много добре се държахте с нея. — На Джейми вече почти не ѝ бяха останали сили да се владее. Искаше ѝ се да се свие на кълбо и да плаче, както бе сторила майка ѝ. Да се потопи в работа и задължения, както правеше съпругът ѝ. Всичко друго само и само да не преживява отново онова, към което я бяха върнали думите на Оливия.

— Тя е забележително момиченце.

— Прилича на майка си.

Той спря, обърна се и я погледна в упор.

— Бих казал, че е взела нещичко и от леля си.

На лицето ѝ трепна изненада, но тя въздъхна.

— Нощес пак сънува кошмари. Намирам я да гледа в пространството с онзи... онзи празен поглед и да смуче палеца си. Беше престанала да го смуче, преди да навърши една година.

— Трябва да се успокоява с нещо. Госпожо Мелбърн, знам, че ви е много тежко и ще трябва да се справяте с много проблеми. Добре е да помислите за психиатрични консултации, не само за Оливия, но и за всички вас.

— Да, ще помисля. Но в момента трябва просто да издържа някак си. Искам да видя Сам.

— Идеята не е добра.

— Искам да видя човека, който уби сестра ми! Искам да го погледна в очите. Това е моята терапия, детектив Брейди.

— Ще видя какво мога да направя. Благодаря ви за отделеното време и съдействието. И още веднъж ви изказваме своите съболезнования.

— Погрижете се той да си плати. — Джейми отвори вратата и смело се изправи срещу подвикванията на тълпата репортери и зяпачи на улицата.

— Ще поддържахме връзка — обеща Франк.

Тя затвори и се облегна тежко на вратата. Загубила бе представа от колко време стои там със затворени очи и наведена глава. Сепна се, когато усети нечия ръка на рамото си.

— Джейми, нужна ти е малко почивка. — Дейвид я прегърна. — Искам да вземеш едно хапче и да полегнеш.

— Не, никакви хапчета. Не желая мислите и чувствата ми да са замъглени. — Но сложи глава на рамото му И стягането в гърдите я поотпусна. — Двамата детективи бяха тук допреди малко.

— Трябваше да ме извикаш.

— Те искаха да говорят с мен. И с Ливи.

— С Ливи? — Той я отдалечи от себе си и я погледна. — За Бога, Джейми! Нали не си им позволила да разпитват детето?

— Не беше разпит, Дейвид. — Понечи да се възмути, но бе твърде уморена. — Инспектор Брейди беше много внимателен с нея и аз стоях там през цялото време. Нужно им беше да разберат какво е видяла. Тя е единственият свидетел.

— Какво от това, по дяволите! Нали са го пипнали. Бил е там, държал е оръжието. Надрусан, както половината време през последната година. Мамка му!

Джейми хвърли бърз предупредителен поглед към стълбището. Той си пое въздух и го изпусна бавно. Спокойствие, напомни си. Всички трябваше да запазят спокойствие, за да издържат.

— Имат необходимите улики, за да го тикнат в затвора до края на жалкия му живот.

— Вече разполагат и с показанията на Ливи, че го е видяла и го е чула. — Джейми вдигна ръка към главата си. — Не знам какво значение има това, не знам какво ще стане после. Не мога да мисля за тези неща.

— Извинявай. — Той я прегърна отново. — Просто не искам ти, Ливи или който и да било от нас да страда повече. Искам да ми се обадиш, преди да им позволиш да говорят отново с нея. Мисля, че първо трябва да се консултираме с детски психолог, за да бъдем сигурни, че няма да ѝ навреди.

— Може би си прав. Но тя харесва детектив Брейди. Личи, че с него се чувства в безопасност. Разстроих и майка ми. — За момент тя зарови лице във врата на Дейвид. — Искам да се кача при нея.

— Добре, Джейми. — Той плъзна длани надолу по ръцете ѝ и преплете пръстите си в нейните. — Ще ни предадат тялото на Джули в друг ден. Можем да направим опелото на следващия ден, ако ти си готова. Започнах да уреждам нещата.

— О, Дейвид! — Трогната и благодарна, тя потръпна от потиснатото ридание. — Не беше длъжен да го правиш. Щях да го уредя по телефона следобед.

— Знам какво искаш за нея. Остави ме да се погрижа от името на всички ни, Джейми. Аз също я обичах. — Поднесе ръцете ѝ към устните си и целуна пръстите един по един.

— Знам.

— Трябва да върша нещо. Най-много ме бива в детайлите. Работя по... въ... съобщение за печата. Трябва да има такова. — Той отново прокара длани по ръцете ѝ в успокояващ жест, нагоре и обратно надолу. — То е по-скоро по твоята част, но реших, че е най-добре да е съдържано. Ще ти го дам да го прегледаш, преди да го пусна. А колкото до останалото... просто остави на мен да се погрижа.

— Не знам какво бих правила без теб, Дейвид. Не знам какво бих правила.

— Няма да ти се наложи да разбереш. — Целуна я нежно. — Върви горе при майка си и ми обещавай, че ще се опиташ да си починеш.

— Да, обещавам.

Дейвид почака, докато тя изкачи стълбите, после отиде до вратата и се взря през стъклото в силуетите на изнемогващите от лятната жегата хора отвън.

Напомняха му на лешояди, наобиколили мърша.

ГЛАВА 3

Оливия не искаше да спи. Не ѝ се спеше. Но се опитваше, защото леля Джейми я бе помолила, и лежеше послушно на леглото, което не беше нейното.

Стаята беше красива, с малки теменужки, които се катереха по тапетите на стените, и бели завеси на ситни точки, които правеха всичко да изглежда някак меко и замъглено, когато гледаш през тях. Винаги спеше в тази стая, когато идваше на гости.

Ала тук не бе нейният дом.

Каза на баба си, че иска да си иде у дома, но че и тя може да дойде. И че ще си направят празненство с чай в градината, докато майка ѝ се върне.

Но очите на баба ѝ станаха блестящи и влажни. Тя прегърна толкова силно, че почти я заболя.

Затова повече не ѝ спомена за отиване вкъщи.

Оливия чу гласове нататък по коридора, зад вратата на стаята, където бяха настанени баба ѝ и дядо ѝ, слезе от леглото и се измъкна на пръсти навън. Леля Джейми бе казала, че баба и дядо също спят следобед. Но щом като бяха будни, може би щяха да я изведат навън да поиграят. Баба и дядо най-много обичаха да са навън. Можеха да поиграят на топка, да отидат да поплуват или да се изкатерят на някое дърво.

Дядо ѝ казваше, че във Вашингтон имало дървета, които стигали чак до небето. Оливия бе ходила там на гости два пъти като съвсем малка, така че не си спомняше много добре. Помисли си, че дядо ѝ може да ѝ намери дърво, което докосва небето, за да се покатери до върха и да извика майка си. Тя щеше да я чуе, ако се изкачеше достатъчно високо.

Отвори вратата и видя, че баба плаче, а леля е седнала до нея и държи ръката ѝ. Заболяваше я стомахът, когато гледаше как баба ѝ плаче, а като зърна лицето на дядо си, направо се изплаши. Той беше намръщен, а очите му бяха тъмни и зли. Заговори. Гласът му бе тих, но

рязък, сякаш се мъчеше да счупи думите, а не да ги каже. Оливия се сви от страх.

— Няма значение защо го е извършил. Той е луд, не е на себе си от ревност и наркотици. Важното е, че я уби, отне ни я. Ще си плати за това, ще плаща всеки ден от жалкия си живот. И никога няма да е достатъчно.

— Трябваше да я накараме да си дойде у дома. — Сълзите продължаваха да се стичат по лицето на баба й. — Когато ни каза, че си има неприятности със Сам, трябваше да я накараме да доведе Ливи и да остане известно време вкъщи.

— Не знаехме, че е станал агресивен, нито, че си е позволявал да я удря. — Ръцете на дядо й се свиха в юмруци. — Ако знаех, щях да дойда и лично да се разправа с този кучи син.

— Не можем да поправим станалото, татко — намеси се уморено Джейми. И тя се чувстваше донякъде отговорна. Знаеше, но не бе казала нищо. Джули я бе помолила да не казва. — Ако можехме, щяхме да направим стотици неща, за да го предотвратим. Ала вече е късно. Трябва да приемем нещата такива, каквито са. Репортерите...

— Да им го начукам на репортерите!

Зад откренатата врата Оливия отвори широко очи. Дядо никога не казваше лоши думи. И направо се ококори, когато леля й кимна в знак на съгласие.

— Е, татко, нищо чудно скоро те да ни го начукат. Винаги става така. Или ще провъзгласят Джули за светица, или ще я изкарат курва. Или ще направят и двете. Заради Оливия трябва да запазим възможно най-голямо самообладание. Ще има спекулации и клюки за брака и отношенията им със Сам. Спекулации за други мъже. Особено за Лукас Манинг.

— Джули не беше леконравна. — Гласът на баба й се извиси и секна.

— Знам, мамо. Но играта просто е такава.

— Тя е мъртва — решително каза дядо й. — Джули е мъртва. Какво по-лошо може да ни се случи?

Оливия бавно отстъпи от вратата. Знаеше какво означава мъртъв. Цветята бяха мъртви, когато станеха кафяви и чупливи, и се налагаше да ги изхвърлиш. Старото куче на Тифи. — Кейси, беше умряло и те

бяха изкопали дупка в градината, бяха го сложили вътре и го бяха покрили с пръст и трева.

Мъртъв означаваше да не можеш да се върнеш.

Тя продължаваше да отстъпва от вратата, дъхът пареше и тежеше в гърдите ѝ, а в главата ѝ се мяркаха като кадри от филм кръв и счупени стъкла, чудовища и щракащи ножици.

После горещият дъх изригна навън, опърли сърцето ѝ и тя побягна, като крещеше:

— Мама не е мъртва! Мама не е мъртва и заровена в дупка на двора! Тя ще се върне! Ще се върне скоро!

Продължи да бяга, далеч от викащите я гласове, на долу по стълбите, по коридора. Стигна до външната врата и започна да се бори с бравата. По лицето ѝ се стичаха сълзи. Трябваше да излезе навън. Трябваше да намери дърво, дърво, което докосва небето, за да се покатери на него и да извика майка си да си дойде.

Накрая успя да отвори и се втурна навън. Имаше много хора и не знаеше къде да отиде. Всички закрепяха едновременно, сякаш огромна вълна от звуци се стовари върху нея и ушите я заболяха. Запуши ги с ръце, като плачеше и викаше майка си.

Десетина камери жадно проследиха сцената. Погълнаха момента, мъката ѝ, страха ѝ.

Някой им извика да я оставят на мира, че тя е само дете, но обезумялата тълпа репортери се люшна напред. От обективите им бляскаха слънца, заслепяваха я. Оливия виждаше само сенки и силуети, размазани чужди лица. Гласове крещяха въпроси, команди.

— Гледай насам, Оливия! Ето тук!

— Баща ти опита ли се да те нарани?

— Чу ли ги да се карат?

— Погледни ме, Оливия! Гледай в камерата!

Тя застина като сърна в оптически мерник, с невиждащи и трескави очи. После някой отзад я вдигна, тя усети мириса на леля си и се притисна в нея.

— Искам мама! Искам мама — успя да прошепне само Оливия, докато леля Джейми я прегръщаше.

— Оставете я! — не се сдържа и изкрещя Джейми. — Проклети да сте, тя е само едно дете!

Обърна се към къщата и тръсна рязко глава, когато съпругът и родителите ѝ понечиха да излязат.

— Не, стойте вътре! Не им правете повече услуги. Не им позволявайте да се доберат до нищо повече.

— Аз ще я занеса горе. — Очите на майка ѝ бяха сухи. Сухи, студени и спокойни. — Права си, Джейми. Трябваше да се разправим с тях. — Тя целуна детето по косата и тръгна нагоре. За нея сега най-важна бе Оливия.

Този път Оливия заспа дълбоко, изтощена от ужаса и мъката, докато баба ѝ бдеше над нея. Тя вече го бе приела за свое задължение.

В не толкова спокойна обстановка Франк Брейди мислеше за момиченцето, което бе видял тази сутрин. Помнеше лицето му, онези широко отворени кафяви очи, които доверчиво се взираха в неговите, докато си вършеше работата.

Независимо от часовете в ареста и факта, че организъмът му се гърчеше за привичната доза, външността на Сам не бе пострадала много. Сякаш беше репетираше за ролята на нещастния съпруг, потресен, невинен и страдащ, но все пак достатъчно красив, за да накара женската половина от публиката да закопнее да го спаси.

Косата му бе тъмна, гъста и невчесана. Под яркосините като на викинг очи имаше сенки. Флиртът с кокаина му бе коствал част от телесното тегло, ала това само придаваше романтично изпит вид на лицето му.

Устните му потрепваха. Иначе ръцете му никога не бяха спокойни.

Взели му бяха окървавените дрехи и вместо тях бе получил избеляла сива риза и панталон, които висяха на тялото му. Задържали бяха колана и връзките на обувките. Държаха го под надзор да не се самоубие, но той забелязваше само липсата на усамотение. Пълната картина на положението му все още се губеше в мъглата на шока и глада за привичния наркотик.

Стаята за разпити имаше голи бежови стени и широк огледален прозорец. Обзавеждането се състоеше от маса и три стола. Неговият започваше да се клати при всеки опит да се облегне назад. Чешма в

ъгъла осигуряваше възтопла вода в скъпернически картонени чаши, въздухът бе задушен.

Франк седеше срещу него и мълчеше. Трейси се бе облегал на стената и си разглеждаше ноктите. От тишината и прекомерно затоплената стая по гърба на Сам бавно пълзяха струйки пот.

— Не си спомням нищо повече от онова, което ви казах преди — изрече нервно той, неспособен да понесе мълчанието. Първия път беше така уверен, че щом свършат с разпита, ще го пуснат да си върви. Не издържаше, трябваше да разбере какво са сторили с Джули, с Оливия.

О, Господи, Джули! Всеки път, когато си помислеше за нея, виждаше кръв, океан от кръв.

Франк само кимна, погледът му беше спокоен.

— Защо не ми разкажете още веднъж онова, което вече ми казахте? От началото.

— Колко пъти да ви повтарям. Отидох си вкъщи...

— Но вие вече не живеете там, господин Танър, нали? — Въпросът беше на Трейси, изречен с леко агресивен тон.

— И все пак това е домът ми. Раздялата ни беше само временна, просто докато се справим с някои проблеми.

— Точно така. — Трейси продължаваше да си гледа ноктите. — Затова съпругата ви е подала иск и е получила изключителните родителски права над детето, докато вие сте имали ограничен достъп до него и сте купили онази къща на плажа.

— Това беше само формалност. — Лицето на Сам ту пребледняваше, ту възвръщаше цвета си. Той отчаяно се нуждаеше от кокаин, само едно бързо смръкване, колко то да избистри главата, да изостри вниманието му. Защо другите не разбираха колко е трудно да се мисли в такова състояние, за Бога! — Купих къщата в Малибу като един вид инвестиция.

Трейси изсумтя, а Франк вдигна ръка. Двамата бяха партньори от шест години и бяха постигнали синхрон, интимен като между любовници.

— Дай възможност на човека да се изкаже, Трейси. Постоянно го прекъсваш, ще го объркаш. Ние просто се опитваме да разберем всички подробности, господин Танър.

— Добре, добре. Отидох си вкъщи. — Сам потри бедра та си. Грубата материя на торбестите панталони бе неприятна на пипане. А беше свикнал с качествени платове, майсторски ушити. За Бога, мислеше си, като продължаваше да мачка и подръпва крачолите, та той заслужаваше най-доброто.

— Защо си отидохте вкъщи?

— Моля? — Сам премигна и поклати глава. — Защо ли? Искях да поговоря с Джули. Трябваше да я видя. Просто трябваше да оправим нещата.

— Дрогиран ли бяхте, господин Танър? — попита Франк меко, почти приятелски. — Ще е по-добре да сте откровен, ако има нещо такова. Някое и друго смръкване за освежаване... — Той повдигна рамене и пак ги отпусна. — Няма да ви притискаме по този въпрос, просто трябва да разберем какво е било душевното ви състояние.

Предишния път той бе отрекъл. Отрекъл бе категорично. И разбираемо. Това бе едно от нещата, които могат да съсипят репутацията ти пред публиката. Хората от бизнеса, да, те можеха да му влязат в положението, ала кокаинът не се отразяваше добре на касовия успех.

Но малко кокаин между приятели? По дяволите, в това нямаше нищо лошо. Нямаше нищо лошо, мамка му, както непрекъснато повтаряше на Джули, когато започнеше да му натяква. Ако тя само беше...

Джули, помисли си отново и стисна очи. Потри клепачи. Наистина ли беше мъртва?

— Господин Танър?

— Моля?

Очите, които караха жените по целия свят да въздишат, премигнаха. Бяха кръвясали, обкръжени от тъмни сенки, объркани.

— Бяхте ли дрогиран, когато отидохте да се видите с жена си? — Франк не му даде възможност да отрече отново, като се наклони напред. — Преди да отговорите, ще ви кажа, че претърсихме колата ви и открихме скритите ви запаси. Няма да ви създаваме неприятности за притежанието. Стига да сте откровен с нас.

— Не знам за какво говорите. — Той потърка устата си с опакото на ръката. — Всеки може да е сложил онова нещо там. Може и вие да сте го сложили. Доколкото знам...

— Твърдиш, че сме подхвърлили улики? — Движението на Трейси бе бързо, мълниеносно. Той сграбчи Сам за яката и почти го измъкна от стола. — Това ли искаш да кажеш?

— По-кратко, Трейси, успокой се. Хайде, стига вече. — Франк вдигна и двете си ръце. — Господин Танър просто е объркан. Разстроен е. Не искахте да кажете, че сме подхвърлили наркотици в колата ви, нали?

— Не, аз...

— Защото това е сериозно нещо, господин Танър. Много сериозно обвинение. То няма да ви се отрази добре, особено след като разполагаме с куп хора, които ще свидетелстват, че обичате да смъркате от време на време. Просто за компания — продължи Франк, а Трейси изсумтя възмутено и се облегна на стената. — Не е задължително да раздухваме тази история. Освен ако вие не го направите. Особено като се опитате да твърдите, че ние сме ви подхвърлили кокаина, след като знаем, че е ваш. Достатъчно е само да ви погледна, за да разбере, че малко кокаин би ви дошъл добре и в момента, само колкото да ви поуспокои.

Франк се приведе към него със сериозна физиономия.

— Здравата си загазил, Сам. Здравата си загазил. Възхищавам се от играта ти, аз съм голям твой почитател. Бих искал да ти дам малко почивка, но ти не помагаш нито на мен, нито на себе си, като лъжеш за дрогата. Само утежняваш още повече положението си.

Сам въртеше венчалната си халка около пръста.

— Вижте, може да съм смръкнал няколко пъти, но се контролирах. Контролирах се. — Отчаяно искаше да го вярва. — Не съм никакъв наркоман, просто смръкнах малко да избистря мислите си, преди да отида у дома.

— За да говориш с жена си — уточни Франк. — Да оправиш нещата.

— Да, точно така. Искях да я накарам да разбере, че трябва да се съберем отново, да се избавим от адвокатите и да уредим нещата. Тя и Ливи ми липсваха. Искях пак да заживеем както преди. По дяволите, исках само да заживеем както преди.

— Не те виня за това. Красива съпруга, прелестна дъщеря. Човек трябва да е луд, за да се откаже лесно от тях. Искал си да изгладите неприятностите и затова си отишъл там и си говорил с нея.

— Точно така... Не, отидох там и я намерих. Намерих я. О, Господи! — Той затвори очи и закри лицето си. — О, Боже, Джули! Имаше кръв, кръв навсякъде, счупени стъкла, лампата, която ѝ купих за рождения ден. Тя лежеше там сред кръвта и стъклата. Опитах се да я вдигна. Ножиците бяха в гърба ѝ. Измъкнах ги.

Наистина ли ги беше измъкнал? Струваше му се, че ги беше измъкнал, но не си спомняше много добре. Бяха в ръката му, топли и хлъзгави от кръвта.

— Видях Ливи, стоеше там. Но тя побягна.

— Тръгнал си след нея, нали? — тихо попита Франк...

— Струва ми се... че тръгнах. Мисля, че бях откачил малко. Докато се опитвах да я намеря, да открия кой е сторил това на Джули... Не помня. Повиках полицията. — Той отново вдигна поглед към Франк. — Повиках полицията веднага щом бях в състояние.

— След колко време? — Трейси се отблъсна от стената и тикна лице в лицето на Сам. — Колко време обикаля къщата с ножиците в ръката и търси малката си дъщеря, преди да дойдеш на себе си и да повикаш полицията?

— Не знам, не съм сигурен. Няколко минути, може би. Десет, петнайсет.

— Лъжливо копеле!

— Трейси...

— Той е шибано лъжливо копеле, Франк. Ако беше намерил детето, и то щеше да лежи в моргата до майка си.

— Не! Не! — Гласът му беше пропит от ужас. — Никога не бих наранил Ливи.

— Жена ти обаче не е била на това мнение, нали, Танър? Трейси заби пръст в гърдите на Сам. — Написала е черно на бяло, че се бои да те оставя сам с детето. Ти си наркоман и жалък кучи син и аз ще ти кажа как точно е станало. Мислил си си как тя си стои в онази голяма къща, как се е заключила от теб и те държи далеч от себе си и от детето, защото не те понася. Може би си решил, че разтваря крака за друг мъж. Около жена с нейната външност не може да не се завъртят други мъже. Надрусал си се яко и си отишъл там да ѝ покажеш кой е шефът.

— Не, щях просто да поговоря с нея.

— Но тя не е искала да говори с теб, нали, Танър? Казала ти е да си вървиш, нали? Казала ти е да вървиш по дяволите. Може би първо си я понапердашил, както си сторил предишния път.

— Стана случайно. Изобщо не съм имал намерение да я удриям. Скарахме се.

— Накрая си докопал ножиците.

— Не. — Той се опита да се върне назад, опита се да проясни размиващите се в съзнанието му картини. — Бяхме в стаята на Ливи. Джули не би държала ножици в стаята на Ливи.

— Били сте долу и си ги видял на масата, докато си седял там. Блестящи, остри. Грабнал си ги и си я накълцал цялата, защото не е искала да има повече вземане-даване с теб. След като ти не можеш да я имаш, никой друг няма да я има. Това си си мислел, нали, Танър? Че кучката заслужава да умре.

— Не, не, не, не бих могъл да сторя това! Не бих могъл. — Ала си спомняше усещането за ножиците в ръката си, как пръстите му я стискаха, как кръвта се стичаше по остриетата. — Аз я обичах. Обичах я...

— Не си искал да го направиш, нали, Сам? — Франк пое топката и се облегна назад. Гласът му бе мек, очите спокойни. — Знам какво е. Понякога обичаш дадена жена толкова силно, че това те влудява. И когато тя не чува какво ѝ говориш, не разбира какво ти е нужно, трябва да намериш начин да я накараш. Тъкмо така е било, нали? Търсил си начин да я накараш да те чуе, а тя не е искала. Ядосал си се. Дрогата, тя също е изиграла своята роля. Просто не си бил в състояние да се владееш. Спорил си с нея, а ножиците са ти били подръка. Може би тя се е нахвърлила върху теб. И тогава просто е станало, преди да успееш да се спреш. Както предишния път, когато не си искал да я удариш. Било е кажи-речи нещастен случай.

— Не знам. — Очите му бяха плувнали в сълзи. — Държах ножиците, но беше след това. Трябва да е било след това. Аз ги изтеглих от нея.

— Ливи те е видяла.

Той се вторачи във Франк с объркано изражение.

— Какво?

— Тя те е видяла. Тя те е чула, Сам. Затова е слязла долу. Твоята четиригодишна дъщеря е очевиден. Оръжието на убийството е покрито

с твои отпечатьци. Из цялата къща има кървави следи от краката ти. В дневната, в коридора и нагоре по стълбите. Има кървави отпечатьци от пръсти по вратата на стаята й. Твои са. Там не е имало никого друго, Сам, не е имало крадец, както се опитваше да ни внушиш вчера. Не е имало чужд човек. Няма никакви следи от взлом, нищо не е откраднато, жена ти не е изнасилена. През онази нощ в къщата сте били само тримата. Джули, Ливи и ти.

— Трябва да е имало и още някой.

— Не, Сам. Не е имало.

— Боже мой, Боже мой, Боже мой... — Разтреперан, той сложи глава на масата и захлипа като дете.

Когато се наплака, призна.

Франк прочете подписаните показания за трети път, стана, разходи се из тясната стаичка за кафе и се реши да си налее от противните остатъци в каната. Напълнил наполовина чашата с онова, което дори просяците биха нарекли мътилка, седна до масата и прочете още веднъж самопризнанията.

Когато влезе партньорът му, заговори, забил поглед в изписаните листове.

— В това тук има празноти, Трейси. Има дупки, през които можеш да минеш с онзи твой стар кадилак, който толкова много обичаш, без да одраскаш боята.

— Знам. — Трейси сложи да се вари нова кана кафе, после отиде до очукания хладилник и задигна нечия добре узряла круша. Захапа я, изсумтя от удоволствие и седна. — Но човекът е гроги, Франк. Стъписан, изплашен. И онази нощ е бил друсан. Никога няма да си го спомни стъпка по стъпка.

Трейси обърса покапалия по брадата му сок.

— Знаем, че той го е извършил. Имаме улики, мотив, възможност. Установихме, че е бил на местопрестъплението. По дяволите, имаме свидетел! Сега разполагаме и със самопризнания. Свършихме си работата, Франк.

— Да, но вътрешно не съм убеден. Не съм съвсем убеден. Погледни тук, където казва, че е счупил музикалната кутия,

музикалната кутия на детето. Там нямаше музикална кутия. Той обърква двете ноци, слива ги в една.

— Той е шибан наркоман — нетърпеливо възрази Трейси. — Неговата история, че е влязъл след взлом, не е убедителна. Тя го е пуснала, сестра ѝ потвърди, че би го сторила. Този тип не е Ричард Кимбъл, приятел. Няма еднорък мъж, както в телевизионния сериал. Взел е ножиците и ги е забил в гърба ѝ, когато се е обърнала. Жената пада — няма наранявания от самозащита — и тогава той продължава да удря с ножиците, докато тя се опитва да изпълзи настрани. Имаме кървавите следи, доклад на съдебния лекар. Знаем как е станало. Повдига ми се, като си го представя.

Трейси запрати огризката от крушата в кошчето, после се изтътрузи назад със стола да си налее прясно кафе.

— Занимавам се с трупове вече от седем години — промърмори Франк. — Този е един от най-ужасните, които съм виждал. Когато мъж причини подобно нещо на жена, той изпитва изключително силни чувства към нея — въздъхна и потри уморените си очи. — Искан ми се да разполагахме с по-солидни самопризнания, това е. Някой скъпоплатен адвокат ще мине с танцова стъпка през дупките тук.

Франк поклати глава и стана.

— Прибирам се къщи, да видя дали ще си спомня как изглеждат жена ми и синът ми.

— С адвокат или без адвокат — рече Трейси, когато партньорът му тръгна към вратата, — Сам Танър ще бъде осъден и ще прекара остатъка от безполезния си живот в дранголника.

— Да, така е. И онова момиченце ще трябва да живее с бремето на злодеянието. От това ми призлява, Трейси. Яде ме отвътре.

Мислите за трагедията продължаваха да се въртят в главата му, докато караше към къщи по претоварената магистрала и по тихата улица, където къщите, все малки и спретнати като неговата, бяха наблъскани една до друга, а моравките отпред се задъхваха от сушата.

Образът на Оливия се бе настанил трайно в съзнанието му, заоблените детски бузки, изпълнените със страдание, твърде възрастни очи под поразително тъмните вежди. И първите думи, които му бе прошепнала.

„Чудовището е тук.“

После отби по късата алея край измазаната си с хоросан къщичка. Всичко бе така благодатно нормално. Ноа бе оставил велосипеда си захвърлен на двора, шибоите на жена му бяха повехнали, защото пак бе забравила да ги полее. Бог знае защо ги садеше, след като после ги уморяваше със системността на градински психопат. Старият ѝ фолксваген костенурка, разкрасен със стикери и ваденки в подкрепа на многобройните ѝ каузи, бе вече паркиран. Силия Брейди колекционираше каузи, както някои жени колекционират рецепти.

Забеляза, че от фолксвагена пак капе масло, изруга не особено убедително и слезе от колата.

Входната врата се отвори със замах и се затръшна с трясък като от течение. Синът му изхвърча навън, стремителен като куршум, с рошава кестенява коса, ожулени колене и скъсани гуменки.

— Ей, татко! Тъкмо се връщаме от протест срещу лова на китове. Мама взе онези записи с пеещите китове. Звучат като извънземни нашественици.

Франк изстена при мисълта, че през следващите дни ще трябва да слуша песента на китовете.

— Предполагам, че едва ли имаме вечеря?

— На връщане вземем „Кълнъл“. Аз я накарах. С цялата тази здравословна храна напоследък човек може да си умре от глад.

Франк спря и сложи ръка на рамото на сина си.

— Искаш да кажеш, че вкъщи има пържено пиле? Не се шегувай с мен, Ноа.

Ноа се разсмя. Тъмнозелените му очи заиграха.

— Цяла купа. Без парчето, което свих по пътя. Мама каза, че ще вземем, защото ще имаш нужда от храна за разтуха.

— Да. — Хубаво беше да имаш жена, която те обича достатъчно, за да те познава. Франк седна на площадката пред къщата, разхлаби вратовръзката си и прегърна Ноа през раменете, когато той се настани до него. — Май е права.

— По телевизията непрекъснато текат емисии за онази филмова звезда. Джули Макбрайд. Видяхме ви с Трейси как влизате в онази голяма къща. Показаха снимки и на другата, по-голямата, където е била убита. А сега, точно преди да си дойдеш, дадох момиченцето, дъщерята. Тя побягна от къщата. Изглеждаше много изплашена.

Ноа не бе могъл да откъсне поглед от екрана, докато онези огромни ужасени очи се взряха сякаш право в неговите, молейки за помощ.

— Леле, татко, бяха натикали камерите направо в лицето й, а тя плачеше, пишеше и запушваше уши с ръцете си, докато някой не излезе и не я внесе обратно вътре.

— О, Господи. — Франк опря лакти на коленете си и скри лице в шепите си. — Горкото дете.

— Какво ще правят с нея, след като майка й е мъртва, а баща й отива в затвора?

Франк изпуфтя. Ноа винаги искаше да знае как и защо. Не криеха нищо от него — такава беше позицията на Силия и той бе започнал да вярва, че е права. Момчето им бе умно и любопитно, различаваше доброто от злото. Беше син на ченге и трябваше да разбере, че има лоши хора и че те невинаги си плащат.

— Не знам точно. Тя има близки, които я обичат. Ще направят всичко по силите си.

— По телевизията казаха, че е била в къщата, когато е станало. Вярно ли е?

— Да.

— Олеле! — Ноа чоплеше коричка от рана на коляното си, намръщи се и промърмори. — Изглеждаше наистина изплашена. — Той, разбира се, знаеше, че има лоши хора, но те невинаги си плащат. И че дори да си дете, не си защитен от тях. Ала не можеше да си представи какво е да се страхуваш от собствения си баща.

— Тя ще е в добри ръце.

— Защо го е направил, татко? — Ноа вдигна очи към лицето на баща си. Той беше човекът от семейството, който почти винаги намираще отговорите.

— Може никога да не разберем със сигурност. Някои ще кажат, че я е обичал твърде много, други — че не е бил на себе си. Може би причината е в наркотиците, в ревността или в гнева му. Единственият, който знае истината, е Сам Танър. Но не съм сигурен, че и той разбира защо го е направил.

Франк стисна за миг рамото на Ноа.

— Хайде да вървим да слушаме как пеят китовите и да ядем пиле.

— И картофено пюре.

— Сине, още малко и ще видиш как възрастен мъж плаче.

Ноа се разсмя отново, строи се до баща си и двамата влязоха заедно вътре. И той го обичаше достатъчно, за да го разбира. И беше сигурен, че тази нощ ще го чуе да крачи из стаята, както винаги, когато работата го разстройваше прекалено силно.

ГЛАВА 4

Известно е, че самопризнанията успокояват душата, но в случая те преди всичко помогнаха на Сам Танър да докара на фокус действителността. По-малко от час след като написа своите съзливни показания и призна, че е убил жена си брутално и със замъглено от дрогата съзнание, той упражни гражданските си права.

Обади се на същия адвокат, за когото твърдеше, че само е усложнил брачните му проблеми, и поиска от него да внесе възражение. Беше паникьосан и изтощен и вече беше забравил половината от онова, което бе признал.

Така че адвокатът, който пръв заяви, че самопризнанията са изтръгнати под натиск, който нареди на клиента си да се придържа към своето право да не говори и извика подкрепление, бе специалист по бракоразводни дела.

Екипът на защитата щеше да се ръководи от Чарлс Брайтън Смит — шейсет и една годишна лисица с артистична сребриста грива, лукави сини очи и ум като лазер. Поемаше с удоволствие престижни дела и нищо не му допаднаше повече от шумна съдебна схватка, която се превръща в главна атракция на медийния цирк.

Преди да отлети за Лос Анджелис, той вече беше започнал да събира своя екип от проучватели, чиновници, адвокати, експерти, психолози и специалисти по психологически профили на съдебните заседатели. Беше позволил да изтече информация за номера на полета и времето на пристигането си и когато слезе от самолета, бе елегантно издокаран и подготвен за атаките на репортерите.

Гласът му бе звучен и плътен, излизаше изпод диафрагмата му като на оперен певец. Лицето му бе строго, с внимателно подбрано изражение, което трябваше да показва загриженост, мъдрост и състрадание, докато произнасяше впечатляващото си встъпително изявление.

— Сам Танър е невинен и също жертва на цялата трагедия. Той загуби по най-брутален начин жената, която обичаше, а сега полицията, в желанието си да закрие час по-скоро случая, го хвърля в

още по-голям ужас. Ние се надяваме бързо да поправим тази несправедливост, за да може Сам да се отдаде на скръбта си и да се върне вкъщи при своята дъщеричка.

Не прие никакви въпроси, не направи други коментари. Остави бодигардовете си да разбутат тълпата и да го отведат до чакащата лимузина. Когато се настани вътре, беше сигурен, че медиите ще отразят най-подробно встъпителното му изявление.

И беше прав.

Вал Макбрайд видя по последните новини кадрите от пристигането на Смит в Лос Анджелис и изключи ядосано телевизора. За тях всичко беше игра. За медиите, адвокатите, полицията, обществеността. Поредното шоу, което ще покачи рейтингите, ще увеличи продажбите на вестниците и списанията и ще им даде възможност да видят снимките си на първа страница или по новините.

Злоупотребяваха с дъщеря ѝ, с бедното ѝ убито дете.

Ала бе невъзможно да бъдат спрени. Джули бе направила избора да живее пред очите на публиката и смъртта ѝ не правеше изключение.

Сега те, адвокатите, щяха да се възползват от това. Широката публичност щеше да бъде манипулирана и експлоатирана, за да изкарат жертва мъжа, който я бе убил. Щяха да го превърнат в мъченик. И Оливия щеше да е просто едно от средствата за това.

И тя не можеше да им попречи.

Вал излезе тихо от стаята и надникна да види как е детето. Роб се бе проснал на пода заедно с внучката си. Двамата бяха доближили глави и оцветяваха картинки.

От тази гледка ѝ се прииска едновременно да се разсмее и да заплаче. Роб бе непоклатим като скала, помисли си Вал с безкрайна благодарност. Винаги изправен, колкото и тежко да се облягаш на него.

Остави ги да си правят компания и отиде да потърси Джейми.

Къщата бе построена в правите изчистени линии на буквата „Г“. Офисът на Джейми се намираше в лявото крило. Когато преди осем години бе дошла в Лос Анджелис, за да стане лична секретарка на сестра си, тя бе живяла и работила в свободната стая от подобното ѝ на кукленска къщичка бунгало на хълмовете.

Вал си спомняше, че по онова време се бе тревожила малко и за двете си дъщери, но техните обаждания, писма и посещения вкъщи бяха изпълнени с такова веселие и възбуда, че тя се опитваше да не

помрачава настроението им с натяквания и предупреждения. Живяха заедно в онази къща две години, докато Джули срещна Сам и се омъжи за него. След по-малко от шест месеца Джейми се сгоди за Дейвид. Тъкмо пък за човек, който организира концерти на рок групи ли, бе си помислила Вал. Но той се оказа солиден като нейния Роб.

Тогава вярваше, че момичетата ѝ са в добри ръце, че са щастливи и имат свестни мъже. Как бе могла да се заблуди толкова?

Вал прогони тази мисъл като безполезна и леко почука на вратата на офиса, преди да отвори.

Помещението олицетворяваше разбиранията на Джейми за стил и организация. При нормални обстоятелства гладките вертикални транспаранти щяха да са вдигнати и да откриват стаята за слънчевата светлина и за гледката към басейна и цветята. Но папараците и техните телеобективи държаха къщата в обсада. Транспарантите бяха спуснати плътно и лампите бяха запалени, въпреки че още бе ранен следобед.

Като заложници сме, помисли си Вал, когато дъщеря ѝ, ѝ отправи измъчена усмивка и продължи да говори по телефона. Седна на обикновения стол с твърда дървена облегалка срещу бюрото и зачака.

Забеляза, че Джейми изглежда уморена, и едва не въздъхна, като си даде сметка колко малко внимание бе отделяла през последните дни на единствената останала ѝ вече дъщеря.

Сърцето ѝ се сви и тя затвори очи. Тихо си пое дъх няколко пъти. Трябваше да се съсредоточи върху най-належащия въпрос и да не позволява на мъката да я погълне.

— Извинявай, мамо. — Джейми затвори телефона и прокара двете си ръце през косата. — Трябва да се свършат толкова много неща.

— Аз не бях особено полезна.

— О, напротив. Не знам как бихме се справили без теб и татко. Ливи... Не мога да се занимавам с всичко това и да ѝ отделям вниманието, което ѝ е нужно в момента. Макар че Дейвид пое доста неща.

Тя стана и отиде до малкия хладилник за бутилка вода. Организмът ѝ бе започнал да се бунтува срещу литрите кафе, които бе изгълтала. Насред челото ѝ се бе загнездила несекваща тъпа болка, която, изглежда, не се влияеше от никакви лекарства.

— Но той си има работа — продължи Джейми, след като наля две чаши. — Някои хора ми предложиха да поемат част от обажданията, телеграмите и писмата, но...

— Това си е работа на семейството — довърши Вал.

— Да. — Джейми подаде чаша на майка си и приседна на бюрото. — Хората оставят цветя пред портата на Джули. Наложих да уредя изпращането им по болниците. Лукас Манинг, Бог да го благослови, ми помага във всичко това. Писмата тъкмо започват да пристигат и въпреки че Лу, агентът на Джули, ще ми помогне да се оправя с тях, мисля, че още седмица-две ще бъдем затрупани.

— Джейми...

— Вече имаме купища съболезнователни телеграми от хората в бизнеса, от нейни познати и колеги. А телефонните обаждания...

— Джейми — каза по-твърдо Вал, — трябва да поговорим какво ще правим по-нататък.

— Как какво?

— Седни. — Телефонът зазвъня, но Вал поклати глава. — Остави го да звъни и седни.

— Добре, добре. — Дъщеря ѝ се подчини, седна и се отпусна на облегалката.

— Ще има процес — поде Вал и думите ѝ накараха Джейми да се надигне.

— Няма смисъл да мислим сега за това.

— Трябва да мислим. Скъпите нови адвокати на Сам вече се перчат и позират по телевизията. Някои хора горят от желание да докажат, че той не го е извършил. Той е герой, жертва, трагичен персонаж. И преди да свърши процесът, още мнозина ще започнат да го твърдят.

— Не биваше да ги слушаш.

— Да. И нямам намерение повече да го правя. — Гласът на Вал се изпълни с гняв. — Нямам намерение да поемам какъвто и да било риск Ливи да чуе нещо от това, да бъде изложена на ексцесии или да бъде използвана, както стана онзи ден, когато излезе навън. Искам да си я заведа у дома, Джейми. Искам да я върна във Вашингтон колкото е възможно по-скоро.

— Да я заведаш у дома? — За момент Джейми беше напълно объркана. — Но нейният дом е тук!

— Знам, че я обичаш. Всички я обичаме. — Вал остави чашата и взе ръката на дъщеря си. — Изслушай ме, Джейми. Детето не може да остане тук, заключено в къщата като затворник. Обстоятелствата не позволяват да излиза навън. Не може дори да се доближи до прозореца без риск някой фотограф да насочи камерата си и да го снима. Оливия не може да живее така. Никой от нас не може.

— Това ще отmine.

— Кога? Как? Може би след време положението ще се пооблекчи, но не и сега, когато предстои процес. Тя няма да може да тръгне на забавачка есента, нито да си играе с приятелчета без охрана, без хората да я заглеждат, да я зяпат, да я сочат, да шушукат. А някои дори няма да си правят труда да шушукат. Не искам детето да се сблъска с това. Мисля, че и ти не искаш.

— О, мамо! — Джейми скочи. — Искам аз да я отгледам! С Дейвид говорихме по този въпрос.

— Как ще го сториш тук, скъпа? При всичките тези спомени, цялата публичност и многобройните рискове? Оливия трябва да бъде защитена, но не като бъде затворена в къща, дори хубава като вашата, наред всичко това. Двамата с Дейвид готови ли сте да се откажете от дома си, от работата си, от начина си на живот, за да я отведете от тук и да посветите времето си на нея? Ние с баща ти можем да ѝ осигурим истински дом, където ще я държим настрана от репортерите. — Тя си пое дълбоко дъх. — Възнамерявам да се обърна към адвокат незабавно и да направя постъпки за получаване на попечителството. Няма да позволя този човек да припари до Ливи. Никога повече! Така ще е най-добре за нея, Джейми. И Джули би го искала.

„Ами аз? — изкрещя вътрешно Джейми. — Ами онова, което е нужно на мен, онова, което аз искам?“ Тя беше тази, която бе успокоявала Ливи след кошмарите, която я бе утешавала, бе я люляла на ръце и бе седяла до нея през дългите мрачни часове.

— Говорила ли си с татко? — унило попита тя, извърнала лице.

— Обсъдихме го тази сутрин. Той се съгласи с мен, Джейми, така е най-добре. Ти и Дейвид можете да идвате, да прекарвате с нея толкова време, колкото искате. Тя винаги ще бъде и ваша, но не тук, Джейми. Не тук.

Франк вдигна глава от бюрото си, изненадан да види Джейми Мелбърн. Докато прекосяваше стаята, тя свали тъмните очила и неспокойно ги захрехвърля от ръка в ръка.

— Детектив Брейди, искам да поговоря с вас, ако можете да ми отделите една минута.

— Разбира се. Да отидем в стаята за кафе. — Опита да се усмихне. — Но не ви препоръчвам кафето.

— Не, в момента се опитвам да не пия кафе.

— Желаете ли да говорите и с детектив Хармън?

— Не е необходимо да откъсвам и двама ви от работата. — Тя влезе в тясната стаичка. — Чувствах нужда да дойда. Не ми беше лесно — добави, като отиде до малкия прозорец. Поне имаше прозорец и можеше да погледне навън. — Все още се навъртат репортери. Не са толкова много, но доста от тях са се настанили на бивак. Струва ми се, че се сблъсках с онзи хапливия от Пети канал.

— Никога не съм го харесвал особено.

Тя опря ръце на перваза и се разсмя неудържимо. Клокочещите звуци бяха пробили бента на нейния самоконтрол. Раменете ѝ се затресоха и смехът премина в ридания. Държеше се за перваза и се люлееше напред-назад, докато Франк не я дръпна внимателно и не я накара да седне. Подаде ѝ кутия книжни салфетки и хвана ръката ѝ.

Не се опита да я успокоява, просто седеше и я чакаше да излее мъката си.

— Извинете, извинете. — Джейми трескаво заизмъква салфетка след салфетка от кутията. Не съм дошла тук за това.

— Надявам се да не ми се разсърдите, че го казвам, госпожо Мелбърн, но е крайно време да го излеете от себе си. Колкото повече се сдържате, толкова по-мъчително става.

— От двете ни Джули беше по-емоционалната. Чувствата я връхлитаха като ураган — издуха носа си. — И беше от жените, които изглеждат великолепно, когато плачат — избърса зачервените си и подпухнали очи. — Човек можеше да я намрази заради това. — Облегна се назад. — Вчера погребях сестра си. Непрекъснато се мъча да се дистанцирам малко от всичко това, след като вече е свършен факт, но то не престава да се върти в главата ми. — Въздъхна дълбоко. — Родителите ми искат да вземат Оливия във Вашингтон. Ще подадат молба за попечителство и ще я отведат. — Тя издърпа още една

салфетка, после започна да я сгъва старателно и акуратно. — Защо ли ви го казвам? Готвех се да го кажа на Дейвид, да поплача на рамото му, а изведнъж се оказа, че отивам в гаража и сядам в колата. Предполагам, че съм искала да го споделя с някого, който не е така засегнат, но не е и съвсем непричастен. Ти спечели.

— Госпожо Мелбърн...

— Защо не започнеш вече да ми казваш Джейми, след като ме видя цялата в сълзи и сополи? Аз определено ще се чувствам по-комфортно, ако те наричам Франк.

— Добре, Джейми. На теб ти се случи най-лошото, което може да се случи на някого и проблемите те връхлитат от всички посоки. Трудно е да се ориентираш.

— Мислиш, че майка ми е права за Ливи.

— Не мога да говоря от името на семейството ти. — Той стана, наля вода и ѝ подаде картонената чаша. — Но като родител мисля, че бих искал детето ми да е колкото е възможно по-далеч от тази мръсотия, поне за известно време.

— Да, знам го. — Но сърцето, сърцето ѝ не знаеше колко още може да понесе. — Вчера сутринта, преди службата, изведох Ливи в задния двор. Той е заобиколен от дървета, струваше ми се достатъчно закътано ѝ безопасно. Искях да поговоря с нея, да се опитам да ѝ помогна да разбере. Тази сутрин във вестника имаше снимка на двете ни там отвън. А дори не видях фотографа. Не желая да живее така. — Пое си дълбоко дъх. — Искам да видя Сам.

Франк седна отново.

— Не си причинявай това.

— Ще ми се наложи да го видя в съда. Ще ми се наложи да гледам физиономията му ден след ден, докато трае процесът. Нужно ми е да се срещна с него сега, преди да е започнало делото. Преди да пусна Ливи да замине.

— Не знам дали ще се съгласи. Адвокатите му го държат изкъсо.

— Ще се срещне с мен. — Тя се изправи. — Няма да може да се съдържи. Егото няма да му позволи да откаже.

Франк я заведе, защото реши, че тя ще намери начин да направи онова, което чувства, че трябва да направи, с или без неговата помощ.

Джейми не обели дума, докато минаваха през охраната и формалностите. Не каза нищо и когато влязоха в сектора за посетители с неговите дълги коридори и стъклени прегради. Франк ѝ посочи стол.

— Аз трябва да изчезвам оттук. На този етап не ми е разрешено да влизам в какъвто и да било контакт с него без разрешение на адвокатите му. Ще бъда отвън пред вратата.

— Всичко ще е наред. Благодаря ти.

Беше се подготвила, така че не трепна от острия звук на автомата за разблокиране на ключалките. Една врата се отвори и въведеха Сам.

Очакваше да е блед, да има болнав, посърнал и съкрушен вид. Сви юмруци в скута си. Как бе възможно да изглежда така съвършен, така небрежно красив? Външността му не губеше нищо от ярката светлина, нито от избелялото и не по мярка затворническо облекло. Ако изобщо му се отразяваха по някакъв начин, те само го правеха още по-привлекателен.

Той седна и впери в нея онези дълбоки, изпълнени с болка сини очи, така че Джейми направо очакваше да чуе подвикването на режисьора: „Стоп! Още веднъж!“

Без да откъсва поглед от него, тя посегна за телефона. От другата страна на стъклото Сам направи същото движение. Джейми го чу да си прочиства гърлото.

— Джейми, толкова се радвам, че дойде! Щях да полудея. Джули... — Затвори очи. — О, Боже, Джули!

— Ти я уби.

Очите му моментално се отвориха. Тя видя стъписването и болката в тях. О, помисли си, той беше добър актьор.

— Не може да го вярваш! Господи, Джейми, ти знаеш най-добре от всички колко много се обичахме. Никога не бих вдигнал ръка срещу нея. Никога!

— Повече от година ти не вършеше нищо друго, освен да ѝ причиняваш болка със своята ревност, със своите обвинения и злоупотребата с дрога.

— Ще започна лечение. Знам, че имам проблем и ако я бях послушал, ако само я бях послушал, щях да съм там онази нощ и тя щеше да е жива.

— Бил си там онази нощ и затова тя е мъртва.

— Не! Не! — Сам притисна ръка към стъклото, сякаш можеше да проникне през него и да стигне до нея.

— Аз я намерих. Трябва да ме изслушаш, Джейми...

— Не, няма. — Почувства как спокойствието я изпълва. — Не, Сам. Няма да те слушам. Но ти трябва да ме чуеш. Моля се всеки ден, всеки час, всяка минута да страдаш, да си платиш за стореното. Никога няма да е достатъчно, каквато и присъда да ти дадат, няма да е достатъчно, но си мечтаеш, Сам, да прекараш остатъка от дните си в затвора. Това ще ми помогне да го преживея.

— Ще ме освободят. — Гърлото му се сви и започна да пари, от страх и повдигане. — Ченгетата не разполагат с нищо, искат само да вдигнат шум. И когато изляза, ще взема Ливи и ще започна отначало.

— За теб Ливи е мъртва също както Джули. Никога повече няма да я видиш.

— Не можеш да ме разделиш, от собствената ми дъщеря! — В очите му пламна гняв с отблясъци на омраза. — Ще изляза и ще си взема онова, което е мое! Ти винаги си ревнувала Джули. Винаги си знаела, че си втора цигулка. Искаше онова, което има тя, но няма да го получиш.

Джейми не каза нищо, остави го да беснее. Възприемаше гласа му като неприятно бучене в ушите. Нито за миг не откъсна очи от лицето му, нито за миг не трепна пред агресивността, изписана там, пред агресивността в квалификациите, с които я обсипваше.

И когато той се изчерпи, когато се задъха и стисна юмруци, каза спокойно:

— Това е, сега твоят живот, Сам. Огледай се около себе си. Стени и решетки. Ако изобщо те освободят някога, ако някога те пуснат от килията, ще излезеш оттам старец. Грохнал и съсипан старец. Нищо повече от мътно петно в сцена от стар филм, даван по телевизията в късните часове. Няма дори да те помнят. Няма дори да знаят кой си.

Тогава тя се усмихна за пръв път. Усмивката ѝ бе широка и зла.

— Оливия също няма да знае.

Затвори телефона и не реагира, когато той заблъска по стъклото, но проследи хладно как пазачите се втурнаха да го усмиряват. Той крещеше, виждаше, че устните му се движат и лицето му бе зачервено от гняв, докато го влачеха към изхода.

Когато вратата се затвори след него, когато се увери, че резето е щракнало, Джейми въздъхна дълбоко. И по чувства първите признаци на умиротворението.

Още с влизането ѝ вкъщи, Дейвид се втурна във вестибюла и я стисна в прегръдките си.

— Боже мой, Джейми, къде беше? Страшно се разтревожих.

— Съжалявам. Имаше нещо, което трябваше да свърша. — Изтръгна се от прегръдката и го докосна по бузата. — Добре съм.

Той се взря внимателно в нея, после погледът му просветна.

— Да, виждам. Какво стана?

— Изхвърлих нещо от организма си. — Целуна го и се отдръпна. След време щеше да му каже какво бе сторила. Но не сега. — Трябва да поговоря с Ливи.

— Тя е горе. Джейми, говорих с баща ти. Знам, че искат да я вземат на север, далеч от всичко това.

Тя стисна устни.

— И си съгласен с тях?

— Съжалявам, скъпа, но съм съгласен. Тук ще бъде гадно Бог знае още колко време. Мисля, че и ти трябва да отидеш.

— Знаеш, че не мога. Ще трябва да свидетелствам на процеса. И дори да не ме призоват — продължи тя, преди да я бе прекъснал, — трябва да присъствам. Трябва, Дейвид, не само заради Джули, но и заради себе си. — Стисна разсеяно китката му. — Нека поговоря с Ливи.

Изкачи бавно стълбите. Беше мъчително. Всяко стъпало и причиняваше болка. Наистина бе удивително колко страдание може да понесе човешкото сърце. Отвори вратата на хубавата стая, която бе обзавела специално за гостуванията на племенницата си.

И видя спуснатите завеси, запалените посред бял ден лампи. Просто друг вид затвор, помисли си тя и влезе.

Майка ѝ бе седнала на пода до Ливи, играеха си с шарен пластмасов замък и десетки човечета. Вал вдигна глава и прикова поглед в Джейми, сложила ръка на рамото на внучката си.

Жестът издаваше колко се терзае майка ѝ, така че Джейми успя да докара на устните си усмивка и се приближи.

— Е, какво представлява всичко това?

— Чичо Дейвид ми купи замък! — Гласът на Оливия преливаше от задоволство. — Има крал, и кралица, и принцеса, и дракон, и всичко.

— Красив е... — Бог да те благослова, Дейвид, помисли си тя и се настани на пода. — Това ли е кралицата?

— Аха. Името ѝ е Великолепна. Нали, бабо?

— Точно така, малката ми. А тук са крал Мъдър и принцеса Прелестна.

Докато Оливия си играеше, Джейми сложи ръка върху ръката на майка си.

— Питам се дали не би слязла долу да видиш имали топло кафе.

— Разбира се. — Вал разбра и обърна ръката си, така че дланите им се срещнаха.

Когато останаха сами, Джейми наблюдава безмълвно детето известно време.

— Ливи, спомняш ли си гората? Къщата на баба високо в планината, големите дървета, потоците, цветята?

— Ходила съм там, когато съм била малка, но не си спомням. Мама каза, че ще отидем пак някой път и че ще ми покаже своите най-хубави места.

— Искаш ли да отидеш в къщата на баба?

— На гости ли?

— Да живееш там. Обзалагам се, че ще ти дадат същата стая, която беше на майка ти, когато бе малко момиче. Къщата е голяма и стара. Насред гората. Накъдето и да погледнеш, виждаш дървета. Когато вятърът вее, те въздишат, треперят и стенат.

— Гората вълшебна ли е?

— Да, нещо такова. Небето е много синьо, а вътре, сред дърветата, светлината е зелена, а почвата — мека.

— Мама ще дойде ли?

Да, удивително бе колко много мъка може да поеме сърцето и да продължава да бие.

— Част от нея никога не си е отивала, част от нея е винаги тук. Ще видиш местата, където сме си играли, когато бяхме малки. Баба и дядо ще се грижат много добре за теб.

— Много ли е далеч?

— Не чак толкова далеч. Аз ще ти идвам на гости. — Тя взе Оливия в скута си. — Колкото мога по-често. Ще се разхождаме в гората и ще газим в потоците, докато баба не ни извика да се приберем и да хапнем курабийки с горещ шоколад.

Оливия зарови лице в рамото на Джейми.

— Чудовището ще ме намери ли там?

— Не. — Джейми я притисна към гърдите си. — Там винаги ще си в безопасност. Обещавам.

Но не всички обещания могат да бъдат изпълнени.

ГЛАВА 5

Олимпик Рейн Форест, 1987

През лятото на тринайсетата си година Оливия бе високо слабо момиче с буйна, златиста като пчелен мед коса. Очите ѝ, с почти същия цвят, бяха засенчени от дълги мигли, а веждите над тях бяха тъмни и прави. Изоставила бе мечтите да стане принцеса в замък и ги бе заменила с други амбиции. Те варираха между поприщата на пътешественик, ветеринар и планински водач, като в момента целта ѝ беше последното. Гората със своите зелени сенки и влажни аромати бе нейният свят, света, който рядко напускаше. Най-често бе сама в него, но никога самотна. Дядо ѝ я беше научил как да проследи и да издебне елен или лос с камерата си. Как да стои тихо минути, дори часове, за да наблюдава царственото тестване на салеца или грацията на кошутата и малкото ѝ.

Научила се бе да разпознава дърветата, цветята, мъха и гъбите, но така и не бе придобила уменията да ги рисува добре, както се бе надявала баба ѝ.

Прекарваше спокойни дни в риболов с нея и това я бе приучило на търпение. Участваше в работата около хижата и къмпинга в Олимпийския национален парк, които семейство Макбрайд държеше от две поколения, и това бе развило у нея чувство за отговорност.

Разрешено ѝ бе да броди из гората, да газии в реките, да се катери по планинските склонове. Но никога, никога не биваше да напуска сама границите на парка. Така бе усвоила урока, че свободата има граници. Напуснала бе Лос Анджелис преди осем години и повече не беше се връщала там. В спомените ѝ за къщата в Бевърли Хилс смътно се мерзелееха високи тавани и полирано дърво, цветно великолепие и басейн с искрящо синя вода, заобиколен от цветя.

През първите си месеци в голямата къща сред гората Оливия бе питала кога ще се върнат там, където живее, кога майка ѝ ще дойде да я вземе и къде е баща ѝ. Ала винаги, когато задаваше въпроси, баба ѝ стискаше устни, а очите ѝ ставаха лъскави и потъмняваха. Така се бе научила да чака. После се научи и да забравя.

Израсна висока и жилава. Крехкото момиченце, което се криеше в стенни гардероби, вече бе почти само спомен, който витаеше в сънищата ѝ. Да живее с настоящето, също бе между уроците, които бе научила, и то добре.

Приключила със задълженията си в къмпинга за деня, Оливия пое по пътеката към къщи. Сега следобедът бе само неин, възнаграждение за труда, както заплатата, която баба ѝ внасяше два пъти месечно на нейно име в градската банка. Помисли си дали да иде за риба, или да си направи екскурзия до платото и да помечтае над езерото, но се чувстваше твърде неспокойна за подобни занимания. Щеше да ѝ е приятно да поплува, макар че сезонът едва започваше, ала едно от непоклатимите правила на баба ѝ бе да не плува сама.

Оливия го нарушаваше от време на време и винаги внимаваше да изсуши напълно косата си, преди да се прибере.

Струваше ѝ се, че баба ѝ се тревожи прекалено. Твърде често и почти за всичко. Достатъчно беше Оливия да кихне и тя се втурваше към телефона да вика лекаря. Добре че в повечето случаи дядо успяваше да я спре. Ако Оливия закъснееше с десет минути, Вал излизаше на верандата и започваше да я вика.

Веднъж едва не се бе обадила в планинската спасителна служба, защото тя бе останала да играе с други деца в къмпинга и бе забравила да се прибере, докато не бе започнало да се стъмва.

Като се сети за това, Оливия завъртя очи. Никога не би се загубила в гората. Тук си бе у дома и познаваше всяко кътче, както стаите в къщата. Знаеше, че и дядо и е на същото мнение, защото неведнъж ги бе чувала да се карат на тази тема. След подобни кавги баба ѝ се успокояваше за ден-два, но после се започваше отново.

Оливия остави зад себе си меката зелена светлина и нежните сенки на гората и излезе на поляната, където от поколения се издигаше къщата на Макбрайдови. Слюдата в прастарите камъни блещукаше на меката слънчева светлина. Когато валеше, скритите им цветове, различни нюанси на кафявото, червеното и зеленото, се открояваха и грейваха. Прозорците искряха, винаги готови да пуснат вътре светлината или успокояващия мрак. Построена беше на три нива, всяко разположено върху другото по причудлив начин, със стърчащи отвсякъде тераси, за да се запази общата линия. Цветя, папрати и диви

рододендрони обгръщаха основите и преминаваха в пъстра градина, над която дядо ѝ трепереше като над любимото дете.

Огромни теменуги с кадифени пурпурни и бели цветове напиреха от каменните саксии, дълга леха с шибои, наперени и розови, опасваше долната тераса.

Оливия прекарваше дълги приятни часове с дядо си и неговите цветя. С ръце в пръстта и глава в облаците.

Тръгна по каменната пътека, като правеше ту гигантски, ту ситни крачки, за да избегне многобройните пукнатини. Изкачи тичешком стъпалата, завъртя се бързо в кръг, после отвори входната врата.

Достатъчно бе да прекрачи прага, за да разбере, че къщата е празна. Все пак извика, по навик, докато вървеше през дневната с нейните големи изтърбушени дивани и топли, жълти стени.

Подуши въздуха и със задоволство долови аромата на пресни курабии. Но въздъхна, когато стигна до кухнята и видя, че са от овесено брашно.

— Какво ѝ пречеше да направи сладки с шоколадови пръчици — промърмори тя, вече бръкнала в големия стъклен буркан, в който бяха прибрани. — Мога да излапам милион сладки с шоколадови пръчици.

Задоволи се и с тези и започна да яде бързо и лакомо, докато четеше бележката на хладилника.

„Ливи, наложи се да отскоча до града. Отивам до супермаркета. Леля ти Джейми и вуйчо ти Дейвид идват на гости. Пристигат тази вечер.“

— Ура! — нададе радостен вик Оливия и от устата ѝ се разхвърчаха трохи. — „Подаръци!“

За да го отпразнува, бръкна в буркана за трета курабия, а после прочете бележката до края и промърмори под нос:

— По дяволите!

„Стой си вкъщи, скъпа, за да ми помогнеш за продуктите, когато си дойда. Можеш да си подредиш

стаята. Ако изобщо си в състояние да се справиш с целия хаос там. Не изяждай всички курабии. Обичам те, баба.“

— Уф. — С искрено съжаление Оливия захлупи отново буркана.

Сега пък трябваше да си седи вкъщи. Баба можеше да пазарува с часове. С какво очакваше да се занимава цял ден? Огорчена, тя затрополи нагоре по задното стълбище. Стаята ѝ не беше чак толкова разхвърляна. Просто държеше там нещата си. Защо баба ѝ настояваше да ги прибира, след като веднага щеше да ѝ се прииска да ги извади отново?

Доказателствата за различните ѝ занимания и интереси бяха пръснати из цялата стая. Сбирката ѝ от камъни, рисунките на диви животни и растения със старателно изписани отдолу латински названия. Комплектът за химически опити, за който премираше миналата. Коледа, бе пъхнат на етажерката и забравен, с изключение на микроскопа, заел трайно място на бюрото ѝ.

Там бе и кутията за обувки, натъпкана с нещата, които наричаше проби за изследване: клонки, умрели бръмбари, късчета папрат, косми, ивички тютюн и парченца кора.

Дрехите, които бе носила предишния ден, бяха захвърлени на пода. На същото място, където ги бе изхлузила от себе си. Леглото бе неоправено, с разбъркани чаршафи и одеяла, точно каквото го бе оставила, когато скочи от него на разсъмване.

Оливия намираше всичко това за съвсем приемливо, но отиде, издърпа покривката нагоре и тупна възглавниците няколко пъти. После изрита захвърлените, обувки под леглото и започна да хвърля дрехите в панера или в стенния гардероб. Издуха прахта и остатъците от гума от повърхността на бюрото, натъпка огризаните моливи в стъкления буркан, пъкна хартиите в чекмеджето и реши, че е свършила добра работа.

Подвоуми се дали да не се свие на стола до прозореца, да помечтае и да се поцупи. Дърветата се съживяваха, върховете на високите дъгласови и канадски ели въздишаха и се полюшваха на излезлия отскоро ветреца. Небето на запад бе притъмняло и свъсено като пред приближаваща буря. Можеше да седне и да наблюдава как

връхлита, да се опита да различи линията на дъжда, преди да е заваляло и тук.

По-добре, много по-добре беше да излезеш навън, да вдъхнеш мириса, да вдигнеш лице и да поемеш аромата на дъжд и бор. И да бъдеш сама. Винаги бе мислила така. Ароматът се усещаше много по-добре, когато си сам.

И почти се поддаде, понечи да тръгне към високите стъклени врати, които водеха към терасата пред стаята ѝ. Но всички онези кутии, пъзели и игри, натъпкани по лавиците, натежаха на съвестта ѝ. Баба ѝ от седмици я молеше да разчисти и оправи бъркотията. Сега, когато идваше леля Джейми — и сигурно носеше нови подаръци — положително щеше да има лекция как човек трябва да цени и пази онова, което има.

Като изпусна дълга страдалческа въздишка, Оливия започна да сваля старите игри и пъзели и да ги струпва на люлееща се купчина. Реши да ги занесе на тавана, тогава стаята ѝ щеше да стане направо безупречна.

Внимателно изкачи стълбите и отвори вратата. Щом лампата светна, започна да се оглежда за най-подходящото място в ухаещото на кедър огромно помещение, където да складира непотребните си вещи. Стари лампи, не чак толкова неизползваеми, че да бъдат изпратени като помощ за бедните, стояха без крушки и абажури в един ъгъл, където покривът се спускаше косо. Детско люлеещо се столче и бебешки мебели, които ѝ се виждаха много стари, бяха спретнато подредени до една от стените, наред с разни кашони и сандъци. Картините, някога украсявали стените на къщата или на хижата, стояха подпрени в калъфите, с които бяха покрити. Скъцащата етажерка, измайсторена от дядо ѝ в неговата дърводелска работилница, приютяваше семейство кукли и плюшени животни.

Вал Макбрайд не обичаше да изхвърля нищо, Оливия знаеше това. Накрая вещите биваха пренасяни на тавана, в хижата или просто им се намираще друго приложение в къщата.

Отнесе своите кутии до етажерката с играчките и ги струпа на пода до нея. Повече от скука, отколкото от интерес взе да рови в едно от чекмеджетата на стария скрин и да разглежда замислено бебешките дрешки, грижливо завити в хартия и наръсени с кедрови стърготини, за да не мухлясат. В друго имаше одеяло, цялото розово и бяло, общито с

мек сатенен ширит. Попипа го и то събуди у нея някакъв смътен спомен. Но стомахът ѝ се сви и започна да пари, така че побърза да затвори чекмеджето.

Не биваше да идва на тавана без разрешение и изобщо не ѝ бе позволено да отваря чекмеджета, сандъци или кашони. Баба ѝ казваше, че спомените са безценни и когато порасне, ще може да ги извади. Вечно това „когато пораснеш“, мислеше си Оливия. И никога, никога „сега“.

Не разбираше защо държат толкова на тези неща. Това бяха просто куп вехтории, а и тя вече не беше дете. Нямаше опасност да счупи или загуби нещо.

И без това не я интересуваха кой знае колко.

Дъждът започна да почуква по покрива, като пръсти, които барабанят леко по масата. Тя се приближи до малкия прозорец, който гледаше към предната част на поляната. И тогава видя сандъка.

Беше от черешово дърво с куполообразен капак и излъскан месингов обков. Винаги си бе стоял там, напъхан дълбоко под гредите и заключен. Тя забелязваше тези неща. Дядо ѝ казваше, че има очи като на котка, което я караше да се кикоти, когато беше по-малка, и от което сега се чувстваше горда.

Днес сандъкът не беше набутан чак в дъното, нито пък беше заключен. Баба сигурно бе прибрала нещо в него, помисли си Оливия и се приближи.

Знаеше историята за кутията на Пандора, как любопитната жена я отворила и пуснала всички злини да плъзнат по света. Но си каза, че този тук няма нищо общо и коленичи пред него. Пък и след като не беше заключен, какво лошо имаше да го отвори и да надникне вътре?

Вероятно бе пълен със сантиментални вехтории, плесенявали стари дрехи или пожълтели снимки.

Но докато вдигаше тежкия капак, пръстите ѝ изтръпнаха — като предупреждение или предчувствие.

Най-напред я порази миризмата. Накара я да се задъха.

Кедър, от облицовката. Лавандула. Дядо ѝ бе насадил цяла ливада отстриани до къщата. Но под тези ухания се долавяше нещо друго. Нещо хем чуждо, хем познато. Въпреки че не можеше да го разпознае, щом я лъхна, сърцето и затуптя бързо в гръдния кош.

Изтръпването се засили и пръстите ѝ се разтрепериха, когато бръкнаха вътре. Имаше видеокасети, надписани само с дати и прибрани в обикновени черни калъфи. Три дебели албума със снимки, кутии с различна големина. Отвори една, подобна на тази, в която баба ѝ и дядо ѝ прибираха своите старомодни топки за елха.

Вътре имаше шест декоративни флакончета, разположени върху предпазна подложка от дунапрен.

— Вълшебните шишенца! — прошепна тя. И сякаш таванът изведнъж се изпълни с красив алтов смях, мимолетни видения, екзотични аромати.

„На шестнайсетия си рожден ден можеш да си избереш този, който ти харесва най-много. Но не бива да си играеш с тях, Ливи. Може да се счупят. Може да порежеш ръката си или да стъпиш на стъкло.“

Майка ѝ се бе навела над нея, меката коса падаше отстрани покрай лицето ѝ. И със смях, с преливащи от веселие очи, пръсна малко облаче парфюм във вратлето на Оливия.

Ароматът. Маминият парфюм. Оливия отново се надигна на колене, надвеси се над сандъка и си пое дълбоко въздух. Тогава усети уханието на майка си.

Остави кутията и бръкна вътре за първия албум. Той бе тежък и труден за държане, така че го сложи на скута си. В къщата нямаше снимки на майка ѝ. Оливия си спомняше, че бе имало, но те отдавна бяха изчезнали. Албумът бе пълен с тях: майка ѝ като младо момиче, майка ѝ с Джейми и с родителите си. Усмивната, засмяна, гримасничаща срещу фотоапарата.

Снимки пред къщата и в къщата, в къмпинга и на езерото. Снимки с дядо, когато косата му е била по-скоро златиста, отколкото сребриста, и с баба в прекрасна рокля.

Имаше и една, на която майка ѝ държеше бебе.

— Това съм аз! — прошепна Оливия. — Мама и аз.

Обръщаше лист след лист и буквално поглъщаше с очи всяка снимка, докато те изведнъж свършиха. Виждаха се следите по страниците, откъдето бяха махнати.

Обзета от нетърпение, тя остави албума и взе следващия.

Този път нямаше семейни снимки, а изрезки от вестници, статии от списания. Майка ѝ на корицата на „Пийпъл“, на „Нюзуик“ и

„Глемър“. Оливия разгледа първо тях, като се взираше внимателно и попиваше всяка подробност. Тя имаше очите на майка си. Знаеше това, спомняше си го, но друго бе да го види така ясно, сама да надникне в тях, сама да види цвета им, формата им, правите тъмни вежди.

Вихър от вълнение, скръб и задоволство, слети в едно, бушуваше в душата ѝ, докато прокарваше пръсти по всеки от лъскавите портрети. Била е така красива, толкова съвършена!

После прелисти нататък и отново се развълнува, когато откри поредица фотографии на майка си с тъмнокос мъж. Той беше красив — като поет, помисли си тя и момичешкото ѝ сърце трепна. Имаше техни снимки в градина и в голяма стая с искрящи полилеи, на диван, където майка ѝ се бе сгушила в скута му, лицата им почти се допираха, усмихваха се един на друг.

Сам Танър. Пишеше, че името му е Сам Танър. Оливия се разтрепери. Стомахът ѝ се сви, сякаш десетки пръсти го бяха стиснали и го извиваха.

Баща ѝ! Това бе баща ѝ. Как бе могла да забрави? Това бе баща ѝ, хванал ръцете на майка ѝ или обвил раменете ѝ.

Хванал ножици, блестящи от кръв.

Не, не, не беше възможно. Това бе сън, кошмар. Игра на въображението. Нищо повече.

Образите започнаха да нахлуват в съзнанието ѝ и тя се залюля, притиснала ръка към устата си. Паниката я хвана за гърлото с парещи пръсти и започна да я стиска, докато дъхът ѝ заизлиза на сподавени хрипове.

Счупено стъкло, искрящо на пода в светлината на лампите. Стъпкани цветя. Топлия ветреца през отворената врата.

Това не беше истина. Тя не можеше да позволи да е истина.

Оливия бутна настрана албума и вдигна последния с треперещи ръце. Там трябваше да има още снимки. Други снимки на нейните родители, усмихнати и прегърнати.

Но пак бяха вестникарски изрезки, с едри заглавия, които сякаш крещяха насреща ѝ:

„ДЖУЛИ МАКБРАЙД УБИТА“

„САМ ТАНЪР АРЕСТУВАН“

„ВЪЛШЕБНАТА ПРИКАЗКА ЗАВЪРШВА С ТРАГЕДИЯ“

Имаше фотографии на баща ѝ, който изглеждаше някак отнесен и съсипан. И още на леля ѝ, на баба ѝ и дядо ѝ, на вуйчо ѝ. И нейна, Оливия трепна, като я видя. От преди години, с ужасени и объркани очи, притиснала ръце към ушите си.

„ДЪЩЕРЯТА НА ДЖУЛИ ЕДИНСТВЕН СВИДЕТЕЛ НА УБИЙСТВОТО Й“

Оливия поклати глава в несъгласие и запрелиства бързо страниците. Ето, още едно лице, което будеше спомени. „Името му беше Франк — помисли си тя. — Той прогони чудовището. Имаше малък син, който обичаше пъзелите.“

Полицай. Гърлото ѝ се стегна от страх. Издаде тих звук. Той я бе изнесъл от къщата, къщата, в която бе дошло чудовището. Където бе всичката онази кръв.

Защото майка ѝ бе мъртва. Майка ѝ бе мъртва. Тя го знаеше, разбира се, че го знаеше. „Но ние не говорим за това — напомни си, — никога не говорим за това, защото баба започва да плаче.“

Заповядваше си да затвори албума, да махне всичко, да го върне обратно в сандъка, обратно на тъмно. Но вече разлистваше страниците, търсеше думите и снимките.

„Наркотици. Ревност. Безумие.“

„Танър признава!“

„Танър оттегля самопризнанията си. Заявява, че е невинен.“

„Четиригодишната дъщеря главен свидетел.“

„Днес процесът срещу Танър взе по-драматичен обрат, когато бяха представени записаните на видеокасета

свидетелски показания на дъщеря му, четиригодишната Оливия. Детето е било разпитано в дома на леля си по майчина линия Джейми Мелбърн и записът е направен с разрешението на неговите баба и дядо в качеството им на настойници. Преди това съдия Сато отсъди, че записаните показания могат да бъдат представени като доказателство, за да бъде спестена на малолетната травмата от явяването в съда.“

Спомняше си, сега си спомняше всичко. Бяха седнали в дневната на леля Джейми. Баба ѝ и дядо ѝ също бяха там. Жена с червена коса и мек глас ѝ бе задавала въпроси за нощта, когато бе дошло чудовището. И баба бе обещала, че никога повече няма да я карат да говори за това, че е за последен път.

И наистина беше за последен път. Жената я бе изслушала и ѝ бе задавала въпроси. После с нея бе разговарял мъж с внимателна усмивка и топли очи. Тя си беше помислила, че след като е за последен път, после ще може да си отиде вкъщи. Че лошото ще отмине и всичко ще си бъде както преди.

Но вместо това я бяха довели във Вашингтон, в голямата къща сред гората. Сега вече знаеше защо.

Оливия обърна още няколко страници, присвила очи да спре сълзите. Със стиснати челюсти и парещи очи прочете нова поредица обърквачи заглавия.

„САМ ТАНЪР ОСЪДЕН“

„ВИНОВЕН! СЪДЕБНИТЕ ЗАСЕДАТЕЛИ! ОСЪЖДАТ ТАНЪР“

„ТАНЪР ОСЪДЕН НА ДОЖИВОТЕН ЗАТВОР“

— Ти уби майка ми, негодник такъв! — произнесе Оливия с цялата омраза, на която бе способно едно младо момиче. — Надявам се и ти да си умрял. Надявам се да си умрял със сълзи на очи.

Затвори албума с рязък жест и внимателно го върна в сандъка заедно с другите. После стана и отиде да изгаси лампите. Слезе по стълбите, прекоси празната къща и излезе на задната тераса.

Седна там и впери поглед в дъжда.

Не бе в състояние да проумее как бе могла да погребее всичко, което се бе случило, как бе могла да го заключи в себе си, досущ както баба ѝ бе, заключила кутиите и албумите в сандъка.

Но знаеше, че никога повече няма да го направи. Щеше да го помни. Винаги! И щеше да разбере всичко, каквото може, за нощта в която бе умряла майка ѝ, за процеса, за баща си.

Ясно ѝ беше, че не може да пита близките си. Те още я мислеха за дете, което трябва да бъде закриляно. Но грешаха. Тя никога повече нямаше да бъде дете.

Чу джипа, който боботеше през дъжда нагоре по пътя. Затвори очи и се съсредоточи. Почувства в себе си някакво ожесточение и се запита дали бе наследила актьорските умения на родителите си. Скри омразата, скръбта и гнева в едно ъгълче на сърцето си и ги заключи там.

После стана и посрещна баба си с обичайната усмивка, когато джипът спря в края на алеята.

— Радвам се да те видя. — Вал вдигна качулката на якето си и слезе от колата. — Тук е пълно с багаж, Ливи. Вземи си якето и ела да ми помогнеш, ако обичаш.

— Не ми трябва яке, няма да се размия. — Излезе на дъжда. Равномерното му ромолене ѝ действаше успокояващо. — Ще имаме ли спагети с кюфтенца за вечеря?

— За първата вечер на Джейми вкъщи? — Вал се разсмя и подаде на Оливия плик с продукти. — Че как иначе?

— Искам аз да ги приготвя.

Оливия премести плика в другата си ръка и посегна за друг.

— Ти? Наистина ли?

Оливия повдигна рамо и влезе в къщата. Вратата се блъсна и се затвори след нея, после отново се отвори, когато Вал влезе вътре с още пликове в ръцете.

— Как така изведнъж? Винаги си казвала, че готвенето е досадно.

Това беше, когато още бях дете, помисли си Оливия. Сега нещата стояха по-различно.

— Все някога трябва да се науча. Аз ще донеса останалото, бабо. — Тръгна да излиза, после се обърна. Гневът я изпълваше, не позволяваше да бъде заключен. Напираше да изскочи навън и да нарани баба й. А не биваше. Бавно отиде при Вал и я прегърна отривисто. — Искам да се науча да готвя като теб!

Остави баба си да премигва от радостно изумление и изтича за останалите пликове.

Какво го прихваща това момиче, чудеше се Вал, докато вадеше пресни домати, чушки и марули. Тази сутрин мърмореше, че трябва да припече няколко филии, и направо изгаряше от нетърпение да изскочи навън. А сега настояваше да прекара свободния си следобед в готвене!

Когато Оливия се върна, Вал вдигна вежди.

— Ливи, да не си си навлякла някакви неприятности в къмпинга?

— Не.

— Искаш да си измолиш нещо? Онази чудесна нова раница, която съм ти приготвила за рождения ден?

Оливия въздъхна, избута падналите над очите й мокри коси.

— Бабо, искам да се науча да готвя спагети. Не е кой знае какво.

— Просто се чудя какъв е този внезапен интерес.

— Ако не знам да готвя, не мога да бъда самостоятелна. А щом ще се уча, нека поне се науча както трябва.

— Е... — кимна доволно Вал. — Моето момиче израства пред очите ми. — Тя се пресегна и докосна лицето на Оливия с върховете на пръстите. — Моята хубава малка Ливи!

— Не искам да съм хубава. — Скрытият гняв припламна и замъгли леко очите й. — Искам да съм умна.

— Можеш да бъдеш и двете.

„Промени — мислеше си Вал. — Няма как да ги спреш, няма как да задържиш мига.“

— Добре. Дай да приберем тези неща и да започваме.

Търпеливо й обясни какви продукти ще използват и защо, кои подправки от градината ще добавят и как ще се съчетаят ароматите им. Забеляваше, че Оливия поглъща с огромно внимание всяка подробност, ала това по-скоро я забавляваше, отколкото тревожеше.

Ако можеше да чуе мислите на внучката си, сигурно би се разплакала.

„Обяснявала ли си на майка ми как да приготвя сос? — питаше се Оливия. — Тя стояла ли е тук с теб, когато е била на моята възраст, до същата тази печка, учила ли се е да запържва чесъна до златисто в зехтин? Усещала ли е същите миризми, чувала ли е как дъждът чука по покрива? Защо не искаш да ми разкажеш за нея? Как ще разбере каква е била, ако ти не ми кажеш? Как ще разбере коя съм?“

Вал сложи ръка на рамото ѝ.

— Много добре, скъпа. Чудесно. Направо имаш талант за готвене.

Оливия разбърка подправките в бавно къкрещия сос и остави настрана останалото. Засега.

ГЛАВА 6

Тъй като първата вечер от гостуването на Джейми и Дейвид по правило се смяташе за специален случай, семейството вечеря на дългата дъбова маса в трапезарията с бели свещи в сребърни свещници, свежи цветя в кристални вази и хубавия порцеланов сервиз на прабаба Капели.

Храната бе в изобилие, а също и приказките. Както винаги вечерята се проточи два часа, докато свещите догоряха и слънцето, което облаците бяха разбудили за малко, съвсем се скри зад дърветата.

— Ливи, беше направо чудесно! — въздъхна Джейми и се облегна назад да се потупа по стомаха. — Толкова вкусно, че не ми остана никакво място за плодовия пудинг.

— Аз ще намеря. — В очите на Роб играеха весели пламъчета. Той подръпна Оливия за косата. — Просто ще изтръскам спагетите в кухня си крак. Иде й отръки да приготвя сос, наследила го е от теб, Вал.

— По-скоро от майка ми. Кълна се, че нейният беше по-хубав от моя. Бях започнала да се питам дали нашето момиче някога ще се научи на нещо повече от това да пържи риба на лагерен огън.

— Кръвта вода не става — отбеляза Роб и намигна на внучката си. — Италианската жилка трябваше да се прояви рано или късно. Макбрайд никога не са се славили с готварски умения.

— А с какво са се славили, татко?

Той се разсмя и погледна Джейми, като мърдаше вежди.

— Ние сме любовници, скъпа.

Вал изсумтя, плесна го по ръката и се изправи.

— Аз ще раздигна масата — каза Джейми и понечи да стане.

— Не. — Вал насочи пръст към дъщеря си. — Няма да бъдеш мобилизирана в кухнята още от първата вечер. Ливи също е свободна. Двамата с Роб ще измием всичко, после може на всички да ни се отвори място за кафе и десерт.

— Чу ли, Ливи? — приведе се да й пошушне на ухо Дейвид. — Щом готвиш, няма да търкаш тенджери. Сделката си я бива.

— Започвам да готвя редовно — усмихна се тя. — Много приятно е, отколкото да миеш съдове. Искаш ли утре да си направим екскурзия, чичо Дейвид? Тъкмо ще вземем онази, новата ми раница, която...

Оливия погледна с ъгълчетата на очите баба си и едва се сдържа да не се усмихне дяволито.

— Разваляш я, Дейвид — заяви Вал, докато събираше чиниите. Тя нямаше да получи раницата преди рождения си ден есента.

— Да я развалям? — С невъзмутима физиономия Дейвид побутна Оливия и я накара да се изкикоти. — Ами! Тя дори още не е узряла. Има много време, докато започне да се разваля. Ще възразиш ли, ако включа телевизора в другата стая? Един мой клиент изнася концерт по кабелната. Обещах да го гледам.

— Върви — отвърна Вал. — Вдигни си краката и се настани удобно. След малко ще донеса кафето.

— Искаш ли да дойдеш с мен горе и да си поговорим, докато разопаковам багажа? — попита племенницата си Джейми.

— Не може ли да се поразходим? — Оливия отдавна чакаше подходящ момент. И всички сякаш се бяха наговорили да ѝ го предоставят сега. — Преди да се е стъмнило?

— Разбира се. — Джейми стана и се протегна. — Само да си взема якето. Ще ми дойде добре да изгоря малко калории. Тогава няма да се чувствам виновна, ако утре не стигна до фитнес залата в хижата.

— Ще кажа на баба. Ще те чакам отвън зад къщата.

Макар че бе лято, вечерите бяха хладни. Въздухът миришеше на дъжд и мокри рози. През дългите юлски дни оставаше светло дори когато призрачната луна се издигнеше високо в небето на изток. Въпреки това Джейми пипна фенерчето в джоба си. В гората то щеше да им потрябва. Гората я теглеше. Там щеше да се чувства защитена, достатъчно защитена, за да каже онова, което трябваше да каже, и да попита онова, което трябваше да попита.

— Винаги е хубаво да си дойдеш у дома. — Тя пое дълбоко въздух и се усмихна, отправила поглед към бащината градина.

— Защо не живееш тук?

— Работата ми е в Ел Ей. На Дейвид също. Но и двамата държим да идваме тук по два-три пъти в годината. Когато бях момиче, горе-долу на твоята възраст, мислех, че това е целият свят.

— Но не е.

— Да. — Джейми наклони глава и погледна Оливия. — Ала е едно от най-хубавите му кътчета. Чух, че много помагаш в къмпинга и в хижата. Дядо ти казва, че не би се справил без теб.

— Обичам да работя там. Не го чувствам като задължение. — Оливия побутна с обувка калта и се насочи към дърветата отдалечавайки се от къщата. — Идват много хора. Някои от тях не знаят нищо. Не могат да различат дори дъгласова от канадска ела или обуват скъпи маркови ботуши и им излизат мехури. Мислят си, че колкото повече пари даваш за нещо, толкова по-хубаво е то, а това е абсолютна глупост. — Погледна крадешком Джейми. — Много от тях са от Лос Анджелис.

— О! — Развеселена, Джейми се хвана за сърцето. — Пряко попадение!

— Там долу има твърде много хора, коли, смог.

— Така си е. — Джейми осъзна, че всичко това ѝ изглежда много далечно. Да навлезеш в гората, да вдъхнеш миризмата на бор и лекия дъх на гниене и да усетиш килима от шишарки и иглички под краката си. — Но може да бъде и вълнуващо. Красиви къщи, великолепни палмови дървета, магазини, ресторанти, галерии.

— Майка ми затова ли отиде там? За да пазарува, да ходи по ресторанти и да има красива къща?

Джейми спря рязко. Въпросът я поразил и зашемети като неочаквана плесница с опако на ръката.

— Аз... тя... Джули искаше да стане актриса. За нея бе естествено да отиде в Лос Анджелис.

— Нямаше да умре, ако си бе останала вкъщи.

— О, Ливи! — Джейми понечи да протегне ръка към нея, но Оливия се отдръпна.

— Трябва да обещаеш да не казваш нищо на никого. Нито на баба, нито на дядо или на вуйчо Дейвид. На никого.

— Но, Ливи...

— Трябва да обещаеш. — В гласа ѝ се прокрадна страх, очите ѝ се напълниха със сълзи. — Ако обещаеш, няма да кажеш.

— Добре, малката ми.

— Не съм малка. — Но този път позволи на Джейми да я прегърне. — Никой никога не говори за нея и всичките ѝ снимки са

прибрани. Не мога да си я спомня, без да налягам паметта си. А сторя ли го, всичко се обърква.

— Просто не искахме да страдаш. Беше толкова малка, когато тя почина.

— Когато той я уби. — Оливия отново се отдръпна. Сега очите ѝ бяха сухи и проблясваха в здрача. — Когато баща ми я уби. Трябва да го кажеш високо.

— Когато Сам Танър я уби.

Болката се надигна, неприятно остра. Джейми не издържа, седна до един дънер и бавно изпусна въздуха от дробовете си. Дървото бе влажно, но тя като че ли не го забелязваше.

— Това, че не говорим за нея, не означава, че не я обичаме, Ливи. Може би означава, че сме я обичали твърде много. Не знам.

— Мислиш ли за нея?

— Да. — Джейми се пресегна и хвана здраво ръката на Оливия. — Да, мисля! Бяхме много близки. Липсва ми всеки ден.

Оливия кимна, седна до нея и разсеяно раздвижи лъча на фенерчето си по земята.

— Мислиш ли за него?

Джейми затвори очи. О, Господи, какво да направи, как да говори за тези неща пред нея?

— Опитвам се да не мисля.

— И все пак?

— Да.

— Той също ли е мъртъв?

— Не. — Изнервена, Джейми потри с ръка устата си. — В затвора е.

— Защо я е убил?

— Не знам. Просто не знам. Няма смисъл да си блъскаш главата, Ливи, защото никога няма да го проумееш. Никога няма да го възприемеш.

— Той ми разказваше приказки. Носеше ме на конче. Спомням си. Бях забравила, но си спомних.

Оливия продължаваше да си играе с фенерчето, местеше лъча му по гниещия дънер, който подхранваше млади филизи — определи ги като канадска ела и мура, — по обгръщащите го розетки дървесен мъх

и гъстите туфи лишеи, които се преплитаха с тях. Успокояваше я да вижда и назовава познати неща.

— После се разболя и си отиде. Така ми казваше мама, но всъщност не е било вярно. Било е заради наркотиците.

— Къде си чула тези неща?

— Истина ли са? — Тя откъсна очи от дънера, от избуялия живот в него. — Лельо Джейми, искам да знам кое е вярно.

— Да, истина са. Съжалявам, че се случиха на теб, на Джули, на мен, на всички ни. Не можем да го променим Ливи. Просто трябва да продължаваме да живеем и да даваме най-доброто от себе си.

— Заради случилото се ли не мога да ти идвам на гости? Затова ли баба ми преподава, вместо да ходя на училище с другите деца? Затова ли името ми е Макбрайд, а не Танър?

Джейми въздъхна. Чу крясък на сова и прошумоляване в храстите. „Хищник и плячка — помисли си, — която е загрижена само да преживее нощта.“

— Решихме, че ще е най-добре за теб да не бъдеш подлагана на публичност, на слухове и спекулации. Майка ти беше много известна. Хората се интересуваха от живота ѝ, от случилото се. От теб. Искахме да те държим настрана от всичко това. Да ти дадем възможност, каквато Джули би искала да имаш, спокойно, щастливо детство.

— Баба държи всичко това под ключ.

— Мама... На баба ти... ѝ беше много тежко, Ливи. Тя загуби дъщеря — онази, която нямаше как да не обича повече. — Ти ѝ помогна да го понесе. Можеш ли да го разбереш? — Джейми отново хвана ръката ѝ. — Тя се нуждаеше от теб не по-малко, отколкото ти от нея. През последните години посвети живота си на теб. За нея бе много важно да те пази — а може би по този начин е пазила и себе си. Не бива да я обвиняваш за това.

— Не я обвинявам. Но не е честно да иска от мен да забравя всичко. Не мога да говоря с нея и с дядо. — Сълзите отново напихаха. Успя да ги задържи, но очите ѝ запариха ужасно. — Нужно ми е да помня майка си.

— Права си. Права си. — Джейми прегърна Оливия през раменете, притисна я към себе си. — Можеш да говориш с мен. Няма да кажа на никого. Така ще я помним и двете.

Доволна от обещанието, Оливия сложи ръка на рамото ѝ.

— Лельо Джейми, имаш ли касети с филмите, в които е играла майка ми?

— Да.

— Искам да ги видя някой ден. А сега по-добре да се връщаме. — Тя се изправи и я погледна, очите ѝ бяха сериозни. — Благодаря ти, че ми каза истината.

Какъв шок, мислеше си Джейми, да си представяш дете, а да видиш почти жена.

— Ще ти обещаю още нещо, Ливи, точно на това място. За мен то е специално, място, където, ако дадеш обещание, трябва да го сдържиш. Винаги ще ти казвам истината, каквото и да става.

— И аз обещавам. — Оливия подаде ръка. — Каквото и да става.

Тръгнаха, хванати за ръка. Когато стигнаха до поляната, Оливия погледна нагоре. Небето бе станало дълбоко, нежносиньо. Луната, загубила своята призрачност, изрязваше бял резен от нощта.

— Първите звезди се показаха. Те са там дори през деня, дори когато не ги виждаш. Но аз обичам да ги гледам. Това е звездата на мама. — Тя посочи блещукаща светлинка до единия рог на полумесеца. — Изгрява първа.

Гърлото на Джейми се сви и запари.

— На нея би ѝ харесало това. Би ѝ харесало, че мислиш за нея, без да тъгуваш.

— Кафето е готово! — извика от прага Вал. — Направих ти капучино, Ливи. С много пяна.

— Идваме! Баба е щастлива, че си тук, и ето че получавам капучино. — Усмивката на Оливия бе така внезапна, така млада, че сърцето на Джейми се сви. — Хайде да вървим да си вземем от плодовия пудинг, докато дядо не е излапал всичко.

— Ей, за плодов пудинг съм готова да изпреваря собствения си баща, без да ми мигне окото.

— Ще те надбягам! — Оливия излетя като стрела, с развети руси коси.

Цялата вечер Джейми носи в себе си образа на племенницата си с развети дълги руси коси, младежкото предизвикателство, бързия спринт в мрака. Наблюдаваше как Оливия изяжда десерта, как се

боричка на шега с дядо си за неговата порция, как досажда на Дейвид за подробности около срещата му с Мадона на някакво парти. И се питаше дали тя е достатъчно зряла, достатъчно сдържана, за да крие мислите и чувствата си, или просто е достатъчно млада, за да ги забрави заради сладкиши и внимание.

Колкото и да ѝ се искаше да е второто, реши, че Оливия е наследила нещо от артистичния талант на майка си.

Сърцето ѝ бе натезало, докато се приготвяше за лягане в стаята, която бе обитавала като момиче. Дъщерята на сестра ѝ сега разчиташе на нея, както през онези ужасни дни преди осем години. Само че вече не бе толкова малка и нямаше да се задоволи с прегръдки и приказки.

Тя искаше да узнае истината, а това означаваше, че Джейми ще трябва да се изправи лице в лице с онази част от истината, която се бе опитала да забрави.

Преживяла бе неподписаните биографии, документалните и телевизионни филми, таблоидните дивотии и слуховете за живота и смъртта на сестра ѝ. Те все още се появяваха от време на време. Красивата актриса, заклана твърде млада, в разцвета на кариерата си от мъжа, когото обича. В град, препитаващ се от фантазии и клюки, мрачните приказки често придобиваха ореол на легенди.

Тя бе направила всичко по силите си, за да не го позволи. Не бе давала интервюта не бе сключвала сделки, не бе подкрепяла никакви проекти. Така бе предпазила родителите си, детето. И себе си.

И все пак всяка година избликваше нова вълна от истории за Джули Макбрайд. На всяка годишнина от смъртта ѝ, мислеше си Джули, опряла се на умивалника, вперила поглед в собственото си отражение в огледалото.

Затова бягаше в родната къща лято след лято, спасяваше се за няколко дни, оставяше се да я скрият, както на времето бяха скрили Оливия.

Тя и близките ѝ имаха право на личен живот, нали? Джейми въздъхна и разтърка очи. Също както Оливия имаше право да говори за майката, която бе загубила. Длъжна бе да се погрижи някак и за едното, и за другото.

Изправи се, приглади назад косата си. Беше позволила на своя фризьор да я убеди, че ѝ е нужно трайно къдрене и дискретно подчертаване на лицето. Трябваше да признае, че той се оказа прав.

Новата прическа ѝ придаваше по-нежен, по-невинен вид. Младежката външност не бе просто суета. Нужна ѝ беше за работата.

Започваше да забелязва около очите си бръчици, първо напомняне за възрастта и стареенето. Рано или късно щеше да се наложи да помисли за лифтинг. Беше го споменала на Дейвид, а той само се бе разсмял.

„Бръчки ли? Какви бръчки? Не виждам никакви бръчки.“

„Мъже“, каза си тя сега, но тогава и двамата знаеха, че отговорът я бе зарадвал.

Това обаче не означаваше, че може да си позволи да занемарява кожата си. Тя размаза нощния крем, без да бърза, като разтриваше силно врата си отдолу нагоре, а крема за очи нанесе леко. После пръсна малко одеколон между гърдите, в случай че съпругът ѝ е в романтично настроение.

Често беше.

Като се усмихваше на себе си, тя се върна в спалнята, където бе оставила лампите запалени заради Дейвид. Той още не се беше качил, така че Джейми затвори тихо вратата и се приближи до високото огледало. Свали халата и се подложи на щателен оглед.

Правеше упражнения като луда три дни в седмицата с лична треньорка, която тайно наричаше Маркиза дьо Сад. Но си струваше. Гърдите ѝ вероятно не можеха вече да минат за дръзки, но останалото бе хубаво и стегнато. Докато бе в състояние да се натоварва физически и да се поти, нямаше да има нужда от опъвания и лифтинги никъде другаде, освен около очите.

Съзнаваше колко е важно да се запази привлекателна — както за работата в рекламата, така и за брака си. Актьорите и хората от развлекателния бизнес, с които работеха Дейвид и тя, сякаш се подмладяваха непрекъснато. Между клиентите на съпруга ѝ имаше красиви и примамливи жени и други по-млади. Податливостта пред изкушението бе по-скоро правило, отколкото изключение в света, в който живееха.

Знаеше също, че ѝ бе провървяло. Близо четиринайсет години. Продължителността на техния брак бе цяло чудо за Холивуд. Бяха имали сблъсъци и кризи, но ги бяха преодолели.

Тя винаги можеше да разчита на него, както и той на нея. А другото чудо бе, че се обичаха.

Облече отново халата и докато връзваше колана, отиде и отвори широко вратите към терасата. Излезе навън в нощта да послуша въздишките на вятъра из дърветата, да потърси звездата на Дясули.

„Колко пъти сме седели навън в нощи като тази и сме мечтали? Шушукахме си, когато трябваше да сме в леглата. И правехме планове. Велики, бляскави планове. Аз Имам толкова много от онова, за което мечтаех, толкова много, което не бих постигнала, ако ти първа не бе замечтала. Без теб можеше никога да не срещна Дейвид. И никога нямаше да събера куража да основа своя компания. Толкова много неща не бих направила и не бих видяла, ако не бях те последвала.“

Облегна се на парапета и затвори очи, вятърът си играеше с косите ѝ, ръбът на халата трепкаше по голата ѝ кожа. „Ще се погрижа и Ливи да има големи мечти. И нищо да не ѝ попречи да вземе от живота онова, което ѝ е нужно. Съжалявам, Джули. Толкова съжалявам. Аз също имам дял в опитите да бъдеш изтрита от нейната памет.“

Тя се дръпна назад и заразтрива голите си ръце. Ненадейно бе усетила хлад. Но остана навън, вперила поглед в звездите, докато Дейвид не я намери.

— Джейми? — Тя се обърна и в очите му грейна топлина. — Толкова си красива. — Боях се, че си си легнала, докато аз пафках пури и се надлъгвах с баща ти.

— Не, исках да те изчакам. — Тя се остави в прегръдките му и сложи глава на рамото му. — Точно това чаках.

— Чудесно. Тази вечер бе по-мълчалива от обикновено. Добре ли си?

— Да. Просто се бях замислила — твърде много бяха нещата, които не можеше да му каже. Обещала бе. — Утре ще станат осем години. Понякога ми се струва, че е било страшно отдавна, а друг път — сякаш е станало вчера. Толкова съм ти благодарна, Дейвид, че всяка година идваш с мен. Че разбираш защо трябва да бъда тук. Знаем колко ти е трудно да жонглираш с програмата си, за да ми отделиш тези няколко дни.

— Джейми, тя означаваше много за всички ни. А ти... — Той я дръпна към себе си и я целуна. — Ти си най-важната за мен.

Тя се усмихна и го погали по бузата.

— Няма как да не съм. Знам колко много обичаш да скиташ из гората и да прекарваш следобеда в риболов.

Той направи гримаса.

— Утре майка ти ще ме води на реката.

— Моят герой.

— Мисля, че знае колко мразя да ловя риба, но ме кара да ходя всяко лято, за да си платя, задето съм и отнел дъщерята.

— Е, тогава най-малкото, което може да стори дъщерята, е да ти покаже, че си е струвало.

— О, така ли! — Ръцете му вече се плъзгаха надолу, за да опипат тялото ѝ през тънкия халат. — Как?

— Ела, ще ти покажа.

Оливия сънуваше майка си и хленчеше на сън. Бяха се сгушили в стенен гардероб, пълен с плюшени животни с изцъклени очи. Тя трепереше в тъмното и не издаваше нито звук, защото чудовището беснееше отвън зад вратата. Викаше името ѝ, реवेशе с всичка сила и стъпваше тежко по пода.

Нещо се разби близо, много близо до мястото, където се опитваше да се скрие, и тя зарови лице в гърдите на майка си, запуши с ръце ушите си.

После вратата се отвори с трясък и стенният гардероб потъна в светлина. Тогава видя кръвта, по целите си ръце, по косата на майка си. Очите на майка ѝ бяха като очите на животните, безжизнени и изцъклени.

— Търсих те — каза баща ѝ и изщрака с блестящите ножици, от които се отцеждаше кръв.

Докато Оливия се мятеше в леглото, и други сънуваха Джули.

Образи на красиво младо момиче, което се смее в кухнята, докато се учи да приготвя червен сос като баба си. На обичана приятелка в лудориите, която тича през гората с развети светли коси. На любима, която въздиша в нощта. На невероятна красавица в бяла рокля, която танцува в деня на своята сватба.

На смъртта, така ужасна, така грозна, че е невъзможно да си я спомняш на светло.

И тези, които я сънуваха, плачеха.

Дори убиецът ѝ.

Още бе тъмно, когато Вал почука рязко на вратата на спалнята.

— Ставай и тръгвай, Дейвид! Кафето те чака. Рибата кълве.

С жален стон Дейвид се обърна на другата страна, зарови глава под възглавницата.

— О, Господи.

— Десет минути. Ще ти завия закуската.

— Тази жена не е човек. Не може да е.

Джейми се засмя сънено и го избута към ръба на леглото.

— Ставай и тръгвай на риба, момче!

— Кажи ѝ, че съм умрял в съня си. Умолявам те! — Той махна възглавницата от главата си и успя да докара на фокус силуета на жена си. Тя се усмихна, когато топлатата му ръка похлупи гърдта ѝ.

— Върви да ловиш риба и ако се представиш добре, довечера ще бъдеш възнаграден.

— Не всичко се купува със секс — отвърна той с известно достойнство и изпълзя от леглото. — Но аз се купувам. — Спъна се в нещо, изруга, после закуцука към банята, докато жена му се кискаше.

Когато се върна, тя спеше дълбоко. Целуна я разсеяно и излезе с неуверена стъпка.

Джейми бе събудена от разтърсване и шепот, през прозорците вече се процеждаше светлина.

— А? Какво има?

— Лельо Джейми? Събуди се!

— Не и преди да съм си изпила кафето.

— Донесох ти.

Джейми отвори едно размътено око и го насочи към племенницата си. Подуши въздуха и като долови аромата на кафе, въздъхна.

— Ти си моята кралица.

Оливия се разсмя и седна отстрани на леглото, докато тя се надигаше с усилие.

— Направих го специално за теб. Баба и вуйчо Дейвид са излезли, а дядо тръгна към хижата. Каза, че имал да върши канцеларска работа, но просто обича да ходи там и да разговаря с хората.

— Значи той ти е ясен. — Джейми отпи първата глътка със затворени очи. — Е, какво си си наумила?

— Ами... дядо каза, че мога да си взема свободен ден, ако исках да отидем на екскурзия. Можем да изберем някой от леките маршрути. Ще ми е нещо като практика за планински водач. Всъщност не мога да стана, докато не навърша шестнайсет, въпреки че знам маршрутите по-добре от всички.

Джейми отново отвори едното си око. Оливия бе широко усмихната, в очите ѝ имаше молба.

— Аз също съм ти ясна, нали?

— Тъкмо ще имам повод да взема новата раница. Ще направя сандвичи и разни други неща, докато ти се обличаш.

— Какви сандвичи?

— С шунка и швейцарско сирене.

— Убеди ме. Дай ми двацет минути.

— Добре. — Оливия излезе тичешком от стаята и остави Джейми да използва първите две от своите двацет минути, за да се облекне назад и се наслади на кафето.

Беше топло и слънчево. Лятното небе синееше без нито едно облаче. Прекрасен ден, констатира Джейми, и насочи мислите си към настоящето. Напъха крака в старите и надеждни туристически обувки и хвърли изучаващ поглед на племенницата си.

Оливия бе прибрала косата си в бейзболна шапка с надписа „Хижа и къмпинг Ривърс Енд“. Фланелката ѝ бе избеляла, ризата отгоре — разкопчана и с протрити маншети. Обувките ѝ изглеждаха износени и удобни, раницата ѝ бе яркосиня.

На колана си бе закачила компас и нож в кожен калъф.

Джейми реши, че видът ѝ е изключително на професионалист.

— Добре, какво е въведението ти?

— Въведение ли?

— Да, наела съм те да ме водиш днес по маршрута, да ме ориентираш, да превърнеш тази екскурзия в нещо, което ще запомня. Аз не знам нищо. Аз съм градски турист.

— Градски турист?

— Точно така. Моят терен е Родео Драйв и съм дошла тук да се запозная с природата. Искам да получа онова, за което съм си платила.

— Добре. — Оливия изправи рамене и прочисти гърло. — Днес ще направим екскурзия по пътеката на Джон Макбрайд. Този маршрут е лек, пътеката лъкатуши около три километра през Рейн Форест, после се изкачва в продължение на осемстотин метра до района на езерата, който предлага прекрасни гледки. Ъъ... по-опитните туристи често предпочитат да продължат от там по един от по-трудните маршрути, но този избор им дава възможност... ъъ... да се насладят на изглед както към гората, така и към езерата. Е, как беше?

— Не е лошо.

Всъщност Оливия бе цитирала почти дума по дума една от книгите, които се продаваха в магазина за подаръци на хижата. Само се бе съсредоточила да си представи страницата и я бе издекламирала дословно.

Но щеше да се оправи с това. Щеше да се научи да придава по-лично звучене на обясненията си. Щеше да стане най-добрата.

— Така. Като твой водач и представител на хижа и къмпинг „Ривърс Енд“, аз поемам пикника на обяд и обясненията за флората и фауната, които ще срещнем по пътя. С радост ще отговарям на всякакви въпроси.

— Родена си за водач. Тръгваме, когато кажеш.

— Чудесно. Пътеката започва оттук, където се е намирал първият участък на Макбрайд. През хиляда осемстотин петдесет и трета година Джон и Нанси Макбрайд потеглили на запад от Канзас и се установили тук, край Кинолтската гора. Рейн Форест, което буквално означава дъждовна гора.

— Мислех, че дъждовните гори са в тропиците — подхвърли Джейми и запремигна срещу Оливия, докато вървяха към дърветата.

— В Кинолтската долина се намира една от малкото дъждовни гори в районите с умерен климат по света. Тук температурите не се колебаят особено, климатът е мек и падат много валежи.

— Дърветата са толкова високи. Какви са?

— Най-високите са ситкиски смърчове. Разпознават се по люспестата кора. И дъгласови ели. Те израстват много високи и прави. Когато са стари, кората им е тъмнокафява и дълбоко набраздена. После

имаме канадска ела. Тя обикновено не се извисява над другите дървета, вирее добре на сянка, така че е от втория пояс. Не расте толкова бързо, колкото дъгласовата ела. Виждаш ли шишарките, пръснати наоколо? — Оливия спря и взе една. — Тази е от дъгласова ела. Забеляваш ли трите връхчета? В гората има много от тях, но няма да видиш фиданки, защото те не виреят на сянка. Животните ги обичат, а мечките ядат и кората.

— Мечки! Олеле!

— О, лельо Джейми.

— Ей, аз съм твоят префърцунен градски клиент, недей да забравяш.

— Да. Няма защо да се боите от мечките, достатъчно е да вземете най-прости предпазни мерки — издекламира Оливия. — Този район е обитаван от черната мечка. Най-сериозният проблем с нея е, че обича да краде храна, така че трябва да съхранявате продуктите и отпадъците по подходящ начин. Никога, никога не оставяйте неприбрана храна или неизмити чинии на мястото, където лагерувате.

— Но ти носиш храна в раницата. Ами ако мечките я надушат и ни подгонят?

— Завила съм я в двоен пласт найлоново фолио, така че няма да я надушат. Но ако се появи някоя мечка, не бива да се вдига много шум. Трябва да се стои спокойно, за да може животното да се оттегли.

Стигнаха до края на поляната и навлязоха между дърветата. Почти веднага светлината стана мека и зелена, само тук-там през короните на дърветата се процеждаха слънчеви лъчи. Приличаха на тънки пръсти, бледи, прозрачни и красиви. Земята бе застлана с шишарки, с дебел килим от мъх и папрат. Зеленината покриваше света в множество различни форми и безкрайно изобилие от растителни видове.

Дрозд нададе пронизителен крясък и се стрелна край тях, раздвижвайки леко въздуха.

— Тази гора сякаш е от сътворението.

— Нищо чудно да е така. Мисля, че тя е най-прекрасното кътче на света.

Джейми сложи ръка на рамото ѝ.

— Знам. — „И кътче безопасно, девствено като дете“. — Разказвай ми какво виждам, докато вървим, Ливи. Описвай ми го така,

че да ме развълнува.

Движеха се с умерено темпо. Оливия полагаше големи усилия да поддържа ритъма на туристически водач. Но гората винаги я пленяваше. Чудеше се защо изобщо трябва да обяснява, когато всичко бе пред очите им.

Светлината бе толкова мека, че кожата ѝ сякаш я попиваше, а въздухът бе така наситен с аромати, че почти я замайваше. Елите, влагата, гниещите дънери, които бяха източник на нов живот. Измамно крехкия вид на мъха, който се разстилаше навсякъде. Звуците — хрущящите под обувките иглички и шишарки, прошумоляването на дребни животинки, които се стрелкаха насам-натам по неотложните си дела, крясъците на птиците, внезапният, изненадващ ромон на поточе — за нея всичко се сливаше в особен, неповторим покой.

Това бе нейната катедрала, по-величествена и определено посвята от храмовете в Рим и Париж. Тази земя живееше и умираше всеки ден.

Тя посочи кръг гъби, които добавяха пъстрота със своето жълто и бяло, лишеите, които покриваха дебелия ствол на дърветата, подобните на тънки крилца семена, пръснати от величествените ситкиски смърчове, сложната плетеница на пълзящите кленове, които предпочитаха да растат край пътеката.

Заобикаляха дънери, обрасли с мъх и млади филизи, промъкваха се през гъсталаци от перести папрати и откриха, благодарение острото око на Оливия, орел, властващ над тази територия, в клоните високо горе.

— Почти никой не използва тази пътека — каза Оливия, — защото първата ѝ отсечка е частна. Но оттук нататък пътеките започват да се съединяват с нея и вече се срещат хора.

— Не обичаш ли да срещаш хора, Ливи?

— В гората не особено — усмихна се тя смутено. — Обичам да си мисля, че тя е моя, и никой няма да ме накара да се откажа от това. Разбираш ли? Слушай. — Тя вдигна ръка и затвори очи.

Заинтригувана, Джейми стори същото. Чу тих звън на китара и едва-едва долови весела кънтри мелодия.

— Хората унищожават магията — напълно сериозно заяви Оливия, после пое по стръмната част от пътеката.

Докато се изкачваха, до ушите им достигнаха нови звуци. Глас, детски смях. Дърветата започваха да се разреждат, слънчевите лъчи проникваха все по-обилно и накрая онзи мек зелен полумрак изчезна.

Езерата се простираха в далечината, искрящи на слънцето, осеяни с лодки. Високите върхове пронизваха небето, а падините, долините и клисурите се връзваха и лъкатушеха подножието им.

Джейми седна и смъкна ризата, за да напече ръцете си на слънцето.

— Има различни видове магия — усмихна се тя, когато Оливия свали раницата от раменете си. — Не е задължително да си сама, за да попаднеш във властта ѝ.

— Вероятно. — Тя внимателно разопакова храната, термоса, после седна по индиански и подаде на Джейми бинокъла.

— Може би ще успееш да зърнеш вуйчо Дейвид и баба.

— Може би вуйчо ти Дейвид е скочил зад борда и е доплувал до къщи. — Джейми вдигна със смях бинокъла. — О, има лебеди! Обичам да ги гледам. Как само се плъзгат по водата. Трябваше да си взема камерата. Не знам защо никога не се сецам за нея.

Свали бинокъла, за да си вземе от сандвичите, които Оливия бе нарязала на абсолютно равни половинки.

— Тук винаги е красиво. Независимо от сезона, независимо от часа.

Откъсна се от пейзажа и забеляза, че Оливия я гледа настойчиво. Леко настръхна от този преценяващ поглед.

— Какво има?

— Трябва да те помоля за една услуга. Няма да ти хареса, но съм мислила много за това. Важно е. Искам да ми намериш един адрес. — Оливия стисна устни, после въздъхна. — Става дума за полицаия, онзи, който ме доведе у вас тогава. Името му е Франк. Спомням си го, но не много добре. Искам да му пиша.

— Но, Ливи, защо? Той не може да ти каже нищо повече от онова, което мога да ти кажа аз. Не е добре за теб да мислиш толкова много за тези неща. Излишно се тревожиш.

— Положително е по-добре да знаеш, отколкото да се губиш в догадки. Той беше мил с мен. Дори само да му напиша, че помня това, пак ще се почувствам по-добре. И... той беше там онази нощ, лельо

Джейми. Теб те нямаше. Аз бях сама, докато той не дойде и не ме намери. Искам да говоря с него.

Тя се извърна и отправи поглед към езерата.

— Ще му кажа, че баба ми и дядо ми не знаят за писмото. Няма да лъжа. Но трябва да опитам. Знам само, че името му е Франк.

Джейми затвори очи и сърцето ѝ леко се сви.

— Брейди. Името му е Франк Брейди.

ГЛАВА 7

Франк Брейди въртеше бледосиния плик в ръцете си. Името му и адресът на полицейското управление бяха написани на ръка, чисто, точно и несъмнено по детски, както и обратният адрес в ъгъла.

Оливия Макбрайд.

Малката Ливи Танър, каза си замислено той, призрак от миналото.

Осем години. Така и не бе успял да забрави онази нощ, онези хора, онзи случай. Опитал се бе. Свършил си бе работата, справедливостта бе възтържествувала, доколкото е възможно и момиченцето бе отведено набързо от близките, които го обичаха.

Закрито, приключено, край. Независимо от историите за Джули Макбрайд, които се появяваха от време на време, клюките, слуховете, филмите, които се излъчваха в късните часове по телевизията, всичко бе свършило. Джули Макбрайд щеше да остане завинаги трийсет и две годишна и красива, а човекът, който я бе убил, нямаше да види затвора отвън още цяло десетилетие, дори повече.

Защо, по дяволите, момичето му пишеше след всичките тези години? И защо, по дяволите, просто не отвори писмото и не разбере?

Ала се колебаеше, вираше се навъсено в плика, докато в стаята дрънчаха телефони, влизаха и излизаха полицаи. Установи, че му се иска да звънне собственият му телефон, за да може да остави настрана плика и да поеме нов случай. После изруга наум, разкъса го, разгъна единствения лист от същата на цвят хартия и прочете:

„Драги детектив Брейди,

Надявам се, че ме помните. Майка ми беше Джули Макбрайд и когато тя беше убита, вие ме отведохте в къщата на леля ми. Идвахте да ме видите там. аз още, не разбирах, че тя е убита, нито че вие водите разследване. Вие ме накарахте да се почувствам в безопасност и да повярвам, че дори през деня има звезди. Помогнахте ми тогава. Надявам се, че ще можете да ми помогнете и сега.

Аз живея с баба си и дядо си в щата Вашингтон. Обичам ги много и тук е прекрасно. Леля Джейми дойде на гости тази седмица и я попитах дали не може да ми даде вашия адрес, за да ви пиша. Не съм казала на баба и дядо, защото това ги натъжава. С тях никога не говорим за майка ми или за стореното от баща ми.

Имам въпроси, на които не може да отговори никой освен вас. За мен е ужасно важно да науча истината, но не искам да наскърбявам баба. Вече съм на дванайсет години, ала тя не разбира, че когато мисля за онази нощ и се мъча да си спомня, всичко ми се обърква и става още по-зле. Ще говорите ли с мен?

Мислех си, че ако решите да заминете на почивка, бихте могли дори да дойдете тук. Спомням си, че имахте син. Казахте, че той ядъл скакалци и понякога сънувал кошмари за извънземни нашественици, но сега е голям и предполагам, че вече не ги сънува.“

„Господи!“, засмя се Франк смаяно. Това дете имаше феноменална памет.

„Тук могат да се правят много неща. Нашата хижа и къмпингът са наистина хубави, ако искате, ще ви изпратя брошурите ни. Можете да ходите на риболов, на екскурзии, да карате лодка. В хижата има плувен басейн и нощни развлечения. Също така сме близо до някои от най-красивите плажове на Северозапада.“

Въпреки че почувства как устните му потрепват иронично при тази реклама, той хвърли поглед и на останалото.

„Моля ви, елате. Нямам с кого друго да говоря.
Искрено ваша,

Оливия“

„Господи!“ Той сгъна писмото, напъха го обратно в плика и в джоба на самото си. Ала не бе така лесно да прогони Оливия от мислите си.

Цял ден носи в себе си както писмото, така и спомена за Оливия. Реши, че ще ѝ напише любезен отговор, с доброжелателен, но неангажиран тон. Можеше да ѝ разкаже, че есента Ноа започва да учи в колеж и че е обявен за най-добър играч на баскетболния турнир. С много подробности, непринудено. Ще изтъкне работата и семейните задължения като извинение да не отиде.

Каква полза щеше да има, ако замине за Вашингтон и разговаря с нея? Това само би разстроило всички засегнати. Не можеше да поеме подобна отговорност. Баба ѝ и дядо ѝ бяха добри хора.

Франк бе ги проучвал, когато подадоха молбата за попечителство. Просто за да е наясно, каза си той сега, както си бе казал и тогава. През първите години бе направил още няколко проверки — просто за да се увери, че детето се чувства добре.

След това бе затворил книгата. И нямаше намерение да я отваря отново.

Той беше ченге, напомни си, когато зави по улицата към дома си. Не беше психолог, нито социален работник и единственото, което го свързваше с Оливия, бе убийството.

Тя едва ли щеше да се почувства по-добре, ако говори с него.

Паркира в алеята зад яркосиня хонда сивик. Тя бе заменила фолксвагена на жена му преди четири години. И двете брони бяха плътно облепени със стикери. Жена му може и да се бе отказала от любимата си костенурка, но не ѝ от своите каузи.

Велосипедът на Ноа бе заменен с буик втора ръка, който синът му ухажваше като момиче. Само след броени седмици момчето щеше да го натовари и да потегли към колежа. Мисълта за това прониза Франк като стрела в сърцето.

Цветята около вратата цъфтяха пищно под грижите на Ноа. Бог знае от кого бе наследил градинарските си способности, мислеше си Франк, докато слизаше от колата. Но заминеше ли в колежа, двамата със Силия щяха да ги уморят само за месец.

Влезе през входната врата под звуците на „Флийтуд Мак“. Обзе го униние. Силия обичаше да си пуска „Флийтуд Мак“, когато готви, а ако бе решила да готви, Франк трябваше да се примири с мисълта, че

ще се промъква среднощ в кухнята да търси добре скритите си запаси от суха храна.

Дневната бе разтребена — още един лош знак. Фактът, че наоколо няма разхвърляни вестници и обувки, означаваше, че Силия си е тръгнала рано от работата си в приюта за жени и е в настроение да домакинства.

Той и Ноа си патеха, когато Силия влезе в ролята на домакиня. Тогава ги очакваха домашно приготвена вечеря, която бе по-скоро хранителна, отколкото вкусна, разтребена къща, където нищо не може да се намери, а често и сгънато пране, което пък означаваше, че половината им чорапи са безследно изчезнали.

В домакинството на семейство Брейди всичко вървеше много по-гладко, когато Силия оставяше домакинските задължения на съпруга си.

Щом влезе в кухнята, най-лошите му предчувствия се потвърдиха. Силия стоеше до печката с доволен вид и бъркаше нещо. На плота имаше пресен хляб с дебела напукана кора, а до него огромна жълта тиква.

Но тя изглеждаше така дяволски хубава с тази права светла коса, прибрана на конска, опашка, с тези тесни момчешки бедра, които се поклащаха в такт с музиката, и дълги, красиво оформени боси стъпала.

На лицето ѝ се бе установило изражението на преднамерена наивност, зад което, Франк винаги бе мислил така, се криеше безгранична решимост. Нямаше нещо, което Силия Брейди да бе пожелала и да не бе успяла да постигне.

Точно както успяваше да манипулира по един или друг начин и него още откакто беше двайсетгодишна студентка, а той двайсет и три годишен новак, който я бе арестувал по време на протестна демонстрация срещу опитите с животни.

Първите две седмици от връзката им преминаха в препирни. Вторите две прекараха в леглото. Тя отказваше да се омъжи за него, така че се караха главно на тази тема. Но той също не бе лишен от решимост. Годината, през която живяха заедно, се оказа достатъчна, за да сломи съпротивата ѝ.

Приближи я неочаквано изотзад и я грабна в прегръдките си.

— Обичам те, Силия.

Тя се обърна в ръцете му и го целуна леко.

— Въпреки това ще ядеш черен боб и тиква. Полезно е за теб.
Франк реши, че ще го преживее, пък и разполагаше с мини пици, скрити дълбоко в хладилника.

— Ще ям и пак ще те обичам. Аз съм упорит човек. Къде е Ноа?

— Излезе да поиграе баскет с Майк. След това има среща със Сара.

— Пак ли?

Силия не можеше да не се усмихне.

— Тя е много мило момиче, Франк. И тъй като той потегля след няколко седмици за колежа, двамата гледат да прекарват колкото може повече време заедно.

— Просто не ми се иска да се привързва толкова към нея. Той е едва на осемнайсет.

— Франк, след половин семестър в колежа Сара няма да е нищо повече от избледнял спомен. Е, какво те тревожи всъщност?

Той не си направи труда да въздъхне, ала взе бирата, която тя му подаде.

— Спомняш ли си случая „Макбрайд“?

— Джули Макбрайд? — Силия вдигна вежди. — Разбира се. Това бе най-големият и най-нашумелият случай в твоята кариера и ти все още се натъжаваш, когато пуснат по телевизията някой от нейните филми. Но какво е станало? Ти го приключи още преди години. Сам Танър е в затвора.

— Момиченцето.

— Да, спомням си. Много ти беше мъчно за него. — Тя разтърка ръцете му. — Много си милослив.

— Родителите на майка му получиха родителските права. Отведоха го в щата Вашингтон. Те имат имот там, хижа и къмпинг на Олимпийския полуостров. Включени са в националния парк...

— Олимпийския национален парк? — Очите на Силия светнаха. — О, това са красиви места. Ходила съм там на екскурзия през лятото, след като завърших гимназия. Наистина са опазили гората от онези алчни кръвопийци.

За Силия алчен кръвопиец бе всеки, който иска да отсече дърво, да разруши стара сграда, да ловува зайци или да излива бетон върху селскостопанска земя.

— Защитничка на дърветата.

— Ха, ха. Само ако имаше представа каква вреда могат да причинят секачите, които не мислят в перспектива и...

— Не започвай, Сий, ще ям боб и тиква.

Тя се поцупи малко, после сви рамене и понечи да стане. Тъй като в плановете му не влизаше да я вдига на крака, Франк бръкна в джоба си и извади писмото.

— Само прочети това и ми кажи какво мислиш.

— Значи сега те интересува какво мисля. — Но след като прочете първите няколко реда, тя седна отново и войнственият плам в очите ѝ се претопи в съчувствие.

— Бедното дете — промърмори. — Толкова е тъжна. И толкова храбра.

Тя приглади с пръсти писмото, после го подаде на Франк и отиде да разбърка отново тенджерата.

— Знаеш ли, Франк, една семейна ваканция, преди Ноа да потегли за колежа, ще дойде добре на всички ни. Не сме били на палатка още откакто той беше на три години и ти се закле, че няма да спиш и една нощ повече на земята.

Половината от бремето, което писмото бе стоварило върху него, падна от плещите му.

— Наистина те обичам, Силия.

Оливия полагаше големи усилия да се държи нормално, да скрие тревогата и вълнението, така че баба ѝ и дядо ѝ да не забележат нищо. Вътрешно бе задъхана и напрегната, главата я наболяваше, но се справи със сутрешните си задължения и дори успя да хапне малко на обяд, та никой да не обсъжда липсата ѝ на апетит.

Семейство Брейди щяха да пристигнат скоро.

Изпита облекчение, когато дядо ѝ бе извикан в къмпинга непосредствено след обяда, за да оправи някаква дребна повреда. Не беше трудно да си измисли извинение, за да остане, вместо да го придружи, макар да я гризеше съвестта, че не постъпва много честно.

Чувството за вина я караше да проявява двойно по-голямо усърдие, докато миеше терасата пред столовата на хижата и поливаше градината около нея.

Пък и от тук се виждаше идеално кой пристига и кой заминава.

Оливия оплеви латинките, които се бяха надвесили над ниската каменна стена във весели жълто-оранжеви тонове и сложи колчета на ослепително белите маргаритки зад тях, без да изпуска от поглед отбивката към рецепцията.

Ръцете ѝ се потяха в градинарските ръкавици, които бе сложила само за да може да се ръкува със семейство Брейди като голям човек, без мръсотия под ноктите. Искаше Франк да види, че е достатъчно голяма, за да разбере всичко за майка си и за баща си.

Не желаше той да гледа на нея като на малко дете, което трябва да бъде пазено от чудовища.

Щеше да се научи сама да прогонва чудовищата, помисли си Оливия. И в същия момент, напук на добрите си намерения, разсеяно се перна по бузата и се омаза с кал.

Беше се сресала, вързала бе косата си на спретната конска опашка, която бе измъкнала през отвора на червената си бейзболна шапка. Носеше джинси и фланелка на „Ривърс Енд“. Дрехите ѝ бяха чисти сутринта, но въпреки старанията ѝ да се пази, коленете на джинсите вече бяха изкаляни.

Нищо, това щеше само да им покаже, че работи, че не е безотговорна, реши Оливия.

Досега трябваше да са пристигнали. Нужно бе да дойдат скоро, наложително бе. Иначе дядо ѝ можеше да се върне и да познае Франк Брейди. Сигурно щеше да го познае. Дядо ѝ помнеше всички и всичко. И тогава ще намери начин да ѝ попречи да разговаря с него и да му задава въпроси. Всичките ѝ планове, усилия и надежди щяха да отидат на вятъра, ако не пристигнеха скоро.

На терасата излязоха мъж и жена и седнаха до една от железните масички. Някой от персонала щеше да дойде да им сервира напитки или нещо за хапване и с нейното усамотение ще е свършено.

Оливия се придвижваше покрай терасата и слушаше с половин ухо как жената чете туристическия справочник. Правеха планове за утрешната екскурзия и обсъждаха дали да не се спрат на някой от дългите маршрути, като поръчат от обедите за пикник, които предлага хижата.

При други обстоятелства Оливия би прекъснала работата си за да им препоръча тъкмо това, да им опише лично маршрута, който жената като че ли бе склонна да избере. Гостите приемаха с радост препоръки

от първа ръка и близките ѝ я поощряваха да споделя с тях онова, което знае за местността. Но днес мислите ѝ бяха заети с други неща, за да си бърбори с тях, затова продължи да работи упорито покрай терасата, докато почти се скри от погледите им.

Видя голямата стара кола да подскача по пътя, но веднага забеляза, че мъжът, който я кара, е твърде млад, за да е Франк Брейди. Имаше красиво лице — поне онази част, която се виждаше, защото носеше слънчеви очила и шапка с козирка. Косата му се подаваше от нея, вълниста и кестенява, с изсветлели от слънцето кичури.

Жената на седалката отпред също беше красива. Майка му, предположи Оливия, макар че и тя не изглеждаше много възрастна. Може пък да му беше леля или по-голяма сестра.

Прехвърли наум резервациите, като се опитваше да си спомни дали днес се очакват други гости, после зърна още един пътник, проснал се на задната седалка.

Сърцето ѝ заби неистово в гърдите и отекна в главата и с тъпо пулсиране. Изправи се бавно тъкмо когато колата взе последния завой и спря.

Позна го веднага. Изобщо не ѝ се стори странно, че неясният спомен за лицето му придоби отчетливи очертания още в мига, в който Франк слезе от колата. Сега си го спомняше прекрасно: цвета на очите му, звученето на гласа му, усещането от докосването на ръката му, голяма и нежна върху страната ѝ.

Наред с болката в главата, Оливия почувства леко замайване и повдигане, когато той обърна глава и я видя. Коленете ѝ се разтрепериха, тя свали ръкавиците и ги напъха в задния си джоб. Устата ѝ беше пресъхнала, ала се насили да се усмихне любезно и тръгна.

Той също.

В този момент жената и младият мъж, които също слязоха, престанаха да съществуват. Както и стената от високи дървета, поразително синьото небе, пърхащите пеперуди и чуруликането на птиците.

Оливия виждаше само него, както в онази нощ, когато бе отворил вратата на стенния гардероб.

— Аз съм Оливия — каза с глас, който прозвуча много далечно в собствените ѝ уши. — Благодаря ви, че дойдохте, детектив Брейди. —

Подаде ръка.

Франк се питаше колко пъти сърцето му ще се къса при вида на това малко момиче. От нея се излъчваше такова достойнство, очите ѝ бяха толкова сериозни, усмивката така любезна. А гласът ѝ трепереше.

— Радвам се да те видя отново, Оливия. — Пое ръката ѝ в своята и я задържа. — Ливи. Вече не ти, ли викат Ливи?

— Да. — Усмивката ѝ стана по-топла, съвсем мъничко. — Приятно ли беше пътуването?

— Много приятно. Решихме да дойдем с кола, така че взехме тази на сина ми. Само тя е достатъчно голяма, за да се чувстваш комфортно на такова дълго пътуване. Силия?

Той протегна ръка и прегърна жена си през раменете. Оливия не пропусна да забележи нежния жест. Тя обичаше да изучава начина, по който общуват хората. Жената се намести непринудено до него и се усмихна дружелюбно. В очите ѝ се четеше симпатия.

— Това е Силия, съпругата ми.

— Здравей, Ливи. Каква красива местност. Знаеш ли, на времето съм лагерувала във вашия къмпинг, когато бях на годините на Ноа. Запомних завинаги тези места. Ноа, това е Ливи Макбрайд, хижата е собственост на семейството ѝ.

Той вдигна глава, кимна — учтиво, но сдържано. Единственото, което каза, пхнал ръце в джобовете си, бе „Здрасти“. Но зад тъмните очила изучи внимателно всяка черта от лицето ѝ.

Тя бе по-висока, отколкото очакваше. Източена. Напомни си, че представата му за нея бе останала свързана с момиченцето, което притиска ръце към ушите си с обезумяло от страх и мъка лице.

Не бе забравил изражението ѝ. Не бе я забравил.

— Ноа пести думите напоследък — отбеляза сериозно Силия, но очите ѝ се смееха и това накара Оливия също да се усмихне.

— Ако искате, можете да оставите колата тук, докато се настаните. Всички апартаменти с изглед към езерата бяха заети, но ще имате наистина прекрасна гледка към гората. Това е един от семейните апартаменти на приземния етаж и има собствено дворче.

— Звучи прекрасно. Спомням си, че навремето правих снимки на хижата. — За да даде възможност на Оливия да се отпусне, Силия сложи ръка на рамото ѝ и се обърна да разгледа сградата. — Изглежда така, сякаш е пуснала корени тук, като дърветата.

Сградата бе внушителна, стара и величествена. Триетажна, със стръмен покрив над централното крило. Прозорците бяха широки, за да разкриват пред гостите великолепните пейзажи. Дървото бе избледняло до бледокафяво и с тъмнозелените си корнизи хижата изглеждаше като неразделна част от гората, както дърветата, които се извисяваха над нея.

Пътеките бяха покрити с камъни, между които растяха дребни вечнозелени растения, туфи папрат и горски цветя. Мястото изглеждаше по-скоро приятно диво и не покътнато, отколкото изкуствено поддържано.

— Сградата най-малко не се натрапва. Който я е строил, е разбирал колко е важно да се съобразяваш с природата, а не да я изтласкваш на заден план.

— Моят працядо. Той е издигнал първата постройка, после той, брат му и дядо ми са достроявали. Той е измислил й името й^[1]. — Оливия устоя на желанието да изтрие потните си длани в джинсите. — Няма река, която да свършва тук или нещо подобно. Това е метафора.

— За това, че намираш къде да се подслониш и да отдъхнеш в края на пътя — предположи Силия и Оливия се усмихна.

— Да, точно така. Тъкмо такива са били намеренията му. Всъщност първоначално е било само странноприемница, а сега е курорт. Но ние искаме да съхраним същата отморяваща атмосфера и полагаме всички усилия да опазим района, грижим се хижата да допринесе за чистота на гората и езерата, а не да ги замърсява.

— Говориш на нейния език — намигна й Франк. — Силия е непоколебим природозащитник.

— Всеки, който има мозък в главата, е такъв — отвърна веднага Оливия и Силия кимна одобрително.

— Ще се разбираме чудесно. Защо не ме разведеш да ми покажеш хижата, докато тези големи силни мъже се занимават с багажа?

Когато Силия я поведе, Оливия се обърна и хвърли поглед на Франк. Нетърпението направо струеше от нея, но стори онова, за което бе помолена и отвори едната половина на голямата двойна врата.

— При предишното ми идване така и не успях да вляза вътре — каза Силия. — Средствата ми бяха доста ограничени, пък и тогава се

отнасях с презрение към всякакви материални блага. Аз бях едно от първите хипита.

Оливия спря и премигна.

— Наистина ли? Не приличате на хипи.

— Сега си слагам гerdана на любовта само за специални случаи, като годишнината на Удсток.

— Франк също ли е бил хипи?

— Франк? — Силия отметна глава и се разсмя, искрено развеселена. — О, не, не и господин Консервативен. Този човек е роден полицай... и републиканец. Е — въздъхна тя, — какво да се прави. О, но това е прекрасно!

Направи полукръг в централното фоайе, като се възхищаваше на подовете и стените от натурални борови и елови дъски, на голямата каменна камина, която в августовската жега бе пълна с глинени вази свежи цветя, вместо с пламтящи цепеници. Фотьойлите и диваните в меки землисти тонове бяха наредени на уютни сепарета.

Доста от гостите пиеха кафе или вино, съзерцаваха гледката навън или изучаваха своите пътеводители.

Украсата бе от произведения на изкуството на коренното американско население: картини, стенни пана и медни ведра, пълни с великолепни букети от свежи цветя и зеленина.

Повече приличаше на широка дневна, отколкото на фоайе, каквито, реши Силия, вероятно са били и намеренията на собствениците.

На рецепцията от полирано дърво стояха мъж и жена в блестящи от чистота бели ризи и зелени ловджийски жилетки. Програмата за деня бе написана на ръка върху стара плоча за писане, на плота се мъдреше керамична купа с карамели в пастелни цветове.

— Добре дошли в „Ривърс Енд“! — Жената насочи усмивката си за миг към Оливия, преди да се обърне любезно към Силия. — При нас ли ще отседнете?

— Да, Силия Брейди със семейството си. Съпругът и синът ми разтоварват багажа.

— Да, госпожо Брейди, радваме се, че ни гостувате. — Докато говореше, жената почукваше по клавиатурата под плота. — Надявам се, че пътуването ви е било приятно.

— Много. — Силия забеляза табелката с името, прикачена за жилетката ѝ. — Благодаря, Шарън.

— И ще останете пет нощи. На ваше разположение са комплексните ни услуги за семейства, които включват закуска за трима всяка сутрин, екскурзии с опитен водач по ваш избор...

Оливия престана да слуша встъпителното приветствие и обясненията на Шарън и погледна към вратата. Стомахът ѝ отново се сви, когато Франк влезе, следван от Ноа. И двамата бяха натоварени с пътни чанти и раници.

— Мога да ти помогна, Шарън. Ще покажа на семейство Брейди стаите и ще им обясня кое къде е.

— Благодаря, Ливи. След като, ще ви води лично член на семейство Макбрайд, вие сте в най-добрите ръце, госпожо Брейди. Приятно прекарване.

— Насам, моля. — Като се съдържаше с всички сили да не бърза, Оливия ги поведе по коридора встрани от фоайето и зави надясно. — Фитнесклубът е вляво и обслужва гостите с отстъпка. До басейна можете да стигнете през него или като излезете през южния вход.

Тя сипеше информация: часове за хранене ѝ почивка, обслужване по стаите, възможности за наемане на канута, рибарски принадлежности, велосипеди.

Пред вратата на апартамента се отдръпна да им направи път и въпреки че бе много напрегната, ѝ стана приятно, когато Силия ахна от задоволство.

— Великолепно е! Направо великолепно! О, Франк, виж тази гледка. Сякаш сме наред гората. — Веднага се отправи към вратите за дворчето и ги отвори широко. — Защо живеем в града?

— Свързано е донякъде с възможностите за работа — сухо отвърна Франк.

— Двойната спалня е тук, а другата — ето там.

— Ще отида да си оставя нещата. — Ноа тръгна към другия край на дневната.

— Сигурно искате да разопаковате багажа, да се настаните. — Оливия склучи ръце, после отново ги пусна. — Мога ли да ви донеса или обясня още нещо? Аз... Има няколко кратки и леки маршрута, в случай че искате да се ориентирате в местността този следобед.

— Франк, защо не влезеш в ролята на скаут? — Силия се усмихна, неспособна да устои на молбата в очите на Оливия. — Ние с Ноа вероятно ще помързелуваме край басейна, Ливи може да те разведе наоколо още сега, а после ще полегнеш да си изпънеш костите.

— Добра идея. Имаш ли нещо против, Ливи?

— Не, не, нямам нищо против. Можем да излезем направо оттук. — Тя посочи вратите към дворчето. — Има една лека обиколка от около километър, за която не е нужно дори да се обличате специално.

— Звучи чудесно. — Той целуна Силия и прокара длан по ръката ѝ. — Ще се видим след малко.

— Не бързай. — Тя тръгна след тях, спря на вратата и проследи с поглед как момичето води мъжа към дърветата.

— Мамо?

Не се обърна. Продължи да ги наблюдава, докато силуетите им се загубиха в сенките на гората.

— Ъмм?

— Защо не ми каза?

— Какво да ти кажа, Ноа?

— Това е дъщерята на Джули Макбрайд, нали?

Силия се обърна към него. Беше застанал на прага на стаята си, опрял небрежно рамо на рамката на вратата с остър, леко ядосан поглед.

— Да. Защо?

— Не сме дошли тук, за да бродим из горите и да ловим риба. Татко мрази риболова и неговата представа за ваканция е да се излежава на въжената люлка в задния двор.

Тя едва не се разсмя. Абсолютно вярно беше.

— Накъде биеш?

— Дошъл е да види момичето. Това означава ли, че по убийството на Джули Макбрайд е изникнало нещо ново?

— Не. Няма нищо такова. Не знаех, че се интересуваш от тези неща, Ноа.

— Защо да не се интересувам? — Той се приближи и взе една от яркочервените ябълки в синята купа на масата. — Това бе татково разследване, и то много важно. Хората още говорят за него. И той мисли за него. — Ноа посочи с брадичка в посоката, в която бе тръгнал баща му. — Въпреки че не говори по този въпрос. Какво става, мамо?

Силия повдигна рамене, после ги отпусна.

— Момичето, Оливия, му писа. Иска да го пита за някои неща. Не мисля, че баба ѝ и дядо ѝ са ѝ говорили много за случилото се, нито че знаят за писмото ѝ до баща ти. Така че нека ги оставим двамата за малко насаме.

— Разбира се. — Ноа ухапа ябълката и погледът му се зарея натам, накъдето момичето бе повело баща му. — Просто се чудех.

---

[1] River's End (англ.). — Краят на реката. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

Дърветата се ключиха около тях като огромни решетки в средновековен затвор. Франк бе очаквал мястото да е по-открито и уютно, а вместо това се видя да върви смутено през странен свят, където светлината бе призрачно зелена и природата се проявяваше в необикновени, примитивни форми.

Дори звуците и миризмите бяха чужди, могъщи и всепроникващи. Влага насищаше въздуха. Би се чувствал по-сигурен дори на някоя тъмна уличка в източните квартали на Лос Анджелис.

Хвана се, че се оглежда през рамо и копнее за успокояващата тежест на пистолета си.

— Губила ли си се някога тук? — попита той Оливия.

— Не, но хората се губят понякога. Ако сте новак, винаги трябва да си носите компас и да следвате маркираните пътеки. — Тя вдигна глава и се вгледа в лицето му. — Предполагам, че вие сте градски турист.

Той се засмя на определението.

— Правилно си разбрала.

Оливия се усмихна и очите ѝ грейнаха весело.

— Леля Джейми каза, че също е вече такава. Но човек може да се загуби и в града, нали?

— Да, може.

Тя се извърна и забави крачка.

— Беше мило от ваша страна, че дойдохте. Не мислех, че ще го сторите. Не бях сигурна дори че ще си спомните коя съм.

— Помня те, Ливи. — Франк докосна леко рамото ѝ и усети скованост и самоконтрол, които би трябвало да са чужди на дванайсетгодишно момиче. — Мислил съм за теб, питал съм се как си.

— Дядо и баба са чудесни. Много ми харесва да живея тук. Не мога да си представя, че бих живяла на друго място. Хората идват на курорт, а аз живея тук през цялото време — рече тя много бързо, сякаш чувстваше нужда да извади наяве всичко хубаво, преди да премине към другата тема.

— Имате прекрасно семейство.

— Благодаря. Май ще взема да си ги задържа.

Усмивката ѝ се появи и изчезна бързо.

— Аз също имам прекрасно семейство. Но... Това е дънер, който подхранва млади фиданки — посочи тя, в гласа ѝ отново се прокрадна напрежение. — Когато падне дърво или клон, гората се възползва от тях. Тук нищо не си отива напразно. Дънерът е от дъгласова ела, а виждате, че покрай него са израсли фиданки на канадска ела, мъх, папрати и гъби. Когато тук нещо умира, то създава условия за живот на други видове.

Вдигна отново поглед към него. Плувналите ѝ в сълзи очи проблясваха като кехлибар.

— Защо умря майка ми?

— Не мога да ти отговоря на този въпрос, Ливи. Никога не успявам да отговоря докрай на въпроса „защо“ и това ми тежи повече от всичко друго в моята работа.

— Било е напразно. Нещо добро и красиво си е отишло напразно. Тя беше добра и красива, нали?

— Да, да, такава беше.

Оливия кимна, тръгна отново и не проговори, докато не се увери, че се е преборила със сълзите.

— А баща ми не е бил. Не, може да е бил истински добър и красив. Ала тя се е влюбила в него, омъжила се е за него.

— Баща ти имаше проблеми.

— С наркотиците — каза тя без заобикалки. — Четох за това във вестниците, които баба ми е скрила на тавана. Вземал е наркотици и я е убил. Не може да я е обичал. Не може да е обичал нито нея, нито мен.

— Ливи, животът невинаги е толкова прост, нито е черно-бял.

— Когато човек обича нещо, той се грижи за него. Пази го. Ако го обича достатъчно, ще умре, но ще го защити — говореше тихо, ала гласът ѝ бе ожесточен. — Той твърди, че не го е извършил. Но го извърши. Аз го видях. Още го виждам пред очите си, ако си позволя. — Стисна устни. — Щеше да убие и мен, ако не бях избягала.

— Не знам. — Как да отговори на това дете, на неговия тих глас и очи на възрастен? — Възможно е.

— Вие разговаряхте с мен след това.

— Да. Това влиза в задълженията ми.

— Той луд ли е?

Франк отвори уста и пак я затвори. Нямаше място за щадящи отговори.

— Съдът не го счете за луд.

— А вие?

Франк въздъхна. Сега виждаше, че се бяха движили в кръг. Срещу тях вече се мяркаше част от покрива и проблясваха прозорците на хижата.

— Ливи, според мен той е бил слаб човек, затова се е пристрастил към наркотиците. Под въздействие на дрогата е повярвал в неща, които не са верни, и е вършил други, които не са редни. Майка ти се е разделила с него, за да предпази както теб, така и себе си. Вероятно най-вече теб. И ми се струва, че се е надявала, че това ще го накара да се лекува.

„Но е било безполезно помисли си Оливия. Не го е накарало да потърси лекарска помощ, нито го е предпазило.“

— Щом като не е живеел повече там, защо е бил в къщата през онази нощ?

— Уликите показваха, че майка ти го е пуснала.

— Защото още го е обичала. — Оливия поклати глава, преди Франк да е казал нещо. — Няма нищо. Разбирам. Завинаги ли ще го държат в затвора?

„Толкова малко неща са завинаги“, помисли си Франк.

— Беше осъден на двацет години, първите петнайсет без право на домашен отпуск.

Тя присви очи и се намръщи съсредоточено. Петнайсет години бяха повече време, отколкото бе живяла, но не бяха достатъчно.

— Това означава ли, че след още седем години може просто да си излезе? Ей така, след всичко, което е извършил?

— Не, не непременно. Системата... — Как да обясниш на дете всичките нейни тънкости и условности? — Той ще се яви пред комисия, като на изпит.

— Но хората от комисията не знаят. Те не са били там. На тях ще им е все едно.

— Не, няма да им е все едно. Аз мога да присъствам. — „И ще го сторя — реши Франк, — ще отида и ще говоря от името на детето.“ —

Имам право да присъствам, защото съм разследвал случая.

— Благодаря ви. — Сълзите отново напиха и за да ги спре, Оливия протегна ръка да стисне неговата. — Благодаря ви, че говорихте с мен.

— Ливи. — Той пое ръката ѝ, после я докосна с другата по лицето. — Можеш да ми се обаждаш по телефона и да ми пишеш, когато пожелаеш.

— Наистина ли?

— Ще ми е приятно, ако го сториш.

Сълзите престанаха да парят очите ѝ, напрежението ѝ се стопи.

— Тогава ще се обаждам. Много съм щастлива, че дойдохте. Надявам се вие и семейството ви да прекарате добре. Ако желаете, мога да ви запиша за някоя от екскурзиите с водач, докато сте тук, или да ви покажа по кои пътеки можете да се разхождате без придружител.

Франк се усмихна.

— С удоволствие, но само ако можем да те наемем като водач. Искаме най-доброто.

Тя го изгледа със спокойни и сериозни очи.

— Маршрутът до билото е само четирийсет и пет километра. — Челюстта му увисна и тя го успокои през смях. — Пошегувах се. Има хубава едnodневна екскурзия, ако искате да правите снимки.

— Какво разбираш под хубава едnodневна екскурзия?

Усмивката ѝ грейна, бърза и изненадваща.

— Само няколко километра. Ще видите бобри и орли. В хижата могат да ви приготвят обяд в кутии, ако решите да си направите пикник.

— Готово. Какво ще кажеш за утре?

— Ще поговоря с дядо, но мисля, че ще се уреди. Ще мина към единайсет и половина. — Погледна надолу към протритите му затворени обувки. — По-добре е да сте с туристически обувки, но ако нямате, и тези стават. Ще се видим утре.

— Ливи? — извика след нея Франк, когато тя пое обратно към гората. — Трябва ли да си купя компас?

Оливия му хвърли през рамо бърза усмивка.

— Няма да ви оставя да се загубите.

Навлече между дърветата и вървя бързо, докато не се увери, че никой не може да я види. Тогава спря, обви ръце около себе си, залюля

се и даде воля на сълзите си.

Бяха горещи и пареха очите ѝ, гръдният кош я болеше от тежките хлипове. Но когато се наплака, когато отново бе в състояние да диша нормално и изтри лицето си с длани, се почувства по-добре.

Тогава дванайсетгодишната Оливия реши какво ще прави с живота си и как ще го изживее. Ще научи всичко, което може да се научи за гората, за езерата, за планините, които бяха нейният дом. Ще живее и ще работи на мястото, което обича, мястото, на което бе израсла майка ѝ.

С времето ще узнае повече за нея. И за мъжа, който я бе убил. Ще я обича с цялото си сърце. Толкова силно, колкото ще мрази него.

И никога, никога няма да се влюбва така, както се бе влюбила майка ѝ.

Ще стане независима жена. И ще започне още от днес.

Оливия престана да наблюдава отражението си в потока и поседя тихо, докато не се увери, че всички следи от сълзите и мъчителните емоции са изчезнали. Дядо ѝ и баба ѝ трябваше да бъдат пазени — това бе другото обещание, което си даде. Щеше да се погрижи нищо от онова, което върши, да не им причинява болка.

Така че когато излезе на поляната и видя дядо си да плеви цветята, отиде и коленичи до него с усмивка.

— Преди малко и аз свърших тази работа отгътък на хижата. Градината там изглежда наистина хубава.

— Наследила си моите градинарски способности, хлапе. — Той ѝ намигна. — Няма да обсъждаме колко я бива баба ти.

— Тя се справя добре със саксиите. В хижата току-що се настани ново семейство. Мъж и жена със сина си. — Оливия нехайно изскубна буренче. Не искаше да го лъже, ала сметна за по-разумно да заобиколи истината. — Майката каза, че е идвала тук като млада, но не мисля, че другите двама различават храст от таралеж. Във всеки случай искат да изляза с тях утре, само една малка екскурзия. Мисля да ги заведа на езерото Айрли, покрай реката, за да могат да правят снимки.

Както бе клекнал, Роб се отпусна на петите си. Тревожната бръчка вече се бе вдълбала в челото му.

— Не знам, Ливи.

— Ще ми се да отида. Познавам пътя и мисля, че е време да науча повече за управлението на хижата и къмпинга, за маршрутите и

дори за по-далечните местности. Преди съм ходила на екскурзии с водач и искам да видя дали ще мога и аз. Ще отидем само до Айрли. Ако се справя добре, бих могла да се подготвя за водач и на други екскурзии през лятото и да изнасям лекции за деца. Като порасна, ще водя дори неколкодневни екскурзии и ще стана естественик като онези, които работят в националния парк. Само че ще бъда по-добра от тях, защото съм израсла тук. Защото тук е моят дом.

Той се пресегна и бръсна страната ѝ с кокалчетата на пръстите си. В лицето на Оливия виждаше Джули, когато бе младо момиче и му разказваше за мечтата си да стане голяма актриса. Тази мечта му я бе отнела. Мечтата на внучката му щеше да я задържи близо до него.

— Още си толкова млада, че имаш време десет пъти да промениш намеренията си.

— Няма. Във всеки случай, докато не опитам, няма да знам дали ме бива и дали наистина искам точно това. Ще ми се да опитам утре, съвсем за малко.

— Само до Айрли?

— Преди да си тръгна, показах на бащата обиколната пътека от хижата. Той все повтаряше, че щял да се загуби. — Внучка и дядо се изкикотиха несприлюдено. — Едва ли може да стигне по-далеч от Айрли.

Разбрала, че е постигнала своето, тя се изправи и изтупа джинсите си.

— Ще отида да видя дали баба има нужда от помощ за вечерята. — После спря, наведе се и обви ръце около врата на Роб. — Ще те накарам да се гордееш с мен.

— Аз се гордея с теб, дете.

Тя го прегърна по-силно.

— Само почакай — каза тихо и се стрелна към вратата.

Оливия се появи точно навреме. Решила бе, че това ще е задължително в живота ѝ отсега нататък. Винаги ще е точна, винаги ще е подготвена.

Дойде рано в хижата да вземе опакования в кутии обяд за екскурзията. Нейно задължение бе да носи храната. Никакъв проблем за млад и силен човек като нея, мислеше си тя, докато прибираше всичко в раницата. А ще стане и по-голяма, и по-силна.

Метна раницата на гърба си и намести ремъците.

Носеше си компаса, ножа, бутилирана вода, празни найлонови пликчета, за да прибира всички отпадъци и боклуци, камерата, бележник и молив, комплект за първа помощ.

Предишната вечер бе прекарала три часа в четене и запаметяване на информация и исторически данни. Щеше да се погрижи семейство Брейди да прекарат един интересен и ползотворен следобед. Когато заобиколи до входа на апартамента откъм дворчето, видя Ноа да седи на един от дървените столове. Беше със слушалки и барабанеше ритмично с пръсти по страничната облегалка. Краката му бяха дълги, обути в скъсани джинси, опънати и кръстосани в глезените над високите маратонки.

Носеше слънчеви очила с много тъмни стъкла. Мина ѝ през ума, че все пак ще трябва да го види без тях. Косата му бе мокра, сякаш току-що бе излязъл от банята или от басейна. Беше небрежно пригладена назад и съхнеше на слънцето.

Оливия си помисли, че прилича на рок звезда.

За малко не се скова от стеснителност, но изпъна рамене. След като щеше да става водач, трябваше да се научи да преодолява смущението, когато е в компания на момчета и изобщо във всякаква компания.

— Здравсти.

Ноа обърна леко глава, пръстите му престанаха да барабанят. Оливия разбра, че зад тъмни стъкла очите му вероятно са били затворени и той дори не я е видял.

— О, здрасти. — Ноа посегна надолу да обърне касетата, която слушаше. — Ей сега ще ги доведе.

Изправи се и тя трябваше да извие глава назад, за да вижда лицето му.

— Изпробва ли басейна?

— Да. — Той ѝ се усмихна и женското сърце, още спящо в момичешките ѝ гърди, трепна. — Водата е студена. — Отвори вратата и извика. — Ей, водачът е тук. — Иззад вратата на спалнята долетя някакъв неразбираем отговор и той отново се обърна към Оливия. — Можеш спокойно да седнеш. Мама никога не е готова навреме.

— За никъде не бързаме.

— Слава Богу.

Решила, че е по-учтиво да седне, след като той я кани, тя се разположи на каменната настилка. Смълча се, което отчасти се дължеше на стеснителността ѝ и отчасти просто на неопитност.

Ноа изучаваше профила ѝ. Тя го интересуваше, тъй като бе свързана с баща му, с Джули Макбрайд и, признаваше си го, с убийството. А убийствата занимаваха силно въображението му.

Би я попитал за него, ако не беше сигурен, че родителите му ще му одерат кожата заради това. Би рискувал, ала не бе забравил детето, запушило уши с ръце и лице, обляно със сълзи.

— Е... с какво се занимаваш по тези места?

Погледът ѝ неуверено се насочи към него, после се отклони.

— С разви неща. — Усети как страните ѝ пламват от глупавия отговор.

— О, да, с разни неща. Ние в Калифорния никога не го правим.

— Ами, имам някои задължения, помагам в къмпинга и тук в хижата. Занимавам се с туризъм и ходя на риболов. Изучавам историята на района, флората и фауната, неща от този род.

— Къде ходиш на училище?

— Баба ми преподава вкъщи.

— Вкъщи ли? — Той побутна надолу слънчевите си очила и тя зърна за миг тъмнозелените му очи. — Ама че работа.

— Тя е доста строга — измънка Оливия, после Франк Излезе навън и тя с облекчение скочи на крака.

— Силия идва. Сетих се, че трябва да отида да взема обяда.

— Аз го взех. — Оливия намести раницата. — Студено пържено пиле, домати салата, плодове и кейк. Сал, главният готвач, прави най-хубавия кейк.

— Не бива да носиш всичко сама — каза Франк, но тя се дръпна.

— Това е част от задълженията ми. — После погледна зад него, зърна Силия и отново се смути. — Добро утро, госпожо Брейди.

— Добро утро. Видях кошута от прозореца тази сутрин. Вървеше през мъглата като в приказките. Докато откъсна поглед от нея и взема камерата, беше изчезнала.

— Вероятно ще видите и други. Черноопашатите елени се срещат често в гората. Може да зърнете и някой лос.

Силия излезе навън и потупа камерата, овесена на каишка около врата ѝ.

— Този път съм подготвена.

— Ако сте готови, да тръгваме. — Оливия вече бе огледала — надяваше се, дискретно — обувките, облеклото и останалите им принадлежности. Щяха да свършат работа за кратката и лека екскурзия. — Можете да ме спирате винаги когато искате да снимате, да си починете или да питате нещо. Не знам доколко сте запознати с Олимпийския полуостров и дъждовната гора — каза тя и тръгна.

Беше упражнила изложението си тази сутрин, докато се обличаше, и го започна почти по същия начин както предишния път, когато леля ѝ бе влязла в ролята на туристка заради нея.

Когато спомена за мечките, Силия не реагира със страх като Джейми, а въздъхна.

— О, много бих се радвала да видя някоя.

— Да, мамо, положително.

Силия се засмя и обви ръка около врата на Ноа.

— Отчайващи градски момчета, Ливи. И двамата. С тях работата ти няма да е лесна...

— Няма значение. Това е полезно за подготовката ми.

Назоваваше им наименованията и отличителните белези на различните дървета, но имаше чувството, че само Силия проявява интерес. При все че Ноа като че ли се оживяваше, когато им посочваше някой орел, кацнал високо в обраслите с мъх и лишеи клони на дърветата. Но когато излязоха на брега на реката, хоризонтът се разшири и настроението на тримата се разведри.

— Това е Куинълт — каза Оливия. — Тя тече към океана. Олимпийската планинска верига опасва вътрешността.

— Господи, красиво е! Чак ти спира дъхът. — Силия бе вдигнала камерата и усърдно кадрираше и щракаше. — Погледни как планината се откроява на фона на небето, Франк. Бяло, зелено и сиво на син фон. Сякаш фотографираш картина.

Оливия изрови от главата си всичко, което знаеше за планините.

— Тъ, връх Олимп всъщност е под две хиляди и четиристотин метра, но се издига от дъждовната гора, която е почти на морско равнище, затова изглежда по-висок. На него има... мисля, че бяха шест глетчери. Ние се намираме на западните му склонове.

Тя ги поведе покрай реката, като им показваше изкусно построените бентове на бобрите, подобната на мрежа нацъфтяла

кукувича прежда, нежно белеещия се блатен невен. Разминаваха се с други туристи, движещи се по същата пътека сами или на групи.

Силия спираше често да снима и мъжете ѝ позираха търпеливо, ако не с ентузиазъм. Оливия успя да хване червенокрака жаба, Силия снима и нея и се смя от сърце на протяжното ѝ немощно крякане.

После, за нейна изненада, погали жабата по гърба с пръст. Между познатите на Оливия едва ли имаше друга жена, която би пожелала да погали жаба. Тя пусна животинката и двете си размениха усмивки на пълно разбирателство.

— Майка ти намери сродна душа — промърмори Франк на сина си.

Оливия тъкмо щеше да им покаже гнездо на орел рибар, когато един малчуган профуча по пътеката, бягайки от младите си родители, които го викаха и тичаха след него.

Детето се спъна, подхлъзна се и се просна по очи в краката на Оливия. И заплака с всичка сила.

Тя понечи да се наведе, но Ноа я изпревари, вдигна момченцето и го залюля, като шеговито възкликна:

— Ау! Страхотно!

— Скоти! О, миличкото ми момченце, казах ти да не тичаш! — Изплашената майка го грабна, после се обърна към останалия си без дъх от тичането съпруг. — Той кърви! Ожулил си е коленете.

— По дяволите! Много ли? Чакай да видя.

Докато момченцето се мятеше в ръцете на жената и пищеше, Оливия свали раницата.

— Раните ще трябва да се промият. Имам бутилирана вода и комплект за първа помощ.

Захвана се за работа с такава вещица, че Франк направи знак на Силия да се върне.

— Ще трябва да го държите да не мърда — каза Оливия. — Не мога да го почистя, ако рита.

— Знам, че боли, скъпи. Ей сега ще се погрижим за теб. — Майката целуна Скоти по бузата. — Хайде, остави ме да почистя одрасканото. Много ти благодаря. — Тя взе марлята, която Оливия бе навлажнила, и двамата със съпруга ѝ се помъчиха да задържат детето неподвижно достатъчно дълго, за да видят колко е пострадало.

— Само драскотини. Ожулил си си коленете, приятел. — Бащата се мъчеше да говори шеговито, но лицето му бе преbledняло, докато гледаше как жена му почиства кръвта.

Оливия подаде йода, ала щом зърна шишенцето, Скоти отново запищя пронизително.

— Ей, знаеш ли от какво имаш нужда? — Ноа извади от задния си джоб шоколадче и го размаха под носа на детето. — Имаш нужда да си развалиш обяда.

Скоти зърна през сълзи шарената опаковка. Устните му трепереха, но вместо писък, от тях се изтръгна жален хленч.

— Бонбон!

— Позна. Обичаш ли бонбони? Този е много специален. Той е само за храбри момчета. Обзалагам се, че ти си храбро момче.

Скоти подсмръкна, протегна ръка, твърде зает с шоколадчето, за да забележи, че майка му бързо превързва коленете му.

— Да.

— Заповядай тогава. — Ноа му го подаде и веднага го отдръпна, колкото момченцето да не може да го стигне. — Забравих. Мога да дам този бонбон само на някого, който се казва Скоти.

— Аз съм Скоти!

— Сериозно? Тогава е твой.

— Благодаря. Много ви благодаря. — Майката премести вече развеселеното дете на скута си и приглади коса със свободната си ръка. — Помогнахте ни в критичен момент.

Оливия, която прибираше пакета за първа помощ, вдигна поглед.

— Ако имате намерение да правите и други екскурзии, трябва непременно да носите със себе си такъв комплект. Има ги в магазина за подаръци на хижа „Ривърс Енд“ или можете да си го купите от града.

— Слагам го на първо място в списъка. Заедно с шоколадче за спешни случаи. Още веднъж ви благодаря. — Жената се обърна към Франк и Силия. — Имате прекрасни деца.

Оливия понечи да обясни, но наведе глава и не каза нищо. Ала не толкова бързо, че Силия да не забележи разстроеното ѝ изражение.

— Вие двамата сте добър екип — отбеляза весело тя. — И от това малко приключение ми се отвори апетит. Кога ще обядваме, Лив?

Оливия вдигна глава, премигна. Лив? Звучеше силно, уверено и нахакано.

— Малко по-нататък има едно хубаво място. Може да ни провърви да видим и бобрите, а не само бентовете им.

Избра сенчеста полянка съвсем близо до пътеката, на която можеха да се разположат и да се любуват на реката или на планините отсреща. Въздухът бе топъл, небето ясно, случили бяха един от онези чудесни летни дни, характерни за полуострова.

Оливия загриза вътрешната страна на бузата си и се отдръпна малко. Искаше да понаблюдава как се държат помежду си членовете на семейство Брейди. Изглеждаха така естествени, така сплотени. След време, когато станеше по-голяма и си спомнеше този приятен час, щеше да го оприличи на ритъм. Те имаха общ ритъм в движенията, в говора, в мълчанието. Съкровени техни малки шеги, забележки, закачки, жестове.

И щеше да разбере, че колкото и да се обичат с баба си и дядо си, връзката помежду им не е точно такава.

Делеше ги едно поколение. Животът на майка ѝ и нейната смърт.

Но в момента разбираше само, че сърцето ѝ се свива от копнеж, че боли от завист. Това я накара да се засрами.

— Ще отида малко нататък. — Стана, като положи големи усилия да го направи нехайно. — Да видя дали няма да открия бобри. Ще се върна да ви взема.

— Горкото дете — промърмори Силия, когато Оливия се отдалечи по пътеката. — Самотна е. Струва ми се, че и сама не осъзнава колко е самотна.

— Баба ѝ и дядо ѝ са добри хора, Силия.

— Сигурно. Но къде са другите деца? Децата на нейната възраст, с които би трябвало да играе в хубав ден като този?

— Тя дори не ходи на училище — вметна Ноа. — Каза ми, че баба ѝ, ѝ преподавала къщи.

— Сложили са я под стъклен похлупак. Красив — добави Силия, като се огледа, — но все пак похлупак.

— Боят се. И имат основание за това.

— Знам, но какво ще правят, когато тя започне да блъска криле в стъклото? И докъде ще стигне тя, ако не го стори?

Ноа се изправи.

— Мисля и аз да се поразходя нататък. Никога не съм виждал бобри.

— Има добро сърце — с усмивка отбеляза след него Силия.

— Да, както и любознателен ум. Надявам се, че няма да започне да я разпитва.

— Имай му малко доверие, Франк.

— Ако нямах, щях и аз да тръгна да търся бобри, вместо да подремна. — С тези думи той се изтегна и сложи глава в скута на жена си.

Ноа я намери да седи притихнала край реката. В съзнанието му се запечата образ, много подобен, но и така различен от онзи на обезумялото от мъка момиченце.

Сега тя просто седеше с шапка, нахлупена над косите с цвят на светъл карамел, с изпънат гръб, вперила поглед във водата, която течеше бърза, искряща и бистра.

Този път не бягаше от скръбта. Учеше се да живее с нея.

Нещо като да стигнеш „края на реката“, каза си той.

Оливия бързо обърна глава, когато той приближи. Задържа погледа си на лицето му. Хубавите ѝ очи гледаха сериозно. Той се приближи и седна.

— Идват да играят тук — каза тя, снишила глас. — Не се плашат много от хората. Привикнали са с тях. Но е по-вероятно да се покажат, ако не вдигаш шум и не се движиш много.

— Предполагам, че прекарваш доста време тук.

— Винаги има да се види нещо. — Тя продължаваше да оглежда реката.

Ноа я караше да се чувства странно. Не можеше да реши, дали чувството бе приятно или неприятно. Знаеше само, че е различно от всичко, което бе изпитвала досега. Нещо като сърцето ти да барабани двойно по-силно.

— Съвсем различно е от Лос Анджелис, нали?

— Абсолютно. — На този етап от живота му Ел Ей бе неговата вселена. — Но е хубаво. Мама много си пада по природата и разните му там дивотии. Нали знаеш, спасете китове, спасете петнистата сова, спасете нещо си. Много се вживява в тези неща.

— Ако повечето хора го правеха, сега нямаше да се налага да бъдат спасявани — каза го достатъчно разгорещено, за да предизвика усмивката му.

— Да, и тя все това повтаря. Аз нямам подобни тревоги. Общо взето си харесвам градския парк, след като има кош за баскетбол.

— Обзалагам се, че никога не си ходил на риболов.

— Защо да ходя? — Той й хвърли бърза усмивка, от която барабаненето в гърдите й се ускори още повече. — Мога да отида право в „Макдоналдс“ и да си купя сандвич с риба.

— Пфу!...

— Ей, искаш ли да знаеш кое е „пфу“? Да забодеш беззащитен червей на кука и да го удавиш, за да издърпаш някоя мятеща се лигава риба. — Фактът, че тя се усмихна, че очите й заблестяха меко и шеговито като на възрастен, го зарадва. — Това е отвратително.

— Това е изкуство — поправи го Оливия, едва ли не строго, но сега бе обърнала поглед към него, а не към реката. — В града не е ли пълно с народ, с шум, с коли, със смог и прочее?

— Да. — Той се отпусна назад и се подпря удобно на лакти. — Затова ми харесва. Непрекъснато се случва нещо.

— И тук непрекъснато се случва нещо. Погледни. — Забравила стеснителността си, тя сложи ръка на коляно то му.

Двойка бобри плуваше весело срещу течението. Лъскавите им глави се плъзгаха по повърхността и я набраздяваха с леки вълнички, които образуваха разширяващи се кръгове около тях. После, като в сън, над отсрещния бряг се издигна розова чапла и с величествено размахване на крилете се понесе над реката, толкова наблизо, че сянката й за миг прелетя над тях.

— Но в града никога не си виждал това.

— Май не съм.

Забавно му беше да наблюдава бобрите. Реши, че на истина са много симпатични, когато кръжат, пляскат из водата и се преобръщат да плуват по гръб.

— Ти знаеш за майка ми.

Ноа я погледна сепнато. Тя отново се бе обърнала към водата, изражението й бе упорито, решително. Имаше хиляди неща, за които му се искаше да я попита, ако му се удаде възможност, но сега, когато тя сама подхвана темата, разбра, че не може.

Тя беше още дете.

— Да. Голяма трагедия.

— Гледал ли си някой от нейните филми?

— Разбира се. Доста от тях.

Оливия стисна устни. Необходимо ѝ бе да научи. Необходимо ѝ бе някой да ѝ каже. Ноа щеше да го стори. Надяваше се само да се отнесе към нея като към голям човек, а не като към хлапе, което трябва да се щади.

— Будеше ли възхищение?

— Нито един неин филм ли не си гледала? — Тя поклати глава и Ноа се размърда притеснено, не знаеше как да ѝ отговори. Най-добрият отговор до който майка му често прибегваше, бе простата истина. — Беше много, много добра. Аз обичам най-вече екшъните, нали разбираш, но съм гледал нейни филми по телевизията. Господи, беше страшно красива.

— Не те питам как е изглеждала. — Гласът на Оливия прозвуча рязко и това го накара да се сепне. — Питам те каква е била. Беше ли добра актриса?

— Да. Наистина беше добра. Кара те да повярваш. Предполагам, че именно по това се познава.

Раменете ѝ се отпуснаха.

— Да — кимна Оливия. — Тя е заминала оттук, защото е искала да стане актриса. Просто ми се щеше да разбере дали е била добра. „Карате да повярваш“ — повтори тихо, после скъта тези няколко думи дълбоко в сърцето си. — Баща ти... дойде тук, защото аз го помолих. Той е прекрасен човек. Трябва да го знаеш. Имаш родители, които са загрижени за нещата, за хората. Не бива никога да забравяш това.

Тя се изправи.

— Ще отида да ги доведа да видят бобрите, преди да тръгнем обратно.

Ноа остана да седи на същото място. Не бе ѝ задал въпросите, които се въртяха в главата му, но тя сама бе отговорила на един от тях. Как се чувстваш, когато си дъщеря на популярна личност, загинала от насилствена смърт.

Чувстваш се ужасно. Направо ужасно.

НОА

*„За да се каже истината, са нужни двама
— единият да я каже, а другият да я чуе.“*

Хенри Дейвид Торо

ГЛАВА 9

Университета на щата Вашингтон, 1993

Нямаше от какво да се притеснява, напомни си Ноа, когато погледна номера на спретнатата двуетажна къща. Отдавна планираше това пътуване, тази среща. И тъкмо заради това се чувстваше неспокоен, докато паркираше взетата под наем кола до тротоара в тихия, опасан с дървета квартал.

Сякаш усещаше, че днес животът му може да се промени, че новата среща с Оливия Макбрайд може да го отклони от досегашния курс. Готов бе да поеме в новата посока. В края на краищата, нямаше печалба без риск. Именно това бе причината за потните длани и лекото стягане в стомаха.

Не беше нищо лично.

Зареса назад косата си, като набързо прокара два пъти пръсти през нея. Беше мислил да се подстриже, преди да дойде, но нали беше в отпуска, по дяволите.

Повече или по-малко.

Три седмици далеч от вестника, където усилията да си извоюва име като криминален репортер не бяха дали резултат, какъвто бе очаквал. Политиката, ограничените карета, редакторите и ползващата се с предимство реклама изместваха историите, които искаше да пише.

И то да ги пише посвоему.

Затова бе дошъл тук. За да напише историята, която не бе могъл да забрави, да я разкаже посвоему.

Убийството на Джули Макбрайд.

Една от ключовите фигури в нея живееше на втория етаж в тази хубава къща, преустроена в четири апартамента. Те, както и много други като тях, приютяваха студенти, не намерили място в общежитията на колежа. Такива, които могат да си позволят отделно жилище. Които могат да си платят за усамотението. Които чувстват нужда да бъдат сами и на които не са по душа темпото и компаниите, бурния живот в кампуса.

Той лично обожаваше годините в студентското градче на Калифорнийския университет в Лос Анджелис. Вярно, че първият семестър се бе превърнал в безкрайна върволица от партита, момичета и среднощни философски диспути на пияна глава, в каквито само младежите намират смисъл. Но след това се бе заловил здраво за работа.

Искал бе да получи диплома по журналистика. Пък и родителите му щяха да го убият, ако се бе провалил.

Тези два стимула го бяха поощрявали в еднаква степен.

Питаше се какви ли са стимулите на Оливия.

След близо три години в професията, за която бе учил, той може да не бе преуспял, ала все пак беше добър репортер. Направил бе необходимите проучвания и знаеше, че Оливия Макбрайд е избрала специалността „Природни ресурси“, че бележките ѝ са от горе до долу отлични. Знаеше, че е прекарала една година, първата, в общежитие. И че на следващата есен се е преместила в самостоятелен апартамент.

Знаеше, че не членува в никакви клубове и женски дружества и посещава два извънредни курса, като същевременно е успяла да завърши успешно осемнайсетте задължителни през пролетния семестър.

Това му говореше, че тя не се интересува от нищо друго, че се е посветила изцяло на ученето и вероятно е вманиачена на тази тема.

Но имаше неща, до които не можеше да се добере с помощта на компютрите, и в събраните материали. От тях не можеше да научи към какво се стреми Оливия, на какво се надява.

Какво чувства по отношение на родителите си.

За да узнае всичко това, трябваше да опознае нея. За да напише книгата, която ферментираше в дъното на сърцето и съзнанието му, трябваше да проникне в нейните мисли.

В представата му за нея най-ярко се открояваха мокрото от сълзи детско лице и сериозните очи на младо момиче. Когато влезе в къщата и тръгна по коридора, разделящ вътрешното пространство на две равни части, той се запита какво ли ще види.

Изкачи стъпалата и откри малката табела, обозначаваща апартамент 2-Б. Без име, помисли си той. Само номера. Макбрайд все още пазеха неприкосновеността на личния си живот като последна монета в празна кесия.

— Тук не минават никакви номера — промърмори си той и натисна звънеца.

Беше си съставил няколко плана за действие, тъй като смяташе за уместно да прояви гъвкавост, докато прецени обстановката. После тя отвори вратата и всякакви планове, всякакви практически съображения изтекоха от главата му като вода от прекатурена кофа. Бавно, неудържимо и окончателно.

Тя не беше красавица, в никакъв случай, ако я сравняваш с поразителната външност на майка ѝ. А бе почти невъзможно да не го сториш, когато видиш разкошните златистокафяви очи под правите тъмни вежди.

Беше висока и стройна, но с подчертано силно телосложение, което му се стори изненадващо, дори абсурдно сексапилно. Косата ѝ бе потъмняла, откакто я бе видял последния път, но бе малко по-светла от очите и прибра на назад на права конска опашка, така че лицето оставаше напълно открито.

То бе станало по-фино, чертите му се бяха открили и бяха придобили изящество и женственост, в които Ноа винаги бе намирал нещо котешко.

Беше с джинси и фланелка с надпис „Вашингтонския щатски университет“, боси крака, а изражението ѝ показваше лека досада.

Той се хвана, че стои и я зяпа глупаво, неспособен да стори друго, освен да се ухили насреща ѝ.

Тя изви една от онези нейни убийствени вежди и към чистата радост, че я вижда отново, се прибави внезапна вълна от желание.

— Ако търсите Линда, тя е от другата страна на коридора. Две-А.

Каза го така, сякаш ѝ се налага да го повтаря често, а гласът ѝ бе по-плътен, отколкото си го спомняше.

— Не търся Линда. Търся теб. — И тогава му мина мисълта, че винаги я е търсил. Мисълта бе така абсурдна, че незабавно я прогони. — И това, че не си спомняш за мен, нанася съкрушителен удар на самочувствието ми.

— Защо трябва да си ви спомням... — Гласът ѝ заглъхна и тя го погледна с фантастичните си очи, които досега го бяха избягвали, тъй като го бе взела за някой от онези глупаци, които се навъртат около съседката ѝ от другата страна на коридора. В тях моментално се появи топлота, устните ѝ се разтвориха в усмивка. — Ти си Ноа? Ноа

Брейдй! Синът на Франк. — Погледът ѝ избяга от неговия, насочи се някъде над рамото му. — Той с...

— Не, сам съм. Имаш ли една минута?

— Да. Да, разбира се, влизай.

Отстъпи смутено назад. Ноа я бе заварил потънала в писането на тема за коренната симбиоза на гъбите. И сега, изтръгнати от дълбините на науката, мислите ѝ се понесоха назад през времето, към спомените.

И към прекрасното леко увлечение по него, когато беше дванайсетгодишна.

— Мога да направя кафе или да видя дали нямам нещо студено.

— Нямам претенции. — Той огледа набързо с любопитството на новодошъл спретнатата стая, подреденото бюро и бръмчащия върху него компютър, бледокремавите стени и тъмносиния диван. Помещението бе тясно, функционално обзаведено, непретенциозно и уютно. — Хубаво жилище.

— Да, на мен ми харесва. — По-точно би било да се каже, че вкусваше с огромна наслада и трепет щастието да живее сама за пръв път в живота си.

Оливия не се суетеше, не се въртеше наоколо, както правят някои жени, не се извиняваше за безпорядъка дори да нямаше такъв. Просто стоеше и го гледаше, сякаш не знаеше откъде да започне.

Той отвърна на погледа ѝ, сам обзет от същата нерешителност.

— Тъ... ей сега идвам.

— Няма защо да бързаш.

Той я накара отново да се смути, като я последва. Кухнята едва ли бе по-голяма от коридор, с печка, хладилник и умивалник до едната стена и малък барплот между тях.

Въпреки теснотията, Ноа се поразходи вътре. Когато застана до прозореца, двамата бяха достатъчно близо, за да блъснат раменете си. Оливия рядко позволяваше да я доближи мъж.

— Кока-кола или кафе? — попита тя, като отвори хладилника и огледа набързо съдържанието му.

— Кока-кола. Благодаря.

Ноа понечи да вземе кутията, но тя вече посягаше за чаша.

„За Бога, Оливия, отвори си устата и кажи нещо!“, смъмри се тя.

— Какво правиш във Вашингтон?

— На почивка съм. — Усмихна ѝ се и лудото биене на сърцето си, което Оливия бе усетила преди шест години, се появи отново, сякаш никога не бе спирало. — Работа за „Лос Анджелис Таймс“.

Тя миришеше на сапун и шампоан и на още нещо, нещо едва доловимо. Ванилия, досети се той, миризмата, която харесваше майка му.

— Ти си репортер?

— Винаги съм искал да пиша. — Ноа пое чашата от ръката ѝ. — Не си давах сметка, докато не постъпих в колежа, но тъкмо това ме влечеше. — Почувства как нейната предпазливост се плъзга помежду им като ивица дим, усмихна ѝ се отново и реши, че не е необходимо да ѝ казва веднага защо е дошъл. — Имах да взимам няколко седмици отпуск, а приятелят, с когото уж щяхме да се излежаваме на плажа, накрая не успя да се освободи. Така че реших да тръгна на север.

— Значи не си командирован.

— Не. — Ами да, така си беше, това бе чистата истина. — Пътувам за своя сметка. Реших да те потърся, защото ти си единственият човек, когото познавам от щата Вашингтон. Харесва ли ти в колежа?

— О, много. — Впрегнала волята си в усилието да се пребори с притеснението, Оливия го заведе обратно в дневната. — Понякога ми домъчнява за дома, но занятията плътно запълват времето ми.

Настани се на дивана, като предполагаше, че Ноа ще седне на стола, но той се намести до нея и свойски протегна крака.

— Върху какво работиш? — кимна той към компютъра.

— Върху гъбите. — Разсмя се и отпи нервно от кока-колата.

Той беше прекрасен, така приятно бе да гледаш разбърканата му, изсветляла от слънцето кестенява коса, тъмнозелените очи, които ѝ напомняха за дома, непринудената чувственост на усмивката му.

Спомни си, че на времето ѝ приличаше на рок звезда. И сега ѝ приличаше.

— Специалността ми е „Природни ресурси“.

Той понечи да ѝ каже, че знае, но замълча. Реши, че ще трябва много да обяснява и пренебрегна леките угризения.

— Приляга ти.

— Като ръкавица — съгласи се тя. — Как са родителите ти?

— Много добре. Някога ти ми каза, че трябва много да ги ценя. Е, ценя ги. — Той се размърда, очите му срещнаха нейните и не се

откъснаха от тях, докато кръвта му, винаги така спокойна и хладна в компанията на жени, закипя. — Още повече, струва ми се, откакто се преместих и имам самостоятелно жилище. От дистанцията на пораснал син, нали разбираш?

— Да, разбирам.

— Още ли работиш в хижата?

— Лятото, през ваканциите. — „Така ли ме гледат другите мъже?“, запита се тя. Нима не би забелязала, ако някой я бе гледал така, сякаш лицето и е единственото нещо на света, което има значение? — Аз... Научи ли се да ловиш риба?

— Не. — Ноа се ухили и пръстите му се плъзнаха леко по опакото на ръката ѝ.

— Значи още си на сандвичи от „Макдоналдс“?

— Те са в редовното ми меню. Но понякога мога да си позволя и нещо по-добро. Какво ще кажеш за една вечеря?

— Вечеря?

— Ядене, вечерно хранене. Дори една специализантка по природни ресурси трябва да е чувала за ритуалното вечерно хранене. Защо не споделиш своето с мен тази вечер?

Нейното ритуално вечерно хранене се състоеше от онова, което успяваше да забърка в кухничката си, или, ако нямаше никакво време, от онова, което купуваше на връщане от вечерните занятия.

Освен това имаше да довършва тема, да учи за тест, да се подготвя за лабораторни упражнения. Но той имаше най-красивите зелени очи на света.

— С удоволствие.

— Добре. Ще те взема в седем. Имаш ли любимо заведение?

— Заведение ли? О, не, не, всъщност нямам.

— Тогава ще те изненадам. — Той се изправи и несъзнателно стисна ръката ѝ, когато тя стана да го изпрати до вратата. — И не прекалявай с гъбите. — Усмихна се той за последен път, преди да си тръгне.

Оливия тихо затвори вратата, обърна се и се облегна на нея. Въздъхна и си каза, че се държи смешно, че е твърде възрастна, за да се впуска в глупави увлечения. После за пръв път от дълго време, толкова дълго, че вече не си спомняше откога, ѝ мина абсолютно фриволна мисъл.

Какво, за Бога, щеше да облече?

Ноа реши, че ще подхване темата за баща ѝ и за книгата по време на вечерята. Много внимателно. Не ще ѝ даде време да го обмисли, да разбере какви са намеренията му, както и че тя ще играе важна роля във всичко това.

Нямаше да стане без нейното съдействие. Без съдействието на близките ѝ. Без Сам Танър, мислеше си той, докато изкачваше отново стълбището към апартамента, пъхнал ръце в джобовете.

Тя вече не беше дете. Щеше да прояви разбиране. И когато ѝ обясни мотивите си, резултатите, които иска да постигне, положително нямаше да му откаже. Книгата нямаше да е само за убийството, за кървавата разправа и за смъртта, а и за хората. За човешкия фактор. За мотивите, грешките, постъпките. За сърцето.

Историите от този род започваха и свършваха със сърцето. Точно това трябваше да я накара да разбере.

Той беше свързан с трагедията, ако не от минутата, когато баща му бе приел телефонното обаждане да отиде в къщата в Бевърли Хилс, то от мига, в който сам бе видял образа на детето по телевизора в дневната им.

Не само искаше, длъжен беше да пише за нея.

И щеше да е напълно откровен с Оливия по този въпрос.

Преди да успее да натисне звънеца на апартамент 2-Б, вратата на 2-А се отвори.

— Ей, здрасти!

„Това трябва да е Линда“, помисли си той. Усмивката му бе рефлексна реакция на изпепеляващата брюнетка с остра като лазер сини очи. Пулсът му леко се ускори, каквото бе и предназначението на късата червена рокличка, прилепнала плътно към извивките на тялото ѝ.

Познаваше този тип момичета и ги харесваше. Както харесваше начина, по който се движеха, полюшващия се като метроном ханш. Забеляза го, когато излезе в коридора и тръгна към него на острите си като пикели токчета в същия предизвикателен яркочервен цвят като на роклята.

— Бихте ли ми помогнали да си сложа това нещо? Тази вечер съм... ужасно несръчна.

Тя разклати тънка златна гривна на върха на пръста си и задиша бавно и дълбоко, просто за всеки случай, ако е пропуснал да забележи наистина хубавите гърди, опънали червената коприна.

— Разбира се. — Нищо не ласкае повече мъжкото его от жена с такава външност. Ноа взе гривната, обви я около китката ѝ и му стана приятно, когато тя доближи тялото си ѝ го изви, за да вдигне лице и да го погледне в очите.

— Ако Лив ви крие, нищо чудно, че не излиза никъде.

Той закопча гривната и се потопи в приканващото ухание, което струеше от Линда.

— Не излиза ли?

— Само работа и работа, това е нашата Лив. — Тя се разсмя и поклати уж непринудено глава, така че разкошните черни къдрици се залюляха. — Аз пък обичам забавленията.

— Обзалагам се. — Ноа още държеше китката на момичето и се усмихваше мило, когато вратата зад него се отвори.

И той моментално забрави за съществуването на Линда. Забрави за книгата. Едва не забрави и името си.

Външността на Оливия в никакъв случай не можеше да се нарече предизвикателна. Тя стоеше на прага, облечена в рокля в пастелно син цвят, която покриваше доста повече площ от тази на Линда. И го караше да се пита какво ли има под всичката тази материя. Беше пуснала косата си свободно и тя падаше отвесно като дъжд, под струите на който проблясваха златните обеци на ушите ѝ.

Той вече знаеше, че трябва да отиде близо, съвсем близо до нея, за да усети парфюма ѝ. На устните ѝ нямаше червило, очите ѝ бяха хладни.

Не, тя определено не беше вече дете. И слава Богу.

— Изглеждаш страхотно.

Оливия повдигна вежди и плъзна поглед по Линда.

— Само да си взема жакета.

Обърна се и влезе отново в апартамента на дългите си прекрасни крака на човек, свикнал да ходи пеша.

Каза си, че няма причина да се ядосва и грабна жакета и чантата. Какво основание имаше да се чувства така разочарована? Нямаше да

знае, че той флиртува с Линда, ако не бе дебнала за колата му като влюбена хлапачка. Ако не бе изприпкала до врата да го наблюдава през шпионката как приближава.

Глупаво беше да се чувства разочарована само защото се бе терзала цели два часа коя рокля да облече и каква прическа да си направи. Това си беше неин проблем.

Обърна се към вратата и се блъсна право в него.

— Извинявай. Нека ти помогна. — Той вече бе близо до нея и вдъхна аромата ѝ, когато взе дрехата. Парфюмът бе много подходящ за нея. Направо идеален.

— Не исках да преча.

— На какво да пречиш? — Той ѝ помогна да се облече и си позволи да помирише косата ѝ.

— Ти и Линда?

— Кой? О! — Той се засмя, хвана ръката на Оливия и тръгна към вратата. — Не е от най-свенливите, нали?

— Да.

— Завърши ли си темата?

— Да. Едва успях.

— Чудесно. Можеш да ми разкажеш всичко за гъбите.

Думите му я накараха да се усмихне. Той я държа за ръка чак до колата, после, когато тя понечи да се качи, прокара пръсти по косата ѝ и я приглади назад.

Сърцето ѝ подскочи и тупна в краката му.

Той бе намерил италиански ресторант, достатъчно скромен, за да не я притесни. Върху розовите покривки блещукаха малки бели свещи. Чуваше се приглушен говор, примесен със смях. Въздухът бе наситен с приятни и силни аромати.

С Ноа се разговаряше леко. Оливия за пръв път вечеряше с мъж, извън семейството, разбира се, който, изглежда наистина се интересуваше какво учи и как възнамерява да го използва. После си спомни за майка му.

— Майка ти още ли се бори за своите каузи?

— Тя и нейният конгресмен си говорят на ти. За нея няма почивка. Мисля, че сега в центъра на вниманието са мустангите. Ще ми дадеш ли да опитам това?

— Моля? — Тя тъкмо поднасяше към устата си хапка мариновани манатарки. — О, разбира се.

Посегна да сложи късчето в неговата чиния, но той просто я хвана за китката и насочи ръката ѝ към своята уста. Беше вперил в нея очи над вилицата и тя почувства, как в корема ѝ се разлива топлина.

— Страхотно е.

— Ами, в дъждовната гора има богато разнообразие от ядливи гъби.

— Да. Може да прескоча дотам през някой от следващите дни и тогава ще ми покажеш.

— Аз... ние се надяваме да създадем към хижата природонаучен център. Ще има лекции и разговори за разпознаването на ядливите.

— Ядливи гъби — изобщо не звучи така апетитно, каквито са в действителност.

— Всъщност ние ядем само плодоносното тяло на гъбата, целият организъм е много по-сложен. Като ябълката и ябълковото дърво.

— Сериозно?

— Когато видиш пръстен от гъби, или както му казват, самодивски пръстен, това са само плодовете на цялостен организъм, който расте в почвата и се разширява година след година... — Изведнъж млъкна. — Но теб това едва ли те интересува.

— Ей, обичам да знам какво ям. Защо се нарича самодивски пръстен?

Тя му хвърли бърз поглед.

— Ами, предполагам, защото прилича на такъв.

— В твоята гора има ли самодиви, Лив?

— Някога мислех, че има. Когато бях малка, седях там, на зелената светлина и си въобразявах, че ако съм много тиха, ще ги видя как излизат и започват да играят.

— Но не си ги виждала?

— Не съм — затова се беше отказала от приказките. Науката бе по-надеждна. — Но виждах елени, лосове, белки и мечки. За мен те са не по-малко вълшебство.

— И бобри.

Тя се усмихна и спокойно се облегна назад, докато келнерът разчисти масата и поднесе основното блюдо.

— Да. Още има бент на мястото, където ви заведох тогава.

Тя опита спагетите, щедро полети със сос от домати и скариди.

— Винаги ти дават повече, отколкото можеш да изядеш.

— Кой казва? — Ноа нападна своите равиоли, преливащи от сирене и подправки.

За нейно изумление той не само успя да се справи с порцията си, но излапа и доста от нейната. И дори му остана място да поръча десерт и капучино.

— Как е възможно да се храниш така и да не си станал сто и петдесет килограма? — възкликна тя.

— Обмяна на веществата. — Подсмихна се и загреба пълна лъжичка от разбитата сметана с шоколад в чинията си. — Баща ми е същият. Побъркваме мама. Ето, опитай това. Фантастично е.

— Не, не мога. — Но той вече бе поднесъл лъжичката към устните ѝ и тя ги разтвори. Великолепният вкус се разли по езика ѝ. — Ммм, да. Наистина е хубаво.

Наложи му се да се отдръпне от нея. Нейната реакция, премреженият поглед, леко разтворените устни, го навеждаха на мисълта за секс. Изпълваха го с желание да впие устата си в нейната, така че всичките тези вкусове да се смесят.

— Хайде да се поразходим.

Надраска сумата на бакшиша и подписа си на чека, после прибра кредитната карта. Въздух, имаше нужда от малко въздух, за да избистри главата си, да прогони от там Оливия и своите фантазии.

Ала те упорито продължаваха да го преследват, докато я караше към дома ѝ и докато я изпращаше до вратата. Тя се обърна и му се усмихна.

Оливия видя желанието в очите му — ясно ѝ тъмно. Очакването на тяхната първа целувка. Тялото ѝ потръпна.

— Беше много приятно. — „Как е възможно да говориш такива баналности, Лив?“, смърри се тя. — Благодаря ти.

— Какво ще правиш утре?

— Утре ли? — Мозъкът ѝ засече окончателно. — Имам лекции.

— Не, утре вечер.

— Ами... — „Трябва да уча, да пиша друга тема, да работя допълнително в лабораторията.“. — Нищо.

— Чудесно. Тогава в седем.

„Сега — помисли си тя, — сега ще ме целуне.“ И сърцето ѝ сигурно щеше да се пръсне.

— Добре.

— Лека нощ, Лив. — Той само помилва ръката ѝ от рамото до върха на пръстите, после си тръгна.

ГЛАВА 10

Заведе я в „Макдоналдс“ и тя се смя, докато страните ѝ поруменяха.

Влюби се в него, докато похапваше сандвич с риба и пържени картопки, на ярката светлина на лампите, сред шумния глъч на деца.

Забрави клетвата, която си бе дала като малка, никога, никога да не обиква толкова силно, че да е уязвима. Никога да не отдава безрезервно сърцето си на мъж, така че той да има властта да го разбие, да я унищожи.

Просто се понесе по прекрасната, дива и бурна вълна на първата любов.

Разказа му за своите планове, описа му природонаучния център, който вече бе изградила в мислите си и за който не бе говорила с друг, освен с близките си.

С лекота сподели с него най-голямата мечта в живота си. Той я слушаше, без да откъсва поглед от нея. Онова, към което се стремеше тя, сякаш бе важно и за него.

Той бе така омаян, че забрави за работата, която бе свършил през деня — нахвърления план за книгата, бележките, подробно разработените теми за разговори. Просто седеше и ѝ се радваше.

Казваше си, че има още много време. В края на краищата му оставаха още близо две седмици. Какво лошо имаше, ако прекара първите един-два дни с нея?

Питаше се, дали чрез центъра, за който говори така разпалено, Оливия се стреми да отвори стъкленницата от метафората на майка му, или само се опитва да я разшири, за да остане в нея.

— Ще има много работа.

— Когато вършиш нещо, което обичаш, то не е работа.

Той я разбираше. Ангажиментите му във вестника се бяха превърнали в тежест, но винаги когато се захващаше с книгата, когато се заравяше в проучванията и размишляваше над бележките и досиетата си, изпитваше радостен трепет.

— Тогава нищо не бива да те спира.

— Да. — Очите ѝ искряха от напирещата енергия. — Само още няколко години, и ще го осъществя.

— И тогава ще дойда да видя това чудо. — Ръката му се склони над нейната върху бялата пластмасова маса. „И теб“, допълни наум.

— Надявам се. — И защото наистина се надяваше, защото бе убедена, че може, тя обърна ръката си и вплете пръстите си в неговите.

Говориха за музика, за книги и за какво ли не, както всяка млада двойка, която гори от желание да открие и изследва всичките си общи интереси.

Когато разбра, че тя не само никога не е ходила на баскетболен мач, но дори не е гледала предаваните по телевизията, той изглеждаше искрено изненадан.

— Тук имаш огромна празнота в образованието, Лив. — Вървяха към колата и той отново я държеше за ръка. — Ще ти изпратя копия от моите видеозаписи на „Лейкърс“.

— Това трябва да е баскетболен отбор.

— Това, Оливия, са богове. — Той се настани зад волана. — Успяхме да те запознаем с изисканите удоволствия на бързите закуски, насочихме те към единствения истински спорт... Какво следва?

— Не знам как да ти се отблагодаря, че ми помагаш така.

— Това е най-малкото, което мога да сторя.

Той беше наясно какво следва, тъй като бе прекарал част от деня в изучаване на района около колежа. Имаше сериозни подозрения, че в образованието на Оливия се губят не само сандвичите с риба и спорта.

Заведе я на танци.

Клубът бе шумен и претъпкан, направо идеално място. Решил бе, че ако остане сам с нея, няма да се сдържи и ще направи нещо прибързано.

Ноа бе свикнал да наблюдава, да преценява хората. Една вечер с нея му беше напълно достатъчна, за да установи, че тя е не по-малко самотна от младото момиче край брега на реката, останало в спомените му. И че е абсолютно невинна.

Съществуваха правила. Той искрено вярваше в правилата, в ясната граница между редното и нередното, в последствията от прекрачването ѝ. Оливия не беше готова за желанията, които будеше у него. Не беше много сигурен, че и сам е готов за тях.

Забеляза нейният смаян и бдителен поглед, докато си пробиваха път през тълпата. Развеселен и очарован от нея, той се наведе към ухото ѝ.

— Ритуални прояви на човешката маса. Можеш да напишеш тема.

— Аз съм естественик.

— Това е природа, малката. — Намери маса, сбутана до други маси, наклони се над нея, за да надвика протяжния вой на музиката. — Мъжкарите, самките, основни ритуали на ухажването.

Тя хвърли поглед към малкия дансинг, на който се бяха натъпкали и се кълчеха десетки двойки.

— Не мисля, че това може да се определи като ухажване.

Но беше интересно за гледане. Тя винаги бе избягвала заведенията от този род. Твърде много хора, твърде малко свободно пространство. От това получаваше стягане в гръдния кош, леки спазми на паника в гърлото. Но тази вечер, свряна до Ноа, който бе сложил леко ръката си върху нейната на масата. Не се чувстваше притеснена.

Той си поръча бира, тя — газирана вода. Когато сервитьорката успя най-сетне да си пробие път с лакти и да донесе напитките им, Оливия се бе отпуснала напълно.

Музиката бе силна и не особено хубава, но чудесно хармонираше с онова думкане на сърцето ѝ. Нещо като примитивен акомпанимент на собствените ѝ копнежи.

Тъй като не чуваше дори собствените си мисли, тя ги забрави и се задоволи само да гледа.

Ухажване. Ноа май беше прав в края на краищата. Перушина, в случая кожа и джинсов плат, в ярки окраски или основно черна. Повтарящи се движения, които сигнализират необходимост да бъдеш забелязан от обратния пол, сексуална покана, готовност за сношаване. Зрителен контакт, флиртуващ поглед към обекта на възжеланията, после встрани, после пак към него.

Неволно се усмихна. Нима не бе наблюдавала този ритуал в различни форми при безброй същества?

Сподели това с Ноа, като говореше високо в ухото му, за да я чуе, и усети вибрациите на смеха му още преди той да се бе обърнал и да бе видяла лицето му.

Тъкмо си даде сметка колко глупаво трябва да му е прозвучало, когато той я хвана за ръката и я дръпна да стане.

— Тръгваме ли си?

— Не, включваме се.

Сега паниката я връхлетя, стегна гърдите ѝ бързо и силно.

— Не, не мога! — Опита се да издърпа ръката си, когато той тръгна към дансинга. — Аз не танцувам.

— Всеки танцува.

— Не, наистина. — Цялата ѝ кожа пламна. Топлината изби отвътре. — Не мога.

Бяха в края на дансинга, окръжени, притиснати. Ръцете му лежах на хълбоците ѝ, а лицето му почти се докосваше до нейното.

— Просто се движи. — Тялото му се размърда срещу нейното и превърна паниката ѝ в различен, по-дълбок, в него по-съкровен страх. — Няма значение как.

Той насочваше хълбоците ѝ, ту на едната страна, ту на другата, пристъпваше леко, така че се движеха в малък кръг. Музиката бе бърза, доминирана от неистовото дрънчене на електрическа китара и рева на вокалиста. До тях някой се изсмия дивашки. Друг я блъсна силно отзад и я залепи за Ноа тяло до тяло.

Оливия се хвана за раменете му. Лицето ѝ бе поруменяло, очите ѝ, тъмни и разширени, се взираха в неговите, ускореният дъх свистеше през разтворените ѝ устни.

През всичките миризми — смесица от парфюми, пот, разлята бира — той вдъхваше само нейната. Свежа и спокойна като ливада.

— Оливия.

Тя не чуваше гласа му, но наблюдаваше, очарована и удивена, как името ѝ се оформя на устните му. Цялото ѝ същество сякаш беше изпълнено единствено с топъл, сладък, копнеж.

— По дяволите. — Трябваше да я има, дори да е само една целувка. Ръцете му обвиха здраво кръста ѝ, накараха я да се надигне на пръсти. Усети бързото ѝ вдишване и потръпването, което последва. И се поколеба, удължавайки момента, болката, очакването, докато и на двама им се зави свят.

После потри устни в нейните, нежно, плавно. Докосна я, наслаждавайки се на удоволствието. Плъзна се меко в нея, сякаш мястото му винаги е било там.

През урагана в собствената си кръв чу стона ѝ, нисък и дълъг. Вкуси я бавно, леко. Боже мили! Искаше му се да се потопа цял в нея, да я погълне, да настоява за още и още, когато изненадващо острият ѝ, зашеметяващ вкус се разли в него.

Тялото ѝ бе притиснато в неговото, стройно и силно. Ръцете ѝ, заключени около врата му, продължаваха да го държат. Да го прегръщат. Устата ѝ бе жадна, но достатъчно плаха, за да издава невинността ѝ.

„Още съвсем малко“, помисли си той и промени ъгъла на целувката.

Музиката гърмеше около тях с цялата мощ на беснеещите китари, металическата канонада на барабаните и пронизителния вой на гласовете.

А тя се носеше, рееше, плъзгаше. Представи си, че е безтегловно бяло перце, което се върти бавно, безкрайно през меката зелена светлина на гората. Сърцето ѝ се изпълни с щастие и пулсът му се укроти до плътно, тъпо биене. Мускулите на стомаха ѝ се отпуснаха. Зарови пръсти в косата му, отметна глава и се предаде. Идеше ѝ да се разплаче от новото, несравнимо с нищо преживяване.

„Това — мислеше си тя — е животът. Началото. Всичко.“

— Оливия. — Той отново изрече името ѝ, откъсна се от целувката, докато все още имаше сили да го стори, после бутна главата ѝ към извивката на рамото си.

Оркестърът засвири друго парче и докара тълпата до изстъпление.

Докато се люшкаха заедно в мелето, Ноа се питаше какво, по дяволите, ще прави сега.

Целуна я отново пред апартамента ѝ и този път тя долови леките тръпки на възбудата му, бързите пристъпи на безсилие, които бяха странно вълнуващи. После той затвори вратата помежду им и я остави, вперила неразбиращ поглед в солидното дърво.

Притисна ръка към сърцето си. То биеше бързо и това я изпълваше със задоволство. Ето значи какво било да си влюбена, да си желана. Отдаде се на чувството, затвори очи, за да му се наслади. Но изведнъж отново отвори клепачи.

Трябваше да го покани вътре. Какво ѝ ставаше? Защо се превръщаше в такава идиотка в компанията на мъж? Той я желаше,

сигурна бе в това. Тя също го желаше. Най-сетне се бе появил човек, който я кара да се вълнува.

Отвори вратата, втурна се надолу по стълбите и излетя навън точно когато колата потегляше. Проследи отдалечаващите се червени светлини, като се чудеше защо никога не успява напълно да изравни крачката си с когото и да било.

Ноа работи цялата сутрин. И десетки пъти му минава мисълта да ѝ се обади. После затвори лаптопа и се преоблече в спортен екип. Изтощителните наказателни упражнения, на които се подложи в гимнастическия салон на хотела, му помогнаха да се пречисти донякъде от вината и безсилието.

Докато правеше третата серия навеждания от кръста с гирички, реши, че трябва да смени посоката. Изобщо не биваше да отива толкова далеч с Оливия.

Пуфтейки отсечено, добави още една серия, удовлетворен от леещата се по гърба му пот.

Беше готов да се обзаложи на годишната си заплата, че тя е още девствена. Нямаше право да я докосва. Колкото и ужасно да бе онова, което ѝ се бе случило, тя бе прекарала първите осемнайсет години от живота си напълно защитена. Като някаква принцеса от приказките в омагьосана гора. Той беше по-възрастен от нея с години — не само с онези шест, които ги разделяха хронологически, но и с опита си. Нямаше право да се възползва от това.

Когато премина към маховете, практичната му натура надделя и му напомни, че освен това тя е умна, силна, способна и амбициозна. В очите ѝ бе събрана древна мъдрост, като в очи на богиня. Тези качества му харесваха не по-малко от нейната плахост, която тя се опитваше да прикрие.

Не се бе възползвал от нея. Тя му бе отвърнала, едва не се бе разтопила в прегръдките му, по дяволите. Трябва да бе изпитвала нещо от онова, което изпитваше той. Онова единение, онази обвързаност и чувството, че ставащото помежду им е абсолютно правилно.

После отново се върна там, откъдето бе започнал, и се смъмри, че разсъждава с жлезите си.

Трябваше да сложи край на това. Ще ѝ се обади да я попита дали могат да се срещнат по-късно на кафе. Нещо простичко. После ще ѝ каже за книгата, която се готви да напише. Ще ѝ обясни внимателно нещата, че възнамерява да се свърже с всички, които имат някакво отношение към случая. Че започва от нея, защото преди всичко тя е причината тази идея да се оформи в съзнанието му.

Чудеше се дали семената не са посети още когато я видя за пръв път.

Остави гиричките и избърса лицето си с хавлия. Ще ѝ се обади веднага след като се качи в стаята си и вземе душ. И ще направи онова, което, сега си даваше сметка, трябваше да направи още когато тя отвори вратата и го покани в жилището си.

Почувствал се по-добре, по-свободен, той отмина асансьора се качи по стълбите до деветия етаж. И сепнато се закова на място, когато я видя да стои пред вратата му и да рови в голямата си чанта.

— Лив?

— Господи! — Тя едва не отскочи назад, после го зяпна. — Стресна ме. — Държа ръцете си, заровени в чантата, докато не се увери, че няма да затреперят. — Тъкмо се канех да ти напиша бележка и да я пъкна под вратата.

Усмихна му се, спретната и свежа в джинсите и широкото си яке. Размърда се притеснено, когато той не ѝ отговори.

— Надявам се, нямаш нищо против, че наминах.

— Не, извинявай. — Не биваше да позволява тя отново да го омае. — Просто не те очаквах. Бях долу в гимнастическия салон.

— Така ли? Никога не бих предположила.

Бързата му усмивка освободи до голяма степен напрежението в стомаха ѝ. Той извади електронната карта от джоба си и я пъкна във вратата.

— Влизай. Лично ще ми го кажеш вместо да пишеш бележка.

— Имах малко свободно време между лекциите. — Това бе лъжа. Беше избягала, за пръв път откакто учеше в колежа. Как да се концентрира върху екологията на дивата природа, когато се готвеше да му се предложи?

— О, Господи, как да му каже защо е дошла? Как да започне?

— Имаш ли време за едно кафе?

— Аз... да. Щях да те поканя на вечеря... Домашно приготвена храна.

— О, така ли? Доста по-съблазнително от кафето. — Опитваше се да мисли. В апартамента ѝ можеше да поговори с нея по-спокойно. Там тя щеше да се чувства в свои води. Сега очевидно бе нервна, стоеше сковано в тясната му хотелска стая и хвърляше притеснени погледи към леглото.

Така че реши да излязат. От него се искаше просто междуременно да държи ръцете си далеч от нея.

— Трябва да се поизмия.

— Ами... — Той изглеждаше прекрасно с тази влажна от гимнастиката кожа, с тези красиви изпъкнали мускули на ръцете. Спомни си колко силни бяха те, когато я прегръщаха. — Само ще взема някои неща от супермаркета.

— Знаеш ли какво, почакай ме да взема един душ и ще отидем заедно до супермаркета. После ще те гледам как готвиш.

— Добре.

Той грабна джинсите от облегалката на стола, намери и риза.

— Под телевизора има мизерно барче. Сипи си нещо. Имаме кабелна. — Добави, докато ровеше в едно чекмедже за чорапи и бельо. — Просто седни и ми дай десет минути.

— Няма защо да бързаш. — В мига, в който вратата на банята се затвори, тя приседна на ръба на леглото. Коленете ѝ трепереха.

Боже Господи, как да го направи, без да изглежда пълна глупачка? На пазар, щяха да ходят заедно на пазар! Искаше ѝ се да се изкикоти лудешки. Току-що идваше от аптеката, където трябваше да събере целия си кураж, за да отиде на гишето и купи презервативи.

Сега те бяха в чантата ѝ, тежки като олово. Не заради важността на решението, което бе взела, а заради страха, че е изгълкувала погрешно онова, което бе видяла в очите му предишната вечер. Онова, което бе почувствала, когато той я целуна.

Беше имала намерението да го покани на вечеря, но след това. След като почука на вратата му, след като той ѝ отвори, а тя му се усмихне, отиде при него, прегърне го и го целуне.

Беше си представяла всичко това така ясно, че когато почука и той не отвори, съвсем се обърка. Сега нищо не вървеше така, както го бе намислила.

Дошла бе да му се предложи, да му каже, че иска той да е първият. Въображението ѝ бе стигнало дори по-далеч, бе нарисувало как очите му ще се приковат изумено в нея, така дълбоки, така настойчиви, как собственото ѝ зрение ще се замъгли и устните им ще се слоят.

Как ще я грабне на ръце и тя ще изпита онова шемет но усещане в стомаха от внезапното политане нагоре. Как ще я занесе до леглото...

Въздъхна, стана и закрачи напред-назад. Представяла си бе стаята по-различна, разбира се. По-голяма, в по-хубави тонове, с мека покривка на леглото и планина от възглавници.

Добавила бе и запалени свещи.

В действителност тя бе малка и в нея преобладаваха сивото и избеляло розовото. Безлична, както толкова други хотелски стаи. Ала това нямаше значение. Затвори очи и се заслуша в шума на водата от душа.

Как щеше да реагира той, ако влезе, ако тихо се съблече сред облаците от пара и се пъхне при него под струите? Дали тогава телата им ще се съединят? Мокри, разпалени, готови.

Нямаше куража да го направи. Въздъхна, отиде до барчето и разгледа без интерес предлагания избор, после приближи до бюрото, където той бе оставил компютъра си и куп разбъркани бележки и папки.

Ще го почака да излезе от банята. Повече ѝ се удаваше ясният и открит подход към нещата, дребни или жизненоважни. Не беше от знойните съблазнителни и никога нямаше да бъде.

Дали това щеше да го разочарова?

Ядосана на самата себе си, тя поклати глава. Докога ще се мъчи да предвижда реакциите му и ще се критикува? Щом излезе от банята, просто ще му каже, че го желае, и ще види какво ще стане.

Разсеяно заподрежда листовете с бележките му, като ги потупваше в бюрото, за да изравни краищата им. Харесваше ѝ, че си е донесъл работа. Уважаваше амбицията, всеотдайността, енергията. И намираще, че е важно да уважаващ човека, в когото си влюбена.

Не бе говорил много за своята работа, помисли си тя, после завъртя очи. Защото тя не спираше да бърбори за себе си. Но ще го попита. Какво харесва най-много в нея, какво е чувството, когато видиш собствените си думи напечатани и знаеш, че хората ги четат.

Сигурно бе прекрасно, удовлетворяващо чувство. Тя се усмихна и започна да събира купчинките.

Името Макбрайд, надраскано с черно мастило на жълта хартия, привлече погледа ѝ и я накара да се намръщи и да вземе листа.

За броени секунди кръвта ѝ изстина и тя започна да рови из записките, без дори да ѝ мине през ум, че си пъха носа в чужди работи.

Ноа подсушаваше главата си с хавлията и си мислеше какво точно ще каже на Оливия. Веднъж да постигнат съгласие по професионалните въпроси, ще се разберат и по личните. Можеше да отиде в „Ривърс Енд“ и да прекара известно време с нея през лятото. Разбира се, за да я интервюира. Но и за да е с нея. Никога не бе познавал друга жена, към която да го е теглило така неудържимо.

Ще се наложи да си уреди по-дълга отпуска от вестника. Или просто да напусне, размишляваше той, като се взираше в лицето си в запотеното огледало. Разбира се, трябваше да измисли как, по дяволите, ще преживява, докато книгата бъде написана и продадена. Но все щеше да се сети за нещо.

Изобщо не се съмняваше, че книгата ще се продава. Той беше създаден да пише и бе абсолютно сигурен, че е призван да напише тази.

И също така започваше да мисли, не без тревога, че е роден да е с Оливия.

Ала нищо от това нямаше да се осъществи, докато не направи първата стъпка.

Направи една, към стаята, и чу как светът се сгромолясва около него. Тя стоеше до бюрото с неговите записки в ръцете и леден гняв в кехлибарените си очи.

— Негодник такъв! — Каза го тихо, но думите разцепиха въздуха. — Двучино пресметливо копеле!

— Чакай малко...

— Не ме докосвай! — Враждебният тон го запрата назад като плесница още щом понечи да тръгне към нея. Не си и помисляй да ме докоснеш. — Дошъл бил тук на почивка, а не като репортер. Проклет лъжец, всичко е било заради статията ти.

— Не. — Той пристъпи встрани, за да прегради пътя ѝ, преди да е тръгнала към вратата. — Чакай. — Не съм дошъл да пиша за вестника.

Тя още държеше бележките и като го гледаше право в очите, ги смачка и ги хвърли в лицето му.

— Чак за такава глупачка ли ме смяташ?

— Нищо подобно. — Сграбчи я за лактите. Очакваше тя да се съпротивлява, да драска и да плюе. Вместо това Оливия се вцепени. Изключи. Виждаше в очите ѝ как преградата се спуска и го изолира от нея. Донякъде отчаян, той я разтърси леко. — Чуй ме, по дяволите! Не е за вестника. Искам да напиша книга. Трябваше да ти кажа, имах намерение да ти кажа. После... Господи, Лив, знаеш какво стана. В мига, в който те видях, всичко се обърка. Исках да прекарам известно време с теб. Чувствах нужда да бъда с теб. За пръв път ми се случва. Щом те погледнех... направо губех разсъдък.

— Ти ме използва. — Ще е студена, ще остане студена. Нищо от онова, което казва или върши той, няма да проникне през ледената стена. Тя няма да позволи. Няма да се остави да падне отново в този капан.

— Ако е така, извинявай. Допуснах онова, което почувствах към теб, да ме отклони и не постъпих, както бе редно. Да си тръгна от теб снощи бе най-трудното нещо, което съм вършил някога. Толкова много те желяех, че болката ме пронизваше чак до костите.

— Би спал с мен, за да получиш информация за книгата си. — „Бъди студена! — заповяда си тя. — Страданието не може да пробие леда.“

— Не. — Сърцето му се късаше, че тя може да си го помисли, че може да го повярва. — Не може да не разбираш, че това не е вярно. Случилото се между нас няма нищо общо с книгата. Засяга само теб и мен. Аз те желяех, Лив, от мига, когато отвори вратата, но не можех да те докосна, докато не ти обясня всичко. Щях да говоря с теб за това тази вечер.

— Наистина ли? — В гласа и прозвуча внезапен смях, студен смях, който режеше като леден бръснач. — Много удобно, Ноа. Махни си ръцете от мен.

— Трябва да ме изслушаш.

— Не. Не трябва да те слушам. Не трябва да те гледам. Не трябва да мисля никога повече за теб, щом изляза веднъж от тази стая. Затова ще приключа с теб тук и сега. Чуй ме добре.

Тя избута ръцете му. Очите ѝ, разтопено злато, го гледаха, без да трепнат.

— Това е моят живот, не твоят. Само моя работа е и никой не може да решава вместо мен. Аз няма да сътруднича за проклетата ти книга, нито пък семейството ми. Ще се погрижа за това. И ако разбере, че си се опитал да се свържеш с някого от хората, които обичам, на които държа, ще направя всичко по силите си, за да те накарам да страдаш. — Блъсна го назад. — Стой далеч от мен и близките ми, Брейди! Ако ми се обадиш пак, ако ме потърсиш, ще помоля леля ми да използва цялото си влияние, за да бъдеш изхвърлен от „Таймс“. Ако си направил своите проучвания, сигурно знаеш колко е влиятелна.

Заканата го ядоса и той се опита да я отхвърли.

— Аз ти причиних болка. Съжалявам. Не знаех какво ще почувствам към теб и че то ще ме завладее толкова силно. Не бях предвидил онова, което се случи тук, между нас.

— Що се отнася до мен, нищо не се е случило. Презирам те, презирам всички хора като теб. Стой далеч от мен! — Тя грабна чантата си и се промъкна покрай него към вратата. — Веднъж ти казах, че баща ти е прекрасен човек. Наистина е такъв. Редом с него ти си нищожество, Ноа.

Дори не си направи труда да блъсне вратата. Тя се затвори пред очите му с тихо щракване.

Оливия не побягна, въпреки че ѝ се искаше. Чувстваше напрежение и тежест в гърдите, очите ѝ пареха от сълзите, които отказваше да пролее. Той я бе използвал, бе я предал. Беше си позволила да обикне някого, беше си позволила да му се довери, а бе получила само лъжи.

Той изобщо не се интересуваше от нея, интересуваха го майка ѝ, баща ѝ. Интересуваха го кръвта и страданието. Никога, никога нямаше да му ги даде.

И никога повече нямаше да се доверява на когото и да било.

Питаеше се дали и майка ѝ е изпитала нещо подобно, когато е разбрала, че мъжът, когото обича, не го заслужава. Дали е почувствала

тази празнота, тази отвратителна тъга, тази изгаряща болка от предателството.

Остави гнева да се наслои над страданието и си обеща никога повече да не мисли за Ноа.

БРЕЙДИ

ГЛАВА 11

Венис, Калифорния, 1999

Ноа Брейди намираше, че животът му е почти идеален. Благодарение ласкавите оценки на критиката и широкия успех на първата му книга, той се бе сдобил със спретнато бунгало на плажа и финансовите възможности да живее, в общи линии, както си иска.

Обожаваше работата си, напрежението и вълнението да пише за истински престъпления, като се стреми да прониква в умовете и сърцата на онези, които са намерили решение или садистично удоволствие в убийството. Получаваше много по-голямо удовлетворение, отколкото през четирите години, когато бе работил като репортер, принуден да пише по поръчка и да нагажда стила си към този на вестника.

И, честно казано, плащаше се по-добре.

С тези мисли той се впусна в последната отсечка от своето всекидневно петкилометрово бягане по плажа.

Не че го правеше за пари, но определено не беше зле да ги имаш.

Сега, когато втората му книга тъкмо се появяваше в книжарниците, а рецензиите и продажбите бяха солидни, положението му сякаш не се бе променило чувствително.

Той бе млад, здрав, преуспяващ и слава богу необвързан — откакто неотдавна се бе откачил от една връзка, която бе започнала интригуващо, еротично и забавно и бе деградирала до чиста досада.

Кой би предположил, че Карин, по собствените ѝ думи партимомиче с амбиции за актриса, ще се превърне в лепка, която хленчи и се мръщи всеки път, когато той поиска да излезе сам вечер?

Усети се, че е загазил, когато все повече и повече нейни вещи започнаха да се настаняват трайно в гардероба и чекмеджетата му. Когато гримовеите ѝ се разположиха на полицата му в банята като у дома си. Беше стигнал опасно близо до положението да живее с нея, без да го осъзнава. Грешката беше негова, защото бе така погълнат от проучванията и писането на поредната си книга, че почти не го бе забелязал.

Но разбира се, тъкмо това я вбеси, докара я до ярост на съзлива истерия. Тя го засипа с обвинения в егоизъм и незачитане, нахвърляйки вещите си в пътна чанта с размерите на Канзас. Счупи две лампи, едната едва ли не в главата му, но той се оказа по-бърз — запокити на пода скъпоценната му глоксиния и тя се превърна в меле от пръст, изпочупени листа и чирепи. Тя си тръгна, като отметна назад своята дълга, права, калифорнийско руса коса.

Още стоеше леко замаян сред следите от погрома, когато тя му хвърли убийствен поглед с плувналите си в сълзи сини очи и каза, че може да я намери в „Марва“, ако е достатъчно мъж, за да се извини.

Ноа реши, че е достатъчно мъж, за да изпита облекчение, когато вратата се блъсна след нея.

Това не ѝ попречи да му оставя съобщения на телефонния секретар, които варираха от нахакани до съзливи и гневни. Не знаеше какво ѝ става. Тя бе впечатляващо красива жена в град, където боготворят красотата. Едва ли щеше да остане задълго сама, ако ѝ трябваше мъж, с когото да се забавлява.

Изобщо не му минаваше през ума, че може да е влюбена в него. Или поне да си го е въобразила.

Майка му би казала, че това е типично за него. Той притежаваше способността да прониква в душите на непознати, на жертви, на очевидци, на виновни и невинни с поразяваща интуиция и жив интерес. Но когато ставаше дума за хората, с които е свързан лично, се плъзгаше само по повърхността.

Веднъж бе поискал да се отклони от правилото и резултатът беше катастрофален. И за Оливия, и за него.

Трябвали му бяха месеци, за да се съвземе след онези три дни, прекарани с нея. Да я забрави. С времето успя да си внуши, че в края на краищата именно книгата, жаждата да я напише, бе превърнала чувствата му към това момиче в нещо, което едва не бе взел за любов.

Тя просто го бе интересувала. И привличала. Затова — и заради своята неопитност — бе подходил погрешно към цялата ситуация. Някак си съумя да остави всичко това настрана, както и идеята за книгата. Намери други жени. И други убийства.

Когато мислеше за Оливия, изпитваше съжаление и вина и се питаше какво ли щеше да е, ако...

Затова се опитваше да не мисли за нея.

Ноа затича към спретнатото двуетажно бунгало с цвят на сметана. Слънцето обливаше червените керемиди на покрива, блестеше в прозорците. Независимо че бе краят на март, Южна Калифорния за негова радост бе залята от гореща вълна.

По навик отиде до градинската порта пред къщата да вземе пощата. Преливащите багри на цветните му лехи будеха завист у съседите.

Влезе вътре, прекоси по права линия дневната, която бе обзавел оскъдно, и тръсна писмата на кухненския плот, после извади голяма бутилка изворна вода от хладилника.

Хвърли поглед на телефонния секретар. Вече се бяха събрали четири съобщения, откакто бе излязъл да тича. И тъй като се опасяваше, че най-малко едно ще е от вече опротивялата му Карин, реши да си направи кафе и да си притопли една-две кифлички, преди да ги прослуша.

За някои дейности човек имаше нужда от солидно зареждане.

Захвърли слънчевите очила върху купчината писма и се захвана с първата точка от програмата. Докато кафето се правеше, включи портативния телевизор и прещрака утринните коментарни предавания да види дали някоя от темите не го интересува.

Видеокасетофонът в спалнята трябваше да е записал новините, докато той беше навън. Щеше да си ги пусне по-късно, за да разбере какво става по света и да получи представа за най-важните събития. Беше прибрал сутрешните вестници преди бягането и щеше да се заеме с тях най-малко за час, ако не и за два, за да се осведоми за последните скандални истории, репортажите от Лос Анджелис, престъпленията.

Никога не се знаеше откъде ще изскочи сюжет за следваща книга.

Отново погледна към мигащата лампичка на телефонния секретар, но реши, че пощата е по-важна от съобщенията. Не че отлагаше. Седна пред плота с ергенската си закуска, като слушаше с половин ухо Джери Спрингър.

Прибра назад дългата си коса, помисли си бегло, че трябва да се подстриже и започна да отхвърля една по една обичайните сметки и реклами. Имаше книжка от месечното списание „Затворнически живот“, картичка от приятел, почиващ на Мауи и симпатичен малък

пакет читателски писма, препратени му от неговия издател, които реши да прочете по-късно, за да може да им се порадва.

После му попадна прост бял плик, на който името и адресът му бяха грижливо написани на ръка. Обратният адрес бе Сан Куентин.

Ноа се намръщи. Получаваше редовно писма от затворници, но не на домашния си адрес. Някои просто търсеха на кого да излеят гнева си, но повечето бяха убедени, че той ще иска да опише историите им.

Поколеба се, преди да отвори писмото. Не знаеше дали да се ядосва, или да се тревожи, че в някаква килия има човек, който знае домашния му адрес. Но когато скъса плика и хвърли поглед на първите редове, сърцето му подскочи. Беше изненадан и очарован.

„Драги Ноа Брейди,

Името ми е Сам Танър. Предполагам, че знаете кой съм. Ние с вас сме свързани, в известен смисъл. Баща ви бе главен следовател по убийството на жена ми и човекът, който ме арестува.

Може да сте в течение, а може и да не сте, че той присъства на всичките ми изслушвания за домашен отпуск, откакто излеждавам присъдата си. Така да се каже, Франк и аз продължаваме да поддържаме връзка.

Прочетох с интерес книгата ви «Нощен лов». Благодарение на проникателния ви и донякъде безстрастен анализ на начина на мислене и методите на Джеймс Троли, тя представя систематичния подбор и осакатяването на мъжки проститутки в Западен Холивуд по-ужасяващо и живо, отколкото материалите в медиите по време на изстъпленията му преди пет години.

Като актьор, аз се възхищавам искрено на вашата проникателност и силното ви перо.

Вече от доста години не съм си правил труда да разговарям с репортерите, журналистите на свободна практика и писателите, които в началото настояваха да напишат историята ми. Не бях преценил добре хората, на които се доверих, и те ми се отплатиха, като изопачиха

думите ми, за да задоволят жаждата на публиката за скандали и клюки.

Когато прочетох вашата книга, останах с впечатлението, че вие се интересувате от истината, от хората и събитията, такива, каквито са. Намирам това за интересно, особено като се има предвид връзката ми с вашия баща. Сякаш направо е пръст на съдбата. През тези последни години аз започнах да вярвам в съдбата.

Бих искал да ви разкажа своята история. Бих искал да я напишете. Ако ви интересува, мисля, че знаете къде да ме намерите.

Няма да ходя никъде през следващите няколко месеца.

Искрено ваш, Сам Танър.“

— Така, така.

Ноа се почеса по брадата и прочете отново най-интересните пасажии. Телефонът иззвъня, но той не му обърна внимание. Едва чу, когато гласът на Карин прогърмя сърдито, нарече го безчувствена свиня и го засипа с клетви и закани да си отмъсти.

— О, разбира се, че ме интересува, Сам. Ти ме интересуваш от двайсет години.

Имаше препълнени папки с материали за Сам Танър, Джули Макбрайд и убийството в Бевърли Хилс, което бе разследвал баща му. Беше ги запазил и бе продължил да събира данни дори след злополучното си посещение при Оливия в колежа.

Изоставил бе книгата, но не й интереса си към случая. Нито пък твърдото си решение един ден да я напише и да разкаже историята, като държи сметка за всички засегнати.

Но я бе изоставил за шест години, защото всеки път, когато започнеше да работи по нея, си спомняше погледа на Оливия, застанала до бюрото в малката хотелска стая с неговите записки в ръце.

Тази картина заплашваше да завладее съзнанието му и сега, но той я прогони.

Не биваше и нямаше да ограничава работата си заради една разбита любов.

Изключителни права за поредица интервюта със Сам Танър. Трябваше да му бъдат гарантирани изключителните права. Ноа стана и започна да крачи напред-назад. Ще постави такова условие от самото начало.

Ще му трябва списък на всички, които имат някакво отношение към случая, дори косвено. Семейство, приятели, прислуга, колеги. Вълнението запулсира в кръвта му, когато започна да чертае стратегията за проучванията. Протоколите от съда. Може би ще успее да издири и някои от съдебните заседатели. Полицейските доклади.

Мисълта за това го сепна. Баща му. Изобщо не беше сигурен, че баща му ще се зарадва на тази идея.

Тръгна към банята да вземе душ и да си даде време да помисли.

Къщата на семейство Брейди не бе се променила много през годините. Все същият бледорозов хоросан, същата добре окосена тревна площ, същите спаружени цветя. Откакто се пенсионира миналата година, баща му опита да уплътнява времето си с различни хобита, като голф, фотография, дърводелство и готвене. След първите девет дупки реши, че мрази голфа. Установи също, че няма око за фотография, няма влечение към дървото, нито готварски способности.

Шест месеца след пенсионирането му Силия го накара да седне и му каза, че го обича повече, отколкото в деня на сватбата им, но ако не си намери с какво да се занимава и не се махне от къщата, ще го убие, докато спи.

Местният младежки център спаси живота и брака му. Повечето следобеди той можеше да бъде намерен там, да тренира децата на баскетболното игрище, както някога бе тренирал сина си, да изслушва оплакванията и хвалбите им и да прекратява неизбежните сбивания и кавги.

Сутрин, след като Силия отидеше на работа, той се размотаваше из къщата, решаваше кръстословици или сядаше в задния двор и се зачиташе в някой от онези детективски романи с меки корици, към които се бе пристрастил, откакто убийствата престанаха да са част от всекидневието му.

Именно там го откри Ноа, изтегнат на шезлонг под малкия навес, опънал напред дългите си крака.

Беше с джинси, стари гуменки и удобна смачкана памучна риза. Косата му бе станала сребристосива, но все още бе гъста.

— Знаеш ли колко е трудно да умориш мушката? — Ноа погледна полуизсъхналите розови цветя, които се мъчеха да оцелеят около задната тераса. — Трябва да го направиш едва ли не умишлено.

— Никога няма да ме убедиш. — Доволен, че вижда сина си, Франк остави последния роман на Джон Сандфорд.

Ноа само поклати глава, размота маркуча, пусна водата и даде на нещастните растения още един шанс да оцелеят.

— Не очаквах да те видя до неделя.

— Неделя ли?

— Рождения ден на майка ти. — Франк присви очи. — Нали не си забравил?

— Не. Вече съм ѝ приготвил подарък. Вълк. — Той обърна глава към баща си и се усмихна. — Не бой се, няма да се наложи да го държи тук. Ще ѝ позволят да осинови един от живеещите на свобода и ще го наблюдават вместо нея. Помислих си, че това би ѝ харесало... както и обещите, които ѝ купих.

— Фуклю — промърмори Франк и кръстоса глезени. — Но все пак ще излезеш с нас на вечеря в неделя, нали?

— Не бих го пропуснал.

— Ако искаш, може да доведеш онова момиче, онова, с което се срещаш.

— Сигурно говориш за Карин, която току-що ми остави съобщение на телефонния секретар и ме нарече свиня. Мъча се да се откача от нея.

— Хубаво. Майка ти не я харесва.

— Виждала я е само веднъж.

— Не я харесва. Повърхностна, надута, глупава. Струва ми се, това бяха трите думи, които употреби.

— Досадно е, че винаги излиза права. — Погрижил се мушкатата да преживеят още един ден, Ноа спря водата и започна да навива маркуча обратно на макарата.

Франк замълча за момент, докато наблюдаваше как синът му реди грижливо витка до витка. Толкова грижливо, че устните на баща

му трепнаха.

— Знаеш ли, аз бях доста добър детектив. Не мисля, че си дошъл да полееш цветята ми.

Тъй като нямаше как да се размотава повече с маркуча, Ноа пъкна ръце в задните джобове на джинсите си.

— Тази сутрин получих писмо. Един затворник от Сан Куентин иска да напиша историята му.

— И? — Франк изви вежда. — Напоследък получаваш доста редовно писма от престъпници, нали?

— Да. Повечето не стават за нищо. Но този случай ме интересува. Интересува ме от доста време. — Той свали слънчевите си очила и срещна твърдо погледа на баща си. — Вече от близо двацет години. Става дума за Сам Танър, татко.

Сърдечният ритъм на Франк леко се наруши. Удар, колебание, удар. Той не трепна. Твърде дълго бе работил като ченге, за да се плаши от сенки и призраци, но се напегна.

— Разбирам. Не, не разбирам. — Веднага добави той и стана от шезлонга. — Аз прибрах този кучи син, а сега той пише на теб? Искате да разговаря със сина на човека, който помогна да го пратят в затвора, който се погрижи да остане там двацет години? Това са глупости, Ноа! Опасни глупости.

— Той споменава за тези неща. — Ноа се стараше да говори с мек тон. Не искаше да спори, неприятна му бе мисълта, че ще разстрои баща си, но вече бе взел решението си. — Защо си ходил на всичките му изслушвания за домашен отпуск?

— Някои неща не се забравят. И тъй като не се забравят, тъй като не могат да бъдат забравени, човек иска да се увери, че въпросът е решен окончателно. — И бе дал обещание на онова младо момиче с тъжни очи, когато разговаряха в дълбоките сенки на гората. — Той също не е забравил. Какъв по-добър начин да ми го върне от това да използва теб?

— Той не може да ми стори нищо, татко.

— Сигурно така си е мислила и Джули Макбрайд в нощта, когато, му е отворила вратата. Стой далеч от него, Ноа. Откажи се от този случай.

— Ти не си се отказал. — Вдигна ръка, преди Франк да успее да отговори. — Изслушай ме само за минута. Ти си свърши работата.

Това ти струваше много. Спомням си какво беше. Крчеше по-цяла нощ напред-назад или излизаше тук и седеше в тъмното. Знам, че е имало и други случаи, за които си продължавал да мислиш и вкъщи, но никой не те е разстройвал така. Затова и аз не можах да го забравя. Може да се каже, че той преследваше и мен. Той е част от нас. От всички нас. От години искам да напиша тази книга. Трябва да говоря със Сам Танър.

— Ако го сториш, Ноа, ако се захванеш да пишеш книга и отново извадиш на бял свят цялата тази гадост, даваш ли си сметка какво ще причини това на близките? На родителите, на сестрата, на детето й?

Оливия... Не, Ноа нямаше да размътва ясното си становище по въпроса с мисълта за Оливия. Не и сега.

— Мислил съм какво може да причини на теб. Затова съм дошъл. Исках да знаеш какво се готвя да правя.

— Това е грешка.

— Възможно е, но става дума за моя живот, за моята работа.

— Мислиш ли, че щеше да се свърже с теб, ако не беше мой син?

— Страхът и гневът му изблигнаха с еднаква сила, запалиха суров блясък в очите му, прогърмяха в гласа му като пукот от куршум. — Кучият син отказва да разговаря с когото и да било от години, въпреки че мнозина са се опитвали да се доберат до него. Броко, Уолтърс, Опра. Никакви коментари, никакви интервюта, нищо. А сега, само месеци преди датата, на която има изгледи да излезе, се свързва с теб, предлага ти историята на тепсия. По дяволите, Ноа! Това едва ли има нещо общо с твоята работа. Свързано е с моята.

— Може би. — Тонът на Ноа стана хладен, той отново си сложи слънчевите очила. — А може би има отношение и към двете. Независимо дали уважаващ, или не уважаващ моята работа, аз се занимавам с това. И ще продължа да се занимавам.

— Никога не съм казвал, че не уважавам работата ти.

— Да, но никога не си казвал и обратното. — Сега си даваше сметка, че отдавна носи в душата си тази болка. — Ще вземам случаите там, където ги намирам, и ще ги карам да работят за мен. Научил съм го от теб. Ще се видим в неделя.

Франк пристъпи напред, понечи да каже нещо, но Ноа вече си тръгваше. Така че седна, почувствал тежестта на годините, и се втренчи в ръцете си.

Докато караше към къщи, скапаното настроение, го съпътстваше като раздражителен пътник в каменно сивото БМВ. Ноа бе вдигнал покрива и бе пуснал с все сила радиото с надеждата да разпръсне гнева и да потисне мислите си.

Неприятно му бе внезапното откритие, че е огорчен, задето баща му никога не е подскачал от радост заради успеха на книгите му.

Глупаво беше. Достатъчно възрастен бе, за да не се нуждае от одобрителното подсвиркване и потупване по рамото на родителите си. Вече не беше осемнайсетгодишен хлапак, вкарал победния кош в последните секунди на мача, а зрял мъж, доволен и преуспяващ в професията си. Беше добре платен и самочувствието му получаваше всичките необходими стимули от рецензиите и кралските чекове.

Ала знаеше, знаеше от самото начало, че баща му не одобрява пътя, по който е тръгнал с писането си. При все че почти не бяха говорили за това, защото никой от двамата не искаше да се конфронтира с другия.

До днес.

Сам Танър не само му бе предложил история, която да напише, сторил бе нещо повече. Отворил бе първата видима пукнатина в отношенията помежду им, на които Ноа бе разчитал през целия си живот. Тя бе съществувала и преди, скрито, от мига, в който бе решил да опише всевъзможните вълни, набраздяващи реката на убийството.

Баща му щеше да е доволен, ако пишеше художествена литература, знаеше това. Нещо развлекателно. Но да рови и да вади на повърхността реалностите, да разголва, за публична консумация истинската същност на убийци, жертви и оцелели — това не му се нравеше, не можеше да го разбере.

И понеже Ноа не бе намерил думи да му обясни, в момента настроението му се плъзгаше по ръба на омерзението.

Когато зърна колата на Карин, паркирана пред къщата му, то удари дъното.

Намери я, седнала на задната тераса, дългите ѝ крака бяха обути в миниатюрни розови шорти, сламена шапка с широка периферия пазеше лицето ѝ от слънцето. Когато Ноа отвори стъклената врата, тя

вдигна очи, плувнали в сълзи зад кехлибарените стъкла на скъпите слънчеви очила. Устните ѝ трепереха.

— О, Ноа! Толкова съжалявам. Не знам какво ме прихвана.

Той вирна глава. Щеше да е очарователно, ако не беше така досадно. Познаваше целия ѝ репертоар от седмиците, прекарани заедно. Кавги, ругатни, обвинения, хвърляне на предмети, затръшване на врати. После връщане с насълзени очи и извинения.

Сега щеше да започне да се умилква около него и да предложи секс, освен ако случайно не бе решила да се отклони от схемата.

Карин стана, приближи се с треперлива усмивка, плъзна ръце около него и Ноа реши, че тя просто няма достатъчно въображение, за да импровизира.

— Бях толкова нещастна без теб през тези няколко дни — изрече тя, вдигнала уста към неговата. — Хайде да влезем, за да ти покажа колко много ми липсваше.

Леко бе разтревожен, че офертата не го изкушава ни най-малко.

— Карин, няма да стане. Защо просто не кажем, че беше приятно, докато между нас имаше нещо?

— Не говориш сериозно.

— Напротив. — Трябваше да я отблъсне, за да престане да се отрива в него. — Най-сериозно.

— Има друга, нали? През цялото време, докато живеехме заедно, ти си ме мамил.

— Не, няма друга. И не сме живели заедно. Ти просто започна да преспиваш тук.

— Копеле! Вече си любил друга жена в нашето легло.

Тя профуча покрай него и влезе в къщата.

— Не нашето легло, а моето легло, по дяволите! — Беше по-скоро уморен, отколкото ядосан, докато не влезе в спалнята и не видя, че тя вече къса чаршафите му. — Ей! Престани!

Посегна да я хване, но тя се претърколи през леглото и скочи от другата страна. Преди да успее да я спре, грабна нощната лампа и я запрати по него. Не му оставаше друго, освен да вдигне ръце, та тежката стойка да не го фрасне между очите.

Звукът от разбиващото се на пода стъкло отприщи гнева, който и без това едва сдържаше.

— Добре, дотук беше. Марш навън! Махай се от къщата ми и стой далеч от мен.

— Никога не те е било грижа. Никога не си се замислял за моите чувства.

— Права си абсолютно. — Хвърли се върху нея, тъй като тя се насочи право към безценната му баскетболна купа, и докато се мъчеше да я изхвърли, без кожата му да остане по дългите ѝ смъртоносни нокти, изпъшка: — И пет пари не давам за теб! аз съм свиня, подлец, кучи син...

— Мразя те! — изкрещя тя, като сипеше удари и ритници, докато той я влачеше към външната врата. — Искан ми се да беше умрял!

— Ами, прави се, че съм умрял, И аз ще сторя същото за теб. — Избута я навън, затвори вратата и се облегна на нея.

Изпусна дълга въздишка и разкърши рамене. После погледна през прозореца, тъй като не бе чул колата ѝ да потегля. Тъкмо навреме, за да я види как драска с ключовете си по лъскавата боя на БМВ-то му.

Изрева като ранен лъв, отвори вратата и се втурна навън, но тя моментално скочи в своята кола, наду газта и гумите изсвистяха.

Стиснал юмруци, Ноа огледа щетите. Дълбоки, гадни драскотини оформяха букви върху капака. „СВ“. Поне я бе лишил от удоволствието да довърши мисълта си.

Добре, чудесно. Ще даде да му оправят колата, докато е вън от града. Моментът му изглеждаше съвсем подходящ да потегли на север, към „Сан Куентин“.

ГЛАВА 12

Първият поглед отдалеч към „Сан Куентин“ събуди у Ноа асоциация за стара крепост, която сега се използва като един вид курортен комплекс със специално предназначение. Дисниланд за престъпници.

Сградата беше с пясъчен цвят и бе разпростряла своите различни нива, кули и бойници с леко екзотичен вид над залива на Сан Франциско.

Не приличаше на затвор, освен ако не си представиш въоръжената охрана в онези кули, запалените отвсякъде лампи нощем, от който въздухът наоколо ставаше оранжев и призрачен, и железните клетки вътре.

Предпочел бе да вземе ферибота от Сан Франциско до окръг Марин и стоеше до релинга, докато той се плъзгаше по набраздената от вятъра вода. Намираще архитектурата на затвора странна и някак си твърде калифорнийска, но се съмняваше, че обитателите му се прехласват по естетиката на постройката.

Получил бе разрешение за посещението си по каналния ред за броени часове. И се чудеше дали Танър няма връзки вътре, благодарение на които всичко бе минало толкова гладко. В края на краищата нямаше значение, реши той, докато вятърът сякаш забиваше късчета стъкло в косата му. Важни бяха резултатите.

Трябвал му бе цял ден, за да прочете материалите по убийството на Джули Макбрайд, да ги разучи, да освежи паметта си, да размисли. Познаваше човека, когото предстоеше да види, както вероятно можеше да го познае всеки.

Или поне човека, който е бил някога Танър.

Трудолюбив, талантлив актьор с внушителна поредица успешни филми зад гърба си, преди да срещне Джули Макбрайд, изпълнителката на другата главна роля в „Лятна буря“. Поредицата жени, свързани с името му, преди женитбата, също беше внушителна. Бракът бе пръв и за двамата, при все че той бе имал сериозна връзка с Лидия Лоринг, зорко следена от медиите през седемдесетте. Тяхната

бурна и широко обсъждана раздяла, след като той бе хвърлил око на Джули, се бе превърнала в истинско пиршество за клюкарските рубрики.

Сам Танър бе черпил с пълни шепи насладите на славата, парите и жените. И след обвързването си с Джули бе продължил да се радва на първите две. Но не бе имало други жени. Или, помисли си Ноа, просто го бе правил много, много дискретно.

Хората от бранша го наричаха труден и темпераментен. После, когато следващите му два филма след „Лят на буря“ не бяха постигнали очаквания финансов успех, тези определения бяха заменени от изрази като „експлозивен характер“ и „прекомерни претенции“.

Той бе започнал да се явява късно и неподготвен на снимките, бе уволнил личния си секретар, а след това и агента си.

Обстоятелството, че взема наркотици, че е пристрастен към дрогата, се бе превърнало в една от най-зле пазените тайни на Холивуд.

Впоследствие той бе развил натрапчиви идеи по отношение на жена си и измамни представи за хората около себе си, съсредоточил бе страховете си от съперничество върху Лукас Манинг и накрая бе станал агресивен.

Обявен през 1975 година за най-касов актьор в страната, през 1980-а Танър вече излежаваше тежка присъда в „Сан Куентин“. Какво стремглаво пропадане за толкова кратко време.

Безгрижно пилеене на шеметно богатство и слава, лесен достъп до най-красивите жени в света, салонни управители готови да сторят и невъзможното, за да ти дадат най-добрата маса, постоянно място в списъка на най-желаните гости на партитата, овации на почитателите... Как ли се чувстваше човек, когато всичко това се изплъзне между пръстите му? Добавете арогантност и самолюбие, смесете го с кокаин, малко съперничество, ревност към напорист конкурент за адмирациите на публиката и разклатен брак, и ще получите идеалната формула за бедствие.

Интересно бе да се види какво са дали или отнели на Сам Танър последните двацет години.

Фериботът спря на пристана и Ноа седна отново във взетата под наем кола, изгарящ от нетърпение час по-скоро да се срещне с него.

Въпреки че се надяваше да приключи с първото интервю навреме, за да се върне на аерогарата и да хване вечерния полет за Лос Анджелис, бе хвърлил някои вещи в пътната чанта, в случай че реши да остане.

Не бе споменал за пътуването на никого.

Докато чакаше реда си и барабанеше по кормилото в такт с изпълнението на „Спайс Гърлс“, необяснимо защо се замисли за Оливия Макбрайд.

Странно, образът, който се появи в съзнанието му, бе на високото слабо момиче със светла коса и потъмнели от слънцето ръце. На тъжните му очи, когато седяха на брега на реката и наблюдаваха цамбуркането на бобрите. Той бе направил проучвания, но не бе открил нищо, публикувано за нея след онези събития. Някоя и друга спекулация във вестниците от време на време, ретроспективна статия, онази поразителна снимка на мъката ѝ като четиригодишна — това бе всичко, което медиите бяха успели да изчегъртат.

Семейството ѝ бе издигнало стена и тя бе останала зад нея. Точно както баща ѝ бе останал зад дебелия пясъчно жълти стени на затвора. Ноа възнамеряваше да проследи тази линия.

Когато му дойдеше времето, той щеше да направи всичко по силите си, за да я убеди отново да разговаря с него, да му съдейства за написването на книгата. Можеше само да се надява, че след шест години горчивината ѝ се е поуталожила. Че разумната, и удивително мила студентка, с която бе прекарал няколко прекрасни дни, ще проумее важността и целта на онова, което желае да стори.

Но иначе не можеше да си представи какво ще е да я види отново. Затова я прогони от мислите си и се съсредоточи върху днешния ден.

Пое по пътя към затвора, мина покрай стар пристан и помпена станция. Зърна павирана пътека, която водеше надолу към водата и към нещо като парк, и се зачуди на кого ли би минало през ума да се разхожда или да си прави пикник в сянката на тези мрачни стени.

Паркингът за посетители беше в съседство с малък приятен плаж, зад който се простираха матовите стоманеносиви води на залива. Беше мислил да вземе касетофон или поне бележник, но реши да влезе без нищо. Само ще трупа впечатления този път. Не искаше Танър да си помисли, че се ангажира със случая.

Входът за посетители представляваше дълъг коридор със странична врата по средата. Единственият прозорец бе покрит със съобщения, които пречеха да се надзърта и от двете страни. На вратата имаше надпис, от който по гърба му пробягнаха студени тръпки, въпреки че устните му трепнаха в кисела усмивка.

„МОЛЯ, НЕ ЧУКАЙТЕ.
ЗНАЕМ, ЧЕ СТЕ ТАМ ОТВЪН.
ЩЕ ДОЙДЕМ ПРИ ВАС КОЛКОТО Е ВЪЗМОЖНО
ПО-БЪРЗО.“

Застана, сам в празния коридор под острия вой на вятъра, и зачака онези, които знаеха, че е там, да дойдат при него.

Когато се появиха, каза каква е целта на посещението му, даде личните си данни и попълни необходимите формуляри. Никакви общи разговори, никакви любезни усмивки.

Минавал бе по този път и преди — в Ню Йорк, във Флорида. Посещавал бе отделение на смъртници и бе усещал как вътрешностите му се вледеняват при звука на затварящи се врати и отекващи стъпки. Разговарял бе с осъдени на доживотен затвор, с прокълнати хора.

Вдъхвал бе миризмата на омраза, на страх и пресметливост, насищаща въздуха наравно с вонята на пот, урина и ръчно свити цигари.

Поведоха го по друг коридор, отминаха главната зона за посетители и го въведоха в малка сивкава стая с маса и два стола. Вратата бе от дебело армирано стъкло.

И ето че Ноа видя за пръв път в какво се бе превърнал Сам Танър.

Нямаше и следа от разглеzenia киноидол с усмивка за милиони долари. Пред него стоеше суров човек със сурово лице. Ноа се запита дали му е дошъл умът. Той седна, прикован с верига за едната ръка, в безформен, груб яркооранжев затворнически комбинезон. Косата му бе подстригана безмилостно късо и бе станала почти изцяло пепелявосива.

Бръчките се вдълбаваха дълбоко в лицето му и му придаваха вид на човек, далеч по-възрастен от неговите петдесет и осем години. И

Ноа си спомни думите на един друг затворник, че годините зад решетките са дълги кучешки години, че всяка от тях се равнява на седем в света навън.

Пронизващите му студени сини очи се задържаха продължително върху Ноа, стрелнаха се само за миг към пазача, когато им бе казано, че разполагат с трийсет минути.

— Радвам се, че успяхте, господин Брейди.

Това не беше се променило. Гласът бе все така равен, звучен и силен, както в последния му филм. Когато вратата се затвори и ключалката щракна зад гърба му, Ноа също седна.

— Как намерихте домашния ми адрес, господин Танър?

Следа от усмивка заигра около устата му.

— Още имам някои връзки. Как е баща ви?

Ноа не реагира на свиването в стомаха и продължи да го гледа в очите.

— Баща ми е добре, но не мога да кажа, че ви изпраща най-добри пожелания.

Зъбите на Сам се оголиха в кратка усмивка.

— Честно ченге е този Франк Брейди. Виждам се с него и Джейми... от време на време. Тя още е хубава жена, моята бивша балдъза. Питам се само колко близки са тя и баща ви.

— Затова ли ме накарахте да измина целия този път дотук, Танър, за да ме ядосвате с нелепости за личния живот на баща ми?

Усмивката му се върна, слаба и иронична.

— Напоследък не ми се случва често да водя интересни разговори. Да ви се намират фасове?

Ноа повдигна вежда. В общи линии бе запознат със затворническия жаргон.

— Не, съжалявам. Не пуша.

— Шибана Калифорния! — Със свободната си ръка Сам бръкна в комбинезона, внимателно махна скоча, с който бяха прикрепени към гърдите му ръчно навита цигара и дървена клечка кибрит. — Да забранят пушенето в затворите. Откъде ги измислят тези глупости?

Драсна клечката с нокътя на палеца си, после запуфка, за да разпали цигарата.

— Някога можех да си позволя по цяло кашонче на ден. Няколко пакета фасове са прилична валута вътре. Сега съм щастлив, ако успея

да се сдобия с по един стек на месец.

— Безобразие, как се отнасят само с убийците напоследък.

Суровите сини очи проблеснаха едва-едва и Ноа не беше сигурен дали развеселено или презрително.

— От престъплението и наказанието ли се интересуваш, Брейди, или от моята история?

— Едното върви с другото.

— Така ли? — Сам издуха струя зловонен дим. — Аз имах доста време да размишлявам върху това. Знаеш ли, вече не си спомням вкуса на доброто уиски или уханието на красива жена. Човек може да се оправи със секса. Вътре има мнозина, които биха се навели пред теб, ако го искаш. Ако пък не, ръката ти е винаги на разположение. Но понякога се будиш посред нощ с болезнен копнеж по аромата на жена.

Той повдигна едното си рамо.

— За него няма заместители. Аз лично чета много, за да преживея тези периоди. Преди се придържах към романите, избирах си роля и си представях, че я играя, след като съм излязъл оттук. Обичах да играя — каза го със същия студен поглед в очите. — Обичах всичко в тази професия. Отне ми доста време, докато се примиря, че съм се простил не само с нея, но и с част от своя живот.

Ноа изви глава настрани.

— Нима? Каква роля играете сега, Танър?

Сам Танър рязко се наклони, напред и в очите му за пръв път бликна живот, буен и истински.

— Само това ми е останало. Да не мислиш, че като идваш тук и разговаряш с престъпници, разбираш какво е? Ти можеш да станеш и да си тръгнеш, когато решиш. Никога няма да разбереш.

— Вече май нищо не ме спира да стана и да си тръгна. — Отвърна с равен глас Ноа. — Какво искате от мен?

— Искам да разкажеш за това, да го напишеш. Да опишеш какво е било преди и какво е сега. Да обясниш защо някои неща са се случили, а други не са. Защо, двама души, които имаха всичко, го загубиха без остатък.

— И вие ще ми кажете всичко това?

— Да, няма да скрия нищо. — Сам се облегна назад и издуха последното вонливо облаче дим от цигарата. — А останалото ще откриеш сам.

— Защо? Защо аз, защо сега?

— Защо ти? — Сам хвърли на пода тлеещия фас и разсеяно го размаза с крак. — Хареса ми книгата ти — простичко каза той. — И не можах да устоя на иронията във всичко това. Стори ми се едва ли не като знак свише. Аз не съм от нещастниците, открили Бог в затвора. Бог няма нищо общо с подобни места и не идва тук. Но има съдба, има и момент, който не бива да се изпуска.

— Значи ме приемате като пръст на съдбата? Добре. А моментът какъв е?

— Аз умирам.

Ноа хладно обходи с поглед лицето на Сам.

— Виждате ми се доста здрав.

— Тумор в мозъка. — Сам почука с пръст по главата си. — Не може да се оперира. Лекарите казват, че може би ми остава още година, ако имам късмет. И ако имам късмет, ще умра навън, а не тук. Работим по този въпрос. Както изглежда, системата ще се задоволи с излежаните ми двайсет години, след като и без друго съм вече мъртвец.

Това сякаш му се стори забавно и той се изкикоти. Не беше смях, който окуражава слушателя да се присъедини.

— Може да се каже, че съм получил нова присъда, по кратката процедура и без право на помилване. Така че, ако проявяваш интерес, ще трябва да работиш бързо.

— Имате ли да добавите нещо ново към всичко казано, напечатано и филмирано през последните две десетилетия?

— А искаш ли да разбереш?

Ноа почука с пръст по масата.

— Ще си помисля. — Стана. — Ще ви се обадя.

— Брейди — повика го Сам, когато той се отправи към вратата. — Не ме попита дали съм убил жена си.

Ноа се обърна и го погледна право в очите.

— Защо да питам? — отвърна и натисна звънеца да повика пазача.

Сам се усмихна леко. Намираще, че първата среща бе преминала добре, и изобщо не се съмняваше, че синът на Франк Брейди ще се върне.

Ноа седеше в кабинета на Джордж Дитърман — директора на затвора, изненадан и малко поласкан, че молбата му да се срещне с него бе удовлетворена така бързо. В Холивуд никога не биха подбрали Дитърман за ролята на началник в един от най-известните затвори в страната. Със своята оредяваща коса, дребно телосложение и кръгли очила с черни рамки той приличаше на дребен служител в счетоводна фирма от средна ръка.

Директорът поздрави Ноа с отсечено ръкостискане и изненадващо чаровна усмивка.

— Прочетох с удоволствие първата ви книга — поде той, като се настани на мястото си зад бюрото. — И вече чета втората.

— Благодаря ви.

— А мога ли да заключа, че сте тук, за да събирате информация за нова книга?

— Току-що разговарях със Сам Танър.

— Да, известно ми е. — Дитърман склочи малките си чисти ръце на ръба на бюрото. — Аз дадох разрешението.

— Защото се възхищавате от моите книги или заради Танър?

— По малко и от двете. От пет години съм в този затвор и на тази длъжност. През целия този период Танър бе, както се казва, образец затворник. Пази се от неприятности, върши добре работата си в затворническата библиотека. Спазва правилата.

— Поправил се е, а? — попита Ноа с точно толкова цинизъм в тона, че Дитърман да се усмихне отново.

— Зависи според чия дефиниция: на обществото, на закона или на това заведение. Но мога да кажа, че в даден момент той е решил да доизлежи присъдата си без провинения.

Дитърман раздели пръстите си, притисна ги едни в други, после отново ги сплете.

— Танър ме упълномощи да ви дам достъп до досието му и да говоря с вас честно за него.

„Бързо действа — каза си Ноа. — Чудесно,“ Дълго бе чакал да започне тази книга и възнамеряваше да работи бързо.

— Тогава защо не ми разкажете за затворника Сам Танър?

— Според докладите, той е имал труден период на адаптация, когато е дошъл тук в началото. Регистрирани са редица инциденти — спречквания между него и пазачите, между него и други затворници.

Прекарал е доста време от 1980 година в болницата, където е лекуван от множество наранявания.

— Налитал е на бой?

— Непрекъснато. Държал се е агресивно и са му отвърщали със същото. През първите пет години е местен няколко пъти в единична килия. Също така е бил пристрастен към кокаина и е намирал вътре снабдител, за да задоволява наркотичния си глад. През есента на 1982 година е лекуван от свръхдоза.

— Нарочно или случайно?

— Това остава неизяснено, макар че според лекаря е било по-скоро случайно. Той е актьор, добър актьор. — Очите на Дитърман оставаха безизразни, но Ноа съзря в тях остър ум. — Моят предшественик е отбелязал редица случаи, при които му е било трудно да разбере Танър. Израел, каквато роля му е отървало.

— Минало време?

— Мога да ви кажа само, че през последните няколко години той се успокои. Работата в библиотеката сякаш го задоволява. Гледа да е сам, доколкото е възможно. Избягва сблъсъците.

— Той ми каза, че има тумор в мозъка, който не може да се оперира и ще умре.

— Някъде в началото на годината започна да се оплаква от силни, периодично повтарящи се главоболия, раздвояване на зрението. Откриха му тумор. Направиха му изследвания и лекарите са единодушни, че му остава не повече година. Най-вероятно по-малко.

— Как го прие той?

— По-добре, отколкото бих го приел аз, струва ми се. Има подробности от медицинския му картон, от консултациите със специалисти и от лечението, които не мога да споделя с вас тъй като ще са ми нужни не само неговото разрешение, но и други пълномощия.

— Ако реша да се заема с това, до го интервюирам и да го изслушам, ще се наложи да разчитам на вашето сътрудничество не по-малко, отколкото от неговото. Ще, ми трябва имена, дати, събития. Дори мнения. Готов, ли сте да ми ги дадете?

— Ще ви сътруднича, доколкото мога. Честно казано, господин Брейди, аз самият бих искал да чуя цялата история. Страшно си падах по Джули Макбрайд.

— Не сте единственият — промърмори Ноа.

Реши да пренощува в Сан Франциско и след като се настани в стая с изглед към залива, поръча вечеря и отвори лаптопа си. Включи се в интернет и веднага започна да търси информация за Сам Танър.

Като за човек, прекарал последните две десетилетия зад решетките, без да даде и едно интервю, имаше маса материали. Доста от тях се занимаваха с филмите и ролите му, съдържаха резюмета и критики. Те можеха да почакат.

Намери отправки към множество книги по случая, включително издадените без разрешение биографии на Сам и на Джули. Имаше доста от тях в личната си библиотека и си отбеляза, че трябва да ги препрочете. Попаднаха му и статии за процеса, но повечето предъвкваха известните факти.

Не откри нищо ново.

Когато вечерята му пристигна, хвана с едната си ръка бургера и продължи да чука по клавиатурата с другата, за да маркира всичко, което може да му потрябва.

Беше виждал и преди фотографиите, които излязоха на екрана. Тази на Сам, зашеметяващо красив, и тази на Джули в целия ѝ блясък, и двамата лъчезарно усмихнати срещу камерата. Друга на Сам, с белезници, с болнав и зашеметен вид, когато го извеждат от съда по време на процеса.

Мъжете от двете снимки и пресметливия затворник със студени очи бяха просто различни лица на една и съща личност. Ноа се питаше колко ли още му предстои да открие, преди да завърши книгата.

Признаваше си, че точно това го привлича най-силно. Какво се крие зад тези очи? Какво е чувството, което завладява човека и го подтиква да заколи жената, която е твърдял, че обича, майката на детето си? Да унищожи всичко, на което се е клел, че държи? Наркотиците? Според Ноа те не бяха достатъчни. Съдът също бе застъпил това мнение. При определянето на присъдата защитата се бе опитала да я намали, позовавайки се на наркотиците като смекчаващо вината обстоятелство. Аргументацията им не бе повлияла върху решението.

Бруталността на престъплението бе натежала на везните. И, помисли си Ноа, видеозаписът с покъртителните показания, дадени от четиригодишната дъщеря на жертвата. Нима имаше съдебни заседатели, които биха обърнали гръб на това малко момиче, което описваше през сълзи какво е видяло онази нощ и биха проявили някаква милост към Сам Танър?

Доживотен затвор, двайсет години без право на по милване, а първите петнайсет без право на домашен отпуск.

Ноа нямаше намерение да влиза в ролята на съдия или на съдебен заседател, а само да подреди фактите. Ако питаша него, наркотиците нямаха значение. Наркотиците можеха да размият границите на допустимото, да премахнат задръжките. Те можеха да освободят звяра, но звярът трябваше да съществува, за да се прояви.

Ръката, забивала многократно ножиците в тялото на Джули Макбрайд, бе ръка на чудовище. И той в никакъв случай нямаше да забрави това.

Ще изследва престъплението обективно, като се дистанцира от ужаса. В това се състоеше задачата му. Ще седне и ще изслуша Сам Танър, ще разговаря с него, ще опознае отблизо начина му на мислене и ще го изложи на хартия. Ще направи дисекция на този човек, ще разрови мозъка му и ще отбележи промените, които може да са, а може и да не са настъпили там през последните двайсет години.

Ала няма да забравя, че през една лятна нощ Сам Танър бе престанал да бъде човек.

Натисна клавиша за търсене и написа името на Джули Макбрайд, за да провери отново какви материали има за нея, после импулсивно го замени с „Ривърс Енд“ — хижа и къмпинг. Облегна се назад и сръбна кафе, през това време на екрана се появи тяхната страница и той си каза, че съвременните технологии са прекрасно нещо.

Имаше много хубава й майсторски направена снимка на хижата точно такава, каквато си я спомняше. Няколко вътрешни снимки показваха фойето й — един от апартаментите за гости. В краткия текст се говореше за историята, възможностите за настаняване и красотите на националния парк.

Друго натискане на клавиша го отведе към предлаганите възможности за почивка и развлечения: риболов, каране на кану, туризъм, природонаучен център...

Ноа спря да чете и се усмихна. Направила го бе значи. Създаде бе своя център. Браво, Лив!

Гостите можеха да ползват екскурзии с водач, басейн със затоплена вода, фитнес клуб.

Той хвърли поглед надолу, отбеляза си, че се предлагат почивки с пълно обслужване за края на седмицата, за цяла седмица и по специална програма. Като собственици бяха посочени Роб и Вал Макбрайд.

Никъде не намери името на Оливия.

„Там ли си още, Лив? — запита се той и сам си отговори: — Да, още си там. При гората и реката. Сещаш ли се изобщо за мен?“

Ядосан, че си го е помислил, че си е задал този въпрос, Ноа скочи от мястото си пред бюрото и отиде до прозореца. Загледа се навън, към града, към светлините и натовареното движение по улиците.

И се хвана, че мисли какво ли е станало със старата му раница.

Дръпна се от прозореца и включи телевизора, просто заради шума. Имаше моменти, когато не можеше да мисли на тишина. Но тъй като беше мъж и дистанционното управление му бе под ръка, не устоя и прещрака каналите. Изсмя се, когато Джули Макбрайд, млада, великолепна и жива, изпълни екрана. Поразителните ѝ кехлибарени очи блестяха от любов, от радост, от сълзи, когато изтича надолу по дълго бяло стълбище и се хвърли в прегръдките на Сам Танър.

„Лятна буря“. Последната сцена. Без диалог. Музиката се засилва, мислеше си Ноа, докато гледеше как двамата се прегръщат под вихъра от цигулки, към който се присъединява и топлия смях на Джули, когато Сам я повдига от пода и кръжи, кръжи, тържествуващ, че е намерил своята любов.

Край на сцената и на филма.

Съдба? Ами, понякога човек просто не можеше да не си го помисли.

Той взе бележник, просна се на леглото и започва да си записва имена и въпроси.

„Джейми Мелбърн
Дейвид Мелбърн

Рой и Вал Макбрайд
Франк Бреиди
Чарлс Брайтън Смит
Прокурорски екип? Кой от тях е още жив?
Лукас Манинг
Лидия Лоринг
Агенти, мениджъри, завеждащи рекламата? Роза
Санчес (икономка)
Друг домакински персонал?“

В края на списъка добави „Оливия Макбрайд“.

Искаше повече от нея, не само спомените ѝ за една нощ на насилие. Искаше да научи какво си спомня за родителите си като цяло и за всеки от тях поотделно. За тона в дома им, за подводните течения в разстроения брак.

Разбира се, очертаваха се и много други нишки, които трябваше да се проследят. Имала ли бе Джули връзка с Лукас Манинг — на каквито подозрения навеждаше ревността на съпруга ѝ?

Би ли го споделила със сестра си? Детето би ли усетило? Прислугата?

И не беше ли интересно, че Сам Танър не бе споменал дъщеря си, когато говореше за онова, което му липсва?

О, да, Оливия беше ключова фигура, каза си Ноа и загради в кръг името ѝ. Този път не можеше да си позволи да се отклонява от работата си заради чувства, заради неустойчиво привличане и дори заради приятелство.

И двамата бяха вече по-възрастни и всичко това беше минало. Този път, когато се срещнат, книгата ще е на първо място.

Питаше се дали тя все още носи косата си вдигната на конска опашка, дали още го има онова кратко колебание, преди да се усмихне...

— Остави това, Бреиди — смърри се на глас. — То е история.

Стана и започна да рови из куфарчето си за телефонните номера, които беше намерил и надраскал набързо, преди да потегли от Ел Ей. Докато набираше, по прозореца заплиска дъжд и той се отказа от

неопределените си планове да излезе и да се впусне в нощния живот на Сан Франциско в полза на самотна бира долу на бара.

— Добър ден „Констелейшънс“.

— На телефона е Ноа Брейди. Търся Джейми Мелбърн.

— Госпожа Мелбърн разговаря с клиент. Да ѝ предам ли нещо?

— Кажете ѝ, че съм син на Франк Брейди и бих искал да поговоря с нея. В момента съм извън града. — Той хвърли поглед на телефона и продиктува номера. — Ще съм в стаята си още един час.

Това бе нещо като тест, помисли си той, след като сложи слушалката. Малка проверка колко бърза реакция ще предизвика името Брейди.

Изтегна се отново на леглото и стисна дистанционното. Беше прехвърлил два пъти телевизионните канали, когато телефонът иззвъня.

— Брейди.

— Тук е Джейми Мелбърн.

— Благодаря ви, че се обаждате. — Шест минути, установи Ноа, като погледна часовника си.

— За баща ви ли се отнася? Надявам се, че е добре.

— Добре е, благодаря. Отнася се за Сам Танър. — Той замълча, изчака, но не последва никакъв отговор. — Аз съм в Сан Франциско. Днес говорих с него.

— Разбирам. Бях останала с впечатлението, че той не разговаря с никого, особено с репортери и писатели. Ти си писател, нали, Ноа?

Ноа реши, че тя минава на „ти“, за да го постави на мястото му. За да запази контрола над ситуацията. Коварен ход.

— Точно така. Той разговаря с мен и се надявам вие също да го сторите. Бих искал да си уговорим среща. Предполагам, че ще се върна до утре вечер. Разполагате ли е някакво свободно време в четвъртък или петък?

— Защо?

— Сам Танър иска да разкаже историята си. Аз ще я напиша, госпожо Мелбърн, и искам да ви предоставя пълната възможност да изложите своята гледна точка.

— Този човек уби сестра ми и разби сърцата на всички от семейството ми. Какво още ти трябва?

— Всичко, което можете да ми кажете — освен ако не искате информацията, която ще събера, да идва само от него. Моята цел не е такава.

— Не, твоята цел е нов бестселър, нали? Независимо на каква цена.

— Ако беше така, нямаше да ви се обаждам. Просто поговорете с мен, неофициално, ако искате. После ще решите.

— Говорил ли си с някой друг от семейството ми?

— Не.

— И недей. Ела при мен в четвъртък в четири часа. В дома ми. Ще ти отделя един час, не повече.

— Благодаря ви. Бихте ли ми дали адреса?

— Взemi го от баща си — отсече тя и овладяният глас най-сетне ѝ изневери. — Той го знае.

Ноа изстена, когато тя прекъсна връзката, макар че щракването бе тихо, почти дискретно. „Тук определено стъпваме на несигурна почва“, реши той. Тя не бе склонна да му съдейства, нито да бъде обективна по отношение на онова, което той имаше намерение да постигне.

Докато размишляваше, отново започна да превключва от канал на канал. Когато му бе казал за фаталното си заболяване, Сам не бе поставил условието да не го разгласява. Дали не трябваше да информира Джейми, за да види дали тя няма да промени отношението си? Можеше също така да използва нейното нежелание да сътрудничи в стратегията си по отношение на Сам.

Ако ги противопоставеше един на друг, щеше да получи повече информация и от двамата — стига да го направи умело.

И засега щеше да запази своята малка тайна за дългогодишния си личен интерес към този случай.

Ноа задряма под плясъка на дъжда по стъклата и шума на телевизора и засънува сън, който нямаше да zapomни. За огромни дървета, зелена светлина и жена със златисти очи.

ГЛАВА 13

Същият пазач заведе Ноа в същата стая. Този път той бе взел бележник и касетофон. Сложи и двете на масата. Сам ги погледна, не каза нищо, но Ноа улови бързото проблясване в очите му, може би задоволство. Или облекчение.

Седна на мястото си, включи касетофона.

— Да се върнем назад, Сам. Хиляда деветстотин седем десет и трета.

— „Греска“ излезе на екраните през май и бе най-касовият филм на лятото. С него получих номинация за „Оскар“. Чувах „Десперадо“ всеки път, когато включвах радиото. Шейсетте години бяха безвъзвратно отминали — в тона на Сам сякаш се прокрадна весела нотка, — а диското още не бе надигнало грозната си глава. Аз живеях неофициално с Лидия в замяна на страхотен секс и грандиозни скандали. Марихуаната излезе от мода, замести я кокаинът. Непрекъснато вървеше някакво парти. Тогава срещнах Джули Макбрайд. — Той замълча, само за миг. — Всичко, което ми се бе случвало до този момент, мина на втори план.

— Оженили сте се още същата година.

— Никой от двамата ни не беше от предпазливите, нито от търпеливите. — Погледът му блуждаеше из стаята и Ноа се питаше какви ли картини се мяркат пред очите му по грозните голи стени. — Не ни отне много време, за да си изясним какво искаме. Тя искаше мен, аз исках нея. За известно време това бе достатъчно и на двамата ни.

— Разкажи ми — каза простичко Ноа и изчака, докато Сам извади своята контрабандна цигара и я запали.

— Тя бе пътувала до Ирландия със сестра си. Ползвала бе две седмици отпуска между снимките. Срещнахме се в кабинета на Ханк Мидлър, режисьора. Влезе, облечена в джинси и тъмносин пуловер. Косата ѝ бе прибрана на зад. Изглеждаше като шестнайсетгодишна. Беше най-красивото нещо, което бях виждал в живота си. — Погледът му се стрелна обратно към Ноа, забодеше се право в очите му. — Не преувеличавам. Това е самата истина. Бях привикнал към жените — да

ги имам, да им се наслаждавам. Но беше достатъчно само да я зърна, и сякаш беше първата. Струва ми се, още тогава знаех, че ще е и последната. Ти може и да не го разбереш.

— Напротив, разбирам го. — Беше изпитал същото шеметно чувство, същото усещане за обвързаност, когато дъщерята на този човек бе отворила вратата на апартамента си, свъсила раздражено вежди.

— Влюбвал си се, нали, Брейди?

— Случвало ми се е нещо такова.

Сам се изсмя, после отново отмести поглед и сякаш се замечта.

— Стомахът ми се сви на топка — промърмори той. — И сърцето... Направо го чувствах как трепка вътре в мен. Когато поех ръката ѝ, то сякаш възкликна: „Да, това си ти. Най-сетне.“ По-късно тя ми каза, че и при нея е било абсолютно същото, като че ли бяхме преминали мимоходом през живота, за да стигнем до този момент. Говорихме за сценария, обсъждахме бъдещата работа, но и двамата бяхме като замаяни. След това я поканих на вечеря и се уговорихме да се срещнем в седем. Щом се прибрах, казах на Лидия, че е свършено. — Той замълча за момент, позасмя се, дръпна от цигарата. — Просто, че е свършено. Не бях нито мек, нито жесток. Всъщност тя просто бе престанала да съществува за мен. Единственото, за което можех да мисля, бе, че в седем ще видя отново Джули.

— Джули имаше ли връзка с някого по онова време?

— Срещаше се с Майкъл Форд. Пресата вдигаше много шум около това, но не беше нищо сериозно. Две седмици след като се запознахме, се преместихме в общо жилище. Дискретно или поне дотолкова, доколкото беше по силите ни да бъдем дискретни.

— Запозна ли се със семейството ѝ?

— Да, тя държеше на това. Костваше ми големи усилия, докато спечеля Джейми на наша страна. Тя се държеше много покровителствено с Джули. Нямахме ми доверие, мислеше, че Джули е само поредното ми завоевание. Не можех да я виня. — Повдигна рамене. — Имал бях доста.

— Притесняваше ли те, че по онова време името на Джули е било свързвано с редица мъже? Форд просто е бил последният.

— Тогава не мислех за това. — Сам извади фаса от устата си, смачка го със сдържана ярост, която накара Ноа да присвие очи. —

Едва по-късно, когато нещата излязоха от контрол. Тогава си го спомних. Понякога то бе единственото, за което можех да мисля. Мъжете, които я бяха имали, мъжете, които я желяеха. Мъжете, които тя желяеше. Джули се отдръпваше от мен и исках да знам кой ще заеме моето място. При кого, по дяволите, отива, като си тръгва от мен? Лукас Манинг. — Дори след двайсет години името загорча на езика му. — Знаех, че между тях има нещо.

— И я уби, за да я задържиш.

Мускулите на челюстта му подскочиха веднъж и очите му станаха безизразни.

— Това е едната версия.

Ноа му се усмихна мило.

— За останалите ще поговорим някой друг път. Как се работеше с нея на снимачната площадка?

— С Джули ли? — Сам премигна, вдигна ръка и разсеяно поглади лицето си.

— Да. — Тонът на Ноа бе все така мек. Беше нарушил ритъма на мислите му напълно съзнателно. Нямаше намерение да се задоволява с добре отрепетирани реплики и безупречни фрази. — По време на снимките сте започнали да се опознавате в две сфери. Като любовници и като актьори. Нека поговорим за това, какво представляваше тя като актриса.

— Беше добра. Солидна. — Сам отпусна ръцете си в скута, после ги сложи на масата, сякаш не можеше да реши какво да прави с тях. — Родена актриса. Изразът е шаблонизиран, но е точен. Не й се налагаше да работи толкова, колкото работех аз. Просто го чувстваше.

— Това притесняваше ли те? Че е по-добра от теб?

— Не съм казал, че е била по-добра. — Ръцете се укротиха, погледът му пламна — две изгарящи сини точки. С нея идвахме от различни места, от различни школи. Тя имаше феноменална памет и това й помагаше за репликите. Никога не забравяше и една шибана дума. Ала бе склонна да се оставя в ръцете на режисьора, да му се доверява едва ли не наивно, че ще направи всичко, както трябва. Не знаеше достатъчно за другите тънкости в занаята, за да рискува с използването на различни ъгли, осветление, темпо.

— Но ти ги владееше — вметна Ноа, преди Сам да е възстановил ритъма си.

— Да, владеех ги. Мидлър и аз имахме доста противоречия по този филм, но се уважавахме взаимно. Със съжаление научих, че е починал преди две години. Той беше гений.

— И Джули му се е доверявала?

— Тя направо го боготвореше. Възможността да работи с него бе главната причина да приеме ролята. А той знаеше как да я покаже, как да ѝ говори, за да даде най-доброто от себе си. Тя беше като гъба, попиваше мислите и чувствата на героинята си, после ги изливаше. Аз изграждах образа на своя герой пласт по пласт. Бяхме добър екип.

— Джули получи наградата на нийоркските критици за ролята на Сара в „Лятна буря“. Ти също бе номиниран, но не спечели. Това създаде ли някакви търкания помежду ви?

— Страшно бях развълнуван заради нея. А тя бе разстроена, задето аз не спечелих. Искаше го повече от мен. По онова време нямаше и половин година, откакто бяхме женени. Бяхме толкова близо до върха, колкото е възможно да се стигне в този град. Бяхме лудо влюбени, безкрайно щастливи и се носехме по гребена на вълната. Тогавя тя споделяше с мен всичко, разбираше ме, както никой друг не ме е разбирал.

— А следващата година, когато тя бе номинирана за „Оскар“ с главната роля в „Преди да падне здрач“, а твоят филм получи смесени критики? Как се отрази това на отношенията ви?

Под лявото око на Сам трепна мускулче, но той продължаваше да говори хладно.

— Тя беше бременна. Мислехме само за това. Най-силно желаяше здраво бебе, а не статуетка.

— А ти? Ти какво искаше?

Сам се усмихна леко.

— Аз исках всичко. И за известно време го имах. Ти какво искаш, Брейди?

— Историята. От всякаква гледна точка. — Той се наведе и изключи касетофона. — Заминавам обратно за Ел Ей. — Заприбира нещата си в куфарчето. — Утре ще говоря с Джейми Мелбърн.

Забеляза как пръстите на Сам трепнаха и се свиха на масата.

— Има ли нещо, което искаш да ѝ предам?

— Джейми няма да приеме нищо от мен, освен смъртта ми. И скоро ще я получи. Тя ревнуваше Джули — каза забързано Сам и

накара Ноа да спре. — Джули все не го забелязваше или не искаше да го признае, но Джейми беше натрупала много ревност заради външността, успеха и стила ѝ. Правеше се на предана сестра, но ако бе имала тази възможност, ако бе имала таланта ѝ, щеше да изблъска сестра си, да мине през нея и да заеме мястото ѝ.

— Мястото ѝ до теб?

— Тя се задоволи с Мелбърн, музикален агент без особен талант за каквото и да било. Цял живот бе свирила втора цигулка след Джули. Когато Джули умря, най-сетне успя да събере прожекторите върху себе си.

— Това друга версия ли е?

— Ако не се бе лепнала за Джули, още щеше да управлява онази хижа във Вашингтон. Да не мислиш, че щеше да има голяма къща, собствен бизнес и съпруг, който да ѝ играе по свирката, ако Джули не ѝ бе проправила пътя?

О, тук имаше ожесточение, ферментирала повече от двамайсет години горчицина.

— Какво те засяга това?

— Тя ме държеше тук, погрижи се да не получа никакъв шанс за домашен отпуск през последните пет години. Превърна в своя мисия оставането ми зад решетките. И през цялото време продължава да смуче от онова, което остави Джули. Говори с нея, Брейди, добре си побъбрете и я попитай, не беше ли тя тази, която уговори Джули да подаде, молба за развод. Не беше ли тя тази, която раздуха до невъзможност недоразуменията помежду ни. И не изгради ли целия си шибан баровски бизнес на гърба на мъртвата си сестра?

Още щом самолетът му излетя, Ноа си поръча бира и отвори лаптопа. Искеше да облече в думи мислите и впечатленията си още докато са свежи, и когато се прибере вкъщи, да разстеле бележките около себе си, да вземе телефона и да започне да уговаря интервютата.

Усещането за трескаво нетърпение, което кара кръвта да се движи по-бързо, му бе познато и му говореше, че вече е приел новото предизвикателство. Нямаше връща не назад. Безкрайният поток от проучвания, търсения, връщания назад и главоблъсканици не го плашеше. Зареждаше го с енергия.

От сега до завършването на книгата животът му щеше да се върти около Сам Танър.

„Той иска да води шоуто — написа Ноа. — Аз също. Ще бъде интересна война за надмощие. Умен е. Мисля, че хората са го подценявали, виждали са в него само разглезения и себичен хубавец с мръсен характер. Научил се е да се владее, но избухливият нрав още се спотайва в него. И доколкото може да се съди по реакцията му по отношение на Джейми Макбрайд, гневът все още го прави зъл.

Питам се колко от онова, което ми наговори, ще излезе истина или поне нещо, което той смята за истина, а не откровена лъжа.

В едно обаче съм убеден: той иска отново да влезе в полезрението на публиката. Исква признание. Исква вниманието, което му е било отказано, откакто е в «Сан Куентин». И то при неговите условия. Не мисля, че търси съчувствие. Не мисля, че изобщо го е грижа дали ще бъде разбран. Ала това е неговата история. Той е избрал времето и е избрал мен да я разкажа.

Хубав куриоз — синът на ченгето, което му смачка фасона, да пише книга за него. Медиите ще вдигнат голям шум около това и той го знае.

Коментарите му за Джейми Мелбърн са интересни. Истина, лично мнение или лъжа? Още по-интересно ще ми е да разбере.

Най-интересен от всичко е фактът, че все още не е попитал за Оливия, нито я е назвал по име.“

Питаше се дали Джейми ще го стори.

Оказа се, че рекламната фирма на Джейми Мелбърн „Констелейшънс“ е една от най-престижните в развлекателния бизнес.

Имаше клонове в Лос Анджелис и Ню Йорк и представяше някои от най-нашумелите имена.

Ноа установи, че преди смъртта на сестра си Джейми е представляла само нея и че първоначално е работила в дома си.

Неоспорим факт бе, че звездата на Джейми бе изгряла след убийството на сестра ѝ.

„Какво означава това — размишляваше Ноа, докато минаваше с колата си през вратите на богаташкото имение в Холмби Хилс, — щеше тепърва да се види.“

Според проучванията му, през 1986 година двамата Мелбърн бяха продали по-скромния си дом и се бяха преместили тук, където бяха известни със своите пищни партита.

Къщата беше на три етажа, бяла като сватбена торта, с дълга тераса отпред и колони на входа. Стаите се простираха в две изящни линии встрани от централното крило, със стени от стъкло, разкриващи гледката към цъфтящата градина и претенциозните декоративни дървесни видове.

Два великолепни златисти ретривъра се втурнаха през моравата да го поздравят, като шибяха радостно въздуха с опашки.

— Ей, виж ти! — Ноа отвори вратата на колата и веднага се влюби в тях. Беше се навел, доволно ги почесваше зад ушите и им говореше глупости, когато Джейми приближи с парцалива топка за тенис в ръката.

— Това са Гуднес и Мърси — каза тя, ала не се усмихна, когато Ноа вдигна поглед към нея.

— А Шърли къде е?

Едва доловима усмивка заигра около устните ѝ.

— Тя има хубав дом. — Вдигна топката, а двете кучета потрепериха и седнаха като едно, вперили нагоре жадни очи. После я хвърли ниско и фалцово, за да я гонят.

— Добра ръка — промърмори Ноа.

— Поддържам си формата. Следобедът е твърде хубав, за да се седи вътре. — Още не беше решила дали да го пусне в дома си. — Ще се поразходим.

Джейми се обърна и пое в обратна посока от мястото, където кучетата се боричкаха в захлас за топката.

Ноа трябваше да признае, че бе запазила формата си. Беше на петдесет и две, но спокойно можеше да мине за четирийсетгодишна — и бе още по-привлекателна поради факта, че не се правеше на двайсетгодишна.

Имаше малко бръчки, но те придаваха на лицето ѝ сила. По-скоро очите привличаха вниманието, а не бръчиците около тях. Бяха тъмни, умни и прями. Косата ѝ имаше мек кестеняв цвят, бе подстригана на черта малко над брадичката, така че подчертаваше формата на лицето ѝ и засилваше впечатлението за изискана и уверена зряла жена.

Беше дребничка, със стройна фигура и явно се чувстваше удобно в панталона с ръждив цвят и семплата спортна риза, които носеше със самочувствие. Крачеше като жена, която е свикнала да върви пеша и знае как да стигне там, закъдето е тръгнала.

— Как е баща ти? — попита най-сетне тя.

— Добре е, благодаря. Предполагам, знаете, че миналата година се пенсионира.

Тя се усмихна за миг.

— Да. Липсва ли му работата?

— Мисля, че му липсваше, докато не се захвана с младежкия център в квартала. Той обича да работи с деца.

— Да, Франк има добър подход към децата. Аз много му се възхищавам. — Тя мина покрай разкошен храст, от който се носеше нежен аромат на жасмин. — Ако не беше така, сега нямаше да си тук.

— Благодарен съм ви за това, както и че отделихте време да се срещнете с мен, госпожо Мелбърн.

Въздишката ѝ не се чу, но Ноа видя как раменете ѝ се повдигнаха и спуснаха.

— Джейми. Той ми е говорил толкова много за теб, че сякаш те познавам отдавна.

— Така ли? Не знаех, че сте общували толкова много.

— Франк е неделима част от най-трудния период в живота ми.

— Повечето хора са склонни да странят от онези, които им напомнят за трудните периоди.

— Не и аз — кратко отвърна тя и се запъти към голям плувен басейн с ветрилообразна форма, заобиколен с парапет от бял камък и изящни розови цветя. — Баща ти ми помогна да се съвзема от огромна

загуба, помогна семейството ми да получи справедливо възмездие. Той е изключителен човек.

„Баща ти е прекрасен човек“, бе му казала веднъж Оливия. А след това и: „Редом с него ти си нищожество.“

Ноа преодоля болката и кимна.

— И аз мисля така.

— Радвам се да го чуя.

Докато заобикаляха басейна, той различи плътната зеленина на тенис кортове в далечината. Скрит зад олеандри и рози, се гушеше умален вариант на главната къща.

— Работата ти не ми харесва — каза внезапно Джейми.

— Хубаво.

Тя спря, обърна се към него.

— Не я разбирам. Или поне не разбирам защо я вършиш ти. Баща ти посвети живота си на делта, да вкарва убийците в затвора. А ти посвещаващ своя на това, да ги правиш герои на книги, да прославяш стореното от тях.

— Прочела ли си някоя моя книга?

— Не.

— Ако беше прочела, щеше да знаеш, че не прославям хората, за които пиша, нито стореното от тях.

— Писането за тях ги прославя достатъчно.

— Писането за тях разкрива всичко — поправи я Ноа.

— Хората, деянията, предисторията, мотивите. Причините. Баща ми също се интересуваше от причините. Не винаги е достатъчно да се знае как и кога. Не искаш ли да разбереш защо е умряла сестра ти, Джейми?

— Знам защо умря. Умря, защото Сам Танър я уби. Защото беше ревнив, ненормален и достатъчно зъл, за да не ѝ позволи тя да живее без него.

— Но преди това те са се обичали, обичали са се толкова много, че са се оженили и са създали дете. Толкова много, че дори когато бракът им уж е бил сериозно разстроен, тя му е отворила да влезе.

— И от благодарност за тази последна проява на любов той я уби — сега гласът на Джейми бе гневен и горчив. — Той злоупотреби с чувствата ѝ, с нейната вяроност, с нейната потребност да запази

семейството си. Използва ги срещу нея със същата безпогрешност, с каквато използва ножиците.

— Ти можеш да ми разкажеш за нея повече от всеки друг. За мислите ѝ, за чувствата ѝ и какво се е случило, та животът ѝ се е превърнал в кошмар.

— А неприкосновеността на личния ѝ живот?

— При нея тя никога не е съществувала, нали? — меко възрази Ноа. — Аз мога само да обещаая, че ще остана верен на истината.

Джейми отново отклони поглед. Изглеждаше уморена.

— Истината има много варианти.

— Каж ми твоя.

— Защо Сам ти позволява да правиш това? Защо разговаря с теб, с когото и да било, след всичките тези години?

— Той умира — каза го направо, като наблюдаваше лицето ѝ.

Нещо пробягна по него, проблесна в очите ѝ, после изчезна.

— Хубаво. Колко време ще му е нужно?

„Сурова жена — помисли си Ноа. — Сурова и честна.“

— Има тумор в мозъка. Диагнозата е поставена през януари и тогава лекарите са казали, че му остава по-малко от година.

— Е, справедливостта побеждава. Значи иска своя кратък миг в лъчите на славата, преди да се отправи към ада.

— Възможно е целта му да е такава — каза с равен глас Ноа. — Но ще получи книга, която отговаря на моите намерения. Не на неговите.

— Ще я напишеш с или без моята помощ.

— Да, но с твоята помощ ще напиша по-добра книга.

Джейми му повярва, че наистина мисли така. Имаше ясните преценяващи очи на баща си.

— Не искам да те намразя заради нея — каза тя, по-скоро на себе си. — През всичките тези години съм съсредоточавала цялата си омраза на едно място. Не искам да я раздвоявам, особено сега, когато времето му почти е изтекло.

— Но имаш какво да кажеш, нали? Неща, които още не си казвала.

— Може би имам. Вчера говорих със съпруга ми за това. Той ме изненада.

— Как?

— Мисли, че трябва да ти дадем интервютата. Да балансираме онова, което ще ти каже Сам. Дейвид смята, че каквато и гадост да е измислил, ние трябва да се погрижим тя да не е единственото, което ще чуеш. Ние бяхме там, бяхме част от живота им. Знаем какво се случи. Така че, да, може би имам какво да кажа.

Тя откриши клонче от хибискуса и накъса нежния розов цвят на ситни парчета. Ще говоря с теб, Ноа, както и Дейвид. Нека влезем, за да погледна календара си.

— Имаш ли някакво време сега? — Изведнъж лицето му се озари от чаровна усмивка. — Каза, че ми даваш час, а сме използвали само около половината.

— Това трябва да е от майка ти — констатира Джейми. — Тази внезапна усмивка. Баща ти е по-сдържан.

— Защо не, ако ще свърши работа.

— Добре. Ела да влезем.

— Трябва да взема нещата си от колата. Записите на интервютата са гаранция и за двама ни.

— Просто звъни. Роза ще ти отвори.

— Роза? Да не би да е Роза Санчес?

— Сега е Роза Круз, но да, същата Роза е, която работеше на времето у Джули. При нас е от двайсет години. Върви да си вземеш касетофона, Ноа, времето ти тече.

Той побърза да го стори, въпреки че кучетата го подмамиха да им хвърли топката и го накараха да се чуди защо не си е взел собствено.

Когато натисна звънеца, забеляза, че върху високите стъклени плоскости от двете страни на внушителната бяла врата са гравирани калий, а мраморните урни отстрани преливат от обички в тъмночервени и пурпурни тонове, които очевидно се радват на специално внимание и грижи.

Жената, която отвори, бе много ниска и много пълна. Заприлича му на варел в старателно изгладена сива униформа. Косата ѝ беше със същия цвят като дрехите, опъната силно, едва ли не безжалостно назад и прибрана в стегнат кок на тила. Лешниковите очи на пълното ѝ тъмnozлатисто лице святкаха неодобрително.

Общо взето, помисли си Ноа, тя бе по благонадежден пазач от Гуднес и Мърси, които в момента препикаваха с наслада гумите на взетата под наем кола.

— Господин Брейди. — Гласът ѝ бе по мексикански звучен и февруарски студен. — Госпожа Мелбърн ще ви приеме в солариума.

— Благодаря. — Той влезе във фоайе, широко колкото бална зала, и едва се сдържа да не подсвирне при вида на кристала в полилеите и, както му се стори, акрите бял мрамор по пода.

Токчетата на Роза зачаткаха бързо по плочите и не му оставиха време да разгледа предметите на изкуството и обзавеждането в дневната. Но по онова, което видя, можеше да заключи, че на кучетата не се разрешава да лудуват тук.

Солариумът представляваше висок стъклен купол, прилепен до южната страна на къщата, и бе пълен с цветя и храсти, пръскащи екзотични аромати. Блестящи струи вода се спускаха по каменна стена и падаха в малък басейн, в който цъфтяха бели водни лилии.

Тук-там бяха сложени столове и пейки, а край високите стъкла бе подредено красиво кътче за разговори. Джейми вече го чакаше, седнала на стол от палмово дърво с внушителни размери и весели възглавници на зелени и бели райета.

Върху релефното стъкло на кръглата маса имаше прозрачна кана, пълна с кехлибарен чай с лед, две чаши и чиния с нещо, което отговаряше на представата му за момичешки сладки — дребнички, глазирани, с формата на сърце.

— Благодаря, Роза.

— В седем часа имате коктейл — съобщи икономката с издадени напред и слети в права линия вежди.

— Да, знам. Няма проблеми.

Жената само изсумтя, после промърмори нещо на испански и ги остави сами.

— Не ме харесва.

— Роза е истински цербер. — Ноа седна и Джейми се наклони напред да налее чая.

— Къщата е прекрасна. — Той хвърли поглед над рамото ѝ, към морето от цветя зад стъклото. — Гергините ти са страхотни, чудесно се съчетават с дивото индиго и игликите.

Джейми повдигна вежди.

— Изненадваш ме, Ноа. Градинарските познания на повечето млади хубавци се ограничават с розите. — Гримасата, която той не успя да скрие, я накара да се разсмее и да се отпусне. — Ето че и ти се

смущаваш понякога. Е, олекна ми. Кое беше, забележката ми за цветята или това, че те причислих към хубавците?

— Цветята са ми хоби.

— А, значи хубавците. Ами, ти си висок, добре сложен и имаш много красиво лице. Кой би го оспорил? — Тя продължаваше да се усмихва. Хапна сладка. — Родителите ти все се надяват, че ще намериш подходяща жена и ще се задомиш.

— Моля?

Съвсем развеселена, тя вдигна чинията и му я поднесе.

— Не са ли ти го споменавали?

— Не, за Бога! — Взе си сладка и като клатеше глава, пригответи касетофона. — В момента не ми е до жени. Наскоро едва се откачих от една.

— Така ли? — Джейми подви крака под себе си. — Искаш ли да поговорим за това?

Погледът му трепна, после срещна нейния.

— Не и докато времето ми тече. Разкажи ми как израснахте с Джули.

— Как израснахме ли? — Нарушил бе ритъма ѝ. — Защо? Мислех, че ще искаш да говорим за онази последна година.

— Ще стигнем и до там. — Сладките не бяха лоши и той си взе още една. — Но сега бих искал да чуя как си се чувствала като нейна сестра. Нещо повече, като нейна близначка. Разкажи ми за това, за времето, когато сте били деца.

— Беше хубаво детство, и за двете ни. Бяхме близки и бяхме щастливи. Имахме голяма свобода, както повечето хлапета, които растат въвн от града, предполагам. Родителите ни бяха на мнение, че на децата трябва да се дават в равна степен отговорности и свобода. Добра формула е.

— Израсли сте в доста изолиран район. Имахте ли приятели?

— Хм, неколцина, да. Но винаги сме били най-добрите приятелки една за друга. Приятно ни беше заедно и в повечето случаи харесвахме едни и същи неща.

— Никакви разправии, какво сестринско съперничество?

— Нищо сериозно. Сдърпвахме се понякога. Съмнявам се, че другите деца могат да се карат така, както се карат сестрите, да улучват

толкова точно слабите си места. Джули не беше балама, нанасяше удари, както и получаваше.

— И много ли получаваше?

Джейми гризна от сладката си и се усмихна.

— Разбира се. Аз също не бях балама. Ние бяхме две будни момичета, които растяха едно до друго, Ноа. Имахме много пространство, но бяхме... все пак изолирани от външния свят. Карахме се, биехме се, одобрявахме се. Дразнехме се взаимно, надпреварвахме се. И се обичахме. Джули получаваше своя дял удари, своя дял поражения, но не можеше да се сърди задълго.

— А ти можеше ли?

— О, да. — Усмивката ѝ се появи отново, този път леко лукава. — Точно в това винаги съм била по-добра от нея. Джули изкарваше яда си, нанасяше ударите си, после забравяше. В един момент беше бясна, тръгваше си с нос, вирнат до небесата. А в следващия вече се смееше и ме викаше бързо да дойда и да погледна нещо или пък казваше: „О, хайде, Джейми, забрави го и да вървим да поплуваме.“ И ако не го забравях достатъчно бързо, не спираше да ме закача, докато не се разсмея. Не можеше да ѝ устои човек.

— Каза, че те е бивало повече да се сърдиш. Тя в какво беше по-добра?

— Почти във всичко. Беше по-хубава, по-умна, по-бърза, по-силна. Определено по-отзивчива и по-амбициозна.

— Неприятно ли ти беше това?

— Може би. — Тя го погледна невъзмутимо. — После го преодолях. Джули беше родена да бъде ефектна. Аз не. Мислиш ли, че съм я обвинявала за това?

— Обвиняваше ли я?

Нека го кажем по друг начин — отвърна Джейми, след като се замисли за миг. — Да вземем за пример нещо, от което очевидно се интересуваме и двамата. Можеш ли да обвиняваш една роза, че има по-червен, по-голям цвят от другата? Втората не е по-малощна от първата, но е различна. Джули и аз бяхме различни.

— Все пак много хора не забелязват по-малкия цвят, избират по-ефектния.

— Но има какво да се каже и в полза на не толкова търсените, нали? Нея вече я няма. — Джейми взе чашата си и отпи, като го

наблюдаваше над ръба ѝ. — Аз още съм тук.

— А ако беше жива? Тогава какво?

— Но не е. — Сега погледът и се насочи към нещо, което той не можеше да види. — Никога няма да разбере какво щеше да е бъдещето и на двете ни, ако Сам Танър не се бе появил в живота ни.

ГЛАВА 14

— Бях лудо влюбена в Сам Танър. И прекарвах дълги приятни часове да измислям как да умре от най-грозна, мъчителна и по възможност позорна смърт.

Лидия Лоринг отпи минерална вода с лимон от тясната и висока кристална чаша и се изкикоти. Сините ѝ като на бебе очи флиртуваха обиграно с Ноа и го накараха също да се усмихне.

— Бихте ли описали някой от методите, просто за сведение?

— Хмм. Ами, чакайте да видим... — Тя потъна в мисли, като кръстоса отново своите впечатляващи крака. — Имаше един, при който бива открит, прикован с вериги към леглото, облечен в дамско бельо. Умрял от глад. След дълги дни на ужасни страдания.

— Значи, доколкото разбирам, двамата с него не сте се разделили особено цивилизовано.

— По дяволите! При нас нищо не беше цивилизовано. Превърнахме се в животни още от мига, в който се докоснахме. Аз бях луда по него — добави тя и прокара пръст по ръба на чашата. — Буквално. Когато го осъдиха, отворих бутилка „Дом Периньон“, седемдесет и пета, и го изпих до капка.

— Било е доста години, след като връзката ви е приключила.

— Да, и доста години преди прекрасната ми ваканция в клиника „Бети Форд“. Понякога все още ми липсва приятното оживление от шампанското. — Тя повдигна рамо. — Аз имах проблеми, Сам също. Пиехме много, играехме твърдо, работехме до изнемога. Правехме жесток секс и зверски се карахме. По онова време и двамата не знаехме що е мяра.

— Наркотици.

— Вече съм чиста. — Тя вдигна ръка и го дари с неустоима усмивка. — Тялото ми сега е храм.

— Тук няма спор — отвърна Ноа и тя измърка от удоволствие. — Но е имало наркотици.

— Сладурче, те се раздаваха като бонбони. Коката беше любимата ни почерпка на партитата. Говореше се, че след като Сам се

влюби в Джули, тя сложила край на това. Но аз, аз продължавах да се друсам. Съсипах здравето си, провалих кариерата си, оплесках личния си живот, като се омъжих последователно за двама червиви от пари мръсници. В началото на осемдесетте вече бях болна, разорена и опропаствена. Подложих се на лечение и с големи усилия си върнах донякъде положението. Гостувания в телевизията, малки роли в пошли филми. Вземах, каквото ми даваха, и бях благодарна. После, преди шест години, получих ролята в „Рокси“.

Тя се усмихна при спомена за комедията, която я бе изхвърлила отново на върха.

— Много хора се заканват да преоткрият себе си. Аз го направих.

— Не всеки би говорил така открито за грешките, които е допускал в живота си. Вие винаги сте признавали с безпощадна откровеност какво сте вършили и докъде сте стигали.

— Това е част от личната ми философия. Някога имах слава и не съумях да я съхраня. Сега отново я имам и в никакъв случай не гледам на нея като на даденост.

Погледът ѝ зашари из широката гримьорна с мек диван и свежи цветя.

— Някои хора казват, че „Рокси“ е спасил живота ми, но грешат. Аз спасих живота си и един от важните моменти в този процес бе трезвата преценка за връзката ми със Сам Танър. Аз го обичах. Той обичаше Джули. И вижте докъде я докара това.

Откъсна лъскаво зелено зърно грозде от купата на масата и го пъхна в устата си.

— И докъде бях докарана аз, след като той ме заряза.

— Какво бе отношението ви към нея?

— Мразех я — каза го весело, без помен от чувство за вина. — Тя не само получи онова, което исках аз, но и излезе от цялата история с репутацията на доброто съседско момиче, докато за мен остана славата на изхабена бивша любовница. Очарована бях, когато бракът им се разклати, когато Сам започна отново да се появява по клубове и партита. Старият Сам, жадуващ да действа, търсец си белята.

— Вие помогнахте ли му? Да действа? Да си намери белята?

За пръв път, откакто бе започнало интервюто, тя се поколеба. Стана да напълни отново чашата си, за да спечели време.

— Тогава бях по-различна. Себична, безцеремонна, с разрушителни наклонности. Случваше се Сам да влезе на някое парти и да каже нещо за Джули, че била уморена или заета. Но аз го познавах, познавах онази напрегнатост в погледа му. Той беше нещастен, ядосан и неспокоен. Самата аз бях в периода между браковете с гадняр номер едно и гадняр номер две. И още бях влюбена в Сам. Толкова влюбена, че жива да ме ожалиш.

Тя се обърна към него, елегантна и изискана в шикозния червен костюм, с който щеше да се снима в следващата сцена.

— Мъчително е. Не допусках, че ще е толкова мъчително. Е... — Вдигна чашата като за наздравница и го дари с неповторимата си самоиронизираща усмивка. — Затова пък калява характера. На едно от несекващите партита, на които се бяхме отдали през онзи непростим период, двамата със Сам си поделихме няколко магистралки кокаин в името на старата любов. Няма да кажа кой бе домакин на партито, това няма особено значение. Можеше да е всеки. Бяхме в спалнята, седнали край префърцунена стъклена масичка. Огледало, сребърен нож, красиви сламчици. Подкачих го за Джули. Знаех кои струни да дръпна. — Погледът ѝ сякаш беше насочен навътре и този път Ноа имаше чувството, че долавя съжаление в него. — Той каза, че знаел, че Джули се чука с Лукас. — Лукас Манинг. Щял да сложи край на това, по дяволите, и тя щяла да си плати, задето му изневерява. Не му позволявала да вижда дъщеря си, настройвала детето срещу него. Щял да ги убие, но нямало да позволи да бъде заменен от това копеле. Те не знаели с кого си имат работа, но той щял да им покаже. Сипеше люти закани, а аз подклаждах гнева му, като му говорех тъкмо онова, което искаше да чуе. Единственото, за което можех да мисля, бе, че той ще я зареже и ще се върне при мен. Където му бе мястото. Вместо това той се нахвърли върху ми, блъсна ме. Накрая започнахме да си крещим. Миг преди да излезе и да хлопне вратата, той ме погледна и се усмихна презрително. Каза, че никога няма да бъда жена от класа, че ще си остана второразрядна курва, която се прави на звезда. Никога няма да бъда Джули.

— След два дни тя загина. Накарал я бе да си плати — каза с въздишка Лидия. — Ако я беше убил онази нощ, нощта, когато ме заряза на партито, мисля, че нямаше да го преживея. По чисто егоистични причини съм му благодарна, че изчака достатъчно дълго, за

да съм сигурна, че отново ме е забравил. Знаете ли, трябваша ми години, докато проумея колко ми е провървяло, че той изобщо не ме обичаше.

— Удрял ли ви е някога?

— Разбира се. — Веселите пламъчета отново грейнаха в очите ѝ.
— Удрыхме се взаимно. Това бе част от сексуалния ни танц. Ние бяхме агресивни, арогантни хора.

— Обаче до лятото на убийството няма данни да е упражнявал насилие в брака си. Какво мислите за това?

— Мисля, че тя е успяла да го промени за известно време. Или че той е успял да се промени за известно време. Човек може да се промени от любов или когато го желае много силно, Ноа... — Тя се върна и седна на мястото си. — Вярвам, че той наистина е искал да бъде такъв, какъвто е бил с нея. И това е подействало. Не знам защо е престанало да действа. Но той беше слаб човек, който искаше да е силен. Добър актьор, който искаше да е велик актьор. Може би тъкмо заради това бе осъден на неуспех.

На вратата се почука силно.

— Госпожице Лоринг? Необходима сте на снимачната площадка.

— Две минутки, скъпи. — Тя остави чашата си, усмихна се на Ноа. — Работа, работа, работа.

— Благодарен съм ви, че отворихте малко място за мен в програмата си.

Ноа се изправи и тя го измери от долу до горе и от горе до долу с лукава котешка усмивка.

— Струва ми се, бих могла... да отворя и повече, ако проявяваш интерес...

— Положително ще имам някои допълнителни въпроси по-нататък.

Тя пристъпи по-близо и потупа с пръст бузата му.

— Изглеждаш ми толкова умно момче, Ноа. Мисля, не знаеш, че имах предвид малко по-лични срещи.

— Да. Ами, работата е там, че ме плашиш, Лидия.

Тя отметна глава и се разсмя очарована.

— О, колко мило! Ами ако обещаеш да бъда нежна?

— Ще кажа, че си лъжкиня. — Олекна му, когато тя посрещна думите му със смях, и също се усмихна.

— Ето, казах ти, че си умно момче. Е... — Хвана го под ръка и двамата тръгнаха заедно към вратата. — Вече знаеш как да се свържеш с мен, ако размислиш. По-възрастните жени са много изобретателни, Ноа.

Обърна се, ухапа го бързо и силно по долната устна и той изтръпна от възбуда и притеснение.

— Сега вече наистина ме изплаши. Един последен въпрос?

— Ммм. — Лидия отново се обърна към него и подпря гръб на вратата. — Да?

— Джули имаше ли връзка с Лукас Манинг?

— Само за работата си мислиш, нали? Намирам го за много секси. Но тъй като нямам време за прилично съблазняване, ще ти кажа, че не знам. На времето имаше два лагера по този въпрос: на онези, които го вярваха, на които им доставяше удоволствие да го вярват, и на онези, които не го вярваха и не можаха да приемат, че Джули и Лукас са хванати голи в леглото в хотел „Бевърли Хилс“.

— Ти от кой лагер беше?

— О, от първия, разбира се! Ставаше ми много гот, когато чуех нещо лошо или пикантно за Джули. Но това беше тогава, вече не съм такава. По-късно, години по-късно, когато дойде ред на неизбежната ми връзка с Лукас... — Тя вдигна вежди, забелязала изненадата на Ноа. — О, виждам, че не си изровил сведения за нея. Да, Лукас и аз изкарахме няколко незабравими месеца заедно. Ала той така и не ми каза дали е спал с Джули. Затова мога да ти отговоря само че не знам. Но Сам го вярваше, така че едва ли има значение.

За Ноа имаше значение, важна бе всяка подробност.

Както всеки уважаващ себе си гражданин на Лос Анджелис и Ноа отхвърляше доста работа по магистралата. Докато слаломираше между колите на път към дома си, той опита да се свърже по клетъчния телефон с Чарлс Брайтън Смит.

Известният адвокат, водил защитата на Сам Танър, бе седемдесет и осем годишен и все още упражняваше професията си, когато е в настроение, най-вече във връзка с петата си жена, този път разкошна двайсет и седем годишна дама, пребиваваща полулегално в страната, а

в момента се наслаждаваше на слънцето и вълните в своето островно убежище на Антилите.

Благодарение на упорството си Ноа успя да стигне до някакъв административен секретар, който го информира с рязък тон, че засега не могат да се свържат с господин Смит, но съобщението и молбата за интервю ще му бъдат предадени при първа възможност.

Ноа изтълкува това като „по някое време от утре до никога“ и се зае с набавянето на копия от съдебните протоколи.

Помисли си дали да не вземе отбивката към дома на родителите си, после реши да се отнесе професионално към баща си и по възможност да не намесва личните им отношения. По някакъв начин.

Каза си, че е време да седне пред машината и да поработи върху плана на книгата. Вече бе взел решение за композицията. Нямаше да започва с убийството, както бе възнамерявал преди, а с всичко онова, което бе довело до него.

Раздел за издигането на Сам Танър в Холивуд, паралелно с раздел за кариерата на Джули Макбрайд. Тяхната среща, която бе променила и двамата, бурната им любов, преминала, според всички материали от вестниците, в щастлив брак, от който се ражда горещо обичано дете.

После разпадането на брака, превръщането на любовта в лудост и на лудостта в насилие.

И раздел за детето. Момиченцето, станало свидетел на това насилие. Раздел за жената, в каквато бе се превърнало, и за живота ѝ с бремето на кошмара.

Убийството не приключваше със смъртта, размишляваше Ноа, когато пое по отбивката към дома си. Това бе едно от нещата, които бе научил от баща си. И главното, което се опитваше да покаже в книгите си.

Болеше го, че човекът, от когото се възхищава, когото уважава най-много, не разбира това.

Паркира и тръгна към входната врата, като подмяташе ключовете в дланта си. Дразнеше се, че не може да се отърси от потребността да получава одобрението на баща си. „Ако бях станал ченге — мислеше си той, свъсил вежди, — щеше да е направо чудесно. Щяхме да си седим на чаша бира и да си говорим за работата, за престъпленията и наказанията, и той щеше да се фука със сина си, детектива, когато се

събере с приятели на карти. Но аз пиша за престъпленията, вместо да ги разследвам, така че работата ми е нещо като леко смуцаваща тайна.“

— Преодолей го, Брейди! — промърмори на глас Ноа и понечи да пъхне ключа в ключалката.

Не беше необходимо. Нямаше нужда да е детектив от отдел „Убийства“, за да види, че вратата е отключена и не съвсем затворена. Мускулите на стомаха му се свиха на твърда, неприятна топка, когато я бутна предпазливо и я отвори.

Стоеше и гледаше потресен погрома в дома си.

Къщата имаше такъв вид, сякаш вътре се бяха вихрили цял отбор бесни демони, изтръгнали и раздрали всяко късче плат и разбили всичко стъклено.

Втурна се с ругатни вътре и изпита кратко облекчение само когато видя, че стереоуредбата му е още на мястото си.

Значи не беше грабеж. Чуваше бученето на кръвта в главата си, докато газеше през бъркотията. Навсякъде бяха пръснати листове, под краката му хрущяха стъкла и парчета керамика.

Намери спалнята си в още по-трагично състояние. Матракът бе изтърбушен, пълнежът му се изсипваше като вътрешности от коремна рана. Чекмеджетата бяха изсипани и удряни в стената, докато дървото стане на трески. Когато намери любимите си джинси, разпрани от кръста до орфаните подгъви, бученето се превърна в рев.

— Тя е луда! Напълно е откачила.

После гневът му премина в истински ужас.

— Не, не, не! — тихо изсъска той, когато изтича от спалнята в кабинета си. — Господи...

Баскетболната му купа беше забита точно в центъра на монитора. Клавиатурата, изтръгната от куплунга, бе покрита с пръст от декоративното лимоново дръвче, което вирееше така добре в ъгъла. Папките му бяха пръснати, накъсани, покрити с кал.

Преди да бъде унищожен, компютърът бе използван за отпечатването на послание върху единствения чист лист хартия, който бе залепен със скоч за основата на купата:

„НЯМА ДА СПРА, ДОКАТО ТИ НЕ СПРЕШ.“

Гневът го заля като вълна, като неудържима, зла, ревяща стихия. Още не възвърнал способността си да мисли, той започна да рови за телефона и изруга горчиво, когато намери слушалката разбита.

— Добре, Карин, искаш война и ще я имаш! Смахната кучка.

Хукна обратно към дневната за куфарчето, което бе захвърлил там, и затършува из него за клетъчния телефон.

Когато забеляза, че ръцете му треперят, излезе на вън, пое си дълбоко въздух, после седна и опря глава на ръцете си.

Повдигаше му се, виеше му се свят от яростта, която още пулсираше във вените му на бързи горещи талози. Ала под нея се спотайваше объркването и огорчението на жертвата. Когато ръцете му се успокоиха достатъчно, за да се справят с телефона, не се обади на Карин, а на баща си.

— Татко, имам неприятности тук. Можеш ли да наминеш?

След двайсет минути колата на Франк спря пред къщата, а Ноа още седеше на същото място. Не бе събрал сили да влезе отново вътре, но сега се изправи.

— Добре ли си? — Франк приближи забързано по алеята и хвана сина си за лакътя.

— Да, но... ами, сам погледни. — Ноа махна към вратата, после се реши да влезе вътре.

— Боже милостиви! Ноа? — Франк сложи ръка на рамото му, за да го подкрепи, но продължаваше да оглежда стаята и да си отбелязва някои детайли в хаоса. — Кога откри това?

— Преди около половин час, предполагам. Имах уговорена среща в Бърбанк, тъкмо се върнах. Нямаше ме цял ден, правех проучвания.

— Обади ли се в полицията?

— Не, още не.

— Длъжен си. Аз ще го направя. Аз ще го свърша. — Взе телефона на Ноа и съобщи за случилото се. — Електрониката още е тук — поде той, когато приключи разговора. — Държиш ли някакви пари вкъщи?

— Да, малко. — Ноа прекрачи през отломките и влезе в кабинета, като подритваше листовете настрана. Откри чекмеджето от бюрото си в ъгъла и петдесетдоларова банкнота под него. — Вероятно съм имал около двеста — каза той, като вдигна парите. — Ако питаш

мен, останалите са заровени някъде тук. Всичко е тук, татко. Само е потрошено.

— Да, мисля, че можем да изключим грабеж — Франк разгледа монитора и на свой ред изпита болка. Спомняше си как Ноа спечели купата, колко горди и развълнувани бяха и двамата. — Имаш ли бира?

— Имах, преди да потегля тази сутрин.

— Дай да видим какво е положението. И ще излезем да седнем отвън на терасата.

— Ще ми отнеме седмици, докато възстановя донякъде тези данни — каза Ноа и се изправи. — Някои изобщо няма да мога да възстановя. Мога да купя нов компютър, но не и онова, което беше в него.

— Знам. Съжалявам, Ноа. Хайде да излезем навън и да поседнем, докато дойдат униформените.

— Да, какво пък толкова. — Вече по-скоро разстроен, отколкото ядосан, Ноа намери две бири в хладилника, отвори ги и седна с баща си на задната тераса.

— Имаш ли някаква представа кой и защо го е сторил?

Ноа се изсмя, надигна бирата и отпи голяма глътка.

— Просто една темпераментна мацка, която познавам.

— Моля?

— Карин. — Ноа прокара ръка през косата си, после скочи и закричи напред-назад. — Малък клип от „Фатално привличане“. Не беше във възторг, когато престанах да се срещам с нея. Обаждаше се, оставяше смахнати съобщения. А когато се прибрах онзи ден, чакаше тук отвън, просълзена и разкаяна. След като номерът не мина, побесня. Надраска колата ми с ключовете си на излизане.

— Запазил ли си някое от съобщенията на телефонния секретар?

— Не. Стратегията ми беше да не ѝ обръщам внимание, за да се махне. — Той погледна вътре през вратата на терасата и очите му отново заблестяха войнствено. — Не свърши работа. Сега ще трябва да си плати.

— Знаеш ли каква кола кара?

— Разбира се.

— Ще разпитаме съседите дали някой не е виждал днес нея или колата ѝ наоколо. Ще дадеш адреса ѝ на ченгетата и ще ги оставиш те да идат и да говорят с нея.

— Моите намерения не включват никакви разговори.

— Най-доброто, което можеш да сториш, е да стоиш настрана. Знам, че си ядосан, Ноа — продължи Франк, когато синът му се обърна рязко. — И можем да повдигнем срещу нея обвинения за взлом, за унищожаване на чужда собственост, за злонамерени действия и какво ли още не, стига да докажем, че тя го е извършила.

— Ще доказваме, как ли пък не! Кой друг може да е? Още щом влязох, разбрах, че е била тя.

— Да знаеш и да докажеш, са две различни неща. Възможно е тя да си признае, ако бъде попритисната малко. Но засега ще оставиш полицаите да поемат оплакването и да си свършат работата, а ти ще стоиш настрана. Не говори с нея. — Лицето на Франк помръкна от тревога, когато войнствените пламъчета в очите на сина му се разгоряха още по-силно. — Прибягвала ли е някога до физическо насилие над теб?

— Господи, аз съм с трийсет килограма по-тежък от нея. — Ноа седна отново, после бързо вдигна поглед. — Изобщо не съм я докосвал в този смисъл. Последния път, когато беше тук, се нахвърли върху мен и аз я извлякох навън.

Франк успя да се усмихне.

— Определено умееш да ги подбиращ.

— Ще се опитам да бъда целомъдрен известно време. — Ноа въздъхна и взе отново бирата си. — Жените създават твърде много тревоги. Преди два-три часа ме сваляше телевизионна звезда, достатъчно възрастна, за да ми бъде майка, и за момент идеята не ми се виждаше толкова лоша.

Срещата ти в Бърбанк — рече Франк, главно за да отклони поне за малко мислите на Ноа от неприятности те тук.

— Да, Лидия Лоринг, изглежда дяволски добре. — Той повъртя бутилката бира между дланите си. — Интервюирам хората, които имат някаква връзка със Сам Танър и Джули Макбрайд. Ходих в „Сан Куентин“. Говорих два пъти с Танър.

Франк изду бузи.

— Какво очакваш да кажа?

— Нищо. — Разочарованието само увеличи тежестта в стомаха му. — Но се надявам да ми съдействаш, да поговориш с мен за случая, за разследването си. Не мога да напиша цялостно историята и да я

изложа обективно без твоята гледна точка. Сам Танър има мозъчен тумор. Остава му по-малко от година живот.

Франк наведе очи към бирата си.

— Някои неща се сбъдват — промърмори той. — Забавят се, но все пак се сбъдват.

— Не искаш ли да ти разкажа? — Ноа изчака, докато Франк вдигна отново глава. — Ти така и не забрави този случай, така и не се дистанцира от него, нито от хората, свързани с него. Танър е направил самопризнания, отказал се е от тях, после е мълчал двацет години. Само трима души знаят какво се е случило през онази нощ и само двама от тях са още живи. Единият умира.

— А другият беше на четири години, Ноа. За Бога.

— Да. И показанията ѝ са решили неговата съдба. Танър ще говори с мен. Ще убедя и Оливия Макбрайд да говори с мен. Но ти си този, който ги свързва. Ще ми разкажеш ли?

— Той още се стреми към славата. Дори преди края си продължава да се стреми към славата и ще изопачи всичко, което ти казва, за да си я получи. Семейство Макбрайд заслужава по-добро отношение.

— И аз мислех, че заслужавам да ме уважаваш. Но, както изглежда, невинаги получаваме онова, което заслужаваме. — Ноа се изправи. — Ченгетата пристигнаха.

— Ноа — Франк също стана и докосна ръката на сина си, — нека отложим разговора, докато се оправим с това тук. После ще се върнем отново към него.

— Чудесно.

— Ноа — Франк го хвана по-здраво и срещна гневния му поглед, — нека решаваме проблемите един по един. — Кимна към жилището. — Този тук е доста сериозен.

— Да. — Ноа устоя на злостния импулс да отблъсне ръката на баща си. — Всеки проблем с времето си.

Досадните задължения се точеха едно след друго. Това, че трябваше да разкаже на полицаите за случилото се, да отговоря на въпросите им и да ги гледа как се ровят из останките от вещите му, бе

само началото. Обади се на застрахователната компания, съобщи за загубите, отпрати насъбралите се любопитни съседи.

После се заключи вътре и взе да се чуди откъде да започне.

Изглеждаше най-практично да се заеме първо със спалнята, да види дали са му останали някакви дрехи, които могат да се използват, или трябва да ходи гол, докато си набави други. Прерови останките, намери достатъчно неща от всякакъв вид, за да напълни пералнята и вкупом ти напъха вътре.

Поръча си пица, извади още една бира и като посръбваше от нея, отиде да погледне дневната. Питаше се дали няма да е по-добре, ако просто наеме бригада, да дойдат с лопатите и да изринат всичко.

— Започни отначало, Брейди — промърмори си той. — Може да се почувстваш освободен.

Още обмисляше тази възможност, когато някой почука на вратата. Тъй като бе твърде рано за пицата, мина му през ума да не отваря. Но реши, че дори поредният любопитен съсед е за предпочитане пред перспективата да се пържи в собственото си безсилно възмущение.

— Ей, Ноа, никога ли не се обаждаш, когато ти оставят съобщение? Аз... Олеле, бивало си го е това парти. Защо не бях поканен?

Примирен, Ноа затвори вратата след най-стария си приятел. Майк Елмо присъстваше в живота му още от началното училище.

— Беше парти изненада.

— Обзалагам се. — Майк пъкна палци в джобовете на джинсите „Докърс“, които бе купил, защото рекламите го бяха убедили, че жените не устояват на мъж с джинси от тази марка, и премигна. Клепачите му бяха възпалени от контактните лещи, с които още не можеше да свикне. — Човече, това е ужасно.

— Искаш ли бира?

— Разбира се. Ошушкали ли са те?

— Само са ми съсипали къщата. — Ноа тръгна към кухнята по пътеката, която бе проправил, като бе изритал боклуците настрани. — Карин е малко ядосана, задето я заряхах.

— Леле, тя ли го е направила? Сериозно й хлопа дъската. — Майк поклати глава. Лешниковите му очи гледаха меко и тъжно. — Казвах ти.

Ноа изсумтя и му подаде бирата.

— Казваше ми, че за такава жена си мечтал цял живот и се мъчеше да изкопчиш всяка сексуална подробност.

— Значи жената на моите мечти е откачена. Какво ще правиш?

— Ще изпия тази бира, ще хапна пица и ще започна да разчиствам.

— Каква пица?

— С люти чушки и гъби.

— Тогава мога да ти помогна. — Майк плъсна солидния си задник на съдрана възглавница. — Е, как мислиш, сега, след като сте скъсали, Карин би ли се любила с мен?

— Господи, Майк. — За пръв път през последните часове Ноа се разсмя от сърце. — Разбира се, дори ще ѝ кажа някоя добра дума за теб.

— Страхотно! Сексът след преживяно разочарование е много бурен. — Той протегна късите си крака и кръстоса глезени. — О, да, много пъти ме е огрявало. Когато типове като теб чупят някоя мадама, тя е точно по моя вкус.

— Много ти благодаря за подкрепата и съчувствието в този труден момент.

— Можеш да разчиташ на мен. — Грозноватото му лице разцъфна в изненадващо мила кучешка усмивка. — Ей, това са само вещи, и при това не особено хубави. Ще идеш пак в „Икеа“, или ще се обадиш на „Пиър“ или на друга фирма и ще се отървеш от всичко. Ще ти отнеме само няколко часа.

Тъй като мислеше да постъпи точно така с повечето си мебели, Ноа се намръщи.

— Счупила ми е баскетболната купа.

Майк изпъна гръб, пребледня и на лицето му се изписа ужас.

— Нали не говориш за онази от шампионата през осемдесет и шеста?

— Точно за нея. — И тъй като най-сетне успя да извади приятеля си от равновесие, което бе като мехлем за душата му, Ноа присви очи. — Счупила я е, като я е забила в монитора на компютъра ми.

— Тази побъркана злобна кучка ти е счупила компютъра? Боже Господи! — Майк стана и се запрепъва през отломките към кабинета на Ноа.

Компютрите бяха първата любов на Майк. Жените идваха и си отиваха — при него обикновено се случваше второто, — но добрият компютър бе винаги на разположение. Той направо изпищя, като видя щетите, после се хвърли към някога лъскавата купа.

— Господи, ликвидирала я е. Осакатила я е. Заклала я е. Какво трябва да има в главата ти, за да направиш подобно нещо? — Отново се обърна към Ноа, разширените му и блестящи очи примигваха, тъй като контактните лещи раздвояваха зрението му. — Тази жена трябва да бъде застреляна като куче.

— Обадих се в полицията.

— Не, за нея е нужен отмъстител като Дарк Ман, безмилостен тип като Терминатора.

— Следващия път ще се обадя на тях. Мислиш ли, че можеш да спасиш нещо от хард диска? Съсипала е всичките ми скапани дискети.

— Тя е самият Антихрист, Ноа. — Майк поклати тъжно глава. — Ще видя какво мога да направя, но не храни надежда. Пицата пристигна — каза той, когато на вратата се почука. — Остави ме да заредя, после ще направя, каквото мога. И знаеш ли какво? Вече дори нямам желание да се любя с нея.

ГЛАВА 15

На Ноа му трябваше цяла седмица, за да приведе в ред къщата си. Сортирането, почистването, изхвърлянето си бяха чиста досада, но ангажираха вниманието му и не му позволяваха да се чувства безпомощен.

Първата му грижа бе да си набави нов компютър и, непрекъснато подтикван от Майк, той си купи машина, която хвърли приятеля му във възторг и завист.

Не би купил всичките тъпи софтуерни игри, ако Майк не му ги пробутваше непрекъснато. И положително нямаше да седи до среднощ и да играе видео футбол, ако първо на първо не го бе купил.

Ала си казваше, че работата не е в игрите. Имал бе нужда да се разсее.

Обзаведе дневната с камион мебели, които поръча направо по каталога на склада, като посочваше страницата и казваше на продавача: „Дайте ми това.“

Продавачът бе във възторг, а Ноа си спести главоболията.

След две седмици вече можеше да мине през дома си, без да ругае. Правеше и сериозни опити да подреди кабинета си и да възстанови изгубените данни.

Взе колата си от ремонт, имаше нов матрак и не особено сериозното обещание на Смит, получено чрез секретаря, за среща идния месец, след като адвокатът се върне в Калифорния.

Успя да издири Лукас Манинг.

Манинг не бе така весел и отзивчив, както Лидия Лоринг, но се съгласи да поговорят за Джули. Ноа се срещна с него в офиса му в Сенчъри Сити. Винаги го бе изненадвало и леко разочаровало, че актьорите имат големи и луксозни административни офиси.

Този тук спокойно можеше да мине за управления на голяма фирма, мислеше си той, докато преодоляваше различните нива на охраната.

Манинг го поздрави с професионална усмивка и го измери с буреносно сивите си очи. Годините бяха придали на някога лъскавата

му като златна монета коса блясъка на полиран калай, а на лицето му — интеллигентното излъчване на учен. Според анкетите, жените продължаваха да го нареждат между най-привлекателните актьори в киното.

— Благодаря ви, че отделихте време да поговорите с мен.

— Може би не трябваше. — Манинг го покани с жест да седне. — Но Лидия се застъпи за вас.

— Тя е страхотна жена.

— Да, имате право. Такава беше и Джули, господин Брейди, и дори след всичките тези години не ми е лесно да говоря за случилото се с нея.

Значи щяха да минат без общи приказки. Ноа последва примера на Манинг, извади касетофона и бележника.

— Работили сте заедно.

— Едно от най-щастливите преживявания в живота ми. Тя беше блестящ талант, възхитителна жена и добра приятелка.

— Има хора, които са вярвали, и все още вярват, че вие и Джули Макбрайд сте били повече от приятели.

— Можехме да бъдем. — Манинг се облегна назад, сложи ръце на красиво резбованите странични облегалки на стола. — Ако тя не беше така влюбена в съпруга си, сигурно щяхме да бъдем. Привличахме се взаимно. Отчасти заради интимността на ролите, които изпълнявахме, и отчасти просто защото бяхме сродни души.

— Сам Танър е бил убеден, че сте се възползвали от това сродство.

— Сам Танър не ценеше онова, което имаше. — В обиграния глас на Манинг прозвучаха сурови нотки и Ноа се запита дали изпълнението е искрено или само изкусно. — Той я направи нещастна. Беше ревнив, тираничен, агресивен. Ако питате мен, неговата агресивност не се дължеше на пристрастяването към дрогата и алкохола, те просто му пречеха да я прикрива.

Този човек още таеше злоба към Танър, не по-малко яростна от тази на Танър към него.

— Тя доверяваше ли ви се?

— Донякъде. — Той повдигна пръстите на едната си ръка от облегалката, после ги стовари обратно, като пианист, който удря клавишите. — Тя не беше от хората, които хленчат. Признавам,

увещавах я да говори с мен. Бяхме се сближили по време на снимките, останахме приятели и след това. Знаех, че е разстроена. В началото се опитваше да го оправдава, после престана. Накрая ми каза, под секрет, че е подала молба за развод, за да го изтръгне от този порок, да го накара да се лекува.

— Говорили ли сте някога с Танър за това?

Устните на Манинг се извиха в усмивка. Кисела и заучена.

— Той бе известен с избухливия си нрав, със скандалите, които вдигаше. Моята кариера тъкмо бе тръгнала нагоре и възнамерявах да остана задълго в бранша. Избягвах го. Не съм от школата на онези, които смятат, че всякаква популярност е добра популярност, и не исках да видя на първите страници едри заглавия, разтръбяващи със злорадство, че Танър и Манинг са се скарали за Макбрайд.

— Вместо това вестниците са разтръбили, че Манинг и Макбрайд са любовници.

— Нищо не можех да направя. Една от причините да се съглася на това интервю бе желанието да опровергая клеветата, че съм имал връзка с Джули.

— Тогава трябва да ви попитам защо не сте го сторили досега? Отказвате да говорите за нея в интервютата си след нейната смърт.

— Опровергах го. — Манинг леко наклони глава настрана, прибра брадичка. Позата му бе войнствена, очите с цвят на буреносен облак бяха едва-едва присвити. — В съда — продължи той. — Под клетва. Но медиите и тълпата така и не повярваха. За някои хора идеята за скандал, за непозволен секс, е не по-малко хипнотизираща от убийството. Не исках да насърчавам това, да принизявам Джули по този начин.

„Може би — мислеше си Ноа. — А може би ореолът на загадъчност е дал нов тласък на стремителната ти кариера.“

— А сега?

— Сега ще напишете книгата. Според слуховете, плъзнали в този град, тя ще даде най-точна представа за убийството на Джули Макбрайд. — Той се усмихна леко. — Сигурен съм, че знаете това.

— В този град се разпространяват какви ли не слухове — спокойно отвърна Ноа. — Оставям агента си да се тревожи за тях. Аз само си гледам работата.

— Лидия каза, че сте умен. Ще напишете книгата — повтори той. — Аз съм част от историята. Затова ще отговоря на въпросите, на които отказвах да отговарям през последните двайсет години. Джули и аз никога не сме били любовници. Танър и аз никога не сме се карали за нея. Всъщност щях да съм много доволен, ако тези две погрешни схващания отговаряха на истината. Онази сутрин, когато научих какво се е случило с нея, остава най-кошмарната в живота ми.

— Как разбрахте?

— Дейвид Мелбърн ми се обади. Семейството на Джули искаше да блокира колкото е възможно повече средства за информация, а той знаеше, че щом надушат за станалото, репортерите ще започнат да ме преследват за коментари, интервюта и изявления. И разбира се, беше прав — промърмори Манинг. — Беше рано. Телефонът ме събуди. Частният ми телефон. Джули имаше номера му.

Затвори очи и лицето му потръпна от болка.

— Каза: „Лукас, имам ужасна, ужасна новина.“ Спомням си ясно пресекващия му глас, мъката в него. „Джули е мъртва. О, Господи, Господи, Джули е мъртва! Сам я уби.“

Когато отново погледна Ноа, в очите му имаше мъка.

— Не повярвах. Не можех. Беше като лош сън или по-ужасно, по-ужасно, като някаква сцена, която са ме заставили да играя отново и отново. Виждах се бях с нея едва предишния ден. Беше красива и жива, развълнувана от сценария, който току-що бе прочела. А после Дейвид ми каза, че е мъртва.

— Бяхте ли влюбен в нея, господин Манинг?

— Абсолютно.

Манинг му отдели цели два часа. Ноа отнесе в куфарчето си километри лента, купища бележки. Допускаше, че част от интервюто е пресметнато, репетирано. Последователност, интонация, паузи, въздействие. Но в него имаше истина.

А с истината работата му потръгваше.

Реши да го отпразнува, като се срещне с Майк на едно-две питиета в крайбрежен бар, наречен „Румърс“^[1].

— Тази ми е хвърлила око — промърмори над пилзенката си бира Майк и завъртя сълзящите си очи наляво.

— Кое око?

— Хвърлила ми е око, нали разбираш. Русата с късата поличка.

Ноа се зае с мексиканските питки, които бе поръчал. Енергията от добрата работа през деня клокочеше под повърхността на кожата му и се акумулираше в спокойствие.

— Тук има към сто трийсет и три блондинки с къси полички. И всички имат очи.

— Онази там, две маси наляво. Не гледай.

Въпреки че не бе имал подобно намерение, Ноа повдигна рамене и каза:

— Добре. След ден-два отивам пак в Сан Франциско.

— Защо?

— Работа. Книгата ми. Спомняш ли си?

— А, да, да. Казвам ти, тази определено ме гледа. Току-що отметна косата си. Отмятането на косата е втората фаза.

— Върви и направи нещо тогава.

— Изчаквам удобен момент, преценявам си шансовете. Впрочем, как изглежда „Сан Куентин“ отвътре? — Майк размърда вежди срещу блондинката, за да провери как ще реагира тя.

— Потискащо. Минаваш през вратата и тя се затваря след теб. Косата ти се изправя, когато чуеш онова щракване.

— Той още ли изглежда като филмова звезда? Нищо не си ми казвал.

— Не, прилича на човек, който е прекарал двайсет години в затвора. Ще ядеш ли изобщо това?

— След като говоря с блондинката. Не искам мексикански питки. Така, това бяха пълни пет секунди зрителен контакт. Влизам в играта.

— Залагам на теб, приятел. — После, когато Майк тръгна наперено, Ноа промърмори под нос. — Ще го изяде жив.

Забавляваше се, като гледаше какво става наоколо. Дансингът беше претъпкан, тела, притиснати в тела, които се блъскат и кълчат в такт с музиката под дъжд от разноцветни светлини.

Това му напомни за вечерта, когато заведе Оливия на танци. Как бе престанал да чува музиката и каквото и да било друго, освен пулсирането на собствената си кръв, когато устните му докоснаха нейните.

— Забрави за това, приятел — промърмори той намръщено и взе бирата си. — Ти го провали.

Винаги му бяха доставяли удоволствие редките вечери в някой клуб, гърмящата музика и врявата, пресата от тела и движение. Сега седеше сам, докато най-старият му приятел обработваше блондинката, и съжаляваше, че не си е останал вкъщи.

Бутна настрана мексиканските питки, надигна пак бирата и зърна Карин, която идваше към масата му.

— Точно пък тук ли, от всички кръчми в града! — промърмори той и отпи още по-голяма глътка.

— Мислех, че си станал отшелник. — Беше се издокарала с кожена рокля в цвят електрик, която прилепваше като татуировка за тялото ѝ и едва покриваше дупето. Косата ѝ бе на хиляди разрошени предизвикателно къдрички, а устните ѝ — ярко начервени и влажни.

На Ноа му мина през ума, че точно този поглед го бе накарал да мисли с долната половина на тялото си, когато я видя за пръв път. Не каза нищо, отново надигна чашата и се постара според силите си да гледа през нея, сякаш е прозрачна.

— Насъскал си ченгетата срещу мен. — Карин се наведе, опря длани на масата и изпречи внушителния си бюст право пред очите му. — Не ти липсва нахалство, Ноа, да накараш баща си да свика своите гестаповци, за да ми създават неприятности.

Той вдигна очи към нея, после плъзна поглед над рамото ѝ, където се бе появил един от нейните приятели, който настойчиво я дърпаше за ръката.

Ноа изви устни в злобна студена усмивка и извиси глас, за да надвика гърмящата музика.

— Защо не направите услуга на всички ни и не я махнете оттук?

— На теб говоря. — Тя заби в гърдите му нокът, боядисан в същия крещящ цвят като роклята. — Ще ми обръщаш внимание, когато ти говоря, копеле такова!

Самоконтролът му надделя, макар че вече си представяше как я стиска за гърлото, докато очите ѝ изскочат.

— Махай се.

Тя го мушна отново, този път достатъчно силно, за да пробие кожата му. После изписка от изненада, когато Ноа я сграбчи за китката.

— Стой настрана от мен. Да не мислиш, че ще разпердушиниш къщата ми, ще изпотрошиш вещите ми, а аз няма да предприема нищо? Върви по дяволите и да не съм те видял повече!

— Или какво? — Тя отметна косата си и за свое неудоволствие Ноа видя в очите ѝ не страх, а възбуда, примесена с желание. — Пак ще повикаш на помощ татенцето ли? — Сега и тя заговори високо, почти закрещя. Гласът ѝ се открои дори сред невъобразимия шум и хората започнаха да обръщат глави. — Изобщо не съм докосвала скъпоценните ти вещи. Не бих се унизила да се връщам в онази къща, след като ти се отнесе така с мен, и не можеш да докажеш обратното. Ако бях идвала там, щях направо да я запала. И щях да се уверя, че си вътре, преди да драсна клечката.

— Ти не си добре. — Ноа отблъсна ръката ѝ. — И си достойна за съжаление. — Тъкмо буташе стола назад, за да стане, когато тя го зашлеви. Пръстенът ѝ поряза ъгълчето на устата му и той усети вкус на кръв. Очите му станаха тъмни и безизразни. Изправи се. — Прекрачиш ли още веднъж границата, Карин, ще те смачкам.

— Проблем ли имаме тук?

Ноа само погледна човека от охраната. Раменете му бяха широки като каньон и в острата му усмивка нямаше капчица хумор. Преди да успее да каже нещо, Карин се метна на масивните като скала гърди на горилата и запремигва, докато очите ѝ не се насълзиха.

— Той не иска да ме остави на мира. Посегна ми!

— О, за Бога.

— Това е мръсна лъжа — намеси се Майк, който бе дотичал и застанал до Ноа. Тя се нахвърли върху него. Тя е луда, направи погром в къщата му миналата седмица.

— Не знам за какво говорят те. — Сълзите се стичаха грациозно по бузите на Карин, тя отново наклони глава към горилата. — Той ми причини болка.

— Аз видях какво стана. — Към тях приближи брюнетка с развеселени очи и лек южняшки акцент. — Седях ей там, съвсем наблизо. — Тя посочи зад гърба си, като продължаваше да говори тихо. — Този човек си пиеше бирата на своята маса и не досаждаше на никого. Тя дойде при него, завря се в лицето му, започна да го мушка и да крещи обиди. После го удари.

Карин се разпищя от ярост. Замахна към brunетката, но ударът ѝ попадна на километри от целта, тъй като горилата я сграбчи през кръста. Оттеглянето ѝ от сцената, с крясъци и ритници, предизвика голяма сензация.

— Благодаря. — Ноа докосна устна с опакото на ръката си.

Усмивката на brunетката бе лека и дружелюбна.

— Ще ти взема нова бира. Седни, отпусни се. — Майк се засуети около него като квачка. — Леле, тази жена е превъртяла, и то сериозно. Ще ти донеса бирата и малко лед.

— Приятелят ти е много сладък. — Тя подаде ръка на Ноа. — Казвам се Дори.

— Ноа.

— Да, вече разбрах това от Майк. Той харесва приятелката ми, дори махна с ръка към масата, където седеше блондинката, издокарано, наивно на вид момиче. — Тя също го харесва. Защо не се присъединиш към нас?

Дори имаше мек като сметана глас и също такава кожа, интелигентен поглед и съчувстваща усмивка. А той бе прекалено уморен, за да започва играта.

— Благодаря, но ще си тръгвам. Ще се прибера и ще си топна главата във вода. Мисля да вляза в манастир.

Тя се засмя и тъй като, съдейки по вида му, това щеше да му дойде добре, го целуна леко по бузата.

— Не предприемай нищо прибързано. След десет-двайсет години ще си спомняш с усмивка за този малък инцидент.

— Да, май си права. Благодаря още веднъж и кажи на Майк, че ще му се обадя по-късно.

— Разбира се. — С леко чувство на съжаление тя го проследи с поглед чак до вратата.

Беше се загубил в гората, в прекрасната гъста гора, сред бледата светлина със зелени отблясъци. Цареше тишина, такава тишина, че можеше да се закълне, че чува как въздухът е като дихание. Не успяваше да намери пътя през лъскавия килим от мъх, през плетеницата от влажните пълзящи растения, отатък величествените колони на дърветата, които се издигаха като древно укрепление.

Търсеше нещо... някого. Трябваше да побърза, но в която и посока да поемеше, оставаше затворен тук, в натежалия от очакване зелен мрак. Чуваше тихия ромон на някаква река, диханието на въздуха и бученето в главата си, предизвикано от трескавото пулсиране на собствената му кръв.

После изпод всичко това прозвуча като шепот името му. „Ноа... Ноа...“

— Ноа?

Той подскочи и седна в леглото, вдигнал юмруци, с още втрещени и невиждащи след съня си. Сърцето му препускаше бясно в гърдите.

— А някога се будеше с усмивка.

— Какво? Какво? — Той запремигва, за да проясни зрението си. Въздействието на съня постепенно губеше остротата си и избледняваше. — Мамо? — Втренчи се в нея, после отново се тръшна и зарови лице във възглавницата. — Да бе! Защо следващия път не вземеш направо да ме фраснеш с някой гаечен ключ по главата?

— Да кажем, че не очаквах да те заваря още в леглото в единайсет часа сутринта. — Тя седна до него и разклати кутията от пекарната, която беше донесла. — Купих пасти.

Пулсът му почти се бе укротил, така че отвори едното си око. То бе изпълнено с подозрителност.

— Нали не си взела пак от онези боклуци с рожковите?

Тя въздъхна тежко.

— Толкова усилия, а полза никаква. Стомахът ти още е като на баща ти. Не, не са с рожкови. Донесла съм на единствения си син отровни мазнини и бяла захар.

Подозрителността не го напускаше, но към нея се прибави интерес.

— Какво трябва да направя в замяна?

Силя се наведе и го целуна по темето.

— Скачай от леглото.

— Само това ли?

— Скачай от леглото — повтори тя. — Ще отида да направя кафе.

Мисълта за кафе и храна го очарова дотолкова, че вече бе станал и бе започнал да навлича джинсите, преди да му мине през ума колко е

странно, че майка му го посещава с пасти в неделя сутринта.

Тръгна, завъртя очи и се върна за фланелката. Тя в никакъв случай нямаше да му позволи да седне на масата гол до кръста. И тъй като така и така се бе върнал, изми зъбите си и си плисна малко вода на лицето.

Когато излезе от банята, във въздуха тъкмо започваше да се разнася миризма на кафе.

— Знаеш ли, ти си младеж с вкус — поде Силия. — Учудва ме, че не влагаш малко повече време, малко повече старание в обзавеждането на дома си.

— Аз просто живея тук. — Ноа се намести на един от столовете до плота. — И тези неща са подходящи за къщата.

— Да, така е. — Тя се обърна и хвърли поглед към непретенциозните семпли мебели и тъмносините възглавници. — Само че тук не се чувства особено присъствието на Ноа.

— Загубих много от вещите си. — Той повдигна рамо. — Ще си ги набавя отново оттук-оттам, след време.

— Хмм. — Силия не каза нищо повече, обърна се и започна да вади чинии и чаши, докато поукроти малко яда си. Винаги, когато си спомнеше за онова, което му бяха причинили, изгаряше от желание да отиде в жилището на Карин и да сравни всичко със земята.

— Е, какво е намислил сега татко?

— Баскетболен мач, какво друго. — Тя сипа кафето и подреди пастите на чиния. Ноа грабна една още щом тя се обърна да отвори хладилника. — Знаеш ли, ще е много по-здравословно, ако използваш сокоизстисквачката, вместо да купуваш тези преработени боклуци.

Отговорът му почти потъна в баварския крем и майка му само поклати глава, докато му наливаше портокалов сок в стъклена чаша.

Облегната на плота, тя го наблюдаваше как се храни. Очите му бяха подпухнали, косата разчорлена, а фланелката скъсана на рамото. Заля я вълна от любов, топла и благодатна.

Ноа се усмихна леко, облиза крема и шоколада от палеца си. Намираще майка си дяволски хубава с блестящата ѝ като излъскана мед коса и тези нейни всевиждащи сини очи.

— Да?

— Тъкмо си мислех колко си хубав.

Усмивката му стана по-широка и той се пресегна за нова паста.

— И аз си мислех същото за теб. По външност съм се метнал на майка си. Тя е красавица. И сега има нещо наум.

— Да, има. — Без да бърза, Силия заобиколи плота и седна. Подпря крака на стола помежду им, взе кафето си и отпи. — Нали знаеш, че по принцип се старая да не ти се бъркам в живота, Ноа?

Усмивката му се стопи.

— А... да. Винаги съм ти бил благодарен за това.

— Добре. Защото, при установените отношения помежду ни, очаквам да изслушаш онова, което имам да кажа.

— Уф!

Тя остави това да мине покрай ушите ѝ и отметна косата си, която все още носеше достатъчно дълга, за да я сплита на дебела плитка.

— Майк ми се обади тази сутрин. Каза ми какво се е случило снощи.

— Най-голямата уста на Запада — промърмори Ноа.

— Беше разтревожен за теб.

— Няма от какво да се тревожи. И не биваше да те безпокои.

— Както не биваше да ме безпокои, когато беше дванайсетгодишен и онзи пъпчив побойник бе решил, че от теб става чудесна боксова круша, с която да тренира всеки ден след училище? — Тя изви едната си вежда. — Той беше три години по-голям и два пъти по-едър, но ти каза ли ми изобщо, че те пердаши?

Ноа вдигна чашата с кафето и се опита да се намръщи, но устните му се извиха в усмивка.

— Дик Мерц. Ти отиде у тях и застана лице в лице с онзи неандерталец баща му. Каза му да изпрати своя малък нацист навън, за да изкараш с него няколко рунда.

— Има моменти — призна Силия, — когато е трудно да останеш пацифист.

— Това бе горд епизод от живота ми — каза Ноа, после отново стана сериозен. — Вече не съм на дванайсет, мамо, мога сам да се справям с нахалниците.

— И тази Карин не е гаменче от детската площадка, Ноа. Тя доказва, че е опасна. Снощи те е заплашила. За Бога, казала е, че ще подпали къщата заедно с теб.

„Майк, идиот такъв!“

— Това са само приказки, мамо.

— Дали? Сигурен ли си? — Ноа отвори уста да отговори, но тя го погледна така, че пак я затвори. — Искам да си издействаш нареждане за ограничаване на достъпа ѝ.

— Мамо...

— На този етап то може да бъде издадено на практика от всеки полицаи и нищо чудно да я спласи достатъчно, за да престане и да се махне.

— Няма да вадя никакво нареждане.

— Защо? — Страхът, който изпитваше, пролича в тази единствена дума. — Защото е срамно за един мъж?

Той наведе глава.

— Нещо такова.

— О! — Обезсърчена, тя тръсна кафето на плота и бутна назад стола си. — Това е невероятно глупаво и късогледо. Пенисът ти какво е, щит ли?

— Горедолу толкова надежден щит, колкото ще е и някаква хартийка — изтъкна той, докато майка му крачеше гневно из стаята. — Тя ще загуби интерес побързо, ако стоя настрана известно време. Ще си намери друг нещастник. Всъщност през следващите няколко месеца ще пътувам доста. След ден-два заминавам за Сан Франциско.

— Е, надявам се да не завариш куп пепел, когато се върнеш — сопна се Силия и изпуфтя. — Такава ярост съм насъбрала, а няма къде да я излея.

Той се усмихна и разтвори ръце.

— Излей я тук, мамо.

Тя отново въздъхна тежко, отиде и го прегърна.

— Искане ми се да я ударя, само веднъж. Само един хубав плесник.

Той прихна и я стисна в прегръдката си.

— Ако някога ти се удаде такава възможност, аз ще ти платя гаранцията. А сега престани да се безпокоиш за мен.

— Това е мой дълг. Аз вземам всичко много насериозно. — Силия се изтръгна от прегръдката му и вдигна поглед към лицето му. Въпреки мъжките черти и наболата четина той си оставаше нейното малко момче.

— Сега мисля да минем на втората точка. Знам, че ти и баща ти стъпвате на пръсти, когато сте заедно.

— Остави това, мамо.

— Не и когато засяга двамата най-важни хора в живота ми. На вечерята за рождения ми ден вие двамата се държахте като любезни непознати.

— По-приятно ли щеше да ти е, ако се бяхме скарали?

— Може би. Май имам скрити агресивни наклонности. — Тя се подсмихна, приглади с ръка косата му, като си мислеше колко е жалко, че не може с един замах да изтрие и грижите му. — Мразя да ви гледам така нещастни и затворени в себе си.

— В случая става въпрос за моята работа — рече той. — И аз я вземам много насериозно.

— Знам.

— Той не знае.

— Не е вярно, Ноа. — Челото ѝ се набразди. Беше доловила мъкмата под гнева му. — Просто не разбира напълно какво правиш и защо го правиш. И точно към този случай имаше — и все още има — твърде лично отношение.

— Аз също имам лично отношение към този случай. Не знам защо — добави той, когато Силия се взря настойчиво в него. — Просто го имам. Винаги съм го имал. Трябва да се заема с него.

— Знам и мисля, че си прав.

Бремето на напрежението и възмущението падна от плещите му.

Благодаря ти.

— Искам само да се опиташ да разбереш чувствата на баща си и всъщност съм убедена, че ще започнеш да ги разбираш, когато вникнеш по-дълбоко в хората и събитията. Ноа, него го болеше за това момиченце. И ако питаш мен, изобщо не е престанало да го боли. Имал е и други случаи, други ужасни престъпления, но това дете остана в душата му.

„В моята също“, помисли си Ноа, но не го каза. Не бе искал да си го мисли.

— Ще отида до Вашингтон да видя дали тя е още там.

Силия се поколеба. Измъчваше се, че трябва да избира към кого от двамата да бъде лоялна.

— Там е. Тя и баща ти още поддържат връзка.

— Така ли? — Ноа се замисли и стана да си налее още кафе. — Е, тогава би трябвало да стане по-лесно.

— Не съм сигурна, че изобщо може да стане по-лесно.

След час, когато бе сам и леко му се повдигаше от четирите пасти, които беше изял, Ноа си каза, че денят е не по-малко подходящ за пътуване от всеки друг. Отиде в спалнята и докато хвърляше в сака малкото си останали дрехи, реши този път да потегли за Сан Франциско с колата. Така щеше да има време да размисли и по пътя да си уреди няколко дни престой в „Ривърс Енд“.

Време да се подготви за новата среща с Оливия.

---

[1] Humours (англ.) — слухове. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

Нервите на Сам играеха като раздразнени змии. За да ги усмири, той рецитираше наум стихове: Сандбърг, Йейтс, Фрост. Усвоил бе този трик в началната фаза на неприятностите, когато бе страдал ужасно, и го бе усъвършенствал в затвора, където животът се състоеше предимно от чакане, нерви и отчаяние.

По едно време бе опитал да се успокои, да се овладее, като повтаря наум реплики. Откъси и сцени от филмите, където се бе превъплътявал изцяло в своя герой, превръщал се бе в друг човек. Но това му докарваше сериозни пристъпи на депресия през първите години тук. Репликите свършваха, а той си оставаше Сам Танър, оставаше си в „Сан Куентин“ и нямаше надежда следващият ден да му донесе промяна.

Но поезията му действаше добре, помагаше му да приспи болката и негодуванието.

Когато се яви за пръв път пред комисията за отпуски и помилвания, наистина вярваше, че ще го пуснат да излезе. Те, сливащото се в едно множество от лица в правосъдната система, щяха да го погледнат и да видят човек, който е заплатил с най-ценните години от живота си.

Боеше се, от мишниците му се лееше пот и мускулите на стомаха му бяха сплетени като въжета. Но под страха се спотайваше простата и упорита надежда, че за него адът е свършил и животът му може да започне отново.

После видя Джейми, видя Франк Брейди и разбра, че са дошли да се погрижат вратите на ада да останат навеки затворени за него.

Тя заговори за Джули, за красотата и таланта и, за нейната преданост към семейството. И как съпругът ѝ е унищожил всичко това от ревност и злоба. Как е заплашвал живота на собственото си дете.

Докато се обръщаше към комисията, тя плачеше, Сам си спомняше как по лицето ѝ кротко се стичаха сълзи.

Когато свърши, на него му се искаше да скочи и да изкрещи: „Браво! Изгряващ талант! Блестящо изпълнение!“

Но започна да рецитира наум поезия и остана спокоен, е безизразна физиономия и отпуснати на бедрата ръце.

После дойде ред на Франк, всеотдайния полицай, така загрижен справедливостта да възтържествува, който описа с безмилостен и официален полицейски език сцената на престъплението и състоянието на трупа. В гласа му се прокрадна вълнение само когато заговори за Оливия, за това, как я е намерил, от което свидетелството му стана още по-въздействащо.

Тогава Оливия беше на деветнайсет години. Сам се бе опитвал да си я представи като млада жена: висока и стройна, очите на Джули, винаги готова да се усмихне. Но я бе виждал само като малко дете с руса като глухарче главица, което все иска да му разказват приказки, преди да заспи.

Когато Франк го погледна, когато очите им се срещнаха и останаха непоколебимо вперени в неговите, той разбра, че няма да му бъде даден отпуск. Разбра, че същата тази сцена ще се повтаря като сцена от филм година след година.

Яростта, която изпита, напираше да изригне от устата му. Но откри в главата си Робърт Фрост и се вкопчи в стиховете му като в оръжие.

*„... но обещания съм дал, ще ги съдържа
и дълъг път ще мина, преди навеки да заспя.“*

През последните пет години той бе формулирал и прецизирал своите обещания. И синът на човека, погребал надеждата му, сега щеше да му помогне да ги изпълни.

Би било израз на висша справедливост.

Минало бе повече от месец от първото посещение на Ноа и Сам бе започнал да се безпокои, че той няма да се весне повече, че семената, които бе посял така грижливо, въпреки всичко не са покълнали. Че плановете, надеждите и обещанията, които досега го крепяха жив и с ума си, ще рухнат и ще му остане само остро и горчиво съзнание за провал.

Но ето че той се бе върнал и в момента го водеха към жалката стаичка. „Интериорна сцена, ден — помисли си Сам, когато чу как

ключалките се отварят. — Камера.“

Ноа отиде до масата, остави куфарчето си и от него лъхна на наскоро взет душ, на хотелски сапун. Беше с джинси, мека памучна риза и високи черни маратонки. В ъгълчето на устата му личеше заздравяваща раничка.

Сам се питаше дали си дава сметка колко е млад, колко завидно млад, здрав и свободен е.

Ноа извади магнетофона, бележника и молива от куфарчето. И когато вратата зад гърба му се затвори и ключалката щракна, хвърли пред Сам пакет „Марлборо“ и картонен кибрит.

— Не знам какви пушиш.

Сам потупа с пръст пакета и се усмихна иронично.

— Все едно какви, само да са цигари. Всичките те убиват, но кой ли живее вечно?

— Повечето от нас не знаят кога и как ще свърши животът им. Как се чувстваш като човек, който знае?

Сам продължаваше да потупва пакета цигари.

— В известен смисъл това е предимство или щеше да е, ако бях навън. Тук вътре всички дни така или иначе си приличат.

— Съжаляваш ли?

— Че съм в затвора или че умирам?

— И за едното, и за другото.

Сам се засмя и отвори пакета.

— Никой от двамата ни няма достатъчно време за целия списък, Брейди.

— Просто се спри на най-важното.

— Съжалявам, че няма да имам твоите възможности за избор, когато този час изтече. Съжалявам, че не мога да кажа: „Знаеш ли, мисля, че тази вечер ще се спра на пържола, средно изпечена, с чаша хубаво вино, а след това ще изпия едно силно черно кафе.“ Пил ли си някога затворническо кафе?

— Да. — Твърде незначително бе, за да предизвика съчувствие. — По-лошо е от полицейското. За какво друго съжаляваш?

— Съжалявам, че когато най-сетне получа възможност отново да направя този избор, да имам тази пържола, няма да разполагам с достатъчно време да ѝ се наслаждавам.

— Изглежда твърде просто.

— Не, някои хора имат избор, а други нямат. За тези, които нямат, никога не е просто. Ти какъв избор направи? — Той изтръска цигара от пакета и я опря в касетофона. — По този въпрос. Колко далеч си готов да стигнеш?

— До края.

Сам наведе поглед към цигарата, за да скрие очите си и всичко, което те биха издали. Отвори картонения кибрит, откъсна клечка и я запали. После затвори очи и пое дълбоко първата доза дим от тютюн „Виржиния“.

— Имам нужда от пари. — Ноа само повдигна вежда и Сам дръпна още веднъж от цигарата. — Излизам, щом изтекат двайсетте ми години, адвокатът ми се погрижи за това. Ще живея на свобода може би половин година. Искам да живея прилично, с известно достойнство, а онова, което ми е останало, няма да стигне дори за въпросната пържола.

Отново дръпна, за да се успокои, а Ноа търпеливо изчака.

— Всичко, което имах, отиде за разносните по защитата, а не бих казал, че със затворническата надница може да се живее. Ще ти платят за книгата. Ще получиш аванс и с току-що излезлия ти втори бестселър сумата няма да е малка.

— Колко?

Змиите под кожата му отново се разшаваха. Не можеше да изпълни обещанията си без финансова подкрепа.

— Двайсет хиляди, по една хилядарка за всяка година в затвора. Ще ми стигнат за прилична стая, дрехи, храна. Няма да се наредя между първите богаташи, но поне няма да остана на улицата.

Искането не беше необичайно и сумата се стори разумна на Ноа.

— Ще поръчам на агента си да състави договор. Това устройва ли те?

Змиите се свиха на кълбо и замряха.

— Да, устройва ме.

— Възнамеряваш ли да останеш в Сан Франциско, след като те освободят?

— Мисля, че съм стоял достатъчно дълго в Сан Франциско. — Устните на Сам отново се извиха в усмивка. — Трябва ми слънце. Ще отида на юг.

— Ел Ей?

— Няма какво да търся там. Старите ми приятели едва ли ще организират парти по случай завръщането ми. Трябва ми слънце — повтори той. — И малко усамотение. Възможности за избор.

— Говорих с Джейми Мелбърн.

Ръката на Сам, до този момент спокойно отпусната на масата, подскочи. Той я вдигна и поднесе към устните си тлеещата между пръстите цигара.

— И?

— Ще разговарям пак с нея — отвърна Ноа. — Ще се свържа и с останалите от семейството на Джули. Засега не успявам да си уредя среща с К. Б. Смит, но и това ще стане.

— Аз съм един от малкото му провали. Не се разделихме с особено добри чувства, но прати един от младите си адвокати да ме измъкне след изтичането на двайсетте години.

— Хората, които интервюирам, също не хранят добри чувства към теб.

— Говори ли с баща си?

— Засега проучвам предисторията. — Ноа го погледна остро и наведе глава. — Няма да се съглася да искам от теб разрешение кого да интервюирам и какво да включа в книгата си. Като начало ще трябва да подпишеш, че се отказваш от тези права. Дори издателите да не настояват, в което силно се съмнявам, аз държа на това. Историята е твоя, Сам, но книгата е моя.

— Без мен нямаше да има книга.

— Напротив. Просто щеше да е различна книга. — Ноа се облегна назад, позата му беше отпусната, погледът му — твърд като стомана. — Искаш да имаш възможност за избор? Ето ти я. Подписваш договора, получаваш си двайсетте хиляди и аз пиша, както намеря за добре. Не подписваш, не получаваш парите и аз пиша, както намеря за добре.

Това момче бе наследило повече от характера на баща си, отколкото Сам бе предполагал. Твърдост, замаскира на зад външността на спасител от плажа и непринуден маниер. И по-добре, реши той. В края на краищата така наистина бе по-добре.

— И без това няма да доживея да видя книгата отпечатана. Ще подпиша договора, Брейди. — Очите му станаха студени, очи на човек,

който приема мисълта за убийството и се е научил да живее с нея. — Само не ме прецаквай.

Ноа наклони глава.

— Чудесно. Но запомни, и ти няма да ме прецакваш.

Той също разбираше от убийства. Изучавал бе темата през целия си живот.

Ноа си поръча пържола, средно изпечена, и бутилка „Кот д’ор“. Докато се хранеше, се любуваше на светлините, които се отразяваха в тъмния залив, и прослушваше записа от последното интервю със Сам Танър.

И преди всичко се опитваше да си представи как би се чувствал, ако ядеше тази храна и пиеше това вино за пръв път от двайсет години.

Дали щеше да ги вкусува с наслада, или да им се нахвърли като вълк след дълго зимно гладуване?

Сам, мислеше си той, би им се наслаждавал хапка по хапка, глътка по глътка, би поемал в себе си ароматите, крехкостта на пържолата, тъмночервения цвят на виното в чашата. И усети ли, че сетивата му се пресищат, би забавил още повече темпото.

Сега Сам притежаваше този вид самоконтрол.

Но колко ли от безразсъдния, жаден за удоволствия, необуздан мъж, какъвто е бил някога, още се криеше в него и напираше да излезе на свобода?

По-умно бе да мисли за него като за двама души: човека, който е бил някога, и човека, който бе сега. Ноа допускаше, че у Сам винаги са присъствали характерните черти и на двамата, но историята, която се готвеше да разкаже, бе преди всичко за онова, което е било някога, и онова, което бе сега. Така можеше да седи тук и да гадае, как би подходил към безупречно приготвената пържола и чашата вино човекът, когото вече познаваше. И да си представя онзи от миналото, за когото е било достатъчно само да вдигне пръст, за да получи много, много повече.

Първият мъж, завел Джули Макбрайд в леглото си.

„Искам да ти разкажа какво беше, когато Джули и аз станаме любовници.“

Не бе очаквал Сам да подхване тази тема, поне не толкова скоро и не с такива интимни подробности. Но когато му каза да започва, в гласа му нямаше и следа от изненада.

Сега, докато го слушаше, Ноа се пренесе в онази топла южнокалифорнийска нощ. В едно минало, което не бе негово. Думите от касетофона се превръщаха в образи и образите бяха по-скоро спомени, отколкото фантазия.

Имаше пълна луна. Тя плуваше в небето и изпращаше лъчи като сребърни мечове по тъмната повърхност на океана. Вълните се надигаха, образуват гребени, разбиваха се на брега и шумът им напомняше ускореното туптене на тръпнещо в очакване сърце.

Излезли бяха с колата на разходка покрай брега и се бяха отбили в непретенциозно ресторантче, където се надяваха да останат незабелязани, на смешна вечеря от пържени скариди, сервирани в червени пластмасови кошнички.

Тя бе с дълга рокля на цветя и фриволна сламена шапка, за да скрие водопада от разкошни руси коси. Не си бе направила труда да се гримира и младостта, красотата и невероятната ѝ свежест съвсем не бяха дегизировка.

Засмя се и облиза соса от пръстите си. И хората започнаха да обръщат глави.

Искаха да запазят връзката си в тайна, при все че тя засега се състоеше от разходки като тази и няколко по-луксозни вечери, от разговорите им и от съвместната им работа. Снимките бяха започнали предишния месец и драстично орязваха личното време, което успяваха да си откраднат.

Тази вечер си бяха откраднали няколко часа, за да се разхождат край разпенения прибой, преплели пръсти, с криволичещи стъпки.

— Обичам всичко това. — Гласът ѝ бе нисък и равен, с едва забележима дрезгавина. Приличаше на наивно момиче, а звучеше като сирена. Това бе част от мистиката, от която бе изтъкана. — Просто да се разхождам, да поемам дъха на нощта.

— Аз също. — Въпреки че никога досега не го беше привличало. Преди да се появи Джули, бе копнял за светлините, за шума, за тълпите и за насоченото към него внимание. Сега нейното присъствие

изпълваше цялото му същество и изместваше всички други потребности. — Дори нещо повече, обожавам го.

Обърна я към себе си, тя плавно се завъртя и се озова в прегръдките му. Устните ѝ се извиха в усмивка, когато неговите се докоснаха до тях, и се разтвориха приканващо. Вля в него едновременно сладкия си трапчив вкус, аромата си на невинност и ясното съзнание за ставащото. Тихият звук на задоволство, който издаде, отекна в кръвта му като грохота на вълните.

— И го правиш така добре — промърмори тя и вместо да се отдръпне, както обикновено, притисна лице към неговото и остави тялото си да се люлее в съзвучие с океана. — Сам! — Името му се изтръгна от нея като въздишка. — Искам да бъда благоразумна. Искам да послушам хората, които ме съветват да бъда благоразумна.

Желанието му бе пареща болка, огън в кръвта. Нужна му бе и последната капчица воля, за да укроти ръцете си.

— Кой те съветва да бъдеш благоразумна?

— Хора, които ме обичат. — Тя се изви назад, без да откъсва дълбоките си кехлибарени очи от неговите. — Мислех, че мога, а после си казах, „Е, ако престана да бъда благоразумна, поне ще се забавлявам. Не съм дете, защо да не бъда една от жените на Сам Танър, щом искам?“

— Джули...

— Не, чакай. — Тя отстъпи и вдигна ръка да го спре. — Не съм дете, Сам, мога да понеса реалността, искам само да бъдеш честен с мен. Натам ли сме тръгнали? Да стана една от жените на Сам Танър?

Тя би го приела. Сам виждаше това в очите ѝ, чуваше го в гласа ѝ. Беше едновременно очарован и ужасен да го разбере. Трябваше само да каже да, да хване ръката ѝ и тя щеше да тръгне с него.

Джули стоеше с гръб към тъмния океан, опасан от бялата ивица на прибоя. Лунната светлина пронизваше нощта и хвърляше сенките им на пясъка. Тя чакаше.

„Чака истината“, помисли си Сам и осъзна, че истината е онова, което той иска за двама им.

— С Лидия не се срещаме вече. Не сме се виждали от седмици.

— Знам. — Джули се усмихна леко. — И аз чета клюкарската рубрика както всички. И нямаше да съм тук с теб тази вечер, ако още имаше връзка с друга.

— Между Лидия и мен всичко е свършено — каза той предпазливо. — Беше свършено още в мига, в който те видях за пръв път. Престанах да се срещам с друга, престанах да желая друга. В мига, в който те зърнах... — Той пристъпи към нея, свали сламената шапка и косата ѝ се пръсна по раменете. — Започнах да се влюбвам в теб. И продължавам. Не мисля, че някога ще престана.

Очите ѝ се навлажниха. Сълзите заблещукаха като диаманти върху злато.

— Какъв смисъл има да бъдеш влюбен, ако ще се държиш благоразумно? Заведи ме у вас тази вечер.

Тя отново потъна в прегръдките му и този път целувката бе страстна и жадна. После се разсмя, стремително и радостно, грабна от него шапката и я запрати във водата.

Отново хванати за ръце, те хукнаха към колата като деца, видели сладкиши.

С друга жена той вероятно би се хвърлил в забравата на съешаването, би поглъщал, би вземал онова, за което копнее тялото му, устремен към животинското удоволствие от освобождаването.

Или би влязъл в ролята на съблазнител и с част от съзнанието си би наблюдавал и насочвал като режисьор всяка стъпка.

И в двете имаше власт и удовлетворение.

Но към Джули не можеше да подходи така. Властта бе колкото негова, толкова и нейна. Нервите играеха под кожата му, докато изкачваха стъпалата в дома му.

Влязоха в спалнята и той затвори вратата. Знаеше, че тук все още има следи от Лидия, при все че тя бе прибрала със зловна методичност своите вещи — и доста от неговите — когато се изнасяше. Но една жена никога не споделя леглото на мъж, без да остави нещо след себе си, за да го принуди да я помни.

За миг съжали, че не е изхвърлил леглото, че не е купил ново, после Джули му се усмихна.

— Вчерашният ден е без значение, Сам. Важна е само тази нощ. — Обхвана с длани лицето му. — Ние двамата сме единственото, което има значение, единственото, което е истинско. Докосни ме —

прошепна тя и устните ѝ потърсиха неговите. — Не искам да чакам повече.

Всичко си дойде на мястото, нервността му се изпари. Когато я грабна на ръце, Сам разбра, че това не е просто секс или стремеж към удоволствие. Това бе любов. Колкото и често да бе режисирал подобни сцени или ги бе изпълнявал под чужда режисура, никога не бе ги преживял истински.

Положи я на леглото, впи устни в нейните и непознато досега усещане се разля във всяка частица от тялото му. Любов, най-сетне любов! Ръцете ѝ, нежни, гладки, се обвиха около него, когато целувката стана по-дълбока. За миг сякаш целият свят се събра там, в това сливане на устните.

Не си нареди да бъде внимателен, да не избързва. Не бе в състояние да раздвоява съзнанието си и да режисира. Загубил се бе в мига, в нея, в аромата на косите ѝ, във вкуса на шията ѝ, в звука на дъха ѝ, който секваше, продължаваше и пак секваше.

Смъкна тънките презрамки от раменете ѝ и плъзна роклята надолу по тялото ѝ, без да се откъсва от красивите ѝ устни. Тя потръпна, когато помилва гърдите ѝ, ахна, когато прокара езика и зъбите си по зърното и после изстена, когато го засмука дълбоко в устата си.

Наместваше се под него, плъзгаше се към него, надигаше се и падаше с него. Повтаряше името му, само име то му и караше сърцето му да тръпне.

Той докосваше, вземаше и даваше повече, отколкото бе предполагал, че може да даде на жена. Кожата ѝ се ороси с капчици пот, ново богатство от аромати. Мускулите ѝ потрепваха, ново взривяване на възбудата.

Искаше да я види цялата, да изследва всичко, което има, всичко, което е. Тялото ѝ бе издължено, стройно и прекрасно, очароваше го дори очертаващия се под кожата релеф на ребрата ѝ.

Когато се разтвори за него и се надигна да го посрещне, той се плъзна в нея като въздишка и видя как очите ѝ се премрежват от сълзи.

Бавните нежни движения преминаха в потръпвания. Тя извика, ноктите ѝ се впиха в хълбоците му, после още веднъж, като ехо, когато свърши.

Ноа премигна да проясни зрението си и последва тишина. Записът бе свършил. Вторачи се в касетофона, повече от стъписан, че образите бяха изникнали пред вътрешния му взор с такава яснота. И повече от смутен да се види несъмнено възбуден.

С лицето на Оливия в ума си.

„Господи, Брейди!“ Взе чашата вино с не съвсем твърда ръка и отпи голяма глътка.

Това бе един от страничните ефекти, които можеха да се очакват, когато се вживяваш в ролята на Сам Танър, представяш си какво е да обичаш и да бъдеш обичан от жена като Джули Макбрайд и си спомниш какво е да желаш дъщерята, родена от тази любов.

Но бе адски неприятно, при сексуалната неудовлетвореност, която го измъчваше в момента.

Реши, че ще се справи с нея чрез писане. Ще довърши вечерята, ще включи телевизора за звуков фон и ще започне да пише. И тъй като в дъното на историята бяха себичната любов и натрапчивите идеи на сексуална основа, ще включи съответните нюанси от спомените на Сам за нощта, когато той и Джули са станали любовници.

Твърде вероятно бе спомените на Сам да бяха идеализирани, но може би действително съществуваха моменти, връзки, които пораждат чувства като тези, за които говореше.

Ноа винаги бе възприемал секса като приятна част от живота, нещо като спорт, който изисква някои основни умения, известни предпазни мерки и здрав екипен дух.

Но бе готов да повярва, че е възможно той да поражда и по-префинени чувства у някои хора. Щеше да даде на Сам тази нощ с всичките ѝ любовни възторзи. В края на краищата той си я спомняше така — или искаше да си я спомня така. И трепетната романтика само щеше да засили въздействието от самото убийство.

Той отвори лаптопа и си сипа кафе — каната от рум сервиса го бе запазила сравнително топло. Но когато стана да включи телевизора, спря пред телефона и го погледна намръщено.

„Какво пък толкова“, помисли си и подчинявайки се на импулса си, изрови номера на „Ривърс Енд“. След десет минути вече бе направил резервация за началото на следващата седмица.

Сам Танър все още не бе говорил за дъщеря си. На Ноа му бе любопитно дали тя ще иска да говори за него.

Работи без прекъсване до два часа, когато вдигна глава за малко и се вторачи, без изобщо да възприема нещо, в екрана на телевизора, където гигантски гущер правеше Ню Йорк на пух и прах.

Проследи как униформен полицаи, който очевидно имаше повече кураж, отколкото ум, стреля няколко пъти с пистолет по гущера и за награда бе изяден жив.

Трябваше му известно време, докато разбере, че гледа стар филм, а не информационния бюлетин. Накрая реши, че мозъкът му е изчерпал възможностите си за тази нощ.

Имаше още една точка в програмата си и макар да съзнаваше, че е гадничко да чака до среднощ, за да се заеме с нея, взе телефона и набра номера на Майк в Лос Анджелес.

Приятелят му вдигна едва след петото извъняване. Сънливостта и объркването в гласа му доставиха на Ноа огромно удоволствие.

— Здравсти. Събудих ли те?

— Какво? Ноа? Къде си?

— В Сан Франциско. Не помниш ли?

— А? Не... като че ли. Господи, Ноа, два часът сутрин та е.

— Без майтап? — Ноа свъси вежди, когато чу друг глас, леко приглушен, определено женски. — Жена ли има при теб, Майк?

— Може би. Защо?

— Моите поздравления. Блондинката от клуба?

— А... хммм.

— Добре, добре, май не е време да навлизаме в подробности. Ще отсъствам най-малко още една седмица. Не искам да се обаждам на родителите си и да ги будя, а сутринта ще бъда доста зает.

— Аха. Но да звъниш на мен и да ме будиш си е в реда на нещата, така ли?

— Разбира се. Освен това, след като и двамата вече сте будни, може да те ощастливят с още един рунд. Да не забравиш да ми благодариш, когато се върна.

— Целуни ме отзад!

— Така ми се отблагодаряваш значи. След като толкова обичаш да си говориш с майка ми, звънни й утре и й кажи, че съм заминал.

Чу се някакво шумолене и Ноа се досети, че Майк най-сетне се е разбудил достатъчно, за да седне в леглото.

— Слушай, просто си помислих, че ти трябва малко...

— Набъркване в живота ми? Престани да си дърпаш устната, Майк — меко добави Ноа, който добре познаваше навиците на приятеля си. — Не съм ядосан особено, но ми се струва, че ми дължиш нещо. Така че се обади на майка ми и се грижи за цветята ми, докато ме няма.

— Добре. Виж, дай ми някакъв номер, на който мога да... Олеле!

Ниският и дрезгав женски смях накара Ноа да повдигне едната си вежда.

— Друг път. Нямам желание да правя телефонен секс с теб и блондинката. Оставиш ли цветята ми да изсъхнат, ще ти сричам топките.

В отговор се чу рязко вдишване, шумолене и шепот. Ноа завъртя очи, сложи слушалката и избухна в неудържим смях.

„Страхотно!“, помисли си той и разтърка лице. Ето че вече две сексуални приключения се въртяха в главата му. Реши да вземе студен душ и да си легне.

ГОРАТА

*„Влез в тази омагьосана гора, ти, който
дръзваш.“*

Джордж Мередит

ГЛАВА 17

Изненадан бе, че си спомня всичко така добре, с такива подробности, толкова ясно. Когато взе поредния остър завой, Ноа се хвана, че се подготвя за атаката върху сетивата миг преди гъстата гора и голите скали да отстъпят и пред погледа му да се ширне безкрайно синьо небе, изпъстрено с ослепителната белота на планинските върхове.

Вярно, че вече бе шофирал по този път, но само веднъж. И тогава бе едва осемнайсетгодишен. Не би трябвало да се чувства така, сякаш се завръща у дома след дълго пътуване, сякаш се събужда, след като е сънувал.

И тогава бе лято и върховете бяха покрити със сняг, но по-надолу планините бяха зелени, боровете и елите пълзяха по склоновете и им придаваха вид по-скоро на живи, растящи гиганти, отколкото на студени, надменни крале, които властват над долините.

Той бе направил своите проучвания, запознал се бе с фотографияите, брошурите и пътеписите, но някак си знаеше, че не те го бяха подготвили за този внезапен преход, за контраста между смълчаната гора и дивите царствени върхове.

Продължи да кара нагоре дълго след като отмина отбивната за „Ривърс Енд“. Имаше време, часове, ако пожелае, преди да обърне и да потегли обратно към низините, към дъждовната гора и към работата, за която бе дошъл.

Отново възможност за свободен избор. Той предпочете да спре на банката, да слезе и да постои навън. Въздухът бе студен и чист. Дъхът му излизаше на кълба, а при вдишване сякаш режеше гърлото му с остриета. Струваше му се, че светът е разпрострян в краката му — равнини и долини, хълмове и гори, реки като светли ленти, искрящи езера.

Чувстваше се сам дори когато някаква кола изскърца зад него, намалявайки скоростта, и го задмина. Не можеше да реши дали това чувство му е приятно, или го тревожи, ала продължаваше да стои. Вятърът брулеше якето, вмъкваше се под него и вледеняваше тялото

му, а той съзерцаваше безкрайната синева на небето и белите върхове на планините, открити на фона му като гравюра върху стъкло.

Мина му през ума, че може би преди години е спирал с родителите си тъкмо на това място, и си спомни как бе застанал до майка си, докато тя разгръщаше пътеводителя.

Олимпийските планини. Колкото огромни И неизбежни да изглеждаха те оттук, Ноа знаеше, че на по-малка височина, в гората, в царството на гигантските дървета, нищо не издава тяхното присъствие. Че можеш да вървиш, да вървиш, да вървиш в онзи полумрак или да секатериш по скалите и хълмове и нито за миг да не зърнеш безкрайните им простори. А после сменяш посоката, изкачваш се на билото и те се ширват пред теб. Безкрайната върволица от устремени в небето върхари спира дъха ти, сякаш те наблюдават теб, а не обратното.

Хвърли последен поглед на величествената гледка, качи се отново в колата и пое надолу по серпантините на пътя, по който бе дошъл.

Дърветата препречиха кръгозора му. Изпълниха целия свят.

Обиколката му бе отнела малко повече от час, но въпреки това пристигна в хижата към три следобед. Докато приближаваше по същия тесен, неравен път, успяваше да зърне за миг стените от камък и дърво, блестящите прозорци или приказната линия на покрива.

И тъкмо щеше да си каже, че тук нищо не се е променило, когато забеляза нова постройка, сгъшена между дърветата. Тя бе в същия стил и от същите материали както хижата, но много по-малка и далеч не така патинирана от времето.

На дървена табела над двукрилата входна врата бе написано: „ПРИРОДОНАУЧЕН ЦЕНТЪР Ривърс Енд“. Към него водеше пешеходна алея от пътя и друга от хижата. Дивите цветя и папратите наоколо сякаш бяха оставени да растат на воля, но с набитото си градинарско око Ноа долови в липсата на превес на някой от растителните видове намеса на човешка ръка.

„Ръката на Оливия“, помисли си той и неочаквано го заля топло чувство на гордост.

Това кътче несъмнено бе създадено изкуствено, но тя бе успяла да го съчетае така сполучливо с околната среда, че всичко изглеждаше израсло от само себе си, както дърветата наоколо.

Спря колата и забеляза, че на паркинга има значителен брой автомобили. Беше по-топло, отколкото горе край пътя. Достатъчно топло, за да се чувстват добре теменугите и моравите пламъчета в дългите глинени кашпи край входа.

Ноа метна раницата на гърба си, извади единствения си куфар и тъкмо заключваше, когато иззад хижата изскочи куче и му се озъби в кучешка усмивка.

Не можеше да измисли по-подходящ израз за изражението на животното. Езикът му висеше, устните му оголваха зъбите и изглеждаха извити нагоре, а тъмнокафявите очи несъмнено преливаха от радост.

— Ей, здрасти!

Явно приел това за покана, големият жълт лабрадор прекоси на подскоци паркинга, легна в краката на Ноа и вдигна лапа.

— Да не си от комисията по посрещането, момче? — Ноа любезно стисна лапата, после наклони глава. — Или по-скоро момиче? Да не би случайно да се казваш Шърли, а?

Щом чу името, кучето бафна весело, после тръгна игриво към входа, сякаш искаше да му каже: „Хайде, приятел, позволи ми аз да вода.“

Ноа бе така очарован, че му стана малко криво, когато то не го последва вътре.

Не забеляза особени промени във фоайето. Може би някои от мебелите бяха подменени и стените бяха боядисани в топъл жълт цвят. Но всичко излъчваше гостоприемство и улегнал комфорт, сякаш не бе пипано от сто години.

Хората на регистратурата бяха бързи, експедитивни и любезни и след като увери служителя, че може сам да се справи с багажа, Ноа помъкна куфара, раницата, пакета информационни материали и ключа нагоре по широкото стълбище до централното фоайе и по коридора надясно. Беше поискал апартамент — по навик и защото предпочиташе да има отделно помещение, където да организира работата си. Не беше така голям, както онзи, който бе делил с родителите си, но в никакъв случай не беше тесен.

Имаше диван за подремване, малко, но солидно бюро, маса, върху която бяха подредени ветрилообразно пътеводители и литература за района. И телефон, към който да свърже модема си.

Художественото оформление не отиваше по-далеч от репродукции на акварели от местната флора и бе повече от прилично.

Погледна навън, доволен, че са го настанили в задната част на сградата, където няма замърсяване от автомобилите. Остави куфара на шкафчето в долния край на леглото от лакирано златисто дърво с извити навън табли и отвори капака. Внесе своя дял в разопаковането, като извади несесера за бръснене и го сложи на тясната полица над белия умивалник в банята.

Помисли си, че трябва да вземе душ — не бе излизал от колата от шест часа сутринта, — както и че на бара във фойето може би има бира. След кратка вътрешна борба реши първо да се изкъпе, а после да търси бира.

Съблече се, остави дрехите си там, където бяха паднали, и започна да върти крановете, докато водата не потече силна и гореща. Влезе под душа и изръмжа от удоволствие.

„Правилно решение, Брейди“, каза си той, докато водата шибаше главата му. След бирата щеше да се разходи наоколо, да разгледа мястото. Искаше да добие представа за собствениците, да види дали онова, което ще му кажат за тях персоналът и гостите, няма да му помогне в преценката към кого от семейство Макбрайд ще е най-добре да се обърне.

Искаше му се и да прескочи до Центъра и да намери Оливия. Просто да я погледне за миг.

Но реши да го остави за сутринта. След като се ориентира и се наспи добре.

Изтри се и навлече джинси. Позамисли се дали да не извади дрехите си от куфара. Вместо това предпочете само да си потърси риза. В този момент на вратата се почука силно.

Ноа грабна ризата и я понесе със себе си към вратата.

Позна я веднага. После щеше да се чуди защо я бе познал така мигновено и така категорично. Тя определено се бе променила.

Лицето ѝ бе по-слабо, с ясно открояващи се черти. Устата ѝ бе станала по-строга, още бе сочна и без червило, но вече не изглеждаше така непорочна.

И от това го заболя силно, прониза го съжаление.

Може би щеше да си каже, че тази уста не му се усмихва доброжелателно, ако не бе изненадан и объркан от смешния и съвсем

неочакван изблик на радост.

Косата ѝ бе потъмняла и на цвят напомняше карамела, който майката на Майк разтапяше и нанасяше спираловидно върху ябълките за Все светии. И я беше отрязала. Отрязала бе цялото онова блестящо великолепие. Но пък така ѝ отиваше повече. Но друга жена с такава къса и равна прическа с бретон вероятно би била оприличена на елф, но не и високата стройна личност с атлетично телосложение, която стоеше на прага.

Тя лъхаше на гора и носеше керамична купа с пресни плодове.

Ноа почувства как на лицето му цъфва глупава усмивка и не можа да измисли какво друго да каже, освен:

— Здравсти.

— С най-добри пожелания от хижа „Ривърс Енд“. — Оливия тикна купата в него, право в стомаха му и то толкова силно, че той изсумтя.

— А, благодаря.

Тя се озова в стаята с една-единствена дълга крачка, която накара Ноа автоматично да отстъпи назад. Когато блъсна вратата зад гърба си, той повдигна вежди.

— И ти ли вървиш с плодовете? В Калифорния никога не дават такива безплатни екстри.

— Бива си го нахалството ти, да се промъкнеш тук по този начин.

„Добре — каза си той, — чудесно.“ Срещата им след толкова години нямаше да е особено сърдечна.

— Права си, абсолютно си права. Не знам къде ми е бил умът, когато се обадох и си направих предварителна резервация и когато се регистрирах на рецепцията по този начин. — Той остави купата и ядосано заразтрива стомаха си. — Виж, защо не отделим една минута, за да...

— Ще ти дам една минута. — Тя тикна пръст в гърдите му. — Ще ти дам една минута, а после можеш да се пръждосваш обратно в Лос Анджелис. Нямах право да идваш тук по този начин.

— Разбира се, че имам. Това е хотел в края на краищата. — Той вдигна ръка. — И не ме ръгай повече, разбра ли?

— Казах ти да стоиш далеч от мен.

— Така и направих, по дяволите. — Блясъкът в очите ѝ бе ясно предупреждение, което го накара да присвие своите. — Не ме удряй отново, Лив. Сериозно говоря. Наистина ми е дошло до гуша от женска агресивност. Сега можем или да седнем и да обсъдим това като разумни възрастни хора, или да си стоим тук и да се зъбим един на друг.

— Аз нямам какво да обсъждам с теб. Казвам ти да се махаш и да ни оставиш на мира.

— Това няма да стане. — Решил да смени подхода, Ноа седна, избра ябълка от купата, изпъна крака и я захапа. — Никъде няма да ходя, Оливия. Може би все пак ще е по-добре да поговориш с мен.

— Не допускам вмешателство в личния си живот.

— Разбира се. Няма да ми казваш нищо, което не желаш да кажеш. — Отхапа още веднъж от ябълката, после махна с нея. — Можем да започнем с нещо простичко, като например какво си правила през последните пет-шест години.

„Самодоволен кучи син!“, помисли си тя, обърна се и закрачи напред-назад. Неприятно ѝ бе, че си бе останал същият, съвсем същият. Изсветлялата от слънцето и вятъра коса, плътните волеви устни, впечатляващите черти на лицето.

— Ако беше поне наполовина мъж като баща си, щеше да проявиш известно уважение към паметта на майка ми.

Това бодливо осилче попадна право в целта, заби се в сърцето му и го разкървави. Ноа въртя ябълката в ръката си и я разглежда, докато не се почувства сигурен, че може да говори спокойно.

— И преди ме сравни веднъж с баща ми. — Вдигна поглед, твърд като гранит. — Не го прави повече.

Оливия пхна ръце в джобовете си и му хвърли унищожителен поглед през рамо.

— Изобщо не те интересува какво мисля за теб.

— А ти изобщо не знаеш какво ме интересува.

— Парите. Ще ти платят тлъста сума за тази книга, нали? И тогава ще можеш да се перчиш по всички онези телевизионни предавания и да глаголстваш за себе си и за ценните прозрения, до които си стигнал по въпроса защо баща ми е заклал майка ми.

— Ти не искаш ли да разбереш защо? — каза го тихо и видя как в прекрасните ѝ очи се появи ярост, после болка, после отново ярост.

— Знам защо и това не променя нищо. Върви си, Ноа! Върни се там, откъдето си дошъл, и пиши за нечия друга трагедия.

— Лив! — извика той, когато тя тръгна към вратата. — Няма да си ида. Не и този път.

Тя не спря, не погледна назад, но блъсна вратата толкова силно, че картините по стените изтракаха. Ноа хвърли ябълката.

— Е, приятно ми беше — промърмори той и реши, че напълно си е заслужил бирата.

Тя слезе по задното стълбище, за да избегне фоайето и хората, които постоянно се мотаеха там. Прекоси кухнята и само поклати глава, когато някой я извика. Чувстваше нужда да излезе навън и да се махне, докато се пребори с тази неприятна тежест в гърдите, с това противно бучене в ушите.

С усилие се сдържа да не хукне с все сила в опит да се освободи от гложещия я страх. Навлезе бързо в гората, в гъсталака и влагата. Въпреки това усещаше, че всеки момент ще се задъха и коленете ѝ ще се разтреперят. А това не биваше да става.

Когато стигна достатъчно далеч, където вероятността някой турист да мине по пътеката беше нищожна, седна на земята и се залюля.

Глупаво беше. Тя беше глупава, призна си Оливия, притиснала чело към коленете си. Знаеше, че той ще дойде. Джейми я бе предупредила, казала ѝ бе и какви са намеренията му. Както и че тя самата е решила да му съдейства за книгата.

Това бе довело до първото истинско спречкване по между им, доколкото можеше да си спомни.

Ноа Брейди и книгата му вече предизвикваха разпри в семейството.

Но се беше подготвила да се изправи отново лице в лице с Ноа. Да се разбере с него. Вече не бе наивното и податливо момиче, което така лекомислено се бе влюбило в него.

Не бе очаквала внезапното вълнение, което я връхлетя, когато той отвори вратата и ѝ се усмихна. Също както преди шест години. Не бе очаквала, че сърцето ѝ отново ще закърви, след като ѝ бе отнело толкова време и усилия да го излекува.

Гневът бе за предпочитане пред болката.

Въпреки всичко не беше се справила добре със ситуацията, с него.

Следила бе за резервацията му. И когато тя бе направена, си бе обещала, че ще отиде в стаята му, след като се е регистрирал, за да поговори с него, да обсъди нещата на четири очи. Щеше да е спокойна и да му обясни възраженията си.

В края на краищата той бе син на Франк Брейди, а Франк бе един от малцината, на които Оливия имаше абсолютно доверие.

Уреди да занесе лично купата с плодове, намислила си бе точно какво ще каже и как ще го каже.

„Добре дошъл отново в «Ривърс Енд», Ноа. Радвам се да те видя. Може ли да вляза за малко?“

Разумно, спокойно, делово. Но когато тръгна към стаята му, страхът пропълзя в нея и за да го прогони, тя се вкопчи в гнева като в оръжие.

После Ноа отвори вратата и се усмихна. Усмихна се с искрена радост. Оливия обърна глава и опря буза на приборите до тялото колене. Сякаш никога не бе имало предателство, не бе имало измама.

Изглеждаше така весел, така привлекателен с онази тъмна и мокра от душа коса, с блесналите от задоволство зелени като мъх очи, че странно, но част от душата ѝ мигновено откликна на усмивката му.

Затова бе преминала в атака. Нима бе имала друг избор? И вместо с убеждение или заплахи да го накара да се откаже от книгата, без съмнение само го бе предизвикала да затвърди решението си и да я напише.

Искаше да бъде оставена на мира. Искаше да опази своя свят и да бъде оставена на мира в него.

Защо Сам Танър се бе свързал с Ноа? Не! Разярена, тя стисна очи. Не желаше да мисли за това. Не искаше да знае. Щеше да остави всичко зад себе си, както баба ѝ бе оставила спомените си в онзи сандък на тавана.

Беше ѝ отнело години, за да го постигне. Години на тайни промъквания до въпросния таван, на кошмари, на мъчително и съпътствано от чувство за вина изравяне на всяко късче информация за родителите ѝ.

И след като бе открила всичко, което можеше да се открие, бе престанала да мисли за миналото и бе съсредоточила вниманието си върху настоящето и бъдещето. Намерила бе спокойствие на духа, удовлетворение от работата, ориентация в живота.

И всичко това сега бе застрашено. Защото Сам Танър излизаше от затвора и Ноа Брейди пишеше книга. Факти, които Оливия не можеше да пренебрегне.

Вдигна поглед, когато лабрадорът дотича по пътеката. Поздравите му приеха формата на весели подскоци и множество мокри целувки, които освободиха Оливия от напрежението и тя се разсмя.

— Винаги мога да разчитам на теб, нали? — Преди да стане, зарови лице във врата на Шърли. — Да си вървим у дома, момиче. Хайде да си вървим у дома, а за това ще се тревожим по-късно.

Храната беше страхотна. Ноа постави висока оценка на семейство Макбрайд за кухнята в хижата, особено след като мина два пъти през бюфета със закуските. Обслужването също беше на висота — сърдечно, любезно, експедитивно, без да бъде натрапчиво.

Леглото беше удобно и ако бе имал настроение, би могъл да си избере някой видеофилм от сносния списък и да го изгледа в стаята си. Вместо това бе работил и сега чувстваше, че си е заслужил да пропилее сутринта.

Неприятното бе, размишляваше той, като гледаше през прозореца на столовата неспирно изливащия се дъжд навън, че времето не бе така хубаво, както всичко останало тук.

От друга страна, брошурите го бяха предупредили да очаква дъждовна пролет и не можеше да се каже, че не е посвоему живописно. Далеч бе от неговия окъпан в слънце калифорнийски бряг, но в призрачните сиви и зелени тонове и плътната завеса на дъжда имаше нещо покоряващо. В никакъв случай не го изпълваше с желание да навлече екипа за лошо време и да тръгне да се разхожда, но бе приятно за гледане отвътре, от уютната топлина в хижата.

Вече бе посетил клуба за фитнес, който бе разширен и доста модернизиран след предишното му идване тук. Към него бе добавен закрит басейн и макар че му мина през ума да поплува, отхвърли тази идея. Не му се вярваше да е единственият с подобно хрумване, а перспективата около него да се цамабургат и да си подвикват цели семейства просто не влизаше в плановете му.

Можеше да отиде на масаж или да се възползва от библиотеката в хижата, която бе навестил предишната вечер и бе намерил добре заредена със заглавия и приветлива.

Или да се заеме с онова, заради което бе дошъл, и да започне да наблюдава наоколо.

Можеше да открие Оливия и отново да поспори с нея.

Шумен мъжки смях привлече вниманието му и го накара да присвие замислено очи. Човекът беше облечен в карирана фланелена риза и работни панталони. Светлината на лампите хвърляше отблясъци в гъстата му и сребриста като на Кари Грант коса, докато обикаляше трапезарията и спираше край масите на онези, които, като Ноа, не бързаха да допият последната чаша кафе.

Тъмните му вежди привличаха погледа и Ноа не успя да различи очите, но предположи, че те са с онзи странен и красив златистокафяв цвят. Имаше слаба, жилава фигура и явно притежаваше невероятна сила и подвижност за възрастен мъж, който живее сред природата.

Роб Макбрайд, помисли си Ноа и реши, че заседяването на чаша кафе и съзерцаването на дъжда е идеалният начин да прекараш сутринта.

Облегна се назад и зачака реда си.

Не мина много време, докато Роб приключи обиколката си и спря с усмивка край неговата масата.

— Хубав ден, нали?

— За лов на патици — каза Ноа, тъй като му се стори, че това е очакваният отговор. И бе възнаграден с дълбок шумен смях.

— Тук дъждът ни прави такива, каквито сме. Надявам се, че престоят ви е приятен.

— Много. Хижата е великолепна. Направили сте някои промени след предишното ми идване тук, но сте запазили духа ѝ.

— Значи сте ни гостували и преди?

— Много отдавна. — Ноа подаде ръка. — Аз съм Ноа Брейди, господин Макбрайд.

— Добре дошли отново.

Не забеляза никакъв знак, че се е досетил кой е.

— Идвах тук с родителите си. Преди близо дванайсет години. Франк и Силия Брейди.

— Винаги се радваме да посрещнем и следващото поколение...
— Сега той явно се досети и в очите му се появи тиха тъга. — Франк Брейди? Ваш баща ли е?

— Да.

Роб се загледа в дъжда зад прозореца.

— От дълго време не съм си спомнял това име. От много дълго време.

— Ако сте така любезен да седнете, господин Макбрайд, ще ви кажа защо съм дошъл.

Роб отмести погледа си от прозореца и се спря върху лицето на Ноа.

— Предполагам, че е редно, нали? Хейли! — извика той на сервитьорката, която тъкмо разчистваше друга маса. — Би ли ни донесла кафе?

Седна, сложи дългите си слаби ръце на масата. Те издаваха възрастта му за разлика от лицето. Ноа си помисли, че винаги има някоя част от тялото, върху която времето оставя следите си.

— Баща ви добре ли е?

— Да, добре е. Наскоро се пенсионира, няколко месеца побъркваше майка ми, после си намери занимание и престана да ѝ досажда.

Роб кимна, благодарен, че Ноа се бе впуснал в общи приказки. Намери го за любезно.

— Мъжът бързо остарява, ако не се занимава непрекъснато с нещо. Хижата, къмпингът, хората, които пристигат и заминават, това ме поддържа млад. Сега имам мениджъри и други служители, които вършат много от всекидневната работа, но още ръководя сам всичко.

— Всеки би се гордял с такава хижа. Чувствам се у дома си още откакто прекрачих прага. „Ако не броим малкият инцидент с внучката ви“, помисли си Ноа, но реши, че няма да е дипломатично да споменава за него.

— Аз ще се погрижа, господин Брейди — каза Хейли, после сипа чаша и на Роб.

— И вие ли се посветихте на полицейската работа, както баща ви? — попита той.

— Не. Аз съм писател.

— Виж ти. — Лицето на Роб просветна. — Нищо не може да се сравни с една хубава книга. Какво пишете?

— Документалистика. За истински престъпления. — Изчака малко, тъй като изражението на Роб показваше, че той вече започва да схваща за какво става дума. — Пиша книга за онова, което се случи с дъщеря ви.

Роб взе чашата си и отпи бавно. Когато заговори, в гласа му нямаше гняв, а умора.

— Минаха повече от двацет години. Не е ли казано вече всичко?

— Не мисля. Станалото ме интересува още от дете. Вълнуваше ме и още ме вълнува съпричастността на баща ми, начинът, по който му се отразиха тези събития. — Замълча, претегли думите си, после реши да бъде колкото може по-откровен. — Мисля, че повече или по-малко винаги съм се готвил да напиша тази книга. Не знаех как ще подхожда към нея, но бях сигурен, че когато му дойде времето, ще я напиша. Времето дойде преди две седмици, когато Сам Танър се свърза с мен.

— Танър? Защо не я остави да почива в мир?

— Иска да разкаже историята си.

— И мислите, че той ще ви каже истината? — Горчивината изпука в гласа му като строшен лед. — Мислите, че човекът, който уби дъщеря ми, който я накълца цялата, е способен да каже истината?

— Не знам, но мога да ви уверя, че умея да разграничавам истината от лъжите. Няма да допусна книгата да се превърне в книга на Танър. Няма да допусна написаното от мен да е просто гледната точка на Танър, изложена на хартия. Ще говоря с всеки, който е засегнат или има някаква връзка. Вече започнах. Затова съм тук, господин Макбрайд, за да разбера и да взема под внимание вашата гледна точка.

— Джули бе една от най-ярките светлини в моя живот, а той я угаси. Взе любовта ѝ, превърна я в оръжие и я унищожи с него. Каква друга гледна точка да имам?

— Вие сте я познавали така, както никой друг не би могъл да я познава. Познавате и двамата по начин, по който никой друг не може да ги познава. Това е важното.

Роб вдигна ръце и разтърка лицето си.

— Ноа, дали имаш представа колко пъти са ни търсили през двайсетте години след смъртта на Джули? За интервюта или да искат съгласието ни за книги, филми и телевизионни предавания?

— Имам и знам, че сте отказвали на всички.

— Да, на всички — потвърди Роб. — Предлагаха ни луди пари, засипваха ни с обещания и заплахи. Отговорът винаги беше не. Защо мислиш, че на теб ще кажа да, сега, след всичките тези години?

— Защото няма да ви предлагам пари или да ви заплашвам, а само ще ви обещавам нещо. Че ще кажа истината и по този начин вашата дъщеря ще получи дължимата ѝ справедливост.

— Може би — отвърна след миг Роб. — Вярвам, че ще се опиташ. Но Джули я няма, Ноа, и трябва да мисля за близките, които са ми останали.

— По-добре ли ще е за тях, ако тази книга бъде написана без техния принос?

— Не знам. Раната е вече заздравяла, но още боли от време на време. Имал съм моменти, когато ми се е искало да кажа, каквото имам да казвам, но те отминаха. — Той изпусна дълга въздишка. — Част от мен иска тя да не бъде забравена. Не искам да бъде забравено онова, което се случи с нея.

— Аз не съм забравил. — Ноа изчака, докато Роб отново обърна поглед към него. — Разкажете ми какво искате да бъде запомнено.

ГЛАВА 18

Природонаучният център бе рожба на Оливия. Реализация на нейната идея, нейния замисъл и нейната в истинския смисъл на думата заветна цел.

Тя бе настояла да вложи в него парите, които бе наследила от майка си, и на двацет и една година, с току-що получена диплома в ръка, се бе възползвала от своите авоари и бе съградила мечтата си.

Надзиравала бе всичко, от полагането на основите до подреждането на столовете в малката зала, където посетителите можеха да гледат кратки документални филми за флората и фауната в района. Лично беше избрала всеки диапозитив и всеки фотос за фойето, провела бе разговорите с кандидатите и бе назначила екипа, поръчала бе мащабния модел на Куинълтската долина и дъждовната гора и често работеше като водач на екскурзиите, организирани от центъра.

Никога не се бе чувствала по-доволна, отколкото през годината, в която той бе отворил врати за посетители.

И нямаше да позволи на Ноа Брейди да наруши постигнатото ѝ с толкова усилия душевно равновесие.

Съсредоточена само наполовина в работата си, тя развеждаше своята малка група гости из експозицията, посветена на местните бозайници.

— Рузвелтовият или олимпийският лос е най-едрият от канадските лосове. На Олимпийския полуостров живеят големи стада рузвелтови лосове. Всъщност на това местно чифтокопитно дължим превръщането на района в резерват, защото в последните дни от своето управление президентът Теодор Рузвелт провъзгласява планина та Олимп за национален парк именно за да бъдат запазени летните му обиталища и местата, където се размножава.

Оливия хвърли поглед към входната врата, когато тя се отвори, и моментално почувства как нервите ѝ се опъват.

Ноа ѝ кимна леко, усмихна се едва-едва и тръгна да обикаля наоколо, като оставяше след себе си мокри следи. За нея бе въпрос на

гордост да продължи лекцията, така че премина от лоса към черноопашатия елен и от елена към белката. Но когато спря пред бобъра, в съзнанието ѝ моментално изникна картината как седи на брега на реката с Ноа, и направи знак на един от служителите да продължи вместо нея.

Искаше ѝ се да се обърне, да отиде в кабинета си и да се заключи. Канцеларската работа винаги бе удобно извинение. Но знаеше, че ще изглежда като страхливка. По-лошо, ще се чувства като страхливка. Затова се приближи и застана до него. Той разглеждаше с видимо удивление един от увеличените диапозитиви.

— Значи това е земеровка?

— Странстваща полска мишка, *Sorex vagrans*, доста разпространена в района. Имаме също маскирана и тъмна земеровка. Както и тихоокеанска водна земеровка, северна водна земеровка и къртица. Въпреки че маскираната се среща рядко.

— Аз май съм срещал само градски земеровки.

— Много плоска шега.

— Да, но все отнякъде трябва да се започне. Свършила си чудесна работа тук, Лив. Знаех, че ще успееш.

— Наистина ли? Нямах представа, че си обърнал внимание на нещо от бълнуванията ми тогава.

— Обръцах внимание на всичко в теб. На всичко, Оливия.

Тя се затвори, спусна кепенците.

— Няма да се връщам към това. Нито сега, нито някога изобщо.

— Хубаво. Тогава да си останем тук. — Той отиде да разгледа някакво същество, наречено западен дългоух прилеп, което му се стори изключително грозно. — Искаш ли да ме разведеш?

— Ти не даваш пукната пара за естествознанието, така че защо да си губим взаимно времето?

— Извинявай, но говориш с човек, израсъл с песента на китовете и тревогите за съдбата на пеликаните. Аз съм редовен член на „Грийнпийс“, природозащитната организация, и на Световната федерация за защита на дивата природа. Всяка година получавам календари.

Оливия въздъхна, макар да ѝ се искаше да се усмихне.

— Научно-популярните филми се прожектират през час в салона. Можеш да ги хванеш след десет минути, ето през тази врата вляво от

теб.

— Къде са пуканките?

Тя се извърна, защото едва не се усмихна.

— Имам работа.

— Не нямаш. — Той я хвана за лакътя, като се надяваше тя да приеме жеста му за приятелски, лишен от заплаха. — От теб зависи дали да се захванеш с нещо, или да ми отделиш няколко минути.

— Нямам намерение да обсъждам близките си с теб.

— Добре, нека говорим за нещо друго. Как стигна до тази идея? Имам предвид дизайна. — Той използва свободната си ръка, за да махне към залата. — Това тук не е дреболия и изглежда доста позанимателно от повечето природозащитни клубове, по които ме влачеше майка ми, когато още не можех да се съпротивлявам.

— Аз съм естественик. Живея тук.

— Хайде, Лив, само това не е достатъчно. Учила ли си и дизайн?

— Не, не съм учила дизайн. Просто го виждах по този начин.

— Е, добре се е получило. Тук вътре няма нищо, което да плаши малките деца. Нито поучително нашепване със сух дрезгав глас или назидателни графики, от които родителите получават мигрена. Хубави цветове, добро пространствено оформление. Какво има отгатак? — Той мина покрай гишето на рецепцията, на което бяха спретнато подредени изложените за продан книги и картички с изгледи от района, и продължи през широка врата. — Ей, това е страхотно! — В средата на залата, в която можеха да се видят още образци от растителния и животинския свят, беше изложен макетът на долината. — От птичи поглед! — възкликна той, надвесен над него. — А ето къде сме ние. Хижата, центърът. — Почука с пръст по предпазния купол. — Ето я пътеката покрай реката, по която вървахме тогава. Познах ли? Не си пропуснала дори бента на бобрите. Баба ти и дядо ти обаче имат къща, нали? Не я виждам тук.

— Защото е частен имот.

Той се изправи и погледът му я прониза.

— Ти също ли си под този стъклен похлупак, Лив? На сигурно място, където никой не може да те достигне?

— Аз съм точно там, където искам да бъда.

— Моята книга едва ли ще промени това, но може би ще разпръсне всичките сенки, които още са напластени над случилото се

през онази нощ. Предлага ми се възможността да извадя найве истината, цялата истина. Сам Танър проговори, за пръв път след процеса, а умиращите обикновено предпочитат да облекчат съвестта си, преди да прекратят в отвъдното.

— Умиращите?

— Има тумор — осведоми я Ноа, после видя, стъписан и разтревожен, как лицето ѝ пребледнява като платно. — Съжалявам. Мислех, че знаеш.

Тя не чувстваше нищо друго, освен гърлото си, паренето на думите, които напиреха да излязат.

— Искаш да кажеш, че той умира?

— Има рак в мозъка. Остават му само няколко месеца живот. Хайде ела, трябва да седнеш.

Хвана я под ръка, но тя рязко се дръпна.

— Не ме докосвай. — Обърна се и бързо излезе през най-близката врата.

Ноа щеше да я остави да си отиде, но още виждаше как погледът ѝ замръзна от шока. Изруга тихо и тръгна след нея.

Тя имаше решителната походка на жена, която би помела всички препятствия по пътя към крайната цел. Ноа си каза, че трябва да запомни това, в случай че някога отново му се наложи да застане на пътя ѝ.

Настигна я тъкмо когато тя влезе в някакъв кабинет отгатык киносалона, и едва не бе сплескан от дръпнатата със замах врата.

Успя да подпре с крак вратата, вместо да пхне глава, после я затвори след себе си.

— Тази част от сградата е само за служители — което бе тъпа лъжа, но най-доброто, което Оливия можа да измисли. — Иди да се поразходиш.

— Седни. — Очевидно вече се налагаше да застане на пътя ѝ, така че отново я хвана за лакътя, заобиколи с нея бюрото и я настани на стола зад него. Хвърли бегъл поглед на тясната, но стриктно подредена стая, клекна и съсредоточи вниманието си върху нея.

— Извинявай. — Хвана ръката ѝ, без всъщност някой от двамата да си дава сметка за жеста му. — Не бих го казал направо, но мислех, че Джейми ти е казала.

— Не ми е казала. И няма значение.

— Разбира се, че има значение. Искаш ли вода или нещо друго?
— Огледа се с надеждата да открие хладилник, кана, каквото и да е, стига да може да прави нещо.

— Не. Чувствам се много добре. — Тя погледна надолу и видя ръката си в неговата. Смаяна и потресена, установи, че пръстите ѝ са вплетени в неговите и стиснати здраво. Смути се до смърт и се отдръпна.

— Стани, за Бога! Само това ми липсва, някой да влезе и да те види, коленичил в краката ми.

— Не съм коленичил. — Но се изправи, после реши да приседне на ръба на бюрото.

Тя не бе променила само прическата си. Тази Оливия бе безкрайно по-сурова, безкрайно по-рязка от плахата колежанка, по която си бе паднал.

— Говорила си с Джейми, нали? За това, че искам да се срещна с теб?

— Да.

— Защо не ти е казала, че Сам умира?

— Скарахме се. — Оливия се облегна назад. Главата ѝ тежеше. Беше уморена. — Никога не бяхме се карали, така че и за това трябва да благодаря на теб и на твоята книга. Дори да е имала намерение да ми каже, вероятно е забравила в яда си.

— Той държи да разкаже своята история, преди да умре. Ако не го стори, тя ще умре с него. Това ли искаш наистина?

Болката, която бе положила толкова усилия да погребее, отново се опитваше да изплува.

— Няма значение какво искам, ти така или иначе ще го направиш. Винаги си имал намерението да го направиш.

— Да, вярно е. И този път ти го казвам направо. Както трябваше да сторя от самото начало.

— Казах, че няма да говоря за това. — И със същата хладина сложи точка на темата. — Ти искаш, каквото искаш. А колкото до него, той е решил да се пречисти, преди да е станало прекалено късно, и да потърси... какво? Опрощение? Изкупление?

— Разбиране, може би. Мисля, че се опитва да разбере сам себе си, как се е стигнало до всичко това. Трябва ми твоята част, Лив.

Всички други, с които ще разговарям, са част от цялото, но ти си основната. Дядо ти твърди, че имаш фотографска памет. Вярно ли е?

— Да. — Разсеяно отвърна тя. — Виждам думи. Просто като че... Дядо ми ли? — Тя скочи на крака. — Говорил си с дядо ми?

— Веднага след закуската.

— Стой настрана от него!

— Той дойде на масата ми. Доколкото забелязах, има навика да разменя по няколко думи с всички гости. Казах му кой съм и защо съм дошъл. Ако не ти е приятно, че се е съгласил да говори с мен, ще трябва да се разбереш с него.

— Той минава седемдесетте. Нямах право да го подлагаш на това.

— Дано и аз съм в такава добра форма, когато стана на седемдесет години. Не съм го подлагал на изтезания, за Бога. — По дяволите, вечно ли щеше да го кара да се чувства виновен? — Поговорихме си на чаша кафе. После той се съгласи да направим интервю със запис в стаята ми. И когато свършихме, не си излезе, тътрейки крака, прегърбен и съсипан. Изглеждаше облекчен. Сам не е единственият, който има от какво да се пречиства, Лив.

Явно развълнувана от чутото, тя нервно прокара ръка през косата си.

— Значи се е съгласил? Говорил е с теб за това? Какво каза?

— А, не. — Ноа се вгледа в нея. — Аз не работя така. Искам онова, което ще ми кажеш, да идва от теб, а не да отразява мислите и чувствата на другите.

— Той никога не говори за това.

Какво се криеше зад изненадата й? Обида?

— Днес го стори. И се съгласи на поне още едно интервю, преди да си замина.

— Какво става? Не разбирам какво става тук.

— Може би просто е вече време. Защо не опитаме така — аз ще ти говоря, ще ти разказвам за бурния си и вълнуващ живот, ще споделя с теб своите интересни виждания за света като цяло. Като се убедиш що за човек съм, ще ти бъде по-лесно да разговаряш с мен. Аз съм очарователен, умен...

— Изобщо не си толкова очарователен, колкото си въобразяваш!

— Напротив. Хайде да вечеряме заедно.

О, това вече го бяха минавали.

— Не.

— Добре, отговор по рефлекс, както можеше да се предвиди. Да опитаме още веднъж. Хайде да вечеряме заедно.

Този път тя наклони глава настрани и изчака търпеливо пет секунди.

— Не.

— Ясно, ще трябва да си платя.

Наситеното, разкошно златно в очите ѝ сякаш се разтопи и извика у него асоциации за картина на някой от старите майстори.

— Да не мислиш, че парите ти изобщо ме интересуват? Че можеш да ме подкупиш? Мръсен кучи...

— Престани, не това имах предвид. Исках да кажа, че ще трябва да те наема, нали се сещаш: „Искайте информация за целодневните ни програми, включително екскурзиите, водени от наш специалист естественик.“ Желателно е специалистът да си ти. И така, кой маршрут би препоръчала за една хубава живописна екскурзия утре?

— Забрави!

— А, не, обявила си го и ще го изпълняваш. Аз съм клиент, който си плаща. Сега ще ми препоръчаш ли маршрут или да избира някой наслуки?

— С туризъм ли искаш да се занимаваш? — О, ще види той един туризъм! Такъв туризъм, че ще го запомни за цял живот. — Чудесно, ние сме точно за това. Направи си резервация на гишето. Просто им дай моето име и се запиши за утре в седем часа.

— За седем сутринта ли?

— Това затруднява ли градските момчета?

— Не, само уточнявам. — Той стана от бюрото и се озова много по-близо до нея, отколкото бе удобно и за двамата. Ароматът ѝ беше същият. Главата му се завъртя и през следващите няколко минути не можеше да мисли за нищо друго.

Ароматът ѝ беше същият...

Усети болката, ясната, недвусмислена конвулсия на плътското желание в слабините. И въпреки че си казваше да не го прави, погледът му се спря за миг на устата ѝ — достатъчно дълго, за да си спомни.

— Е, хмм. — Безкрайно смутен от реакцията си, той отстъпи встрани. — Тогава ще се видим утре сутринта.

— Не забравяй да си вземеш от нашите наръчници за туристи, за да знаеш как да се облечеш за екскурзията.

— Знам как да се облека, по дяволите — измърмори той и си тръгна. Беше ядосан на себе си повече, отколкото смяташе за редно.

Тя го караше или да се чувства виновен, или да се ядосва. Държеше се ту покровителствено, ту агресивно. В никакъв случай не биваше да си губи отново ума по нея и да хвърля нова сянка върху отношенията им.

Спря на рецепцията, както му каза, и се записа за екскурзия в седем часа. Служителката натрака информацията на клавиатурата си и му отправи жизнерадостна усмивка.

— Бихте ли ми казали името си, моля?

— Използвайте инициалите ми — чу се да казва той. — С. О. Б.

[1]

Имаше чувството, че Оливия ще схване посланието му.

Оливия разбра, че баба ѝ е плакала. Влезе по навик през задната врата заедно с мокрото куче, което подтичваше весело по петите ѝ. Само един поглед беше достатъчен, за да ѝ се свие сърцето.

Вал и днес държеше да приготви вечерята. Всеки ден в шест часа, като по часовник, тя можеше да бъде намерена в кухнята, заета да бърка и реже сред приятните аромати, носещи се от тенджерите. И да поглежда с едно око как Вана Уайт обръща букви в телевизионната игра „По втория начин“, да подвиква съвети от рода на „Не купувай гласна, идиот такъв!“, да мърмори съдържателни коментари, или само да клати глава, защото състезателят не можеше да се сети за поговорката „Не оставяй днешната работа за утре.“

Това всекидневие вдъхваше спокойствие и рядко биваше нарушавано. Оливия влизаше, наливаше си чаша вино — в юношеските ѝ години беше безалкохолна напитка или плодов сок — и нареждаше масата, докато си приказваше с баба си.

Но тази вечер, когато влезе премръзнала до кости, с лъщящ от влага дъждобран след безцелната разходка, която си бяха позволили с Шърли, нямаше неспирно бърборене, нито ярки цветове на малкия

телевизионен екран. Тенджерите къкреха, Вал ги бъркаше, но упорито стоеше с гръб към кухнята. Нямаше я обичайната ѝ хвърлена през рамо усмивка за поздрав.

— Дръж това мокро куче в преддверието, Ливи. — Гласът ѝ бе глух и малко дрезгав и Оливия разбра, че е плакала.

— Хайде, Шърли, иди да легнеш там. — Избута с крака кучето обратно в преддверието. То я погледна сърдито и се сви на пода с играчката си за гризане.

Наля и на двете по чаша вино и отиде да остави тази на баба си на плота до печката.

— Знам, че си разстроена. Съжалявам, че стана така.

— Не е нужно да говорим за това. Днес ще вечеряме говеждо варено с ечемик. Още малко и слагам кнедлите.

Оливия понечи да кимне и да не се задълбочава повече. Да остави темата отново да потъне от само себе си. Но се питаше дали Ноа не бе прав поне в едно отношение. Може би просто бе вече време.

— Бабо, то става, независимо дали говорим или не говорим за него.

— Тогава няма смисъл да го обсъждаме. — Вал посегна да вземе купата с вече приготвеното тесто и тъй като протегна ръката си, без да гледа, събори чашата от плота. Тя се разби на пода и наоколо се пръснаха стъкълца и кървавочервено вино.

— О, какво търсеше това тук? Нямах ли достатъчно ум да не слагаш чашата на ръба на плота? Виж само на какво заприлича подът ми!

— Извинявай. Аз ще почистя. — Оливия побърза да вземе метлата от килера и изшътка на кучето, което бе скочило, помислило, че трябва да защити двете жени от нападатели.

— Спокойно, Шърли, това бе само счупена чаша, не беше изстрел. — Но шегата замръзна на устните ѝ, когато се обърна и видя, че баба ѝ е заровила лице в кърпата за чинии и рамене ѝ се тресат.

— О, извинявай, извинявай, извинявай... — Захвърли метлата и се втурна да прегърне Вал.

— Не искам да го преживея още веднъж. Не мога! Казах на Роб да помоли онзи младеж да си върви. Просто да си събере багажа и да си иде. Но той не иска. Не било правилно, така или иначе нищо нямало да се промени.

— Аз ще го накарам да си отиде. — Оливия притисна устни към косата на Вал. — Ще го отпратя.

— Не, няма да помогне. Разбрах го още докато се разправяхме с Роб. Няма да помогне. Няма да го спрем. Преди двацет години бяхме безсилни да спрем приказките и книгите и сега няма да успеем. Но не мога да позволя на сърцето си да изживее отново тази мъка. — Тя се отдръпна и избърса лицето си. — Не мога и няма да го направя. Кажи му да не идва тук и да не настоява да говоря с него. И не искам този въпрос да се обсъжда в къщата ми.

— Той няма да дойде тук, бабо. Ще се погрижа за това.

— Не биваше да те хокам за чашата. Какво е една чаша. — Вал притисна пръсти към лявото си око, после към слепоочието. Имам главоболие, това е всичко. Когато ме боли главата, ставам раздражителна. Пригответи кнедлите, Ливи. Ще отида да взема аспирин и ще полегна за няколко минути.

— Добре. Бабо...

Вал я спря с поглед.

— Сложи кнедлите да се варят, Ливи. Дядо ти става кисел, когато вечерята закъснее много след шест и поло вина.

Туй то, помисли си Оливия, когато баба ѝ излезе от кухнята. Въпросът беше приключен. Забранен за обсъждане. „Още един сандък за тавана“, каза си тя и се обърна да вдигне метлата.

Но този път ключалката нямаше да издържи.

Малко след девет часа, приблизително по същото време, когато Ноа се двоумеше дали да поработи още един-два часа, или да си даде почивка и да изгледа някой филм, Майк вървеше по алеята към къщата на брега и си подсвиркваше.

Имал бе намерение да дойде по-рано и да полее добре градината на Ноа, преди да се е стъмнило, но въртележката го бе завъртяла. Почточно един от колегите го бе предизвикал да кръстосат шпаги в играта „Смъртоносна битка“ и компютърният дуел бе продължил цели два часа и осемнайсет минути.

Но ползата от една гола победа не беше голяма и за компенсация Майк се бе обадил на гаджето си и му бе предложил да се видят в

къщата на Ноа и да се разходят по плажа, да полудуват във ваната му или каквото там им дойде наум.

Не вярваше Ноа да има нещо против. Още повече, че щеше да му се отплати, като стане на разсъмване и полее градината му.

Запали лампата на терасата, после влезе в кухнята да види дали добрият стар Ноа няма някое по-изискано вино, подходящо за съблазняване в гореща вана.

Разгледа етикетите и, доверявайки се на вкуса на своя приятел за тези неща, избра едно, името на което имаше френско звучене. Остави го на плота, като се чудеше дали не трябва да го отвори предварително „да подиша“, после сви рамене и надникна в хладилника с надеждата да открие и нещо интересно за хапване.

Още си подсвиркваше весело, докато се двоумеше между пакетче сирене Бри и чиния с не особено апетитно на вид пържено пиле, когато улови с ъгълчето на окото си някакво движение.

Изправи се бързо и в същия миг усети остра болка. Залитна назад и вдигна ръце към главата си, решил, че се е фраснал в хладилника.

Напипа влага и занемял, се втрени в кръвта по пръстите си.

— О, да му се не види — успя да промърмори, преди върху му да се стовари втори удар, който подкоси коленете му и го просна в несвяст на пода.

---

[1] Съкращение от Same old Bradi (англ.). — Същият стар Брейди. — В. Пр ↑

ГЛАВА 19

В шест часа, когато будилникът на Ноа иззвъня, на вълн още валеше. Той го тупна, отвори очи в полумрака и се замисли дали да не постъпи както всеки разумен човек в такава дъждовна утрин. Да я проспи.

Ала няколкото часа блажена забрава като че ли не си заслужаваха самодоволните и хапливи забележки, с които щеше да го засипе Оливия. Може би гордостта надделя, може би имаше да доказва нещо на себе си и на нея, но така или иначе той се надигна от леглото. Дотътри се до банята и влезе под душа, който го разсъни донякъде, после се върна в стаята и се облече.

Реши, че всеки, който се готви да трамбова между дърветата в подобно време, трябва да е луд. И че Оливия е знаела, че ще вали, че положително е уредила да вали, само и само да му отмъсти, задето е толкова нищожество. Негодува по целия път надолу до фойето, където завари няколко малки групи подходящо облечени хора да се гощават с безплатните кафе и понички, които хижата предоставяше на рано потеглящите туристи.

С изненада установи, че повечето от тях изглеждаха доволни, че са тук.

Към седем, напоен с кофеин и захар, вече се чувстваше почти като човек. Събра достатъчно сили да пофлиртува със служителката на рецепцията, после грабна последна поничка за из път и смело пое навън.

Веднага зърна Оливия. Тя стоеше в сумрачното утро и разговаряше с четирима от гостите за планирания от тях маршрут тази сутрин, а дъждът барабанеше по индианската ѝ шапка и мъглата се виеше около обувките и глезените ѝ. Кучето сновеше наоколо и се умилкваше на ранобудниците, които го почесваха по главата и стискаха лапата му.

Тя удостои Ноа с кимване, после проследи потеглянето на групата.

— Готов ли си?

Той отхапа от огромната поничка.

— Да.

— Да видим. — Отстъпи назад и го измери с поглед от долу до горе и обратно. — Преди колко време са извадени от кутията тези обувки, шампионе?

„Преди по-малко от час“, помисли си Ноа, тъй като ги бе купил от Сан Франциско.

— Така е, не съм ходил на екскурзия от няколко години. Но ако няма да изкачваме Матерхорн, ще се справя. Във форма съм.

— Форма от фитнес клуба. — Тя натисна с пръст плоския му корем. — Бива си го този фитнес клуб. Но това, което те очаква сега, е малко по-различно от твоя велоенергометър. Къде ти е шишето с вода?

Вече раздразнен, той протегна ръка, сви шепа и остави дъжда да се стича в дланта му. Оливия само поклати глава.

— Чакай малко. — Обърна се на пети и тръгна обратно към хижата.

— Само с мен ли се държи така? — попита той Шърли. — Или тероризира всички? Кучето само седна и впи обнадяващ поглед в поничката, така че Ноа разчупи на две онова, което бе останало от нея, и му го хвърли. Шърли го хвана от въздуха, глътна го цяло и доволно се оригна.

Ноа още се усмихваше, когато Оливия дотича с пластмасова бутилка вода и каишка.

— Винаги трябва да носиш вода — поде тя и за негова изненада започна сръчно да привързва бутилката за колана му.

— Благодаря.

— Казах да ти я добавят към сметката за стаята.

— Не, имах предвид личната услуга, мамче.

Тя почти се усмихна, Ноа забеляза веселите искрици в очите ѝ. После сви рамене и щракна с пръсти да повика кучето, което веднага се подчини.

— Да вървим.

Възнамеряваше в началото да го поведе по основния маршрут, дълъг километър и половина, който се препоръчваше за неопитни туристи и родители с малки деца. Докато приспи бдителността му и той отново се изпълни със самодоволство, мислеше си тя и вътрешно се подсмиваше.

Мъглата пълзеше по земята, плъзгаше се между дърветата, заплиташе се в папратите. Дъждът потъваше в нея с монотонен плясък. Когато навлязоха в гората, здрачът стана по-гъст, натеза, сякаш бе материален, и превърна мъглата в призрачна река.

— Господи, какво място! — Той изведнъж се почувства дребен и беззащитен, направо зловец. — Нямаш ли чувството, че от мъглата ще се покаже ръка с дълги нокти, ще те сграбчи за глезена и ще те дръпне надолу? Ще ти остане време само колкото да изпищиш, а после ще се чува само... мляскане.

— О, значи си чувал за горския дух.

— Я стига.

— Губим средно по петнайсет туристи годишно. — Тя повдигна пренебрежително рамо. — Мъчим се да го укротяваме. За да не ни прогони гостите.

— Много остроумно — промърмори Ноа, но хвърли предпазлив поглед в мъглата. — Наистина остроумно.

— Лесно е — додаде тя. — Много лесно. — Извади фенерче и светна право нагоре. Лъчът сякаш разреза мрака и забули всичко останало в дебнещи сенки. — Горният слой на гората тук се състои от ситкиски смърч, канадска ела, дъгласова ела и западен червен кедър. Всяко от тези иглолистни дървета се различава по дължината на игличките, формата на короната и, разбира се, по вида на кората.

— Разбира се.

Тя не му обърна внимание.

— Дърветата и изобилието от епифити преграждат пътя на слънчевата светлина и на това се дължи характерния зеленикав здрач.

— Какво е епифит?

— Нещо като паразит. Папрати, мъхове, лишей. Само че те в действителност не причиняват вреда на дърветата-гостоприемници. Виждаш ги как обгръщат всичко, образуват нещо като балдахин в горния слой на гората. А тук долу застилат земята, покриват дънерите. Тук животът и смъртта са в постоянен кръговрат. Дори без помощта на горския дух.

Тя изключи фенерчето и го пхна в джоба си.

Продължи да го просвещава, докато вървяха. Той слушаше с половин ухо обясненията ѝ за дърветата. Гласът ѝ беше приятен,

съвсем леко дрезгав. Не се съмняваше, че тя се старае да му говори с прости думи, като на лаик, за да не го кара да се чувства тъп.

И Ноа си даде сметка, че е достатъчно само да гледа, само да бъде тук, сред всичките тези силуети и сенки, сред странно приятния мирис на тление. Да вдишва плътния като вода въздух. Беше си мислил, че ще му бъде досадно и в най-добрия случай ще изтърпи с примирение тази екскурзия, която бе предприел само за да измъкне навън Оливия. А вместо това бе заплепен.

Въпреки дъжда и мъглата имаше някакво тихо зелено сияние, сякаш не от този свят, в което се открояваха гъсти туфи папрати и покрити с мъх бабуни. Всичко тънеше във влага и блещукаше.

Чу, че нещо изпраща над главата му и вдигна поглед навреме, за да види как дебел клон полита надолу и се стоварва на земята.

— Мисълта, че някой такъв може да падне и върху теб, не е приятна, нали?

— Вдовишки клон — каза тя със суха усмивка.

Ноа погледна отново клона. Като нищо можеше да премаже човек.

— Добре че не сме женени.

— Понякога епифитите поемат толкова влага, че клоните се прекършват под тежестта ѝ. Тук долу те стават част от цикъла, подслоняват други форми на живот. — Тя спря внезапно и вдигна ръка. — Тихо! — каза шепнешком и му направи знак да застане зад широк дънер на смърч.

— Моля?

Тя само поклати глава, притисна два пръста към устните му, сякаш за да ги запечати. Задържа ги там, докато Ноа се чудеше как ли ще реагира, ако той прояви инициатива. После чу онова, което я бе накарало да застане нащрек и почувства, че кучето се е свряло помежду им и трепери.

Без да има представа какво да очаква, той сложи покровителствено ръка на рамото ѝ и хвърли поглед през дърветата и пълзящите растения натам, откъдето долиташе шум от движение на нещо голямо.

Те се появиха от здрача, нагазили до колене в реката от мъгла. Дванайсет, не петнайсет, поправи се Ноа, грамадни лосове с рога като корони.

— Къде са момичетата? — промърмори той под пръстите на Оливия и си спечели бърз свиреп поглед.

Едно от животните нададе рев, дълбок тръбен зов, който сякаш разлюля дърветата. После те се понесоха през сенките и зеления здрач и тропотът им отекна в пружиниращата почва като тътен. На Ноа му се стори, че усеща миризмата им, нещо диво, после лосовете се отдалечиха и бавно потънаха в сенките.

— Женските — каза Оливия — се движат на стада с по-младите мъжкари. Зрелите мъжкари, като тези, които видяхме току-що, се събират на по-малки стада докъм края на лятото, когато настъпва решителният момент. Тогава започват да се бият помежду си, за да бъдат отлъчени или да запазят харема си.

— Харем, а? — ухили се той. — Звучи добре. Това рузвелтови лосове ли бяха? Като тези, за които разказваше вчера?

Дори и да бе изненадана, че Ноа я е слушал внимателно и си е направил труда да запомни казаното, Оливия не се издаде.

— Да. Често ги виждаме по този маршрут по това време на годината.

— Тогава се радвам, че избрахме него. Те са огромни, нямат нищо общо с Бамби и семейството ѝ.

— Нищо чудно да видиш и Бамби, заедно със семейството ѝ. В сезона на разгонването в гората има периоди на особена активност.

— Обзалагам се. Шърли защо не излая? Или не хукна след тях? — попита той и помилва кучето по главата.

— Преминала е през обучение за потискане на инстинктите. Ти си добро момиче, нали? — Оливия клекна и силно разтърка гърба ѝ, после размота прикрепената за колана ѝ каишка и я закачи за нашийника.

— Защо го правиш?

— Излизаме от земите на Макбрайд. На държавна земя кучетата трябва да се водят на каишка. Това не ни се нрави особено, нали, Шърли? Но такива са правилата. Или... — Тя се изправи и погледна Ноа в очите. — Или можем да заобиколим и да се върнем, ако ти стига толкова.

— Мислех, че едва започваме.

— Както искаш.

Продължиха нататък. Оливия имаше компас на колана, ала не го поглеждаше. Явно знаеше точно къде се намират и къде отиват. Не бързаше, даваше време на Ноа да гледа и да задава въпроси.

Дъждът пръскаше през клоните. Капките тупаха по земята сякаш от хиляди незатегнати кранчета, но мъглата постепенно се вдигаше, проредяваше, късаше се на вълна и се топеше.

Пътеката, която избра Оливия, започна да се изкачва стръмно нагоре. Светлината се променяше лека-полека, докато стана блестящо зелена и перлена от проникващите през пролуките в короните тънки лъчи. А под пролуките пъстрееха диви цветя и се виждаха различни нюанси и форми на зеленината.

— Напомня ми за гмуркане с шнорхел.

— Моля?

— Гмуркал съм се в Мексико — каза той. — Когато се научиш добре да използваш шнорхела, можеш да останеш под водата доста дълго и да плуваш насам-натам. Светлината е странна, не е съвсем зелена, както тук, но е различна и слънчевите лъчи понякога прорязват повърхността и проникват надолу. Всичко е меко и изпълнено със силуети. Лесно можеш да се изгубиш. Ти гмуркала ли си се някога?

— Не.

— Ще ти хареса.

— Защо?

— Ами, сваляш от себе си всякакви дрехи, с изключение на плувките, и поемаш към непознат свят. Изобщо не знаеш какво ще видиш в следващия момент. Обичаш ли изненадите?

— Не особено.

— Лъжкиня. — Той ѝ се усмихна. — Всеки обича изненадите. При това ти си естественик. Морският свят може да не е стихията ти, но ще ти хареса. Приятелят ми Майк и аз прекарахме две забележителни седмици в Козумел преди няколко години.

— В гмуркане?

— Точно така. А ти с какво се занимаваш за развлечение напоследък?

— Развеждам из гората градски момчета, които ми лазят по нервите.

— Не съм те ядосвал най-малко от час. Засякъл съм времето. О! Ето го!

— Какво? — Тя се хвана и се обърна.

— Усмихна се! Този път не се усети и наистина ми се усмихна.

— Той сложи ръка на сърцето си. — Вече съм влюбен. Хайде да се оженим и да си отгледаме още лабрадорчета.

Тя се изсмя хапливо.

— Ето, пак ме ядоса. Засечи си времето.

— Не, не е вярно. — Тръгна в крак с нея и си помисли, че с лекота би го сторил и в преносен смисъл. — Отново започваш да ме харесваш, Лив. И нищо не можеш да направиш против това.

— Може би съм склонна да проявявам търпимост, което далеч не означава, че те харесвам. Сега виж тук, ако следиш внимателно пътеката, ще забележиш оксалис, гълъбови очички...

— Никога не мога да си набавя достатъчно гълъбови очички. Ти идваш ли изобщо в Лос Анджелис?

— Не. — Тя го погледна за миг, но не точно в очите и повтори: — Не.

— Мислех, че посещавах леля си от време на време.

— Те идват тук, поне два пъти в годината.

— Трябва да ти кажа, че ми е трудно да си представя Джейми да броди из горите. Тя е много впечатляваща дама. Все пак предполагам, че след като е израсла тук, лесно се връща към старите привички. А съпругът ѝ?

— Чичо Дейвид? Той я обича достатъчно, за да идва, да ни гостува известно време и да позволява на баба ми да го води за риба на езерото. Това се повтаря от години, макар всички да знаят, че той ненавижда риболова. Ако не му провърви, хваща някоя и друга риба и после му се налага да ги чисти. Веднъж го уговорихме да отидем на палатка.

— Само веднъж ли?

— Мисля, че леля Джейми така се сдоби със своето колие от перли и диаманти. То бе нещо като подкуп, за да не го кара никога повече да спи в гората. Без клетъчен телефон, без лаптоп, без рум сървиз. — Тя погледна Ноа косо. — Ти би го разбрал, предполагам.

— Ей, по всяко време мога да се откажа от клетъчния си телефон. Не съм пристрастен към него. И много пъти съм спал на открито.

— В палатка, разпъната в задния двор.

— И в скаутския лагер.

Смехът ѝ бликна, без тя да го осъзнава.

— Ти никога не си бил скаут.

— Да, ама бях. За краткия, но бляскав период от шест и половина месеца. Онова, което ме отказа, бяха униформите. Така де, онези шапки са наистина скапани.

Ноа започваше леко да се задъхва, но не искаше да я прекъсва точно когато най-сетне я бе накарал да проговори.

— Ти била ли си скаутка?

— Не, никога не съм имала желание да се присъединявам към групи.

— Просто не ти се е искало да носиш онази тъпа шапка.

— Тя бе една от причините. Как са обувките?

— Чудесно. „Л. Л. Бийн“ нямат грешка.

— Започваш да се задъхваш, шампионе. Искаш ли да спрем?

— Не се задъхвам. Шърли е. Защо трябва аз да се обръщам към теб по име, а ти никога не използваш моето?

— Все го забравям. — Тя почука с пръст бутилката с вода, която се полюшваше на колана му. — Пийни малко. Да смажеш мускулите. Сигурно забелязваш, че пълзящите кленове тук са по-високи, повече приличат на дървета, отколкото в долината. Почвата се вижда през сплетените им клони. Изкачили сме около сто и петдесет метра.

Светът отново се откри пред очите им с облачните си върхове и зелените долини, с небето, подобно на полирана стомана. Дъждът бе спрял, но земята под краката им бе още прогизнала и Ноа имаше чувството, че по вкус и плътност въздухът наистина не се различава от водата, която пие.

— Какво е това място?

— Вече вървим по пътеката към трите езера.

Той бе вперил поглед в реката. Лъкатушещото ѝ корито прорязваше гората и хълмовете. От каменисто сивите ѝ води се надигаха като събрани юмруци неравни скалисти островчета. Вятърът шибаше лицето му, свистеше през върховете на дърветата зад гърба му и потъваше в пазвите на леса.

— Във всичко това няма и помен от кротост, нали?

— Да. Добре е да го запомниш. Много неделни туристи го забравят и си плащат. Природата не е кротка. Тя е безмилостна.

— Странно. Бих казал, че я предпочиташ пред хората.

— Позна. Събра ли си дъха?

— Изобщо не съм се задъхвал. — Така де.

— Ако минем по онзи мост там и вървим още пет-шест километра, ще стигнем до района на езерата. Можем и да се върнем.

— Ще издържа още шест километра.

— Добре тогава.

Мостът свързваше двата бряга на Биг Крийк. Докато го прекосяваха, Ноа чуваше шума на буйните води и се превиваше, за да устои на поривите на вятъра. Оливия вървеше пред него, сякаш се разхождаше по булевард „Уилшър“.

Опита се да не я намрази заради това.

След около километър обувките започнаха да го убиват, седалищните му мускули стенеха. Тя не си бе направила труда да спомене, че последната отсечка от пътеката води право нагоре. Ала стискаше зъби и не изоставаше.

Опитваше се да не мисли за изтерзаното си тяло, като разглеждаше околния пейзаж, представяше си масажа, който ще си поръча още щом се прибере в хижата, и гадаеше какво носи Оливия за обяд.

Нещо се мярна в периферното му зрение и той вдигна очи навреме, за да зърне скока на някаква животинка през проредяващите дървета.

— Какво беше това?

— Летяща катерица. Рядко се вижда през деня. Тя е нощно животно.

— Сериозно? Като Роки? „Роки и Булуинкъл“ — обясни Ноа, когато тя се намръщи озадачено. — Не може да не го знаеш, анимационния филм.

— Не гледам много телевизия.

— Трябва да си го гледала като малка. — Той изви врат, опитвайки се да зърне отново катеричката. — Не е просто анимационен филм, а нещо общоизвестно. Какво още има тук, освен Роки?

— В центъра предлагаме списък на дивите животни. — Тя посочи дърво, кората на което беше обелена, а стеблото му бе

набраздено от дълбоки резки. — Мечка. Това са драскотини от ноктите на мечка.

— Така ли? — Вместо да се сепне, както очакваше Оливия, той се приближи и разгледа белезите с очевиден интерес. — Още ли спят зимен сън или можем да се натъкнем на някоя?

— О, вече са станали. И са гладни — добави тя на шега.

— Е — той проследи с пръсти дълбока резка, — би било интересно, ако някоя дойде тук да похапне, стига да не ме сбърка с дърво.

Когато продължиха нагоре, Ноа почти забрави за болките в мускулите. Северните катерици лудуваха по земята, цвъртяха задушевно и се караха горе на дърветата. Високо над главите им прелетя ястреб, царствено разперил криле, и нададе див крясък, повтарян до безкрайност от ехото. Прелетя блестящочерен гарван, появи се първото изтъняло петно сняг.

— Можем да спрем тук. — Оливия смъкна раницата от раменете си, клекна да я отвори и хвърли на Ноа изпълнен с разбиране поглед. — Мислех, че няма да издържиш, и то без да хленчиш.

— На няколко пъти не бях далеч от тази мисъл, обаче си струваше.

Той отправи поглед към трите езера, матовосребристи като старо огледало. Размитите отражения на върховете, по скоро сенки, отколкото образи, се диплеха по повърхността им. Въздухът бе резлив от студа, трапчив от миризмата на бор и прогизнала земя.

— Като награда, че не захленчи, имаме малко от прочутото говеждо варено с ечемик на баба ми.

— Бих изял цял казан.

Тя извади от раницата малко одеяло.

— Постели това и седни. Не мога да ти предложа цял казан, но ще има достатъчно, за да стоплиш стомаха си и да престанеш да мислиш колко те болят краката.

— Аз пък взех от подарените плодове. — Ноа се усмихна и тръсна одеялото. — В случай, че си намислила да ме умориш от глад.

— Не, мислех само да те зарежа в гората и да видя дали ще успееш да излезеш някога от нея. Но харесвам родителите ти и не исках да ги наскърбявам.

Той подви крака и пое чашата кафе, което тя сипа от термоса. Искаше му се да свали шапката ѝ и да докосне косата с цвят на карамел. Обожаваше тази гладка прическа с нахакания бретон.

— Може би ще започнеш да харесваш и мен.

— Не мисля.

Шърли дойде да подуши кафето и той разроши козината на главата ѝ.

— Кучето ти ме харесва.

— Тя е кучето на дядо. И обича да пие вода от тоалетната. Нейният вкус не заслужава доверие.

— Много си сурова, Лив. Но правиш страхотно кафе. Ако се оженим, ще ми правиш кафе всяка сутрин и аз ще се отнасям с теб като с кралица.

— Ами ако ти правиш кафето, а аз се отнасям с теб като с роб?

— Това означава ли, че ще ме връзваш и ще изискваш сексуални услуги? Защото трябва да ти кажа, че наскоро положих клетва за целомъдрие.

Оливия само се засмя и извади още един термос.

— С мен целомъдрието ти е в безопасност.

— Камък ми падна от сърцето. Господи, това мирише приказно.

— Баба ми е страхотна готвачка. — Тя изля супата от термоса с широко гърло в купички.

— Тогава може ли да дойда на вечеря?

Оливия не откъсна поглед от термоса, докато не завинти капачката.

— Когато се прибрах снощи, тя плачеше. Дядо ми ѝ бе казал защо си дошъл и че се е срещал с теб. Не знам какво са си говорили, но оттогава почти не си продумват. И я заварих да плаче.

— Съжалявам.

— Така ли? — Тя най-сетне вдигна поглед.

Ноа очакваше очите ѝ да са влажни, но те бяха парещо сухи и гневни.

— Съжаляваш, задето върна нетърпимата мъка, създаде напрежение между двама души, които се обичат от петдесет години и повече, и задето успя някак си да набуташ и мен във всичко това?

— Да. — Прикованият му в нея поглед не трепна нито за миг. — Съжалявам.

— Но все пак ще напишеш книгата.

— Да. — Той взе своята купичка. — Ще я напиша. Вече съм я започнал, вече съм стигнал твърде далеч, за да се връщам назад. И трябва да знаеш нещо, Лив. Ако се откажа този път, Танър въпреки всичко ще разкаже своята история. Просто ще я разкаже на някой друг. А този друг може би няма да съжалява, да съжалява дотолкова, че да подходи възможно най-деликатно и да се погрижи всичко, което пише, да е истина. Той няма да има тази връзка с теб и семейството ти, колкото и слаба да е тя, заради която толкова много държа да бъде казана истината.

— Хайде де, ти да не си кръстоносец?

— Не. — Той остави горчивината ѝ да мине покрай, ушите му, макар да усети няколко остри бодвания по кожата. — Просто съм писател. Добър писател. Не храня илюзии, че онова, което пиша, ще промени нещо, но се надявам да отговори на някои въпроси.

Толкова сигурен в себе си ли бе той и преди? Не, отсъди Оливия. И двамата бяха пораснали доста през последните шест години.

— Твърде късно е за всякакви отговори.

— Не съм съгласен. Според мен, никога не е късно за отговори. Лив, изслушай ме. — Той свали шапката си и прокара пръсти през косата си. — Има неща, които така и не успях да ти обясня преди.

— Казах...

— По дяволите, остави ме да се доизкажа! Бях на десет години, когато се случи всичко това. Баща ми беше най-големият герой в живота ми и, струва ми се, все още е. Така или иначе, знаех какво работи, не се ограничавах с детската представа за него като човек, който преследва лошите. Онова, с което се занимаваше, бе важно за мен, впечатляваше ме. И следях внимателно всичко. Когато се прибра след убийството на майка ти, лицето му бе посивяло. Никога преди не го бях виждал такъв, не и от естеството на работата. Прибирал се бе ядосан и разбира се, понякога бе изглеждал уморен и отвратен, но никога не го бях виждал да скърби. И запомних онази вечер завинаги. За да се занимава с нещо, Оливия взе купичката и започна да бърка вяло супата. Долавяше в гласа му нещо повече от неудовлетвореност. Долавяше вълнение. И решителност.

— А това, което вършиш сега, не връща ли скръбта?

— Не можеш да върнеш нещо, което в действителност никога не си е отивало, както е с всички вас. Видях те по телевизията — продължи той. — Ти беше още съвсем малка. Показвах кадрите с теб десетки пъти, как изтичваш разплакана от къщата. Затиснала с ръце ушите си. И пициш.

Тя си спомняше много добре момента, за който говореше Ноа, можеше да го изживее отново, ако поиска — често го бе изживявала и когато не иска.

— И изразяваш състраданието си сега?

— За да можеш да ме заплюеш с него в лицето? — Той поклати глава и впери в нея изпитателен поглед, гребна от супата. Тя вече не беше беззащитно и ужасено момиченце. Беше станала сурова и ако не предприемеше нещо, за да се спре, скоро щеше да се ожесточи. — Казах ти, няма да те притеснявам и провокирам. Ще се движим с твоето темпо.

— Не знам дали ще се съглася — отвърна след малко Оливия. — Но не бих си и помислила да говоря с теб, докато не обещаеш да не намесваш баба ми и да не я безпокоиш по никакъв начин. Тя няма да го понесе. Не искам дори да се опитваш да я уговаряш.

— Добре. — Оливия го погледна подозрително и той въздъхна.

— Какво? Искаш да се подпиша с кръв ли?

— Може би. — Ядеше само защото знаеше, че ще и трябват сили за обратния път. — Не очаквай да ти се доверявам.

— Някога ми се доверяваше. И ще започнеш отново, преди да сме свършили.

— Ти си досадно сигурен в себе си. На езерото има двойка диви патици. Ето там, в далечния край.

Ноа погледна. Вече бе забелязал, че тя превключва на естественическа вълна, когато иска да смени темата.

— Ще бъда тук до края на седмицата — каза той. — Номерът на домашния ми телефон е въведен в компютъра на хижата. Ако не решиш, преди да си замина, можеш да се свържеш с мен по-късно. Ще дойда отново.

— Ще си помисля. — Тя даде на Шърли бисквита от кутията. — А сега помълчи малко. Едно от нещата, заради които си струва да биеш пътя дотук, е тишината.

Доволен от постигнатия напредък, Ноа се зае с вареното. Тъкмо се канеше да попита дали има още, когато някакъв писък го накара да захвърли купичката и да скочи на крака.

— Не мърдай! — нареди той. — Остани тук.

Оливия го гледа сащисано пет секунди, после, когато той се обърна да хукне към звука, се изправи.

— Стой, чакай! — Дъхът ѝ заседна в гърдите, докато се двоумеше дали да го блъсне, или просто да се хвърли на пътя му. Успя да го сграбчи за ръкава, дръпна го, после все пак едва не се блъсна в него, когато Шърли връхлетя върху ѝ с надеждата, че започва боричкане.

— Някой е в беда. — Писъкът прониза отново въздуха и той я отблъсна от себе си. — Искам да стоиш тук, докато...

— Мармот. — Оливия потисна смеха си. — Вероятно олимпийски мармот.

— Това пък какво е, по дяволите?

Тя успя да си придаде сериозно изражение.

— Известен още като скален викач, подсвиркващо прасе или свирач, макар че предупредителният писък, който издава, не е подсвиркване, защото се произвежда с гласните струни. Не е девойка в беда, а... Ето!

Тя направи движение с ръката, която още стискаше ръкава му. Мармотите бяха два, с проскубани сиво-кафяви кожухчета. Тътреха тежките си туловища към купчина голи скали. Единият се изправи на задните си крака и взе да души въздуха, после впери жълтеничавите си очи в кучето и хората.

— Току-що са приключили със съешаването. Обикновено изпадат в летаргия през септември и до май не излизат от дупките си. Тяхната вероятно е наблизо. Писъкът е тяхната система за ранно предупреждаване, тъй като са по бавни от хищниците.

— Страхотно. — Ноа обърна глава и я погледна внимателно.

— Е, беше наистина смело от твоя страна. Почувствах се напълно защитена от страховитите мародерстващи мармоти.

— Нахалница. — Той я почукна с юмрук по брадичката и ръката му остана там. Очите на Оливия бяха дълбоки и закачливо златисти, устните ѝ — извити и меки, страните ѝ руменееха и вятърът рошеше косата ѝ.

Видя промяната в очите ѝ, онова потъмняване от предусещането, също както преди години. Стори му се, че я чува рязко да поема дъх, когато пръстите му се разтвориха и се обърнаха да помилват страните ѝ.

Не бе обмислил следващия си ход. Просто го направи. В мига, в който устата му се долепи до нейната, разсъдъкът му се включи и изкрещя „Грешка!“, но другата му ръка вече се плъзгаше през косите ѝ, зъбите му вече хапеха онази сочна долна устна, за да усетят вкуса ѝ.

Тя трепна, сякаш този допир устни до устни я бе шокирал, после притихна. В неподвижността ѝ Ноа долови едва загатнати тръпки, устните и започваха да се затоплят под неговите.

Окуражен, той я придърпа по-близо до себе си, задълбочи целувката, макар с част от съзнанието си да беше наясно, че изобщо не биваше да поема отново по този път.

Оливия искаше да го отблъсне, да го спре още в мига, когато съзря порочната мисъл да се появява в очите му, в мига, в който усети ответното ускоряване на собствения си пулс.

Но той я парализираше. Чувствата, които изригнаха в тялото ѝ, я смаяха, карайки я да чака за още, вкопчена в ръкава му, замаяна от бушуващата в главата ѝ кръв.

По същия начин, както преди. Точно както преди.

Вятърът фучеше край тях, през тях, стенеше в дърветата, а тя още не можеше да помръдне. Нито да се доближи или отдръпне, нито да го прегърне или отблъсне.

Това просмукващо чувство за безпомощност я ужасяваше.

— Оливия... — Ноа прокара ръка по лицето ѝ, възхитен от овала му, от докосването до него.

И двамата се бяха променили, и все пак ароматът ѝ бе същият, формата на устата ѝ бе същата и талазите на желанието ги заливаха със същата сила.

Той се откъсна за миг от нея, защото искаше да го види, нужно му бе да го види, и отново промълви:

— Оливия...

Сега тя се дръпна и тутакси потърси защита в гнева.

— Това няма да се повтори никога повече!

— Лив — гласът му бе тих и сериозен, — то вече се повтаря.

„Не — каза си тя. — Нищо подобно.“

— Типично за теб. Съвсем типично за теб. — Завъртя се, върна се при одеялото и започна да хвърля нещата обратно в раницата.

Типично ли? Ноа не намираше нищо типично в това, че горната половина на главата му сякаш беше отрязана. Още не бе в състояние да натъпче обратно мислите си там, вътре, но успя да отиде при Оливия и да я обърне към себе си.

— Слушай...

— Долу ръцете! — Перна го през пръстите и той я пусна. — Да не мислиш, че не знам за какво е всичко това? След като така наречената ти логика и чарът не свършиха работа, добавяш някои физически стимули. Също както преди.

— О, не, да не си посмяла! — С желязна сила, която Оливия бе подценила, Ноа я прикова на място, когато тя понечи да се изплъзне. Очите му блестяха от гняв, много по-яростен, отколкото можеше да се очаква от човек с такава лениво красива външност. — Няма да обръщаш всичко наопаки. Не смей! Знаеш много добре, че не съм вървял четири часа само за да ти пусна ръка. Ако исках да ти посегна, щях да го сторя в някоя хубава топла стая, преди да са ми излезли мехури на краката.

— Но ми посегна — поправи го ледено тя и допълнително го предизвика.

— Не съм го планирал, просто се случи. А ти не се възпротиви. Предпочиташ да се правиш на обидена, много добре, но нека си кажем истинската причина.

Гледаха се свирепо, а Шърли скимтеше и се блъскаше помежду им.

— Добре. — Оливия реши да се измъкне с достойнство. — Чувствам се обидена, защото ти се възползва от моментната ми слабост.

— У теб няма и помен от слабост — промърмори той и я пусна. — Докога ще ме караш да плащам за грешката, която направих преди шест години? Как още искаш да ти се извиня за нея?

— Не искам извинения. Искам да забравя.

— Но не си забравила. Нито пък аз. Интересува ли те колко пъти съм мислил за теб?

— Не — каза го бързо, трескаво. — Не, не ме интересува. Ако искаме да се разберем някак, Ноа, ще трябва да мислим само за

положението на нещата сега, а не какво е било то преди шест години.

— Така ли постъпват всички Макбрайд? Щом ти е трудно да се справиш с нещо, погребваш го? — И моментално съжали, че го е казал, не само защото бе неуместно, но и заради стъписването и мъката, които неволно пламнаха в очите ѝ. — Лив, извинявай! — Протегна ръка към нея и изруга под нос, когато тя се дръпна. — Извинявай — повтори по-отчетливо. — Бях несправедлив. Но не само ти бе наранена. През онзи ден ти ме преряза на две. Затова може би си права. Може би е по-добре да оставим това настрана и да започнем на чисто.

Събраха нещата в пълно мълчание, като внимаваха да не се докосват по никакъв начин. Когато навлязоха в гората, тя отново се превърна в безличен водач, показваше му по-интересните растения и диви животни и парираше всякакви опити за личен разговор.

Все едно бе нахлутила онзи стъклен купол върху себе си и сега бе под него, недосегаема.

Ноа си каза, че това определено опростява нещата. Не искаше да я докосва повече. Не можеше да си позволи този риск, заради собственото си оцеляване.

През последните два часа от екскурзията го занимаваше само мечтата да изгори обувките и да отмие от устата си упорития вкус на Оливия с хубаво силно питие.

ГЛАВА 20

Когато хижата се показа между дърветата, намеренията на Ноа бяха прости. Отиваше право на бара и си вземаше бутилка или по-добре две бутилки бира. Занасяше ги в апартамента и ги изпиваше през часа, който смяташе да прекара под горещия душ.

Ако ѝ това не помогне, за да се почувства отново човек, е, тогава ще поръча да му донесат сурово месо и ще го заръфа.

Светлината помръкваше и ставаше седефеносива, а небето на запад бе изпъстрено от ярки червени ивици. Ала Ноа не бе в настроение да му се любува.

За Бога, та той само я бе целунал! Да не би да ѝ бе смъкнал дрехите и да я бе съборил на земята, за да я изнасили като някакъв маниак? Но представата как върши всичко това му се стори изключително привлекателна и това го накара да изскърца със зъби, когато отвори вратата на хижата.

— Господин Брейди, майка ви, ви търси по телефона. Каза, че е спешно.

Всичко в него замръзна, после закипя и стомахът му се обърна.

— Майка ми ли?

— Да, обади се около час след като излязохте тази сутрин и още веднъж в три. Заръча да я потърсите в къщи веднага щом се приберете.

Той си представи с ужасяваща яснота полицаи, които звънят на вратата. Всички близки на хората в тази професия знаеха какво означава да отвориш вратата и отвън да стоят полицаи с безизразни физиономии.

Баща му се бе пенсионирал. Не беше възможно. В никакъв случай.

— Аз...

— Можеш да влезеш и да се обадиш оттук. — Оливия внимателно го хвана под ръка. Говореше абсолютно спокойно. Откровеният страх, който се бе изписал на лице то му, я накара вътрешно да закрепчи от тревога, но ръката ѝ не трепна, когато го поведе към офиса зад гишето на рецепцията.

— Оттук можеш да избереш направо. Аз само... — Понечи да си тръгне, за да го остави сам, но ръката му се склучи върху нейната.

Ноа не каза нищо, просто продължаваше да я държи, докато набираще номера. Ръката ѝ му даваше опора сред хилядите страхове, които се въртяха в главата му. Дланта му се изпоти върху слушалката, докато прозвуча първото позвъняване, второто, а после гласът на майка му, притеснен и задъхан, заби ледена висулка в стомаха му.

— Мамо?

— О, Ноа, слава Богу!

— Татко? — Секундата, преди тя да му отговори, беше пострашна от всичките мъки на ада.

— Не, не, скъпи. Не става дума за Франк. Баща ти е добре. — Коленете му още не бяха омекнали от облекчение, когато тя добави забързано: — Става дума за Майк, Ноа.

— Майк? — Пръстите му стиснаха тези на Оливия толкова силно, че кокалчетата и на двамата побеляха. — Какво му е? Какво е станало?

— Ноа, аз... Господи... Той е в болницата. В кома е. Не знаем дали има опасност за живота му. Правят му изследвания. Правят всичко, което...

Тя се разплака и Ноа почувства как вътрешностите му стават на мазни възли.

— Какво се е случило? Автомобилна катастрофа?

— Не, не. Някой го е пребил. Някой го е удрял, удрял... Казват, че изотзад. Снощи е бил в къщата ти.

— В къщата на плажа? Бил е в моя дом? — Неверието и страхът пулсираха в него. — Снощи ли е станало?

— Да. Аз научих едва сутринта, рано сутринта. Баща ти сега е в болницата. И аз ще се върна там. Пускат само един от нас да поседи с него, и то само за няколко минути. В интензивното отделение е.

— Идвам си колкото мога по-бързо. Ще взема първия самолет.

— Единият от нас ще е в болницата. Маги и Джим... — Гласът отново ѝ изневери, щом спомена родителите на Майк. — Те не бива да остават сами там.

— Тръгвам. Ще дойда направо там. Мамо... — Не можа да измисли нищо. Нищичко. — Тръгвам — повтори отново. Сложи

слушалката и продължи да се взира в нея. — Приятелят ми е бил нападнат. В кома е. Трябва да замина.

Още държеше ръката ѝ, но вече не я стискаше. Оливия усещаше, че пръстите му треперят.

— Върви да събереш нещата, които ти трябват. Аз ще се обадя на аерогарата да ти запазя място за самолета.

— Какво?

Сърцето ѝ се късаше за него. Бледото му лице и зашеметените му очи не оставяха място за други чувства, освен за състрадание.

— Така ще спестим време, Ноа. Просто се качи горе и вземи, каквото ти трябва. Аз ще те закарам до аерогарата.

— Да... Господи. — Той дойде на себе си, очите му се проясниха, лицето му придоби твърдо и сурово изражение. — Само ми запази място за каквото там ще ме закара най-бързо до Лос Анджелес. Резервна седалка, ако няма друго. Ще се приготвя за пет минути.

Удържа на думата си и се появи на вратата, преди Оливия да бе приключила с резервацията. Не си бе направил труда да се преоблече и носеше само раницата и лаптопа си.

— Въпросът ти е уреден. — Тя бързо стана от мястото зад бюрото. — Има частно летище на около четирийсет минути път оттук, собствениците са приятели на дядо и баба. Излиташ веднага щом стигнеш там.

Грабна връзка ключове от табло на стената и първа излезе от офиса. Тичешком го заведе до джип на страничния паркинг, отключи и се качи. Той хвърли раницата на задната седалка.

— Благодаря ти.

— Няма нищо. Не се безпокой за останалите си вещи и за колата. Ние ще се погрижим за тях. — Караше бързо, ръцете ѝ сръчно въртяха волана. Очите ѝ бяха вперени право напред. — Съжалявам за твоя приятел.

Първоначалното разтреперване бе преминало, но Ноа опря натежалата си от болка глава на облегалката.

— Познавам го от дете. От втори клас. Семейството му се премести в нашия квартал. Шишко, пълен смотаняк. Беше въпрос на чест да го натупаш. Аз също се изкушавах да си почеша юмруците, но просто не можех. Той изобщо не съзнаваше, че е непохватен. И още не го съзнава. За смях на кокошките бе лапнал по Марша Брейди.

— Тя братовчедка ли ти е?

— А? О, да, Брейди. Не, Марша, Марша, Марша. „Семейство Брейди“. — Той отвори очи, колкото да ѝ хвърли изненадан поглед, после въздъхна. — Вярно, ти не гледаш телевизия. Няма значение. Той е най-милият човек, когото познавам. Безкрайно почтен и кротък. Мамка му! — Стовари юмрук на таблото, после притисна ръце към лицето си. — Мамка му. Той е в кома, в кома. Майка ми плачеше. Тя се държи, тя винаги се държи. След като е рухнала така, сигурно положението е лошо. Много лошо.

На Оливия ѝ се искаше да отбие и да спре, само за малко, да го притегли към себе си и да го държи в прегръдките си, докато се успокои. Никога не бе изпитвала подобно остро желание към друг, освен към близките си. Затова хвана по-здраво волана и настъпи газта.

— Аз съм виновен. — Ноа отпусна ръце в скута си и ги остави да лежат безжизнено там.

— Що за смешно хрумване. — Оливия се стараеше да говори рязко, делово. Каза си, че логиката ще свърши повече работа от утешаващата прегръдка. — Ти дори не си бил там.

— Не се отнесох към това достатъчно сериозно. Не се отнесох към нея достатъчно сериозно. Изпратих го там. Да полива проклетите ми цветя. Да полива цветята! О, Майк. А знаех, че тя не е с всичкия си.

— За кого говориш?

— Известно време се срещях с една жена. От моя страна нямаше нищо сериозно, но трябваше да видя накъде отиват нещата. Просто се носех по течението — и защо не, по дяволите? Добър секс, великолепно тяло, елегантна жена, с която да се размотавам насам-натам. Когато стана сложно, сложих край на всичко. Тогава започнаха гадостите. Имаше няколко спречквания, после тя направи големия си удар, разби на трески къщата ми, докато ме нямаше.

— Разбила е къщата ти?

— И още как. Трябваше да събирам с лопата повечето от онова, което беше останало.

— Ужасно! Защо не поиска да я арестуват?

— Не можах да го докажа. Всички знаеха, че тя го е сторила, беше точно в нейния стил, но нищо не можеше да се направи. Тя хвърли в лицето ми още закани, публично, и направи сцена. А аз хванах самолета и поръчах на Майк да полива цветята, докато ме няма.

— Ако тази ексцентрична жена е нападнала твоя приятел, отговорността е нейна. Вината е нейна.

Той не каза нищо. Страдаше. Оливия усещаше как болката струи от него на трептящи вълни. И не можеше да го понесе.

— Когато... След смъртта на майка ми минах през период, в който обвинявах себе си. Задето избягах и се скрих в гардероба. Не сторих нищо, за да ѝ помогна.

— Господи, Лив, била си четиригодишна.

— Няма значение. Това няма значение, Ноа. Когато обичаш някого и на този човек се случи нещо ужасно, няма значение на колко години си. След това — продължи тя — минах през друга фаза, обвинявах нея. Какво, по дяволите, си бе мислила? Пуснала го бе в къщата. Пуснала бе чудовището в къщата — промърмори Оливия и потръпна. — Пуснала го бе да влезе и той ми я отне. Изоставила ме бе. Не можех да ѝ го простя.

Дръпна се, когато Ноа вдигна ръка да докосне лицето ѝ, после въздъхна и се овладя.

— Може би и ти ще минеш през тези фази, преди да стигнеш до истината. Виновен беше Сам Танър. Единствено той! Не аз, не майка ми.

— Права си. Задължен съм ти за това, което правиш за мен.

— Хижата би сторила същото за всеки.

— Не. Задължен съм на теб. — Той отново отпусна глава на облегалката, затвори очи и пропътува остатъка от пътя в мълчание.

Когато изскочи от асансьора в интензивното отделение, само нервите го крепяха да не рухне. По време на полета си бе представял Майк мъртъв. След това в съзнанието му се заредиха картини как приятелят му се надига в леглото и казва някаква тъпа шега. Когато таксито го остави пред болницата, беше почти готов да повярва, че всичко е било само зловец сън.

После видя майка си, седнала на пейката в тихия коридор, прегърнала Маги Елмо. Чувството за вина и страхът се смесиха и заседнаха като буца на гърлото му.

— О, Ноа! — Силия веднага стана и обви ръце около раменете му. Той усети как стомахът ѝ потръпва до неговия. — Толкова се

радвам, че си тук. Няма промяна — добави тя шепнешком.

— Трябва да го видя. Мога ли... — Поклати глава, после си наложи да се отдръпне от майка си и да застане лице в лице с Маги.

— Госпожо Елмо...

— Ноа! — От подпухналите очи на Маги закапаха сълзи, тя протегна ръце към него. Ноа приседна на пейката и я прегърна силно. — Майк ще има нужда от теб тук. Ще иска да те види, когато се събуди. Ще се събуди. Всеки момент.

Ноа се вкопчи във вратата ѝ така отчаяно, както се бе вкопчил в нея самата.

— Редувахме се да влизаме при него. — Силия разтърка гърба му с ръка. — Франк и Джим сега са вътре. Но Маги трябва да полегне за малко.

— Не, аз...

— Каза, че ще полегнеш, когато дойде Ноа. — Почти напявайки думите, Силия издърпа Маги и я изправи на крака. — Приготвили са ти легло, забрави ли? Имаш нужда просто да си изпълнеш костите за няколко минути. Пък и нали искаме да оставим на Ноа малко време с Майк? Ще поседя с теб. — Тя погледна безмълвно сина си, после поведе съкрушената жена по коридора, като продължаваше да мърмори.

Потънал в мъка, Ноа захлупи лице в шепите си. Не бе помръднал, когато Франк излезе от двукрилата врата вляво и го видя. Без да каже дума, той седна до сина си и праметна ръка през раменете му.

— Не знам какво да правя — промълви Ноа, когато си върна способността да говори.

— Правиш го. Тук си.

— Ще намеря начин да я накарам да си плати.

— Сега не бива да мислиш за това.

— Знаеш, че тя го е направила. — Ноа вдигна глава и впери пламтящите си очи във Франк. — Знаеш, че е тя.

— Твърде възможно е. Ще бъде разпитана веднага щом я открият, Ноа. — Хвана сина си за раменете, за да спре потока от зловни ругатни. — Не може да бъде обвинена без доказателства.

— Тя ще е във възторг. По дяволите, татко, знаеш, че направо ще тържествува. Няма да позволя да ѝ се размине.

— Не знам — твърдо отвърна Франк. — Нито пък ти. Но ти казвам като твой баща и като полицай да стоиш далеч от нея. Ако се поддадеш на чувствата си в момента, само ще влошиш нещата още повече. Остави я сама да влезе в капана, Ноа, за да можем да я приберем.

„Ако Майк умре — мислеше си Ноа, — няма да могат да я приберат достатъчно надалеч.“

Стоя в болницата до разсъмване, после отиде в къщата на родителите си, просна се по лице на леглото от детството и потъна в забрава за четири часа.

След като отми под душа потта и умората от отминалото денонощие, Ноа отиде в кухнята.

Майка му беше там, облечена в стар халат, и разбиваше яйца в голяма купа. В изблик на любов той отиде и я прегърна изотзад, притисна я към гърдите си.

— Коя си ти и какво си сторила с майка ми?

Тя се засмя тихо, протегна ръка назад и нагоре и го помилва по лицето.

— Отмених домашните правила тази сутрин. Истински яйца, истинско кафе за всички. Очаква ни още един дълъг ден.

— Да. — Ноа погледна над главата ѝ към двора зад кухненския прозорец. — Помниш ли, когато Майк и аз се опитахме да построим крепост в задния двор? Бяхме събрали купища стари дъски и ръждиви пирони. Разбира се, той стъпи на един от тях и трябваше да му правят инжекция против тетанус.

— Пищеше като заклан. Помислих, че си е отрязал ръката. — Смехът ѝ премина във въздишка, която завърши почти като хлип. — Обичам това момче! И се срамувам, че когато научих, първата ми мисъл бе „слава Богу, че не е Ноа“. О, горката Маги!

Силия се освободи от прегръдката му, отново взе купата и енергично заразбива яйцата.

— Трябва да мислим положително. Да мислим в лечебна бяла светлина. Прочела съм сума книги на тази тема.

Той не се сдържа и се усмихна леко.

— Не се съмнявам.

— Ще го измъкнем от комата. — Тя извади тигана и погледът, който отпрати на Ноа, бе напрегнат и твърд. — Вярвай в това.

Той искаше да го вярва, но всеки път, когато влизаше в малката болнична стая и виждаше Майк неподвижен и блед, с омотана в бинтове глава и хлътнали в сенки и синини очи, вярата му се разколебаваше.

Сутринта бе отминала, бе някъде около пладне. Ноа крачеше напред-назад в коридора и в гърдите му се надигаше гняв. Не можеше да стори нищо повече, освен да се надява, да се моли, да стои край леглото на приятеля си и да говори глупости, за да не чува монотонното би-бипкане на апаратурата. Ала нямаше да допусне Карин да остане ненаказана за злодеянието си.

Тя бе искала да пребие него. За Бога, щеше да ѝ даде да се разбере. Обърна се и тръгна към асансьора с покълнала в сърцето черна омраза.

— Ноа?

— Какво? — Вече стиснал юмруци, той погледна жената. Беше облечена с бяла престилка над риза и панталон, от джоба ѝ се подаваше стетоскоп.

— Вие от лекарите на Майк Елмо ли сте?

— Не. Аз...

— Познавам ви — прекъсна я той. — Нали?

— Запознахме се в клуба. — Ти и Майк, приятелката ми и аз. Аз съм Дори.

— Точно така. — Той разтърка уморените си очи. Хубавата брюнетка с южняшкия акцент, която се застъпи за него онази вечер след появяването на Карин. — Ти си лекарка?

— Да. От бърза помощ. В обедна почивка съм и исках да видя как е Майк.

— Продължават да казват, че няма промяна.

— Ще проверя това след минута. Ако се съди по вида ти, няма да ти навреди да глътнеш малко въздух. Хайде да се поразходим.

— Тъкмо бях тръгнал да излизам.

— Хайде да се поразходим — повтори тя. Вече бе виждала подобна решимост за мъст в очите на мъж. Такъв поглед не се забравяше. — Последния път, когато наминах, жизнените показатели на Майк бяха стабилни. Резултатите от изследванията му са добри. —

Натисна бутона на асансьора. — Той е в критично състояние, но иначе е млад и здрав.

— Вече ден и половина е в кома.

Дори го побутна да влезе в асансьора и го последва.

— Понякога комата е просто начин, по който тялото се съсредоточава върху лечението. А той дойде веднъж в съзнание, докато пътувахме насам с линейката. Беше за кратко, но мисля, че ме позна, а това е много добър признак.

— Ти? Ти си била с него?

Тя слезе от асансьора в централното фойе, хвана го под ръка и го поведе към изхода.

— Имахме среща. Трябваше да се видим в твоята къща. Закъснявах. Бяха ни докарали двама пострадали при опит за двойно самоубийство. Изпуснахме единия, другия спасихме. Когато стигнах там, приближаваше десет. — Навън тя вдигна лице към слънцето и разкърши рамене.

— Господи, приятно е тук на открито. Така или иначе вратата беше отворена. Майк лежеше на пода в кухнята, с лицето надолу. Стъкла из цялата къща. Винена бутилка. Вероятно предметът, с който е удрян. Заех се с него. Чантата ми беше в колата. Повиках линейка и направих на място каквото можех. След трийсет минути вече го бяхме закарали в спешното отделение.

— Ще умре ли?

Тя не отговори веднага, седна на бордюра и почака Ноа да се присъедини към нея.

— Не знам. От медицинска гледна точка има равни шансове, може би дори с лек превес на шансовете да оцелее. В мозъка му нямаше частици от кости и това е голям късмет. Все пак възможностите на медицината са ограничени, сега всичко зависи от него. Аз съм направо луда по него.

— Сериозно?

— Да. Знам, че онази вечер той сваляше Стеф. Всъщност аз имах същите намерения по отношение на теб. — Тя наклони глава към него и се усмихна. — Ти беше твърде ядосан, за да го забележиш, така че се върнах на масата и малко ми беше криво.

— Ами?

Тя не се сдържа и се усмихна.

— Съвсем мъничко. Майк и Стеф опипваха почвата и флиртуваха. По едно време сякаш се изчерпаха и на мен ми стана мъчно за Майк, защото бе разтревожен за теб и не знаеше какво да прави. Разговорихме се и изведнъж си допаднахме много. Започнахме да излизаме. После започнахме да не излизаме.

— Значи ти си била на телефона онази нощ.

— Да.

— Майк Елмо и сексапилната докторка. — Абсурдно зарадван, Ноа поклати глава. — Това е страхотно! — Той хвана лицето ѝ между дланите си и я целуна звучно. — Направо страхотно.

Тя се разсмя и го потупа приятелски по коляното.

— Той те боготвори. Не го казах, за да те натъжа — бързо добави тя, когато светлината в очите на Ноа угасна. — Казах го, защото мисля, че той е великолепен човек, а той мисли, че ти си великолепен човек. Е, струва ми се, че е прав. Както и че когато се сблъскахме в коридора пред интензивното, на теб ти бе прекипяло и бе тръгнал да търсиш онази откачалка Карин и... Щях да кажа да сториш нещо, за което ще съжаляваш, ала не мисля, че щеше да съжаляваш. Нещо, което няма да помогне, няма да реши проблемите, а ще ти докара накрая такива неприятности, каквито Майк не би желал да имаш.

— Тя искаше да навреди на мен. Изобщо не я бе грижа за Майк.

— И го постигна. Удари те там, където най-много боли.

— Хайде да се връщаме горе. Остават ми още само няколко минути и искам да го видя.

Ноа кимна, изправи се и ѝ подаде ръка.

— Май имах късмет, че те срещнах.

— Защо не ме черпиш една бира след смяната? — Усмихна се тя, когато влязоха в сградата. — Да ми разкажеш някоя и друга конфузна история за Майк.

— Какъв приятел ще съм тогава?

— Той ми каза, че през пролетта на последната година в гимназията си се напил и те е предизвикал да пробягаш пистата по адамово облекло. Заснел те е на видео и го е пуснал на партито по случай дипломирането ти. Впрочем, Майк още си пази копие — добави тя, докато се качваха в асансьора, и усмивката ѝ стана още по-широка. — Като осемнайсетгодишен си бил в много добра форма.

— О, да. Е, това е нищо в сравнение с историите, които аз мога да ти разкажа за него. Кога ти свършва смяната?

— В седем, ако е рекъл Господ.

— Уговорихме се.

Ноа слезе от асансьора в почти безгрижно настроение. После видя Маги да хлипа в прегръдките на майка му и сърцето му падна в петите.

— Не! — Викът на сърцето му бе толкова силен, че не чуваше собствения си глас, който повтаряше и повтаряше тази единствена думичка. Изтръгна се от възпиращата ръка на Дори и се завтече по коридора.

— Ноа, чакай! — Силия бързо пристъпи да препречи пътя му, преди да е влетял във вратите на интензивното отделение. — Чакай! Маги, кажи му! Кажи на Ноа.

— Майк отвори очи. — Жената се залюля на пети напред-назад, напред-назад, после протегна и двете си ръце към него. — Отвори очи. Каза „мамо“. Погледна ме и каза „мамо“.

— Стой тук — нареди Дори. — Стой тук, отвън. Остави ме да проверя.

— Сестрата влезе, повика лекаря. — Силия изтри собствените си сълзи, докато Ноа държеше Маги в прегръдките си. — Франк и Джим са долу в кафенето. Фрайк го замъкна насила да хапне нещо, после аз щях да заведа Маги. Майк се събуди, Ноа! — Тя опря глава на рамото му. — Събуди се!

Дори се появи на вратата. Щом зърна сияйната ѝ усмивка, Ноа зарови лице в косата на Маги.

ГЛАВА 21

— Е, кога смяташе да ми кажеш за доктор Прекрасна?

Майк се ухили и примигна, почти както преди.

— Бива си го момичето, нали?

— Чудесно момиче, умно момиче. И защо ли е тръгнало да се размотава с теб?

— Харесва ме. Какво да ти кажа? — Той още се изморяваше лесно и главоболието го връхлиташе с досадно постоянство. Но след лечението в интензивното състоянието му се бе подобрило и го бяха преместили в общото отделение.

Стаята му бе пълна с цветя, картички и балони. Майк бе казал на Ноа, че сестрите я наричат увеселителен център, което му доставяше огромно удоволствие.

Предишния ден Ноа бе донесъл нов-новеничък лаптоп, зареден с толкова компютърни игри, колкото побираше диска. Назовал го бе трудова терапия, но си знаеше, че подаръкът е израз отчасти на чувството за вина и отчасти на неописуемата му благодарност.

— Мисля, че се вързах, знаеш ли? С нея — каза Майк, като се взираше упорито в пръстите си.

Ноа го зяпна.

— Преди десет дни те цапардосаха здравата по главата. Впрочем, съсипали са ми бутилка адски хубаво вино. Изגיעжда, мозъкът ти още не е наред.

— Това едва ли има нещо общо с мозъка.

Изпаднал в затруднение, Ноа въздъхна.

— Знаеш, че подобно решение не се взема току-така. Срещали сте се съвсем кратко време, преди да ти счупят главата. А оттогава си прикован към болничното легло.

— Наистина храня най-топли чувства към това болнично легло. — Майк потупа с любов белите чаршафи. — След последната нощ.

— Нощес? Тук? Правил си секс с нея тук? — Не беше за вярване.

— Шшт! Защо не идеш да кажеш на дежурната сестра? — Но Майк продължаваше да се хили. — Намина да ме види след смяната и

от дума на дума... Беше наистина невероятно.

— Защо ли ти съчувствам, по дяволите? На теб явно нищо не ти се губи.

Ноа грабна кутията кока-кола, която бе донесъл със себе си, и я надигна.

— Предложих ѝ да се омъжи за мен.

Ноа се задави.

— А? Какво? Господи, Майк!

— Тя каза да. — На устните му грейна онази усмивка на малко кученце, от която очите му придобиваха мек блясък. — Представи си.

— Мисля, че получих удар. — Ноа притисна с пръсти потрепващото си око. — Извикай сестрата. Не, по-добре извикай лекарка. Може пък и мен да ме огрее.

— Ще се оженим другата пролет, защото тя иска цялата програма. Нали знаеш: църква, цветя, бяла рокля.

— Олеле! — Ноа не бе в състояние да каже нищо повече. Помисли си, че е добре да седне, после установи, че вече е седнал. — Олеле...

— Утре ме изписват оттук. Искам веднага да ѝ купя пръстен. Ще трябва да дойдеш с мен. Нямам представа как се купува годежен пръстен.

— Да не би аз да имам? — Ноа прокара свободната си ръка през косата и погледна внимателно Майк. Зад дебелиите стъкла на очилата очите му бяха ясни. Усмивката му бе непринудена, почти лениво доволна.

— Сериозно говориш, нали?

— Искам да бъда с нея. И когато съм, продължавам да мисля, че това е правилното решение. Чувствам, че е правилното решение. — Леко смутен, той сви рамене. — Не знам как да го обясня.

— Току-що го стори. Всичко най-хубаво, Майк.

— Значи ще ми помогнеш за пръстена, нали?

— Разбира се. Ще ѝ вземем нещо изключително. — Ноа внезапно се разсмя и скочи на крака. — По дяволите! Женен. И то за лекарка. Страхотно! Ще има кой да те кърпи всеки път, когато се блъснеш в нещо или се спънеш в крака си. Тя знае ли колко си непохватен?

— Да, това ѝ харесва.

— Иди, че го разбери. — За да покаже обичта си, Ноа смушка приятеля си в рамото. — Надявам се, че няма да идвате и да щурмувате хладилника ми всяка вечер, след като... — Спомни си и млъкна.

— Вината не беше твоя. Виж, познаваме се достатъчно добре, за да се досетя какво ти се върти в главата. — Майк сграбчи ръката му, за да му попречи да се измъкне. — Не си предполагал, че тя ще стигне толкова далеч.

— Знаех достатъчно.

— И аз знаех колкото теб, но отидох там, без изобщо да се замисля. За Бога, Ноа, и Дори щеше да дойде. — Потресен само при мисълта за това, Майк разтърка лицето си. Пръстите му се плъзнаха под очилата и притиснаха очите. — И на нея можеше да се случи нещо. Аз съм този, който ѝ предложи да се срещнем там.

— Това не е...

— Същото е — прекъсна го Майк. — Бях в клуба онази вечер. Чух я какво каза, видях каква беше. — Обърна се и се загледа замислено в палмите зад прозореца. — Иска ми се да можех да си спомня, но всичко ми е като бяло петно. Нищо, нищичко повече от маратона след работа. Помня, че натрих носа на Пийт Бестър на „Смъртна схватка“. Следващото нещо, което ми е ясно, е, че се събудих и видях мама. За онова, което е ставало междуременно, знам само каквото ми казват хората. Може да съм я видял. Ако бях в състояние да потвърдя, че съм я видял, щяха да я арестуват.

— Първо ще трябва да я открият. Измъкнала се е — добави Ноа, когато Майк го погледна. — Никой от приятелите ѝ не знае къде е. Или не казват. Прибрала е дрехите си, изтеглила е аванс с кредитната си карта и се е чупила.

— Не могат ли да я подгонят, както в „Беглецът“?

Дори подобие то на смях му подейства добре.

— Ричард Кимбъл беше невинен.

— Да, но все пак.

— Против нея няма обвинение. Предполагам, че ако намерят някакви доказателства, ще започнат да я издирват. Иначе... — Ноа повдигна рамене и ги отпусна обезкуражено. — Във всеки случай не мисля, че ще досажда на някого от двамата ни, поне за известно време.

— И това е нещо. Е, след като вече знаеш, че няма да умра и че тази побъркана кучка е запитала нанякъде, май ще е по-добре да се

захващаш вече за работа.

— Кой казва, че не работя?

— Майка ти.

— Господи, какви ги мътите вие с майка ми?

— Винаги съм искал да се ожения за нея, но се опасявах, че баща ти ще ме застреля. Дори знае, че тя е втората ми избраница, ала е така лудо влюбена в мен, че не ѝ пука. Впрочем, да не се отклоняваме — добави с усмивка той. — Тя твърди, че си зарязал книгата и през последната седмица и нещо само се преструваш, че работиш. Бих казал, че е време да размърдаш мързеливия си задник.

— Всичко по реда си. — Възмутен, Ноа отиде до прозореца.

— Няма нужда да се тревожиш повече за мен. Аз съм екстра. Като се изключи бялото петно, всичко отново ми е почти нормално.

— Ти никога не си бил нормален. Мисля да поговоря още веднъж с Джейми Мелбърн, да убедя и съпруга ѝ да ми даде интервю. Да подгоня онази мижитурка, секретаря на Смит.

— Ами, действай тогава.

— Чакам колата си. — Знаеше, че това е само оправдание. — От хижата са уредили някой да ми я докара. Би трябвало да пристигне утре или в други ден.

— Тогава можеш да се прибереш, да хванеш телефона и да уговориш срещите си.

Ноа го погледна през рамо.

— Гониш ли ме?

— Че за какво са приятелите?

Какви ги вършеше? Какви, за Бога, ги вършеше?

Оливия седеше в колата с вкопчени във волана ръце и се мъчеше да успокои дишането си. Ако поемаше дъх бавно и равномерно, сърцето ѝ щеше да престане да блъска в гърдите. Можеше да овладее трескавия си пулс, да се справи с този пристъп на паника.

Можеше да се пребори с него. Нямахте да се остави във властта му.

Само че ръцете на волана всеки момент щяха да затреперят, по лицето ѝ вече бяха избили капчици пот, а по кожата, в стомаха и в гърлото ѝ пробягваха ту горещи, ту студени вълни. Знаеше какво ще

види, ако погледне в огледалото. Обезумелите, широко отворени очи, лъщящото, прозрачно бледо лице.

Започваше да ѝ се гади, дългият пенлив гребен на прилошаването тръгна от краката и през стомаха ѝ се надигна към гърлото.

Тя стискаше зъби и го потискаше, изтикваше го надолу, въпреки че тръпките започнаха да пробягват през нея на леки ледени тласъци.

Напиращият в гърдите ѝ писък я раздираше с остриите си демонски нокти, но от устата ѝ се изтръгна само стон, дълъг пронизителен звук, пропит с отчаяние. Опряла глава на облегалката, тя едва се държеше.

Пет секунди, после десет. Двайсет. Докато се мъчеше да надмогне себе си, докато воюваше със собственото си съзнание, за да се изтръгне от това състояние.

Дишаше задъхано, сякаш бе тичала, но паниката започваше да утихва. Заповяда си да се отпусне, бавно, мускул но мускул. Отвори очи, вторачи се в пръстите си, накара ги да се разгънат и да пуснат волана.

Самообладание. Не бе загубила самообладание. Не беше жертва, никога нямаше да бъде жертва. Нито на обстоятелствата, нито на своите страхове, от които явно не бе успяла да се отърси.

С последно тръпнещо вдишване тя отново се облегна назад. Така бе по-добре, много по-добре. Работата бе там, че бе станало много бързо, сварило я бе напълно неподготвена. Минали бяха повече от две години, откакто бе имала истински пристъп на паника.

Преди две години, спомни си тя, когато бе решила да дойде и погостува на леля си и вуйчо си в Лос Анджелис. Тогава не бе успяла да стигне по-далеч от аерогарата, там я бе връхлетял. Студената пот, тръпките, ужасната потребност да излезе навън, просто да излезе навън и да избяга от всичките тези хора.

Преодоляла го бе, но повече не бе посмяла да се върне към плановете си за гостуването, дори не бе дръзвала да си помисли за мястото, където биха я отвели те. Срамът от този провал я бе потопил в депресия за седмици.

Този път обаче бе успяла да стигне дотук, напомни си тя. По пътя насам се бе преборила с два яростни пристъпа на паника и се бе почувствала така сигурна, сякаш победата ѝ бе пълна.

И наистина бе победила. Беше тук, беше добре. Възвърнала бе самоконтрола си.

Права бе, като последва импулса си, като пое задължението лично да върне колата на Ноа. Въпреки че ѝ докара неприятности с дядо ѝ и баба ѝ, решението ѝ бе правилно. Съсредоточила бе вниманието си върху шофирането и бе стигнала там, където искаше. Където не бе идвала цели двайсет години.

Или почти бе стигнала, поправи се тя, отмахна влажната коса от челото си и заразглежда къщата на Ноа.

Изобщо не беше такава, каквато си я представяше. Беше красива, дори някак по женски спретната с меките тонове на дървото и веселите цветни лехи.

Градината не беше никакъв нескопосан ергенски опит да се придаде по-приветлив вид на парцела. Беше подредена грижливо и умело от човек, който не само познава, но и обича цветята.

Оливия слезе от колата и установи с облекчение, че краката я държат. Намеренията ѝ бяха направо да отиде до вратата, да почука и да му даде ключовете с любезна усмивка, да го помоли да извика такси и да потегли към дома на леля си възможно най-бързо.

Ала не можа да устои на цветята, на очарователните върбинки, герберите с весели тонове и издръжливите петунии с ярки фунийки. Забеляза, че Ноа не бе се придържал към общоприетото и бе използвал много добре ограниченото място от двете страни на пътеката. Експериментирал бе, като бе засадил различни цветя плътно едно до друго, така че те се преплитаха помежду си и изглеждаха по-скоро поникнали от само себе си, отколкото по някакъв градинарски план.

Направил го бе умно и изобретателно. Явно бе вложил много труд както в засаждането, така и в поддържането. И все пак не бе оплелил достатъчно съвестно бурените. Градинарското сърце на Оливия не издържа, тя клекна и започна да скубе показалите се тук-там треволяци.

След минута вече си тананикаше, потънала в познатото и обичано занимание.

Ноа така се зарадва, като видя колата си паркирана на обичайното място, че даде прекалено голям бакшиш на шофьора и

изскочи от таксито.

— О, момичето ми, добре дошла вкъщи — промърмори той, помилва с любов задния калник и тъкмо щеше да заподскача от радост, когато зърна Оливия.

Първо се изненада или поне реши, че внезапното присвиване в областта на стомаха е изненада. После го заля топло чувство. Тя изглеждаше така дяволски хубава, коленичила там край цветята със засенчени от избелялата сива шапка очи.

Тръгна към нея, после закачи палци в предните си джобове, защото ръцете му копнееха да я докоснат.

— Каква изненада. — Тя рязко вдигна глава, а тялото и застина. Като кошута в оптически мерник, помисли си Ноа. — Не очаквах, че ще те видя да плеваш кученцата ми.

— Имаха нужда. — Ядосана и смутена, тя се изправи и изтупа пръстта от ръцете си. — Щом садиш цветя, трябва и да се грижиш за тях.

— Напоследък не ми оставаше много време. Какво правиш тук, Лив?

— Връщам колата ти. Съобщено ти бе да я очакваш.

— Очаквах я, както и че ще видя зад волана някой як мъжага на име Боб. Не че се оплаквам. Хайде, влизай.

— Трябва само да ми извикаш такси.

— Хайде, влизай — повтори той и мина покрай нея да отвори вратата. — Мога поне да те черпя едно питие в отплата за плевенето.

Той отключи вратата и хвърли поглед към Оливия, която не бе помръднала.

— Не ставай глупачка. Какво толкова. По дяволите! — извика той и хлътна вътре.

Очите на Лив се разшириха. Чуваше го как ругае. Любопитството ѝ надделя и тя го последва.

Ноа набираще някакъв код на таблото за алармената система непосредствено до вратата.

— Току-що ми инсталираха това нещо. Все забравям за него. Ако задействам отново алармата, съседите ще ме линчуват. Готово. — Зелената сигнална лампичка замига и той изплуфтя с облекчение. — Още една малка победа на човека над машините. Разполагай се.

— Не мога да остана.

— Аха. Само ще донеса по чаша вино, докато измислиш защо не можеш да седнеш за петнайсет минути, след като си изминала целия този път по брега.

— Леля и вуйчо ме очакват.

— На минутата? — попита от кухнята той.

— Не, но...

— Добре тогава. Искаш ли чипс с виното? Мисля, че имаше някъде.

— Не. Нищо не искам. — Но след като бе вече тук, какво лошо имаше, ако изпие чаша вино от учтивост?

Помисли си, че дневната е оскъдно обзаведена, по мъжки семпла, но не ѝ неприятна. После се сети за думите му, че домът му е бил опустошен. Това обясняваше защо всичко изглежда така ново и неизползвано.

— Зарадвах се, когато научих, че приятелят ти е по-добре.

— Първите два дни беше на косъм. — И мисълта за това все още извикваше парещо чувство в стомаха му. — Но ще се оправи. Всъщност дори нещо повече. В течение само на две седмици му разбиха черепа, успя да се влюби и да се сгоди, не непременно в тази последователност.

— Провървяло му е, като изключим първото.

— Тъкмо ѝ купихме пръстена тази сутрин.

— Купихме?

— Той имаше нужда от напътствия. Да пием за Майк.

— Защо не? — Тя допря ръба на чашата си до неговата, после отпи и повдигна вежди. — „Пуий фюизе“ в делнична вечер? Много шик!

Лицето на Ноа грейна в усмивка.

— Разбираш от вина.

— Трябва да съм го наследила от италианските си предци по бабина линия.

— А Макбрайдовата половина способна ли е на изключителни постижения?

— Вероятно. — Само че ѝ бе някак прекалено уютно тук, с него. А това намирисваше на стари грешки. — Е, би ли позвънил, ако обичаш.

— Да излезем отвън на терасата. — Той я хвана за ръката и я дръпна към плъзгащата се врата. Нямаше да ѝ позволи да му се изплъзне толкова лесно. — Още е рано за залеза — продължи той, като я пусна само колкото да отвори вратата. — Ще трябва да дойдеш пак. Понякога залезите са много красиви.

— Виждала съм залези.

— Не и от това място.

Бризът полъхна от океана, прощушна топло покрай. Яркосините води заливаха брега и се оттегляха, за да придойдат отново. Усещаше се мирис на сол и на жегата с лек дъх на плажно масло от хората, пръснати тук-там по плажа.

— Бива си го задния ти двор.

— И аз си помислих същото, когато видях твоята гора. — Ноа се облегна на парапета, обърна гръб на гледката, впила очи в нея.

— Искаш ли да дойдеш да си поиграеш в моя заден двор, Лив?

— Не, благодаря. Умееш да отглеждаш цветя. — Тя бръсна с пръст сапунчетата, теменужките и латинките, артистично съчетани в обща каменна саксия.

— Това показва, че съм нежна душа.

— Показва, че знаеш кое изглежда добре и как да го поддържаш в такъв вид.

— Всъщност се научих от жал и от яд. Майка ми не прекъснато засаждаше нещо, а после го уморяваше. Влезеше ли в разсадника, растенията започваха да плачат и да треперят. Кълна се, че веднъж чух как една астра изпищя: „Не, не мен! Вземи маргаритките!“ Беше непоносимо — продължи той, когато Оливия се разсмя. — Започнах да сънувам кошмари, в които всички загинали по нейна вина растения се съживяваха, пожълтели, спаружени, изпочупени, ронещи суха пръст от корените си и образуваха армия на възмездието.

— Цинии-зомбита.

— Точно така. — Той засия, възхитен от нея, очарован, че лицето ѝ става толкова мило и сърдечно, когато е весела и спокойна. — Теменужки-вампири, невени-чудовища и гардений-таласъми. Уверявам те, че беше наистина ужасяващо. Хваща ме страх само като си ги представя.

— Като естественик мога да ти гарантирам, че нищо не те заплашва. Стига да се грижиш за тях.

— Олекна ми. — Той прокара пръст по ръката ѝ, от лакътя до китката, с несъзнателния жест на мъж, привикнал да докосва. Тя отстъпи назад, съзнателен жест на непривикнала към това жена.

— Наистина трябва да тръгвам. Обадих се на вуйчо Дейвид от Санта Барбара, така че вече ме очакват.

— Колко време ще останеш?

— Само няколко дни.

— Да вечеряме заедно, преди да си тръгнеш.

— Ще бъда заета.

— Да вечеряме заедно, преди да си тръгнеш — повтори той и отново я докосна. Плъзна леко върховете на пръстите си по челюстта ѝ. — Приятно ми е да се виждам с теб. Нали искаше да отгърнем нова страница. Дай ми шанс, Оливия.

Сред отблясъците на облагрилия небето залез, сред тихата музика с ниски акорди на контрабас, която долиташе отвътре. Оливия виждаше ясно какво ще се случи.

Докато слънцето почервенява, докато се стопява в океана, той ще я докосне, както я бе докосвал някога. Ще вземе лицето ѝ между дланите си. Ще я целуне както преди. Бавно, умело, възбуждащо. И тя ще забрави защо го прави. Ще забрави да се тревожи защо.

— Ти искаш историята. — Дръпна се далеч от ръката му. — Не съм решила дали да ти съдействам.

— Искал съм историята! — В очите на Ноа закипя гняв, но гласът му остана спокоен. — Това е на една плоскост. Но ти казах, че ми е приятно да се виждам с теб. И това е на съвсем друга плоскост. Мисля за теб, Оливия. — Направи леко движение, промени ъгъла на тялото си и я хвана като в капан между себе си и парапета. — Мисля за теб от години. Може би ми се иска да не е така. Ти ясно ми даде да разбера, че предпочиташ напълно да те забравя.

— Няма особено значение какво предпочитам аз. — Той съвсем се бе приближил до нея и наред с раздражението, Оливия почувства, че я обзема коварно вълнение.

— Няма да спорим. — Той остави чашата на парапета. — Знаеш ли какво ми мина през ума когато се върнах и те видях там отпред? Това. Само това.

Този път целувката не беше бавна. Оливия почувства вкуса на гнева, когато устата му се впи в нейната, на яростта от безсилието,

когато ръката му се вкопчи в ризата на гърба ѝ. И усети горещата вълна на желанието, което бликна от тялото му, за да се сблъска с нейното.

То беше така първично, както света, в който живееше, така стихийно, както океана, който бушуваше зад тях. Така неизбежно, както инстинкта за съешаване. Потребност. Винаги ли го бе желала? И желанието винаги ли бе така диво?

Трябваше да приеме. Трябваше да удовлетвори тази потребност.

Разбираше дивото и се хвърли в дивата страст на целувката. Ръцете и сграбчиха пълни шепи от гъстата коса с изсветлели от слънцето кичури, езикът и се стрелна срещу неговия. Нетърпимата възбуда, която избухна в кръвта ѝ, нашепваше, че е жива и може да взема, какво то поиска. Докато го иска.

Силата нахлу в него, подхранвана от нейната безразсъдна отзивчивост. Вкусът ѝ прониза с остър копнеж цялото му същество, помете всичко останало. Искаше му се да я поглъща на бързи, лакоми глътки, докато засити трескавия си мъчителен глад.

Но колкото повече вземаше, толкова по-ненаситен ставаше.

Отдръпна се, само за да види лицето ѝ, залялата го буйна руменина, възбудата в очите ѝ.

— Ако искаш да ти повярвам, че си ми ядосана заради това, ще трябва да престанеш да ме поощряваш.

Оливия си помисли, че гневът вероятно е единственото чувство, което не изпитва в момента.

— Дръпни се, Брейди.

— Виж...

— Само... — Тя въздъхна, сложи ръка на гърдите му.

— Дръпни се за малко.

— Добре. — Изненадващо бе колко много му костваше да отстъпи назад, да прекъсне този допир на телата им.

— Толкова стига ли?

— Да, така е добре. Няма да се преструвам, че не съм го очаквала или че на една от онези плоскости, за които говореше преди малко, не съм се надявала да се случи. Чувствам се някак първично привлечена от теб. Но нямах намерение да предприемам нещо във връзка с това.

— Защо?

— Защото не е разумно. Но... — Тя отново взе чашата си, или може би неговата, и отпи, без да сваля поглед от лицето му. — Ако реша да постъпя глупаво, ще правим секс. Не съм против секса и предполагам, че си доста добър в него.

Той отвори уста и пак я затвори. Прочисти гърлото си.

— Дай ми една секунда, докато сърцето ми започне отново да бие. Нека избистря това в главата си. Мисълта да постъпиш глупаво и да правиш секс с мен не ти е чужда?

— Точно така. — „Добре — реши тя и отново отпи от виното. — Много добре.“ Най-сетне бе успяла да го обърка. — Твоите намерения не бяха ли точно такива?

— Колкото и несръчно да се държах, да, предполагам.

— В тази целувка нямаше нищо несръчно.

Той разтърка тила си с ръка. Наистина ли си бе въобразявал, че започва отново да я опознава?

— Защо имам чувството, че трябва да ти благодаря?

Тя се разсмя и повдигна рамо.

— Виж, Ноа, защо да прикриваме здравите животински инстинкти с емоции и оправдания? Аз не си позволявам секс много често, защото, ами, заета съм и съм придирчива. Но когато го правя, го приемам за естествен, понякога забавен акт, който не би трябвало да е свързан с куп неприятни преструвки. С други думи, подхождам като мъж.

— Да. Ами... Хмм.

— Ако не проявяваш интерес на тази плоскост, няма да ти се сърдя. — Тя допи виното и остави чашата. — И си спомням, че спомена някаква клетва за целомъдрие, така че разговорът е може би само теоретичен.

— Не бих го нарекъл точно клетва. По-скоро беше нещо като... идея.

— Тогава и двамата имаме над какво да помислим. Сега наистина трябва да тръгвам.

— Ще те закарам.

— Достатъчно е да повикаш такси.

— Не, аз ще те закарам. Разходката може да избистри главата ми. Ти си очарователна, Оливия. Нищо чудно, че от години не ми излизаш

от мислите. — Той отново взе ръката ѝ, навик, с който тя вече започваше да свиква. — Нещата ти са още в колата, нали?

— Да.

— Тогава да вървим. Ключовете?

Тя ги изрови от джоба си и му ги подаде, докато минаваха през къщата.

— Няма ли да включиш алармата?

— Мамка му! Вярно. — „Трябва да кажа нещо“, помисли си той, след като набра кода и заключи. Налагаше се да подхване друга тема, защото чувстваше, че не издържа повече тази, която обсъждаха досега.

— Е, срещна ли някакви затруднения да намериш пътя дотук?

— Имам карта. Бива ме да разчитам карти. И с тази кола се пътува великолепно — добави тя, като се настани на предната седалка. — Шофирането е мечта.

— Овладя ли я?

Тя му се усмихна едва доловимо.

— Може би. — После, когато БМВ-то набра скорост и вятърът нахлу вътре, се разсмя от удоволствие. — Като куршум е. Колко глоби за превишена скорост ти се събират средно в годината?

Ноа изстена.

— Аз съм син на ченге. Дълбоко уважавам законите.

— Добре, от колко глоби годишно те отървава баща ти?

— В семейството не си водим сметки за дребните прояви на обич. Той ще иска да те види, докато си тук. Майка ми също.

— Не знам какви са плановете на леля, дали ще има време.

— Мислех, че не обичаш преструвките.

Тя взе слънчевите си очила, които бе оставила на таблото и си ги сложи.

— Добре де, не знам как ще понеса да го видя отново. Не знам как ще понеса завръщането си тук, макар и само за няколко дни. Реших да дойда, за да проверя.

Тя сви юмруци на скута, после съзнателно отпусна ръцете си.

— Не помня Лос Анджелис. Единственото, което наистина помня, е... Знаеш ли къде е къщата на майка ми? Къде беше?

— Да. — Той обработваше настоящите собственици да му позволят да я разгледа.

— Карай натам. Искам да отида там.

— Лив, не можеш да влезеш вътре.

— Не е необходимо. Нужно ми е само да я видя.

Паниката зашептя в главата ѝ, премина като ледена милувка по кожата ѝ. Но тя си наложи да постои пред вратата. Стените, които ограждаха имението, бяха високи, солидни и ослепително бели. Къщата беше далече и дърветата я закриваха, но успя да я зърне, също ослепително бяла, с матовочервен керемиден покрив.

— Имаше градини, не съм сигурна, че помня колко бяха. Прекрасни градини. Едната беше закътана под големи сенчести дървета и в нея имаше езерце със златни рибки, водни лилии и мост. Бял мост, майка ми казваше, че е за феите.

Оливия скръсти ръце над гърдите си, обхвана мишници и се прегърби, сякаш да се предпази от внезапен студ.

— Имаше и друга, само с рози. Десетки и десетки розови храсти. Когато съм се родила, той купил бял розов храст и сам го засадил. Спомням си, че ми го казваше. Лично го засадил, защото този храст бил специален. Когато му се налагаше да замине и когато се връщаше, винаги оставяше на възглавницата ми по една бяла роза. Питам се дали са запазили градините такива, каквито бяха.

Ноа не я прекъсваше, само разтриваше с ръка гърба ѝ и слушаше.

— Къщата беше толкова голяма. Приличаше ми на палат. Високи тавани и огромни прозорци. Стаи, стаи, и всяка някак различна. Аз спях в легло с балдахин. — Разтърси я силна тръпка. — Сега не понасям да имам нещо над главата си, докато спя. Не бях си давала сметка защо. Всяка вечер някой ми разказваше приказки. Майка ми или той, а когато излизаха, Роза. Но приказките на Роза не бяха от най-хубавите. Понякога даваха парти, лежах си в стаята и слушах музиката и смеха. Майка ми обичаше в къщата да има хора. Непрекъснато идваше някой. Леля Джейми, вуйчо Дейвид. Агентът ѝ. Чичо Лу. Той винаги ми носеше ментова захарна пръчица. От онези дебелите, едновременешните. Не мога да си представя къде ги намираше... Лукас Манинг идваше често. Трябва да е било горе-долу по времето, когато моят... когато той си отиде. — Не можа да каже „моят баща“. Просто не беше по силите ѝ да произнесе тези думи. — Спомням си Лукас тук,

в къщата, навън край езерцето. Той размиваше майка ми. Беше мил с мен, но всъщност сякаш не ме забелязваше. Децата усещат, когато е само преструвка. Исках да го харесам, защото размиваше мама, но продължавах да се надявам, че ще престане да идва, защото, ако престанеше, може би... може би той щеше да си дойде у дома. — Оливия опря чело в решетката на вратата. — После, разбира се, той си дойде. Дойде си и я уби. И аз не издържам това. Не издържам това. Не издържам!

— Всичко е наред. — Ноа я притегли към себе си, прегърна я силно, въпреки че тя стоеше сковано, опряла свитите си в юмруци ръце в гърдите му, за да ги разделят. — Не е необходимо. Няма нужда да оставаш повече тук, Оливия.

Тя си наложи да отвори отново очи и да погледне над рамото му към проблясващите между дърветата бели стени.

— През целия си живот съм бягала от това и съм се стремела към него. Време е да реша коя посока да взема и да се придържам към нея.

Част от него искаше да я грабне на ръце, да я приласкае като дете, да я отнесе обратно в колата и да я откара далеч оттук. Но тя бе държана далеч през по-голямата част от живота си.

— Когато бягаш, то те преследва, Лив. И винаги те настига.

Оливия се боеше, че той е прав. Обърна се и тръгна към колата с усещането, че чудовището е по петите ѝ.

ГЛАВА 22

Когато Ноа отби по алеята към имението на семейство Мелбърн, лицето на Оливия бе възвърнало цвета си. Той имаше чувството, че го е сторила със силата на волята си, както бе прогонила и онова отчаяно, скръбно изражение от очите си.

— О! — възкликна тя, когато къщата се показа. Усмивката ѝ изглеждаше естествена и непринудена. — Имаме снимки, дори видеофилм, но да я видиш пред себе си е съвсем друго нещо.

— Една от онези кокетни къщурки с цени като за младоженци.

Тя се засмя, после се завъртя на седалката, когато кучетата се втурнаха през двора.

— Ето ги и тях! Жалко, че нямаше как да взема Шърли.

— Защо не я взе?

— Мислех, че може да ти е неприятно, ако цялата ти префърцунена кола се покрие с кучешки косми и лиги. А и дядо щеше да е самотен без нея. — Тя изскочи навън веднага, щом Ноа спря, и направо се хвърли между кучетата.

Уязвимата жена с ужасени очи, която бе стояла пред вратата на дома от детството си, сякаш изобщо не бе съществувала. Лицето, което показва на вуйчо си, когато Дейвид Мелбърн излезе да я посрещне, определено не беше същото.

Тя възкликна радостно, хвърли се към него, почти скочи в ръцете му и го прегърна силно.

Годините не му се бяха отразили зле, помисли си Ноа, като сравняваше мъжа, прегърнал Оливия, със снимките от времето на убийството. Не бе напълнял и сякаш бе открил извора на младостта, или пък имаше изключителен пластичен хирург.

Бръчките по лицето му бяха по-скоро елегантни, от колкото състаряващи, както и сребристите кичури в косата му. Беше облечен небрежно в бежови панталони и риза с цвят на киви.

— Добре дошла, пътешественице. — Той се разсмя, повдигна брадичката ѝ. — Дай да те погледна. Хубава, както винаги.

— Липсвахте ми.

— И ти на нас. — Целуна я, после я прегърна покровителствено през раменете и се обърна към Ноа. Охладняването в гласа и очите му бе едва доловимо, но не беше съмнение. — Беше любезно от ваша страна да докарате момичето ми.

— За мен бе удоволствие.

— Вуйчо Дейвид, това е Ноа Брейди.

— Да, знам.

— Трябва само да взема нещата си от багажника.

— Аз ще ги извадя. — Ноа отключи и извади единствения куфар.

— Това ли е всичко? — попита Дейвид.

— Ще остана тук само няколко дни.

— Защо не кажеш на Джейми някоя и друга дума за предимствата на пътуването с малко багаж, докато си тук?

— Ти мъкнеш не по-малко неща от нея. Роб на дрехите.

Той изстена и взе куфара от Ноа.

— Джейми се задържа на телефона. Трябва да е свършила вече. Защо не изтичаш вътре, Ливи? Роза утъпка пътека във фойето, докато те чакаше.

— Ти няма ли да влезеш?

— Веднага идвам.

— Добре. Благодаря, че ме докара, Брейди.

— Няма защо, Макбрайд — рече той в същия тон. — Ще ти се обадя.

Тя не каза нищо, изкачи тичешком стълбите и влезе.

— Надявам се да ме извините, че не ви каня вътре — поде Дейвид. — Срещата след толкова дълго време е семеен празник.

— Ясно. Можете да кажете каквото имате да ми казвате тук, отвън.

Дейвид наклони глава.

— Схватлив си, Ноа. Предполагам, че затова си добър в работата си. — Той сложи куфара на земята, хвърли поглед към къщата. — Изглежда, си постигнал някакво съгласие с Ливи.

— Започваме да се разбираме. — Отново, помисли си той. Или най-сетне. — Някакъв проблем ли има?

— Нямам представа. — Дейвид разтвори ръце, жест, който можеше да се изтълкува и като сигнал за помирение. — Не те познавам.

— Господин Мелбърн, имах впечатлението, че подкрепяте книгата, която пиша.

— Така беше. — Дейвид въздъхна. — Мислех, че е минало достатъчно време, че раните са достатъчно заздравели. И вярвах, че писател от твоята класа може да постави нещата на мястото им.

— Благодарен съм ви за това. Какво ви накара да промените мнението си?

— Не си давах сметка колко много ще се разстрои Вал. — Очите му помръкнаха от загриженост, той пъхна ръце в джобовете си. — Моята тъща. Чувствам се отчасти отговорен, тъй като подкрепих замисъла ти. Това определено повлия на Джейми да ти окаже съдействие, а после окуражи и Ливи да стори същото. Загубих собствената си майка, когато бях много млад. Вал е между най-важните хора в живота ми. Не искам да страда.

Покровителственост. Семейството бе пъзел, съставен от късчета покровителственост и закрила.

— Вече дадох дума на Лив, че няма да се свързвам с баба й и няма да настоявам тя да говори с мен. Ще я държа настрана от всичко това, доколкото мога. Няма да я въвличам.

— Самата книга я въвлича. — Дейвид вдигна ръка, преди Ноа да възрази. — Не мога да очаквам, че ще обърнеш гръб на работата си, защото отзвукът от нея ще нарани хората, които обичам. Но искам да си наясно с това. И да имаш предвид, че човек, който убива, едва ли би се поколебал да излъже. На Сам Танър не може да се има доверие и много съжалявам, че ще има време да умре въвн от затвора, а не там.

— Щом се безпокоите, че той ще ме излъже, щом чувствата ви са толкова силни, ще постъпите умно, ако ги изложите на запис.

Дейвид се засмя и поклати глава.

— Ноа, аз лично с най-голямо удоволствие бих седнал с теб и бих ти казал точно какво изпитвам, какво си спомням. Ще направя всичко по силите си да смекча отношението на моята тъща към всичко това и тогава, ако мога, ще разговарям с теб. А сега ще трябва да ме извиниш. — Той вдигна куфара. — Ливи за пръв път ни идва на гости. Не искам да пропусна нито минута с нея.

Оливия харесваше много къщата и всичко, което бяха направили с нея Джейми и Дейвид. Харесваше я за тях, тя им подхождаше така идеално със своята елегантност, с пастелните си тонове и високи тавани. Но лично предпочиташе разхвърляния стил и наситените с цветове стаи на горския си дом.

Радваше се, че най-сетне бе събрала смелост да дойде.

Когато се пъкна в леглото, бе изтощена до мозъка на костите си от пътуването, емоциите, богатата вечеря, която бе подготвила леля й, и непрекъснатото бърборене, докато си кажат всички новини.

И все пак последната мисъл, с която заспа, беше за Ноа, застанал на терасата на хубавата си къща, с гръб към океана.

Оливия бързо стигна до извода, че макар да подхождаше напълно на Джейми, Лос Анджелис не бе град за Лив Макбрайд. Убеди се в това някъде между тура по магазините, за който настоя леля й, и обяда в някакъв моден ресторант, чието име моментално забрави.

Порциите бяха оскъдни, обслужващият персонал толкова мазен, че сигурно лъщеше на тъмно, а цените така безбожни, че дъхът й секна.

— Казах на моя фризьор да ми запише час по-късно следобед — поде Джейми, докато ровеше из салатата си от листа на глухарчета и див пипер. — Марко е гений и сам по себе си е събитие да го посетиш. Можем да включим маникюр, дори парафинова баня.

— Лельо Джейми! — Оливия опита онова, което бе за писано в сметката като „Клуб-ново“, а всъщност представляваше две парченца черен хляб, отрязани на малки триъгълници, с някакви загадъчни зеленчуци помежду им. Питаше се дали някой в Ел Ей яде истинска храна. — Опитваш се да направиш от мен госпожица.

— Не, не е вярно. — Джейми се нацупи. — Опитвам се само да ти предложа... ами, един-единствен изискан ден. Трябваше да ме оставиш да ти купя онази къса черна рокличка.

— Онази къса черна рокличка струваше четири хиляди долара и нямаше да издържи дори една разходка в гората.

— Всяка уважаваща себе си жена трябва да има поне една елегантна черна рокля. Аз казвам да се върнем за нея и за сандалите от крокодилска кожа, онези от „Прейда“. Ако ги сложиш на това твое

приказно тяло, мъжете ще започнат да се надвесват от прозорците и да падат в краката ти.

Оливия поклати глава и се разсмя.

— Не искам да поемам подобна отговорност. И нямам нужда от роклята и обувките, както и от целия магазин, пълен с разни неща, които се опита да ми пробуташ.

— Как е възможно да сме роднини?

— Генетиката е коварно нещо.

— Толкова съм щастлива, че си тук. Толкова съм щастлива, че вече не си ми ядосана. — Очите на Джейми плувнаха в сълзи.

Тя се пресегна и хвана ръката на Оливия.

— Не съм ти била ядосана. Не и на теб. Съжалявам, че се спречкахме. — Обърна дланта си нагоре и стисна здраво ръката ѝ. — Ядосана бях на Ноа, което бе също толкова безполезно. Онази вечер преди години, когато ни беше на гости и отидохме в гората... ти беше откровена с мен. Позволи ми и аз да съм откровена. След това ме изслушваше винаги когато чувствах нужда да поговоря с някого за мама. Отговаряше на всичките ми въпроси.

— Докато не престана да питаш — промърмори Джейми.

— Мислех, че трябва да го избия от главата си. Мислех, че мога. Един човек, който се оказа по-умен, отколкото предполагах, каза, че когато бягаш от нещо, то те преследва и винаги те настига. Струва ми се, че съм готова да променя курса.

— Няма да е лесно.

— Господи, не! Но отново ще бъда откровена. Искам да чуя какво ще каже той за онази нощ. Искам да чуя историята на Сам Танър.

— Аз също. Ние я обичахме — каза Джейми и стисна ръката на Оливия. — Как няма да искаме да я чуем?

— Баба...

— Винаги се е справяла със станалото посвоему. Кое не означава, че твоят подход е погрешен или че желанията ти са нередни.

— Да, така е. Мисля, че ще се обадя на Ноа, преди да си замина.

— Той е добър младеж. — Усмивката на Джейми се промени, придоби нещо котешко. — И много привлекателен.

— Забелязах. Почти бях решила да спя с него.

Тихият звук, който се отрони от устата на Джейми, бе нещо средно между изсумтяване и цвърчене.

— Така значи. Тъ... Слушай, защо не зарежем тази дупка и не отидем да си поръчаме пица, та да можеш да доразвиеш това толкова интригуващо изявление.

— Чудесно. — Оливия с облекчение бутна настрана чинията си. — Умирам от глад.

Франк седеше в кухнята и се наслаждаваше на единствената светла бира, която Силия му разрешаваше преди вечеря. Драскаше в бележника си кръгчета, заврънкулки и стрелки, докато обмисляше нова стратегия за баскетболния отбор, който тренираше.

Щеше да му дойде добре, ако имаше малко чипс или пържени картопки с бирата, но преди няколко дни Силия се беше натъкнала на тайните му запаси. Още се чудеше какво бе търсила по най-горния рафт на стенния шкаф в кабинета, но не можеше да попита, тъй като бе отрекъл да знае нещо за квасената сметана и чипса с лук, които криеше там.

Казал бе, че вероятно Ноа ги е оставил. Това бе неговата версия, помисли си Франк, като лапна шепа безсолни гризини, и щеше да се придържа към нея.

На вратата се позвъни и той остави бирата и драсканиците си на масата, решил, че трябва да е някой от неговите играчи. Нямахше да е добър пример, ако треньорът отвори с пиво в ръката.

Беше млада жена с високо и стройно телосложение, което щеше да свърши чудесна работа на баскетболното игрище. Малко големичка за неговия отбор от дванайсет до шестнайсетгодишни, помисли си Франк. После образите се насложиха в главата му и той сграбчи ръцете ѝ.

— Лив? Ливи! Господи, вече си голямо момиче!

— Не мислех, че ще ме познаеш. — Но фактът, че я позна и така искрено ѝ се зарадва, сгря сърцето ѝ. — Аз бих те познала. Изобщо не си се променил.

— Никога не лъжи ченге, дори и да е в оставка. Влизай, влизай — издърпа я вътре той. — Жалко, че Силия не си е вкъщи. Отиде на някакво събрание късно следобед. Сядай. — Той се засуети из

дневната, събра вестниците и вдигна някакво списание от един от столовете. — Нека ти донеса нещо за пиене.

— Не искам нищо. И така съм добре. — Но някаква тежест бе притиснала гърдите ѝ и ги стягаше. — Казвах си първо да се обадя. Накрая не се обадох. Направо дойдох.

Франк виждаше по лицето ѝ как се мъчи да се овладее.

— Радвам се, че дойде. Знаех, че си пораснала, но всеки път, когато си те представях, дори когато четях писмата ти, те виждах като малко момиче.

— А аз винаги те виждам като герой. — Тя се освободи от задръжките, пристъпи в разтворените му обятия и се остави да я прегърне. Конвулсиите в стомаха ѝ затихнаха. — Знаех си, че ще се почувствам по-добре. Знаех си, че всичко ще се оправи, ако мога да се видя с теб.

— Какво не е наред, Ливи?

— Много неща. Наясно съм с тях, но...

— Заради книгата на Ноа ли е?

— Отчасти. Заради нея, заради него. Той е твой син — каза го с въздишка и се отдръпна от него. — Колкото и да не ми се искаше, колкото и да си повтарях, че не бива, вярвам, че ще я напише както трябва. За мен ще е мъчително да говоря с него, но ще се справя. Ще приема, когато съм готова. Но при моите условия.

— Можеш да му се довериш. Аз не разбирам от работа та му, но разбирам него.

Озадачена, тя поклати глава.

— Не разбираш от работата му? Как може да не разбираш неговите книги? Те са блестящи!

Ред бе на Франк да се обърка. Той седна на страничната облегалка на дивана и я погледна невярващо.

— Трябва да кажа, че съм изненадан да чуя това от теб. Как можеш да разсъждаваш така, след като си свидетел на убийството?

— И дъщеря на убиеца — довърши тя. — Точно заради това. Прочетох първата му книга, още щом излезе от печат. Как да устоя, когато на корицата ѝ беше написано неговото име? — Беше я крила в стаята си като грях. — Не очаквах, че ще я харесам. — Не бе искала да я харесва, а да я прочете и да го осъди. — Още не мога да кажа дали я харесвам, но разбрах каква е целта му. Той взема най-отвратителните

престъпления, най-ужасяващите, най-непростимите, и ги представя именно като такива. — Оливия махна с ръка, ядосана от неуспешния си опит да обясни. — Когато чуеш за някое убийство по новините или прочетеш за него във вестника, казваш си, „О, колко ужасно“ и продължаваш нататък. Той го очовечава, прави го реално, така реално, че не можеш да си кажеш, „О, колко ужасно“, а после да се отпуснеш на възглавниците и да заспиш. Разголва всички съпричастни до най-необузданите им и мъчителни емоции.

Каза го и разбра, че се бои от Ноа най-вече заради това. Защото той можеше да разголи душата ѝ.

— Той показва, че чувствата не са без значение — продължи тя. — Както и делата.

Усмихна се, но очите ѝ си останаха тъжни.

— Както не е без значение онова, което баща му е вършил всеки ден, година след година. Ти си неговият еталон за порядъчност и сила.

Също както, помисли си тя, собственият ѝ баща бе за нея еталон за злина и слабохарактерност.

— Ливи... — Думите засядаха на гърлото му. — Караш ме да се срамувам, че никога не съм вниквал толкова надълбоко в книгите му.

— Ти просто виждаш в тях Ноа. Страхувам се от разговора с него. — Тя притисна ръка към стомаха си. — Не искам той да го знае. Искам да се опитаме да го проведем от равностойни позиции. Е, не съвсем равностойни — поправи се тя и усмивката ѝ стана по-уверена. — Утре си заминавам, така че ще му се наложи да говори с мен на моя територия. Чудех се... Едно от нещата, за които исках да попитам, е дали двамата с госпожа Брейди не бихте желали да дойдете по някое време това лято и да прекарате една-две седмици в хижата за сметка на семейство Макбрайд. Направили сме доста подобрения и бих искала да видите моя център и... О, Господи! Извинявай.

Тя затисна устата си с ръце, стъписана, че от бързане да скрие истината, думите ѝ се сипят една през друга.

— Ливи...

— Не, нищо ми няма. Дай ми само минута. — Тя отиде до предния прозорец и се загледа навън през прозрачните пердета.

— Знам, че той излиза след няколко седмици. Мислех си, не знам защо, но си мислех, че ако си там, само за първите няколко дни, след

като... всичко ще бъде наред. Не съм си позволявала да се замислям истински над това, но времето приближава. Само още няколко седмици.

Тя се обърна, понечи да каже нещо, отново да се извини. Но нещо в лицето му я спря, мрачната линия на устата, сянката в очите му.

— Какво има?

— Свързано е с излизането му от затвора, Лив. Тази сутрин ми се обади по телефона. Останали са ми някои познати и когато има нещо ново около Танър, хората ми звънят. Поради влошеното му здравословно състояние, пренаселеността на затворите, излежаната присъда, доброто му поведение... — Той вдигна ръка и пак я отпусна.

— Ще го освободят по-рано, нали? Кога?

Очите ѝ бяха огромни, впити в неговите. Франк си спомни детето, вперило поглед в него от скривалището си. Този път не можеше да стори нищо, за да смекчи удара.

— Станало е преди две седмици — каза той.

Телефонът разби концентрацията на Ноа на хиляди невъзстановими късчета. Той изруга злобно, пренебрегна второто извънмяване, вторачи се в последния ред, който беше написал и се опита отново да се съсредоточи.

На третото извънмяване грабна мобифона, който бе взел вътре по погрешка, стисна го с двете ръце, сякаш за да удуши натрапника, после го включи.

— Какво искате, по дяволите?

— Само да кажа довиждане. Е, довиждане.

— Чакай! Лив! Чакай, не затваряй! Да му се не види! От два дни не отговаряш на обажданията ми и после ме хващаш в лош момент.

— Бях заета, както очевидно и ти. Така че...

— Добре, добре. Извинявай. Бях груб. Аз съм говедо. Приготвил съм си власеницата и веднага ще я намъкна. Получи ли съобщенията ми? — „Всичките десет хиляди“, добави наум.

— Да, нямах време да се обадя досега. И всъщност разполагам само с една минута. Хората вече се качват в самолета.

— В самолета? Какво? На аерогарата ли си? Вече заминаваш?

— Да, плановете ми се промениха. — Баща ѝ бе излязъл от затвора. Дали вече беше в Ел Ей? Тук ли щеше да дойде най-напред?

Тя разтърка с ръка устата си и се стегна да придаде небрежно звучене на гласа си. — Трябва да се връщам у дома и си помислих, че е редно да ти кажа. Ако все още искаш да разговаряш с мен, във връзка с книгата си, можеш да ме намериш в хижата или по-скоро в Центъра.

— Тръгни утре сутринта. Една нощ едва ли е от значение. Оливия, искам да те видя.

— Знаеш къде да ме намериш. Ще изработим нещо като програма за интервютата, която да е удобна и за двамата.

— Искам... — „теб“, разбра той. Как, по дяволите, всичко се бе объркало за втори път? — Книгата не е единственото нещо, за което става дума между нас. Отложи полета! — Той бързо натисна клавишите за запазване и приключване. — Ще дойда да те взема.

— Не искам да оставам тук — отвърна тя. — Отивам си у дома. — Там, където бе в безопасност. Където можеше да диша. — Ако искаш да говориш с мен, ще трябва да дойдеш в хижата. Последно повикване. Тръгвам.

— Не става дума само за проклетите интервюта — започна Ноа, но тя вече бе прекъснала връзката.

Вдигна телефона над рамото си, после замахна към бюрото и едва устоя на импулса да го тресне и да го разбие на парчета.

Тази жена го побъркваше. Пламваше, после ставаше студена като лед, откликваше, после го отблъскваше и се измъкваше. Не можеше да я разбере?

Сега си беше заминала, избягала му бе, преди да е имал истински шанс да я хване. И се очакваше да хукне подир нея? Такава ли беше играта?

Възмутен, той се тръшна на облегалката и впери поглед в тавана. Не, тя не действаше по този начин. Това с Оливия не беше игра, при все че бе състезание. Между нея и Карин имаше голяма разлика.

Трябваше да си изясни още някои неща, да обработи още данни. И тогава, каза си той, като метна мобифона на разхвърляното бюро, тогава щяха да се заемат със състезанието.

Беше повече от готов да премери сили с нея.

Оливия се успокои чак когато самолетът излетя и вече можеше да свали облегалката и да легне. Долу Лос Анджелес се отдалечаваше

и скоро се загуби от погледа ѝ. Вече нищо не я теглеше натам, нямаше за какво да се връща. Къщата, която някога бе неин замък, бе заключена зад железни врати и сега принадлежеше на друг.

Следите от убийството, извършено там, отдавна бяха заличени.

Когато Ноа се обадеше, ако изобщо се обадеше, тя щеше да се справи с интервютата и с него. Беше доказала на себе си, че е в състояние да понесе спомените. Нищо не ѝ пречеше да разкаже за тях, това щяха да са само думи, думи, които вече не можеха да я наранят.

Ала чудовището беше на свобода.

И сякаш шептеше в ухото ѝ предупреждение, преливащо от трескаво ликуване.

И какво от това? Тя нямаше да му позволи да обсеби мислите ѝ. Нямаше значение, че бяха отключили килията и му бяха дали комплект дрехи и парите, спечелени през годините в затвора. Той беше мъртъв за нея от много, много време.

Надяваше се, че и тя е мъртва за него. Че той не мисли за нея.

А ако мислеше, молеше се всяка мисъл да му причинява болка.

Извърна очи от прозореца и си наложи да поспи.

За някои хора сънят не идваше лесно. Той бе пълен със страх, със звуци и кървави образи.

Чудовището беше на свобода. И вилнееше в сънищата ѝ, тътреше се тромаво, вмъкваше се в сърцето ѝ и я караше да рони горчиви сълзи.

Чудовището беше на свобода и знаеше, че няма да има край, докато не се пролее още кръв.

Ливи! Името бе тихо ридание в отчаян мозък. Любовта към нея бе така реална, каквато бе още от мига, в който се беше родила. И страхът за нея бе така реален, както в нощта, когато бе пролята кръв.

Тя щеше да бъде пожертвана само ако няма друг избор.

И загубата ѝ щеше да остави отворена рана в сърцето ѝ завинаги.

ГЛАВА 23

— Излязъл ли? Как така е излязъл?

— Пуснали са го преди две седмици. Адвокатът му е подал молба във връзка със заболяването и са изместили напред датата на освобождаването. — Франк се настани на един от столовете на терасата, тъй като синът му се бе възползвал от облачния ден и тишината на плажа, за да поработи навън.

— Негодник! — Ноа скочи на крака и закри от единия край на терасата до другия. — Негодник! Трябва да е знаел последния път, когато ходих да се видя с него. Не ми каза. Този следобед най-сетне си уговорих среща със Смит и секретарят му също не спомена за това. Е, къде, по дяволите, е отишъл?

— Нямам информация. Всъщност мислех, че ти може да знаеш. Не бих имал нищо против да държа под око Танър. — Франк си спомни шока и уплахата в очите на Оливия. — Заради миналото.

— Не си е направил труда да ми даде шибания си адрес за кореспонденция. Книгата загива без него. — Той погледна купищата листове, затиснати с бутилки, с раковина, с каквото му бе попаднало под ръка. — Без него и Лив работата ми спира. Всичко тръгва от тях. Безусловно ли го освобождават? — Той отново се обърна към Франк. — Не под гаранция, така че да е длъжен да се разписва?

— Излежал е присъдата си. Щата Калифорния няма повече претенции към него.

— А ти?

— Кой пита, синът ми или писателят?

Лицето на Ноа веднага се затвори, стана безизразно.

— Няма значение.

— Не исках да кажа, че няма да отговоря, Ноа. Просто бях любопитен.

— Ти си този, който прави разлика между онова, което съм, и онова, което работя. За мен двете са неделими.

— Прав си. Напоследък доста размишлявах върху това. — Франк въздъхна, сложи ръка на коляното му. — Надявах се, че ще станеш

ченге. Май отдавна съм си втълпил тази идея. Представях си как постъпваш в полицията още докато и аз бях на работа.

— Знам, че те разочаровах. Избрах друга професия.

Франк инстинктивно понечи да отрече, думите вече бяха на езика му. Но замълча за момент и вместо това каза на сина си истината.

— Нямах право да бъда разочарован, нищо че избра друга професия, Ноа, но някои неща умират трудно. Като малък ти винаги се интересувахте от работата ми. Пишеше доклади. — Той се позасмя. — Задаваше ми куп въпроси по случая, който беше на дневен ред, и записваше отговорите. Аз тълкувах това погрешно. Когато се зае с журналистика, казах си, „Е, бързо ще се отърси.“ Но очакванията ми не се оправдаха и бях разочарован. Грешката е моя, не твоя.

— Никога не съм искал да разкривам престъпления, татко. Искан да ги анализирам.

— А аз не исках да знам. Гордостта има две остриета, Ноа. Когато започна да пишеш книги, да се ровиш в неща, отдавна приключени и забравени, приех го за критика на онова, което бях вършил. Сякаш ми казваше, че не е достатъчно да си свършиш работата, да събереш доказателствата, да арестуващ престъпника и да го пратиш в затвора.

— Не е така. Никога не е било така.

— Да, но гордостта ми попречи да видя каква е същността на твоята работа, защо си се заел с нея и колко важна е тя за теб. Искан да знаеш, че съжалявам за това. Още повече съжалявам, че не се отнасях към теб с уважението, което заслужаваш, задето вършиш онова, за което си създаден, и го вършиш добре.

— Е... — Чувствата го заляха и пометоха напрежението в раменете му, за което не си бе давал сметка. — Днес е ден на изненадите.

— Винаги съм се гордял с теб, Ноа. Никога не си ми носил друго, освен радост, като син и като човек. — Франк трябваше да замълчи за момент, преди езикът му да се заплете.

— Нямах да съм такъв, какъвто съм, ако не беше ти.

— Ноа... — Любовта се надигна към гърлото му като придошла река. — Надявам се някой ден да имаш пораснало дете, което да ти каже това. Няма друг начин да разбереш колко много означава то. — Наложил се да прочисти гърлото си, за да не смути и двамата им. — Ще

се отнасям с повече внимание към твоята работа. Така справедливо ли е?

— Да, така е справедливо.

— Като начало ще ти кажа, че ще ти дам онова нещо, интервюто де, когато имаш време за него.

— Сега имам време. А ти?

— Веднага ли? Е, аз... — Не беше подготвен и се хвана, че търси някакъв претекст, за да откаже.

— Чакай само да взема нова касета.

Ноа усещаше кога рибата се е хванала на въдицата и тръгна, без да губи време. Върна се с касетата и две кутии кока-кола.

— Не е толкова трудно, колкото мислиш — каза той, докато я надписваше и я пъхаше в касетофона. — Просто разговаряш с мен, разказваш ми за случая. Както едно време. Казвал си ми някои неща за него. Още тогава съм си водил бележки. Танър сам се е обадил на 911. Имам запис на разговора.

Разчитайки повече на документите, отколкото на паметта си, Ноа изрови съответната папка.

— Повикал ги е в дванайсет и четирийсет и осем. „Тя е мъртва! Господи, Джули! Мъртва е. Кръвта... Тя е навсякъде. Не мога да спра кръвта. Някой трябва да ми помогне.“. — Ноа остави настрана листа. — Има още, но това е най-същественото. Операторът на 911 му задава въпроси и получава все същия отговор, но успява да научи от него адреса.

— Униформените са пристигнали първи — каза Франк. — Стандартната процедура. Отзовали са се на повикване от 911. Порталът е бил отворен, входната врата също. Влезли са вътре и са намерили тялото и Танър в предния салон. Заградили са местопрестъплението, съобщили са за убийството и са поискали да бъдат изпратени детективи. Трейси Хармън и аз поехме случая.

Ноа имаше чувството, че влиза в къщата заедно с баща си през онази нощ. Че усеща топлия полъх на вятъра, който шумоли в палмите и лудува из посребрените от луната градини. Къщата се издига, бяла мечта, с прозорци, блеснали като злато от светлината.

Полицейските коли са наредени отпред като стражеви кучета, сините и червени светлини на една от тях още се въртят и хвърлят тревожни цветни отблясъци по мраморните стъпала. Мяркат се лица на ченгета, пристигнала е и камионетката на екипа, който ще снесе уликите от местопрестъплението.

Отворената врата също плиска светлина.

Някакъв заек с новичка униформа, явно току-що излязъл от полицейската академия, позорно повръща в олеандрите.

Вътре величественият полилей излива водопад от светлина по девствено белия под и откроява тъмните петна на кървавите следи.

Те са размазани във всички посоки, през фойето, по широкия коридор, нагоре по излъсканото дъбово стълбище.

Миризмата още е силна и следите още изглеждат влажни.

Франк е привикнал към смъртта, към насилствената смърт. Към онова, което остава след нея. Но още в мига, в който зърва тялото на Джули Макбрайд, е разтърсен от стореното с нея. Спомня си точно усещането, сякаш сърцето му внезапно се пръска, с почти доловим пукот, и от него бликват жалост и ужас. Гневът му избухва, съкрушителен и стихиен, но трябва да потисне емоциите, да ги заключи в себе си и да се заеме с работата.

На пръв поглед изглежда, че е имало ожесточена борба. Изпотрошените стъкла, обърнатите мебели, кървавите следи навсякъде.

Но има и други белези, които смъртта не е успяла да заличи. Ноктите на жертвата са непокътнати и чисти, раните от самозащита по ръцете ѝ са плитки.

Убиецът се е приближил към нея изотзад. По-късно това ще бъде потвърдено от констатациите на съдебния лекар, но докато клечи до тялото, Франк разиграва сцената в главата си.

Първият удар е проникнал дълбоко в гърба ѝ, точно под лопатките. Тя вероятно е извикала, залитнала е и е опитала да се обърне. Била е омаломощена не само от болката, но и от шока. Дали е видяла лицето му? Изражението му?

Нападнал я е отново. Дали е вдигнала ръка да спре удара? „Моля те, недей! Господи, недей...“

Опитала се е да избяга, съборила е лампата, стъклото се е пръснало и е порязало босите ѝ крака, докато той я е мушкал. Паднала

е, запълзяла е, хлипайки. Той е забивал остриетата в нея отново и отново, мушкал е и е рязал с тях дори след като тя е притихнала. Дори след като е била вече мъртва.

Двама униформени пазят Сам в съседната стая. Подобно на впечатлението от първия поглед към Джули, и тази картина ще се запечата в съзнанието на Франк. Танър е блед и красив. Пуши нервно и ръката му се вдига и отпуска, вдига и отпуска, докато поднася цигарата към устните, дръпва, издухва дима и пак дръпва.

Очите му не виждат нищо, изцъклени са и се въртят в орбитите. От шока и от дрогата.

Целият е омазан с кръвта на жена си.

— Някой я е убил. Някой е убил Джули — повтаря и повтаря той.

— Кажете ми какво се случи, господин Танър.

— Тя е мъртва. Джули е мъртва. Не можах да спра това...

— Какво не можахте да спрете?

— Кръвта. — Сам се вторачва в ръцете си, после заплаква.

По някое време, докато тече този пръв хаотичен разпит, Франк си спомня, че има и дете. И отива да го потърси.

В кабинета си Ноа въведе бележките от интервюто с баща си в компютъра. По-лесно му бе да осмисли казаното, като го напише, като види думите.

Сепна се, когато телефонът иззвъня, и си даде сметка, че е потънал в работата от часове. Небето зад прозореца вече започваше да се обагрят от залеза. Притисна пръсти към уморените си очи и се обади.

— Сам Танър е.

Ноа инстинктивно грабна молив.

— Къде си?

— Гледам как слънцето залязва. Навън съм и гледам как слънцето залязва над океана.

— Не ми каза, че те освобождават по-рано, Сам.

— Да.

— В Сан Франциско ли си?

— Достатъчно дълго бях в Сан Франциско. Там е студено и влажно. Искях да си дойда у дома.

Пулсът на Ноа се ускори.

— Ти си в Ел Ей?

— Намерих си стая близо до Сънсет. Не е както някога, Брейди.

— Дай ми адреса!

— Сега не съм там. Всъщност съм тръгнал към теб. Гледам залеза — почти замечтано каза той. — На открито в едно заведение, където предлагат пържени мексикански питки, бира и салса, от която ти се насълзяват очите.

— Кажи ми къде си. Ще те посрещна.

Сам носеше войнишки панталон и памучна риза с къси ръкави, толкова нови, че гънките им още личаха. Седеше край една от железните масички в периферията на мексиканското ресторантче и погледът му се рееше над водата. Макар че не беше препълнено, туктаме и по другите маси имаше хора, хлапета със свежи лица, които нагъваха царевични банички с месо и посръбваха бира, каквато едва ли бяха достатъчно големи да си поръчват.

За разлика от тях, Сам изглеждаше стар, блед и необяснимо наивен.

Ноа поръча още питки и по още една бира.

— Как се чувстваш?

Сам проследи някак смаяно младежа на водни ски, който профуча по водата.

— Прекарах няколко дни в Сан Франциско, да се ориентирам. После взех автобуса насам. Част от мен непрекъснато очакваше някой да ме спре, да ме върне обратно, да каже, че е станала грешка. Друга част очакваше да бъда разпознат, някой да извика „Вижте, това е Сам Танър!“ и да дотича за автограф. Имам два живота, кръстосани по средата, и съзнанието ми продължава да се мята между тях.

— Искаш ли да те разпознават?

— Аз бях звезда. Изтъкнат актьор. Актьорът се нуждае от внимание. То не само задоволява егото, но е и като милувката за детето. Ако не си дете, какъв актьор ще си тогава? След време, там, в затвора, трябваше да се отърся от тази потребност. Когато разбрах, че молбите за помилване няма да дадат резултат, че кафезът няма да се отвори, трябваше да се отърся от нея, за да оцелея. После излязох и тя изведнъж ме обзе отново. Но колкото и силно да бе желанието да ме

погледнат, да ме видят и да си ме спомнят, ужасно ме беше страх, че някой наистина ще го стори. Сценична треска. — Сам се усмихна скъпернически и горчиво. — От дълго време не ми се е налагало да се боря с нея.

Ноа не каза нищо, докато сервитьорката тряскаше чиниите и бирата им на масата. Но щом останаха сами, се приведе напред.

— Идването ти в Ел Ей е рисковано, защото рано или късно все някой ще те разпознае.

— Къде другаде да отида? Градът се е променил. Два пъти се губих, докато обикалях. Навсякъде нови лица, по улиците, по билбордовете. Хора, които се возят на големи просташки джипове. И никъде не можеш да запалиш цигара.

Ноа не можеше да не се засмее на безкрайното смайване в последната забележка.

— Предполагам, че храната е значително по-добра, от колкото в „Сан Куентин“.

— Бях забравил, че има ресторантчета като това. — Сам взе една питка и се взря в нея. — Бях забравил още преди да вляза в затвора. Не беше ли най-доброто, не ме интересуваше. Ако нямаше да ме виждат, да ми се възхищават, да ми завиждат, какъв бе смисълът?

Захапа я, без да обръща внимание на соса и дребните късчета домати и маруля от плънката, които покапаха по чинията му. Известно време яде в съсредоточено мълчание, нещо като мрачна концентрация, идваща, както предполагаше Ноа, от храненията в затвора.

— Бях глупак.

Ноа повдигна вежда.

— Мога ли да те цитирам?

— Нали това е целта? Имах всичко: успех, ласкателства, власт, пари. Имах най-красивата жена на света, която ме обичаше. Мислех, че го заслужавам и не ценях онова, което имах. Не ценях нищо от него и не смятах, че е повече, отколкото ми се полага. Затова го загубих. Всичкото.

Без да сваля очи от лицето на Сам, Ноа отпи от бирата.

— Ти ли уби жена си?

Той не отговори веднага, наблюдаваше как последната червена следа от слънцето потъва в океана.

— Да. — Погледът му потърси очите на Ноа, прикова се в тях. — Очакваше, че ще отрече ли? Има ли смисъл? Излежах двайсет години заради онова, което съм сторил. Някои хора ще кажат, че не е достатъчно. Може би са прави.

— Защо я уби?

— Защото не можех да бъда такъв, какъвто тя искаше да бъда. Сега ме попитай дали съм взел ножиците и съм ги забил в гърба ѝ онази нощ, дали съм мушкал тялото и прерязал гърлото ѝ с тях.

— Добре. Направи ли го?

— Не знам. — Очите му отново се изместиха към водата, отново станаха замечтани. — Просто не знам. Спомням си го по два начина, и двата изглеждат абсолютно реални. Престанах да мисля, че това има значение, после ми казаха, че ще умра. Трябва да разбере и ти ще установиш кое от двете се покрива с действителността.

— Кой вариант ще ми разкажеш?

— Никой, поне засега. Нуждая се от парите. Открих си сметка в тази банка. — Той извади късче хартия. — Това е номерът на сметката ми. Там правят преводите по електронен път. Така ще е най-добре.

— Хубаво. — Ноа прибра хартиятката. — Утре ще отида.

— Тогава ще говорим утре.

Ноа се обади на Оливия следващата сутрин, хвана я в офиса ѝ в Центъра. Още бе мокър от душа след бягането по плажа и тъкмо започваше да напопва организма си с кафе. Звукът на гласа ѝ, рязък, делови, леко дрезгав, го накара да се усмихне.

— Здравсти отново, госпожице Макбрайд. Липсвам ли ви?

— Не особено.

— Не ти вярвам. Твърде лесно позна гласа ми. — Чу въздишката ѝ и бе сигурен, че тя бе искала да я чуе и да долови раздражението в нея.

— Защо да не го позная? Ти говориш повече от всеки трима души, които познавам, взети заедно.

— А ти не говориш достатъчно, но съм запомнил гласа ти. Нощес те сънувах, в меки размити тонове и бавни движения. Любехме се на брега на реката, а тревата бе хладна и влажна. Изпъстрена с цветя. Събудих се с твоя вкус в устата.

Настъпи миг мълчание, тихо секване на дъха.

— Много интересно.

— Има ли някой в офиса ти?

— Непрекъснато. Благодаря, Къртис, ще се погрижа за това. —
Последва нова пауза. — Брегът на реката е обществено място.

Той се разсмя толкова силно, че се наложи да се отпусне на
стола.

— Започвам сериозно да се влюбвам в теб, Лив. Харесаха ли ти
цветята?

— Много са хубави и са абсолютно ненужни.

— Разбира се, че са нужни. Те те карат да мислиш за мен. Искам
да ме държиш на видно място в съзнанието си, Лив, за да можем
наново да подхванем нещата, кога то дойда.

— Кога възнамеряваш да предприемеш пътуването?

— След седмица-две, или по-скоро, ако успея.

— Стаите в хижата са резервирани доста плътно по това време
на годината.

— Ще измисля нещо. Лив, трябва да ти кажа, че се видях с
Танър, говорих с него. Той е тук, в Лос Анджелес.

— Разбирам.

— Помислих си, че ще се почувстваш по-добре, като знаеш къде
е.

— Да, предполагам, че е така. Трябва да тръгвам...

— Лив, можеш да ми кажеш какво изпитваш. Да оставим
настрана книгата, просто като на човек, който държи на теб. Можеш да
говориш с мен.

— Не знам какво изпитвам. Знаем само, че няма да допусна
животът ми да се променя в зависимост от това къде е той и какво
върши. Няма да позволя на никого и на нищо да ме разколебава.

— Може би ще откриеш, че известни промени не биха ти
навредили. Ще ти съобщя кога ще пристигна. Продължавай да мислиш
за мен, Оливия.

Тя затвори, изпусна дълга въздишка, промърмори „Продължавай
да си мечтаеш“ и прокара пръст по листенцата на един от невените.

Не бе устояла и ги бе оставила в офиса си, за да може да ги гледа,
когато е прикована към бюрото, а копнее да излезе навън.

Разгадала бе хода му и го бе намерила невероятно мил и много умен. Цветята, които беше поръчал, бяха все от видовете, растящи в неговата градина. Градината, която я бе очаровала. Несъмнено знаеше, че те ще ѝ напомнят за него.

Той и без това не ѝ излизаше от главата.

И излъга, като му каза, че не ѝ липсва. За своя изненада непрекъснато мислеше за него и установяваше с лека тревога, че ѝ се иска двамата да бяха други хора при други обстоятелства. Защото без сенките, спотайващи се в дъното на техните отношения, със сигурност биха станали любовници, може би дори и приятели.

Даде си сметка, че никога не бе се сприятелявала със свой любовник. Никога не бе имала любовник в истинския смисъл на думата, защото това означаваше нещо повече, по-голяма близост, а не просто секс.

Ала Ноа би настоявал да бъде и едното, и другото. Щом го желаше, щеше да е принудена да му даде нещо повече от онова, което е била готова, или в състояние да даде на някого досега.

Още едно нещо, над което трябваше да помисли, реши Оливия и като разтвиваше врата си, за да го освободи от напрежението, отново се обърна към клавиатурата и започна да вкарва в компютъра идеите си за есенните програми за училищните екскурзии, които се надяваше да организира.

Изсумтя, когато на вратата се почука.

— Това „Заповядай“ ли беше или „Върви по дяволи те“? — попита Роб и леко разклати пакета, който носеше.

— За теб „Заповядай“, за всички останали „Върви по дяволите“. Тъкмо работя над някои програми за есента. — Тя наклони глава и се завъртя със стола към него. — Какво има в кутията?

— Не знам. Пристигна в хижата, прилича на бърза пратка от Лос Анджелес, за теб.

— За мен?

— Бих предположил, че е от същия млад човек, който ти изпрати цветята. — Той остави пакета на бюрото. — И ще кажа, че момчето има изискан вкус по отношение на жените.

— С цялата си обективност.

— Разбира се. — Роб приседна на ръба на бюрото и хвана ръцете ѝ. — Как е моето момиче?

— Добре съм. — Тя стисна окуражително ръката му. — Не се тревожи за мен, дядо.

— Имам право да се тревожа. То влиза в длъжностната ми характеристика. — Оливия му се бе сторила така напрегната, така бледа, когато се върна от Калифорния. — Няма значение, че е излязъл от затвора, Ливи. Аз съм се примирил с това. Надявам се и ти да го сториш.

— Опитвам се. — Тя стана и се отдръпна от него, за да подреди някакви папки, които не се нуждаеха от подреждане. — Ноа току-що се обади. Искаше да ми съобщи, че се е виждал, че е говорил с него.

— Най-добре е да знаеш.

— Да, така е. Благодарна съм му, задето го разбира и се съобразява. Задето не се държи с мен, като че ли съм толкова крехка и чуплива, че се налага да бъда закриля на от... — Тя замълча, почувства как гореща вълна облива лицето ѝ. — Не исках да кажа...

— Няма нищо. Не знам дали постъпихме правилно, Ливи, като те доведохме тук и те изолирахме от всичко останало. Направихме го за добро.

— Направилисте точно каквото трябва, като сте ме довели тук. — Тя пусна папките, отиде и прегърна силно дядо си. — Никой не би могъл да ми даде повече любов или по-добър дом от теб и баба. Няма да позволим мислите за него да се промъкват тук и да ни карат да се съмняваме. — Очите ѝ пламтяха от вълнение, когато се отдръпна от него. — Няма да позволим.

— Аз продължавам да искам най-доброто за теб. Просто не съм толкова сигурен, както бях някога, кое е най-доброто. Този млад човек... — Той кимна към цветята. — Кара те да се замислиш за ужасно много неща наведнъж. Но погледът му е пряк, предразполага ме да му се доверя по отношение на теб.

— Дядо! — Тя се наведе, целуна го по бузата. — Достатъчно голяма и умна съм, за да решавам сама.

— Все още си моето малко момиче. Няма ли да отвориш пакета?

— Не, това само ще го окуражи. — Оливия се усмихна. — Опитва се да ме очарова.

— Така ли?

— Предполагам, мъничко. Има намерение скоро да дойде пак. Ще реша точно колко съм очарована, когато го видя отново. А сега

върви да работиш и ме остави да сторя същото.

— Появи ли се тук, ще го държа под око. — Роб ѝ намигна, изправи се и тръгна към вратата. После спря с ръка на дръжката и погледна назад. — Твърде близо до себе си ли те държим, Ливи? Прекалено ли те ограничаваме? — Поклати глава, преди тя да успее да отговори. — И така да е, ти израсна много самостоятелна. Майка ти би се гордяла с теб.

Когато вратата се затвори след него, Оливия седна, борейки се с горещите сълзи на скръб и на радост. Надяваше се, че той е прав, че майка ѝ би се гордяла с нея, а не би сметнала, че дъщеря ѝ е станала твърде сдържана, твърде сурова жена, която се бои да се разкрие пред друг, освен пред семейството, което винаги е било до нея.

Дали Джули, умната и красива Джули, нямаше да попита дъщеря си: „Къде са приятелите ти? Къде са момчетата, по които си била увлечена, мъжете, които си обичала? Къде са хората, до които си се докосвала или си направила част от своя живот?“

Какво би ѝ отговорила, питаше се Оливия. „Няма нито един. Нито един.“

Това я натъжи така внезапно, така непоносимо, че сълзите отново започнаха да напират в очите ѝ. Премигна да ги прогони и се загледа в пакета на бюрото.

Ноа, помисли си, той се опитваше да стигне до нея. Не беше ли време да му го позволи?

Изрови от джоба си туристическия сгъваем нож и сръза с тънкото острие скоча от опаковката. После спря, позволи си да почувства радостното очакване, удоволствието. Позволи си да мисли за него и вдигна капака.

Забързано започна да рови из предпазните късчета стиропор. Пръсна ги по бюрото, докато се мъчеше да извади съдържанието. Стъкло или порцелан, каза си, някаква фигурка. Чудеше се дали наистина не е успял да намери статуетка на мармот и вече се смееше при тази мисъл, когато най-сетне я извади.

Смехът замря в гърлото ѝ, пометен от ледената лавина на паниката, която се стовари в гърдите ѝ. Собствено то ѝ учестено дишане отекна в главата ѝ като оглушителен писък. Хвърли фигурката, сякаш бе жива змия, готова да я ухапе.

Разтреперана, впери поглед в благото, красиво лице на Синята фея, закрепена върху музикална кутия.

ГЛАВА 24

— Никога не съм искал да бъда сам. — Танър държеше чашата кафе, която Ноа му беше дал, и примигваше срещу слънцето. — Да съм сам за мен бе наказание. Провал. Джули го умееше и често го предпочиташе. Тя не чувстваше такава нужда да е в центъра на вниманието, каквато чувствах аз.

— Чувствах или чувствам? — попита Ноа, като наблюдаваше Сам.

Той се усмихна.

— Вече знам, че самотата си има свои предимства. Джули винаги го е знаела. Когато се разделихме, когато купих къщата в Малибу, перспективата да живея сам в нея ме ужасяваше почти толкова, колкото тази да живея без Джули. Не си спомням много за къщата в Малибу. Предполагам, че е била като твоята. — Той хвърли поглед към кремавото дърво, към бистрите стъкла и пъстрите цветя в каменните саксии. После отново се обърна към океана. — И гледката едва ли е била по-различна. На теб харесва ли ти тук, като си сам?

— Работата ми изисква да прекарвам доста от времето си в усамотение.

Танър не каза нищо, само кимна и се смълча.

Ноа бе имал някои съмнения доколко е разумно да провежда интервютата в собствения си дом. Накрая му се бе сторило, че така е най-практично. Никой нямаше да ги безпокои, на което държеше, пък и щеше да удовлетвори желанието на Сам да е на открито, като се разположат на терасата. Не беше се сетил за сериозен аргумент, за да откаже, тъй като Сам вече знаеше адреса му.

Почака, докато гостът му запали нова цигара.

— Разкажи ми за нощта на двајсет и осми август.

— Не исках да бъда сам — повтори Танър. — Не работех, току-що бях уволнил агента си. Ядосан бях на Джули. За коя се мислеше тя, по дяволите, да ме изрита от къщата, когато тя се чукаше наляво и надясно, а не аз? Обадох се на Лидия. Трябваше ми компания, трябваше ми съчувствие. Тя мразеше Джули, така че знаех, че ще каже,

каквото исках да чуя. Мислех да се надрусаме и да правим секс — както преди. Щеше да е за урок на Джули. — Ръката му се сви в юмрук на коляното и започна да почуква ритмично по него. — Тя не си беше вкъщи. Прислужницата ѝ каза, че е излязла за цялата вечер. Така че допълнително се вбесих. Не можех да разчитам на никого, все ги нямаше, когато човек има нужда от тях. Навих се яко. Можех да се обадя и на други хора, но си казах да вървят по дяволите. Смръкнах една магистрална, за да се заредя, после се качих в колата и потеглех за Ел Ей.

— Свидетелите твърдят, че си търсил Лукас Манинг, сбил си се с охраната в един от клубовете, преобърнал си поднос с напитки в друг.

— Сигурно. — Сам небрежно помръдна рамо, но ръката му продължаваше да отмерва своя отсечен ритъм. — Всичко ми е като в мъгла. Ярки светлини, ярки цветове, лица, тела. В колата смръкнах още една магистрална, може би две, преди да потегля към нашата къща. Бях и пийнал. Насъбрал бях цялата тази енергия, целия този гняв и единственото, за което можех да мисля, бе Джули. Щяхме да уредим това, по дяволите. Веднъж завинаги. — Той се облегна назад и затвори очи. Ръката му се усмири, после започна да драска по коляното си. — Спомням си как дърветата се открояваха срещу небето, като на картина. И фаровете на другите коли бяха като слънца, които светеха в очите ми. Чувах собствения си пулс в главата си. Нататък спомените ми се раздвояват. — Той отвори очи, сини и напрегнати, и ги впери в очите на Ноа. — Порталът е заключен. Знам, че той е там вътре, с нея. Кучият му син. Тя се обажда по интеркома, казвам ѝ да отвори портала, защото трябва да говоря с нея. Внимавам, много внимавам тонът ми да е спокоен. Знам, че няма да ме пусне да вляза, ако разбере, че съм смъркал. Няма да ме пусне, ако разбере, че съм друсан. Тя ми казва, че е късно, но аз упорствам, убеждавам я. Тя отстъпва. Карам до къщата. Луната е толкова ярка, че ме заболяват очите. А тя стои на вратата с гръб към светлината. Облечена е в белия копринен халат, който ѝ бях купил за последната ни годишнина. Косата ѝ се спуска по раменете, краката ѝ са боси. Толкова е красива. И студена, лицето ѝ е студено, сякаш е издялано от мрамор. Казва ми да побързам, защото е уморена, и влиза в салона. На масата има чаша вино. И списанията. Ножиците. Сребърни, с дълги остриета, лежат върху стъклото. Тя взема виното си. Вече е разбрала, че съм друсан, така че е ядосана.

Пита ме: „Защо си причиняваш това? Защо причиняваш това на мен, на Ливи?“. — Сам вдигна ръка към устните си и започна да търка насам-натам, насам-натам. — Аз ѝ казвам, че тя е виновна, тя, защото се оставя в ръцете на Манинг, защото поставя кариерата си пред нашия брак. Това е стар спор, позната територия, но този път взема друг обрат. Тя заявява, че скъсва с мен, че за нас няма надежда, че иска да изчезна от живота ѝ. Че ѝ се повдига от мен, че я отвращавам.

Все още актьор, той подчертаваше думите, правеше паузи, говореше с чувство.

— Не повишава глас, но аз виждам как думите излизат от устата ѝ. Виждам ги като тъмночервен дим и те ме задушават. Казва ми, че никога не е била така щастлива, както след като ме изгони, и няма намерение да се обременява с бивша звезда, пристрастена към наркотиците. Манинг не само е по-добър актьор, а е и по-добър любовник. И съм напълно прав, уморила се е да го отрича. Той ѝ дава всичко онова, което аз не мога.

Ноа наблюдаваше как очите на Сам стават безжизнени и присви своите.

— Обръща ми гръб, сякаш съм нищо — промърмори Сам, после повиши глас, почти закрещя: — Сякаш онова, което сме преживели заедно, е нищо! Червеният дим от думите ѝ покрива лицето ми, изгаря гърлото ми. Ножиците с дългите сребърни остриета са в ръцете ми. Искам да я пронижа с тях, да ги забия дълбоко в нея. Тя изпищява, чашата изхвърча от ръката ѝ, разбива се. От гърба ѝ бликва кръв. Сякаш съм извадил тапата на бутилка чудесно червено вино. Тя залита, чува се трясък. Нищо не виждам през дима, просто продължавам да удрям с ножиците. Кръвта пари ръцете ми, лицето ми. На пода сме, тя пълзи, ножиците са като част от ръката ми. Не мога да ги спра. Не мога да спра...

Клепачите му се спуснаха и закриха очите, ръцете на коленете му бяха така силно стиснати, че кокалчетата им бяха побелели.

— Виждам Ливи на прага, вперила в мен майчините си очи.

Когато взе кафето си, ръката му трепереше. Отпи дълга глътка, като човек, който току-що е излязъл от пустинята и умира от жажда.

— Това е единият начин, по който си го спомням. Може ли сега да помоля за нещо студено? Вода?

— Добре. — Ноа изключи касетофона, стана, влезе в кухнята и опря длани на плота. Ледена пот тръпнеше по кожата му. Картините от убийството бяха достатъчно мъчителни. Но той бе чел показанията, изучавал бе докладите. Знаеше какво да очаква. Онова, което го бе разтърсило, бе съвършеното актьорско майсторство, с което разказваше Сам. То и представата как Оливия се измъква от своето детско креватче и попада наред онзи кошмар.

Колко ли пъти го бе преживявала наново? — питаше се той.

Наля две чаши минерална вода с лед и събра сили да се върне и да продължи.

— Чудиш се дали все още можеш да бъдеш обективен — каза Сам, когато Ноа излезе с чашите. Чудиш се как издържаш да стоиш тук с мен и да дишаш същия въздух.

— Не. — Ноа му подаде водата и седна. — Това е част от работата ми. Питам се ти как живееш със себе си. Какво виждаш, когато поглеждаш в огледалото всяка сутрин.

— Две години ме държаха под наблюдение, за да не се самоубия. Прави бяха. Но след време човек свиква да преминава някак си от ден в ден. Аз обичах Джули и тази любов беше най-хубавото нещо в живота ми. И все пак не беше достатъчна, за да ме направи мъж.

— А двайсетте години в затвора достатъчни ли бяха?

— Двайсетте години в затвора ме накараха да съжалявам, че унищожих всичко, което ми бе дадено. Ракът ме доведе до решението да взема, каквото е останало.

— Какво е останало, Сам?

— Истината и приемането ѝ такава, каквато е. — Той отново отпи глътка вода. — Спомням си онази нощ и по друг начин. Започва пак така, със смъркането, с обикалянето, с това, че позволявам на дрогата да подклажда гнева ми. Но този път портите са отворени, когато стигам там. Господи, това ме нервира. Какво си мисли тя, по дяволите? Ще си поговорим малко по този въпрос. Ако Манинг е вътре... Много добре знам, че е там. Виждам го как чука жена ми. Размишлявам дали да не го убия, с голи ръце, пред очите ѝ. Вратата на къщата е широко отворена. Светлината се плиска навън. Това на истина ме вбесява. Влизам, готов да се бия. Понечвам да тръгна нагоре, сигурен, че ще ги пипна в леглото, но чувам музиката от салона. Значи се чукат там, с музика, на отворена врата, а дъщеря ми е

горе. И тогава... — той спря, отпи голяма глътка вода и остави чашата. — Навсякъде има кръв. В началото дори не разбирам, че е кръв. Прекалено много е, за да е истинска. Има счупени стъкла, натрошени. Лампата, която бяхме купили през медения си месец, е разбита на пода. Главата ми бучи от кокаина и водката, но си мисля: „Господи, господи, тук е влизал крадец!“ И я виждам. О, Боже, виждам я на пода.

Гласът му изневери, затрепери и секна. Изпълнение то бе също толкова съвършено, както и в сцената на насилието от първата версия.

— Коленичил съм край нея, повтарям името ѝ, опитвам се да я вдигна. Кръв, тя цялата е в кръв. Знам, че е мъртва, но ѝ казвам да се събуди, че трябва да се събуди. Изтеглям ножиците от гърба ѝ. Ако ги извадя, те няма да ѝ причиняват болка. И виждам Ливи, вперила очи в мен. — Той взе цигара от кутията на масата, драсна клечка кибрит и пламъкът се залюля като от силен вятър. — Полицията не прие тази версия. — Издуха дима. — Нито съдебните заседатели. След време и аз престанах да я приемам.

— Работата ми не е да приемам или да не приемам нещо, Сам.

— Да. — Той кимна, но погледът му бе някак хитър, закачлив. — Обаче ще те човърка, нали?

— Според Манинг, той и Джули никога не са били любовници, не защото не е опитвал, честно си го призна. — Ноа стоеше с баща си в двора на младежкия център, докато група хлапаци се боричкаха за топката на наскоро асфалтираното баскетболно игрище. — Бил е влюбен в нея, или увлечен, прекарвали са доста време заедно, но тя го е смятала за приятел.

— Така го представи и при разследването.

— Ти повярва ли му?

Франк въздъхна и поклати глава, като видя, как едно от неговите момчета изпортва пас.

— Беше убедителен. И показанията на икономката потвърждаваха неговите. Тя се кълнеше, че в къщата не е преспивал друг мъж, освен съпругът на господарката ѝ. Тя беше безкрайно лоялна към Джули и не беше изключено да я прикрива, но не я разпитвахме повече за това.

В подкрепа на обратното говореха единствено подозренията на Сам Танър и обичайните слухове. А както се разви случаят, нямаше никакво значение дали е вярно, или не е. Танър бе убеден, че са любовници, така че за него това бе реалност и съответно мотив.

— Не ти ли се вижда странно, че Манинг и Лидия Лоринг в края на краищата са станали любовници, макар и само за няколко месеца?

— На това му се казва „магията на Холивуд“, приятел.

— Само хипотетично, ако не бе заковал Танър, къде другаде щеше да търсиш?

— Бяхме го заковали и въпреки това продължавахме да търсим. Разпитахме Манинг, Лидия, икономката, агента, семейството. Особено съпрузите Мелбърн, тъй като и двамата работеха за Джули. Всъщност отделихме доста внимание на Джейми Мелбърн. Тя наследи значителна сума пари след смъртта на сестра си. Прегледахме писмата от почитатели на Джули, отделихме смахнатите и ги проверихме, в случай че някой откачен обожател е успял да се справи с алармената система и да влезе. Факт е, че Танър беше там. Оръдието на престъплението беше покрито с негови отпечатъци. Разполагаше с мотив и с възможност. И собствената му дъщеря го бе видяла. — Франк пристъпи от крак на крак. — Имах някои затруднения със случая през първите няколко дни. Нещата не се връзваха така добре, както ми се искаше.

— В какъв смисъл не са се връзвали?

— Просто поведението на Танър беше такова, особено, в главата му се смесваха две различни ноци, две отделни спречквания с Джули, или поне се преструваше, че е така... Някак не ми пасваше. После си взе адвокат и се запъна. Разбрах, че ме е манипулирал. Не му позволявай да манипулира и теб, Ноа.

— Не му позволявам. — Ала пъхна ръце в джобовете и закрочи насам-натам. — Само ме изслушай. Преди два дни той ми разказа две версии за онази ноц. Първата съвпада с твоите заключения почти напълно. Той се вживяваше в ролята, докато го описваше. Сякаш повтаряше сцена на убийство от някой жесток филм. После ми разказа другата версия, как е отишъл там и я е намерил. Ръцете му се разтрепериха, пребледня. Гласът му се извисяваше и спускаше като влакче от лунапарк.

— Ти на коя повярва?

— И на двете.

Франк кимна.

— И ти е казал последна онази, която го изкарва невинен. Та впечатлението от нея да остави най-дълбоки следи.

Ноа въздъхна шумно.

— Да, мислих върху това.

— Може би още му се иска да е било както във втората версия. В едно му повярвах, Ноа, че след това горчиво е съжалявал, задето тя му е отворила онази нощ. Не бива да забравяш най-същественото — добави Франк. — Той е актьор и знае как да представи нещата в благоприятен за себе си вид.

— Не го забравям — промърмори Ноа. Но нещо го чоплеше.

Реши да отскочи и да види майка си. Имаше намерение да потегли за щата Вашингтон на другия ден. Този път щеше да пътува със самолет и после да вземе кола под наем. Не искаше да губи време по пътищата.

Силия бе седнала на малката им странична тераса, преглеждаше пощата и си пийваше билков чай от висока стъклена чаша. Поднесе му страната си за целувка и размаха под носа му някакво циркулярно писмо.

— Виждал ли си това? Заплашват, че ще орежат субсидиите за опазването на северния морски слон, нали ги знаеш онези тюлени...

— Трябва да съм го пропуснал.

— Отвратително е. Конгресмените си гласуват увеличения на заплатите, харчат милиони от парите на данькоплатците за изследвания върху изследванията на изследванията, но ще си седят със скръстени ръце и ще позволят още един от видовете на нашата планета да бъде изстребен.

— Върви да ги хванеш за гушите, мамо.

Тя се намуси, остави писмото и взе друго.

— Баща ти е в младежкия център.

— Знам. Току-що бях там. Помислих си да мина и да те видя, преди да потегля за щата Вашингтон утре.

— Радвам се, че дойде. Защо не останеш за вечеря? Имам нова рецепта с артишок, която искам да изпробвам.

— Брей, звучи... съблазнително, но трябва да си стягам багажа.

— Лъжец — каза тя през смях. — Колко време няма да те има?

— Зависи.

— Книгата ли те затруднява?

— Малко, нищо особено.

— Какво тогава?

— В момента мислите ми са малко заети. — Той взе чая й. Отпи и изстена. Не бе сложила и грам захар. — С нещо лично. С Оливия Макбрайд.

— Наистина ли? — Силия проточи думите, произнесе ги на срички и се подсмихна като доволна котка. — Не е ли прекрасно?

— Не знам колко е прекрасно и защо се радваш толкова. Не си я виждала от дете.

— Чела съм писмата й до баща ти. Изглежда ми умна, чувствителна млада жена, няма нищо общо с онези, които избираш обикновено, особено с онова изчадие Карин. Между другото, тя още не се е появила.

— Чудесно. Нека си седи в дупката, която си е изровила.

— Май ще трябва да се съглася с теб. И ми е приятно да чуя, че се интересуваш от някого. Никога не си ми казвал, че се интересуваш от жена. Само че се срещаш с тази или онази.

— Лив ме интересува от години.

— Наистина ли? Как така? Тя беше, на колко, на дванайсет, когато я видях за последен път.

— На осемнайсет. Преди шест години ходих при нея, когато учеше в колежа.

Изненадана, Силия престана да отваря писмата.

— Ходил си да я видиш? Никога не си го споменавал.

— Не, най-вече защото не бях особено доволен от начина, по който се развиха нещата. — Той въздъхна. — Добре, с няколко думи, исках да напиша книгата още тогава. Отидох да се срещна с нея, за да я уговаря да ми съдейства. После я видях и... Господи, то просто избухна в мен. Не можех да мисля. Само като я погледнех, с мен ставаше нещо и изобщо преставах да мисля.

— Ноа... — Силия сложи ръката си върху неговата. — Нямах представа, че някога си се чувствал така с някого.

— Чувствах се така с нея. И развалих всичко. Когато разбра защо съм дошъл, това я нарани. Не пожела да чуе нито извиненията, нито обясненията ми. Просто ми затвори вратата.

— И отвори ли я отново?

— Мисля, че вече е дръпнала едно-две от резетата.

— Преди не си бил откровен с нея и е завършило зле. Това би трябвало да ти подсказва нещо.

— Подсказва ми. Но първо трябва да сломя съпротива та й. — И понеже се почувства по-добре дори само като го каза на глас, Ноа се усмихна. — Тя е несравнимо по-твърда, отколкото беше на осемнайсет години.

— Ще мислиш повече за нея, ако те накара да се потрудиш. — Тя помилва ръката му, после отново се зае с пощата. — Познавам те, Ноа. Когато искаш нещо, вървиш упорито към него. Може да не стане веднага, ала не се отказваш, докато не го получиш.

— Ами, имам чувството, че почти през целия си живот съм вървял към Оливия Макбрайд. Междувременно... Мамо? Какво има? — Силия бе станала бледа като мъртвец и като я видя, той скочи, изплашен, да не е получила инфаркт.

— Ноа... О, Боже! — Тя сграбчи ръката, която Ноа бе сложил на лицето й. — Виж! Виж!

Той взе листа, но не го погледна, мъчеше да успокои и двамата им.

— Спокойно. Само стой неподвижно. Поеми си дъх. Ще повикам лекар.

— Не, за Бога, погледни! — Хвана китката му и дръпна обърнатия наопаки лист.

Тогава Ноа го видя. Фотокопието беше неясно, лошо, но разпозна снимката от местопрестъплението с тялото на Джули Макбрайд, направена от полицейския фотограф.

Имаше екземпляр от нея в собствените си архиви и въпреки че я бе гледал хиляди пъти, студеното черно-бяло фотокопие го ужаси с нова сила.

Не, не бе фотокопие, забеляза той. Снимката беше сканирана на компютър, удебелените букви под нея също бяха компютърно генерирани.

„МОЖЕ ДА СЕ СЛУЧИ ОТНОВО.
МОЖЕ ДА СЕ СЛУЧИ НА ТЕБ.“

Срещна ужасените, стреснати очи на майка си и го обзе ярост, студена и овладяна.

— Този път е сбъркал адреса — промърмори.

Остана, докато дотича баща му. Но никакви аргументи и молби не го убедиха да дочака идването на полицията.

Негодникът наистина го бе манипулирал и почти го бе изиграл. А сега заплашваше семейството му. „Отмъщава си — каза си Ноа, когато изскочи от колата и тръгна по Сънсет. — Отмъщава си на ченгето, което помогна да го тикнат зад решетките. Като преследва близките му. Подмами сина му с историята, взе парите, а после започна да тероризира жена му.“

Ноа нахълта във входа на сградата, хвърли поглед към асансьора и предпочете стълбите. Какво падение за едно бивше величие, помисли си. Мазилката се лющеше, стълбището бе мрачно и във въздуха се усещаше застоен сладникав дъх на марихуана.

Но и това му бе малко.

Копелето обичаше да взема за жертви жени. Ноа стигна до апартамента на втория етаж и заблъска с юмрук по вратата. Жени и малки момичета. Сега щяха да видят как ще се справи, когато има насреща си мъж.

Отново заблъска и вече мислеше сериозно да разбие вратата. Студеният му гняв се бе разпалил и го тласкаше към действие.

— Ако търсите стареца, той се чупи.

Ноа се обърна, видя жената — проститутката, по дяволите, поправи се той.

— Къде се е чупил?

— Ей, аз не следя съседите си, сладурче. Ти ченге ли си?

— Не, имам да уреждам нещо с него, това е.

— Наприличваш ми на ченге — реши тя, след като го измери от горе до долу с поглед на познавач. — Патрулиращ полицаи?

— Защо смяташ, че полицията трябва да се интересува от него?

— Ха, да не мислиш, че не надушвам, когато някой е престъпник? Лежал е дълго в пандиза. Какво е направил, убил ли е

някого?

— Искам само да поговоря с него.

— Е, няма го тук. — Тя продължи по пътя си и облъкна Ноа с неприятна миризма на евтин парфюм и нечистоплътност. — Вчера си стегна сакчето и се изнесе.

Оливия бе останала да работи в кабинета си дълго след като центърът бе затворен за посетители. Канцеларската работа имаше гадното свойство да я затрупва в края на пролетта и през лятото. Много по-приятно ѝ бе да придружава групи по маршрутите, да изнася лекции или да води неколкодневните екскурзии из околността.

Хвана се, че се е втренчила в телефона отново и изруга тихо. Излишно бе да се заблуждава, причината да остава до късно на работа отчасти се криеше в надеждата, че Ноа може да се обади, и това бе унижително, направо позорно.

Кое то не бе се случвало от два дни, напомни си тя. Не че бе длъжен да се обажда, разбира се. Не че тя не можеше да му се обади, ако поиска. Ала не би го направила, по дяволите, защото ще изглежда, сякаш се е надявала той да ѝ се обади.

Държеше се като влюбена гимназистка. Поне така ѝ се струваше. Защото в биографията ѝ отсъстваше подобна фаза. Очевидно на шестнайсет години бе имала повече ум в главата, отколкото сега.

Сега потъваше в мечти, щом погледнеше цветята, които той ѝ бе изпратил. Спомняше си точно с какъв тон бе произнесъл името ѝ. След като я бе целунал. Спомняше си усещането от докосването на пръстите му по лицето ѝ. Лекото трепване от възмущение и удоволствие в стомаха.

Как говореше и говореше, как се шегуваше с нея и я дразнеше, докато накрая я обезоръжи и я накара да се засмее. Той бе първият от мъжете, които някога бе харесвала, който успяваше да я разсмее.

И определено бе единственият, за когото бе мислила, след като бе излязъл от полезрението ѝ.

Не, може би трябваше да каже вторият, защото по-младият Ноа също я бе привличал, очаровал, обърквал. И тя, и той доста се бяха променили, така че това... каквото и да бе това помежду им, изглеждаше някак ново. И завладяващо.

Коего говореше много, както за нея, така и за него.

Никога не си бе позволявала нещо повече от повърхностни връзки, и то не кой знае колко на брой.

Защо, за Бога, седеше тук и анализираше чувствата си, когато първо на първо не бе искала да изпитва никакви чувства? Имаше си достатъчно тревоги, за да добавя към цялата бъркотия и Ноа Брейди.

Хвърли поглед към малкия стенен шкаф. Прибрала бе музикалната кутия в опаковката и я бе напъхала там. Защо ли я бе изпратил? Предложение за мир ли беше или заплаха? Не желаше първото и отказваше да се поддаде на второто.

Ала не бе събрала сили да я изхвърли.

Телефонът звънна и Оливия скочи като глупачка, после завъртя очи от яд. Сигурно беше Ноа. Кой друг би се обадил толкова късно? Взе се в ръце и преди да грабне нетърпеливо слушалката, нарочно изчака цели три извинявания, като се стараше да диша спокойно.

Когато вдигна, гласът ѝ бе студен и рязък.

— Природолюбителски център „Ривърс Енд“.

Чу тихата музика и си помисли, че Ноа създава обстановка за романтичен разговор. Понечи да се засмее, отвори уста да каже нещо подходящо за случая, после напълно загуби дар слово.

Разпознала я бе. — „Спящата красавица“ на Чайковски.

Високите, чисти, сърцераздирателни тонове, които я връщаха към една топла лятна нощ и острата миризма на кръв.

Ръката ѝ стискаше слушалката, паническите удари на сърцето ѝ отекваха в главата.

— Какво искаш? — Тя притисна свободната си ръка между гърдите и започна да се разтрива, сякаш за да уравни нарастващото налягане отвътре. — Знам кой си. Знам какво представляваш.

Чудовището беше на свобода.

— Не ме е страх от теб.

Това беше лъжа. Ужас, горещи, мазни потоци от ужас се изливаха в стомаха и се плъзгаха по кожата ѝ. Искаше ѝ се да изпълзи под бюрото, да се свие на кълбо. Да се скрие. Просто да се скрие.

— Стой настрана от мен. — Страхът си проби път, прониза гласа ѝ. — Само стой настрана!

Трясна слушалката и побягна. Паниката клокочеше лудо в гърлото ѝ.

Дръжката на вратата се изплъзваше от ръката ѝ, караше я да скимти от безсилие, докато най-сетне успя да я хване здраво. Центърът бе тъмен, тих. Едва не се върна малодушно назад, но телефонът отново зазвъня. Собствените ѝ писъци я докараха до истерия и тя хукна като луда по коридора, като се препъваше и хлъзгаше. Дъхът ѝ излизаше със свистене от дробовете, хлипаше в тишината. Трябваше да излезе. Да избяга. Да се скрие на сигурно място.

Но щом посегна към топката, тя рязко се завъртя. Вратата се отвори широко и в рамката ѝ се очерта силует на мъж.

Притъмня ѝ, зрението ѝ се размъти. Чу неясно, че някой я вика по име. Нечии ръце се ключиха около раменете ѝ. Почувства, че се олюлява, плъзна се между тях и потъна в мрак.

— Ей, ей, ей! Хайде. Ела на себе си.

Главата ѝ се въртеше. Усети леки плесници по лицето си, бръсване на устни по своите. Трябваша ѝ няколко секунди, докато осъзнае, че е на пода и Ноа я люлее като бебе в скута си.

— Престани да ме шамаросваш, идиот такъв. — Лежеше неподвижно, обезсилена от смущението и отзвучаващата паника.

— О, да, така е по-добре. Чудесно. — Той покри устните ѝ със своите и изля в целувката океан от облекчение. — За пръв път ми се случва жена да припадне в краката ми. И трябва да кажа, че изобщо не ми беше приятно.

— Не съм припадала.

— Значи си се престорила изключително сполучливо. — Ноа си даде сметка, че Оливия е била в безсъзнание само няколко секунди, макар да му се бе сторило, че е минала цяла вечност, докато се раздвижи в ръцете му.

— Извинявай, че те изплаших, като нахълтах така. Видях, че лампата в офиса ти свети.

— Остави ме да стана.

— Нека поседим тук за минута. Докато краката започнат отново да ме държат. — Той опря бузата си до нейната. — Е, иначе как я караш? — Премести я така, че да вижда лицето ѝ. И само като погледна ясните кехлибарени очи, бледата кожа, нещо в него се преобърна. — Наистина ми липсваше. — Ръката му се ровеше в косите

й, милваше ги. — Толкова е странно. Знаеш ли колко време сме прекарвали всъщност заедно?

— Не.

— Недостатъчно — промърмори той и отново потърси устните й. Този път те бяха нежни и отзивчиви. Ръцете й се вдигнаха и го обгърнаха. Ноа почувства как потъва и се отпуска в тях, сякаш това чудо бе естествено като дишането.

Сега Оливия не оказваше никаква съпротива. Той я целуваше нежно, бавно, сигурно, докато не остана нищо друго освен вълнуващото сливане на устните.

— Лив... — Покри я с целувки от брадичката до тила. — Нека затворя вратата.

— Ммм?

В топлината на сънения й отговор се долавяха разпалени искри.

— Вратата. — Ръката му се плъзна по гърдите й, пръстите се забързаха, когато тя се изви към него. — Не искам да се любя с теб пред отворена врата.

Тя отново издаде мъркащ звук, хванала със зъби долната му устна, и блъсна вратата, опитвайки се сама да я затвори.

После телефонът зазвъня и Оливия понечи да се освободи.

— Това е само телефон. Господи! — За да се защити, той стегна ръцете й в здрава прегръдка.

— Това е той. Пусни ме! Той е...

Не я попита за кого става дума. Тя говореше с този тон единствено за баща си.

— Откъде знаеш?

В пристъпа на паника тя бе извъртяла толкова силно очи, че ирисите им почти се бяха скрили.

— Обади се преди малко, точно преди да дойдеш.

— Какво ти каза?

— Нищо. — Победена, тя се сви, запуши с ръце ушите си. — Нищо, нищо...

— Всичко е наред, спокойно. Стой тук. — Ноа я избута настрана и се втурна като разярен бик към кабинета. Но когато посегна към слушалката, телефонът престана да звъни.

— Той беше. — Оливия бе успяла да стане и да се дотътри до вратата. Но цялата се тресеше. — Не каза нищо. Само ми пусна

музиката. Музиката, която звучеше от стереоуредбата на майка ми в нощта, когато я уби. Искан да знам, че не е забравил.

ГЛАВА 25

Ноа бе успял да си намери стая, ала го бяха предупредили, че е само за една нощ. До края на месеца хижата бе плътно заета. Имаше още няколко свободни места в къмпинга, но тази перспектива не го вдъхновяваше особено.

И все пак, ако държеше да остане, трябваше да докопа някое от тях и да си купи екипировка за къмпинг.

А той държеше да остане.

Първоначалният му план бе да наеме луксозен апартамент в хотел на приемливо разстояние, където ще има всички удобства да работи и да ухажва Оливия. Ала след онова, което беше научил предишната вечер, не желаше да отсяда толкова надалеч.

Беше решил да я държи под око. Единственият начин да постигне това бе, като върви по петите ѝ и бъде по-упорит от нея.

Предишната вечер го беше доказала. Докато Оливия му бе разказвала за телефонното обаждане и за музикалната кутия, страхът ѝ бе присъствал осезаемо в стаята. Но в мига, в който бе изляла всичко от себе си, отново бе станала непреклонна и се бе отдръпнала от него.

Струваше му се, че поведението ѝ отчасти се дължи на крайно неуместното неудобство да се покаже слаба. От друга страна тя години наред бе запушвала пробойните в своята отбрана именно по този начин. Като закътва надълбоко всичко, което я разстройва и плаши, заключва го и отказва да говори за него.

Избухнала бе, когато бе казал, че ще я заведе до тях. Знаела пътя, той щял да се загуби на връщане, нямала нужда от бодигард. И не желала да бъде водена никъде и от никого.

Ноа излезе в миниатюрното дворче към партерната си стая и потопа поглед в пищната зеленина на лятната гора.

Всъщност никога досега не бе вкарвал насила жена в колата си, размишляваше той. Никога не бе се боричкал сериозна с друга, без крайната цел и за двамата да е бил сексът. И никога не бе се излагал на толкова реален риск да бъде победен от момиче.

Разтри разсеяно натъртените си ребра.

Чудеше се дали не трябва да се засрами, задето всичко това му бе доставило толкова огромно удоволствие, но реши, че няма основание. Беше я закарал до дома ѝ жива и здрава, бе успял да парира последната ѝ атака достатъчно задълго, за да отбележи победата си с твърде задоволителна целувка.

Преди тя да го ухапе.

Господи, луд беше по нея!

И твърдо решен да се разправи със Сам Танър. Да се погрижи за безопасността на Оливия и да ѝ осигури възможност да се успокои.

Влезе вътре и се обади на баща си.

— Как е мама?

— Добре. Днес я закарах до работата ѝ и не я пуснах да слезе от колата, докато не обеща, че няма да ходи никъде сама. Ще я водя и ще я вземам, докато... докато.

— Нищо ново ли няма за Танър?

— Не. Изтеглил е две хиляди в брой от банковата си сметка. Наел е стаята за седмица и я е платил. Ние... Ченгетата искат да го разпитат за снимката, но не могат да направят много. Задвижих някои връзки и накарах неколцина от колегите да проверят на летищата и гарите за резервации на негово име. Нищо.

— Той трябва да бъде намерен. Наеми детектив. Най-добрия, когото познаваш. Мога да си го позволя.

— Ноа...

— Партието е мое, аз плащам сметката. Ще уредя да ми оставяш съобщения тук, в хижата. Известно време ще спя на палатка и може клетъчният телефон да не е у мен, така че искам винаги да можеш да ме намериш. Аз също ще ти звъня колкото мога по-често.

— Ноа, ако е решил да си отмъщава, и ти си на мушката. Той умира, няма какво да губи.

— Израсъл съм с ченге. Знам какво да правя. Грижи се за мама.

Франк замълча за момент, после каза:

— Знам как да се грижа за своето. Пази се, Ноа.

— Ти също. — Той затвори, после закрочи из малката стая, като ровеше в главата си за подходяща идея. Най-сетне му хрумна една, така проста, така съвършена, че чак се ухили.

— И аз знам как да се грижа за своето — промърмори и тръгна да търси Оливия с надеждата, че се е укротила.

Не беше се укротила. Напротив, трепереше над гнева си като любеща майка над ревливо бебе. Яростта от проливната паника, която я обземаше при всяко звънване на телефона, я настройваше войнствено. Затова я трупаше в себе си, възползваше се от нея, направо се потапяше в нея.

Когато Ноа влезе в кабинета, тя се изправи бавно. Очите ѝ бяха студени и твърди. Откри огън като стрелец от Дивия Запад, бързо, от хълбока.

— Разкарай жалкия си задник от офиса ми! И вълн от собствеността на Макбрайд. Ако не си освободил стаята и не си си отишъл за десет минути, ще извикам полицията и ще повдигна срещу теб обвинение за насилие.

— Никой няма да ти повярва. — Оотвърна той весело. Знаеше, че това ще я вбеси. — Аз съм този, който има синини. Не ругай — добави той бързо и затвори вратата зад гърба си. — Там навън има впечатлителни малки деца. Виж, имам за теб едно предложение.

— Предложение за мен? — Тя се озъби, после отскочи назад, когато телефонът звънна.

Преди да е успяла да помръдне, Ноа грабна слушалката.

— Природонаучен център „Ривърс Енд“. Офисът на госпожица Макбрайд. Говорите с Раул, личния ѝ секретар. Съжалявам, тя е на заседание. Желаете ли...

— Идиот! — изсъска тя и изскубна слушалката от ръката му. — На телефона Оливия Макбрайд.

Ноа сви рамене, после се заразхожда из стаята, докато тя обсъждаше служебни въпроси. Когато разговорът приключи, а Оливия не каза и дума, започна да чопли почвата на красиво цъфнала африканска теменужка.

— Мислех си да избягам за няколко дни от компютъризираната действителност — поде той. — Да изпитам себе си. Човекът срещу природата, нали разбираш. — Ообърна се да я погледне.

Тя още беше права, стиснала бе ръцете си. Очите ѝ вече не мятаха искри, ала бяха преднамерено безизразни.

— Ако не се страхуваше, щях да си разваля мнението за теб, щях да те помисля за глупава — каза го тихо, с едва доловима следа от

раздразнение.

Оливия се зачуди как ли вижда толкова много, след като сякаш дори не поглежда?

— Не съм безпомощна дамичка. Мога да се грижа за себе си.

— Чудесно, защото се надявам през следващите няколко дни да се грижиш и за мен. Искам да пообиколя и да поживея на палатка в крайграничната зона.

Смехът ѝ не се забави и не бе особено ласкателен.

— Как ли пък не.

— Три дни. Ти и аз. — Той вдигна пръст, преди отново да е избухнала в смях. — Ще се махнем отгук за малко. Ти ще се занимаваш с онова, което вършиш най-добре. Както и аз. Съгласи се да ми дадеш интервютата, така че ще разговаряме. Обичаш тази местност и искам да ми я покажеш. Искам да разбера какво виждаш, когато гледаш наоколо.

— За книгата.

— Не, за себе си. Искам да съм сам с теб.

Ноа почувства как решителността и гневът ѝ се стопяват.

— Размислих още веднъж над създалата се ситуация и не проявявам интерес.

— Напротив. — Ббез да се обижда, той хвана ръката ѝ и прокара палец по кокалчетата ѝ. — Просто си вбесена, задето те надвих снощи. Всъщност това не беше... — Ммлъкна, зърнал леките синини над китката ѝ. — Май не съм единственият пострадал. — Пподнесе ръката ѝ към устните си и целуна пострадалото място. — Извинявай.

— Престани. — Тя го плесна през пръстите. — Добре, признавам, че съм бясна, задето ме видя в най-лошия ми вид, когато съм най-слаба, и че ти го позволих. Бясна съм, задето не ме оставяш на мира, и защото ми е приятно да съм с теб дори когато ме ядосваш.

— Тогава можеш да разчиташ, че ще останеш бясна още известно време. Няма да мръдна отгук, докато не се разберем. Нека отидем да си поиграем в гората, Ливи.

— Имам работа.

— Аз съм клиент и си плащам. И като част от сделката можеш да ми направиш списък на онова, което ще ми е нужно, а аз ще купя, каквото намеря в хижата. Със заплащането като водач и за

екипировката с лекота ще прибереш няколко хилядарки. Комисиони, Лив. Знаеш, че е така.

— Освен това ти трябва и разрешително за влизане в граничната зона.

— Какво ли ще измислят още?

— Едно денонощие, и вече ще плачеш за своя лаптоп.

— На бас?

— Сто долара.

— Готово. — Той стисна ръката ѝ.

Не бе очаквал Оливия да му изпрати списък на цял гардероб, детайлизиран до броя на чифтовете чорапи и комплектите бельо, който му препоръчва да вземе за екскурзията. Сякаш отново беше дванайсетгодишен и майка му му връчваше списък на нещата, които трябва да свърши.

Купи екипировката, включително нова раница, тъй като в забележка към списъка тя бе изтъкнала, че неговата е твърде малка и има значителен брой дупки. И въпреки че щяха да му тежат, купи две бутилки вино и ги напъха в резервните чорапи.

Да спиш на палатка беше едно, да изоставиш добрия тон — съвсем друго.

Когато приключи, пресметна, че ще носи на гърба си седемнайсет килограма. И се досещаше, че след седем-осем километра те ще тежат като сто.

С известно съжаление заключи клетъчния телефон и лаптопа в багажника на взетата под наем кола и промърмори:

— Ще се върна, момчета.

— Имам чувството, че ще спечеля тези сто долара още преди да сме тръгнали.

— Не беше хленч, а приятелско сбогуване.

Обърна се и я погледна. Тя беше с джинси, широки и избелели, фланелка с емблемата на „Ривърс Енд“ и леко яке, вързано около кръста. Здрави обувки, отбеляза си той, с множество впечатляващи драскотини и ожулвания по бомбетата. Носеше раницата, сякаш бе лека като перце.

Самодоволната усмивка ѝ отиваше.

— Сигурен ли си, че си готов за това?

— Почти.

Тя намести шапката, която хвърляше сянка над очи те ѝ, и вдигна палец.

— Да потегляме тогава.

Без дъжда, в който бяха вървели последния път, гората се стори на Ноа по-приятлива, макар и не по-малко първобитна. Струйки слънчева светлина си пробиваха път през короните и проблясваха неочаквано по разкошните зелени листа на пълзящите кленове и крехките мечове на папратите.

Въздухът стана по-хладен, по-наситен.

Той си припомни и разпозна повечето растения наоколо. Различната структура на кората по гигантските дървета, формата на листата в ниския храсталак. Огромният неравен килим от мъх и розетките на лишеите вече не му изглеждаха толкова чужди.

Вървеше мълчаливо, докато мускулите му се нагаждаха към бързото темпо и ушите му се настройваха към шумовете и птичите крясъци, огласящи гората.

Оливия го чакаше да заговори, да попита нещо или да се впусне в някой от онези непринудени монолози, в които така го биваше. Но той продължаваше да мълчи и лекото напрежение, което се бе появило, когато бе надянала раницата, се изпари.

Прекосяха тесен поток, който бълбукаше кротко, заобиколиха гъсталак от папрати, после започнаха изкачването по дългата, лъкатушеца пътека, която щеше да ги отведе в граничната зона.

Пълзящите кленове растяха нагъсто, гъвкава плетеница, която често преграждаше пътя им. Оливия ги заобикаляше, когато беше възможно, проправяше си път през тях, когато не беше, а по едно време бързо хвана клон, който така отскочи назад, че едва не шибна Ноа в лицето.

— Благодаря.

— Мислех, че си си загубил гласа.

— Ти искаше тишина. — Пресегна се и прокара ръка по тила ѝ.
— Достатъчно ли ти беше?

— Когато говориш прекалено много, просто те изключвам.

Ноа се засмя.

— Наистина обичам да съм с теб, Лив. — Хвана ръката ѝ и промуши пръстите си през нейните. — Винаги съм обичал.

— Ще си объркаш крачката.

— Закъде бързаме толкова? — С разсеян жест поднесе ръката ѝ към устните си. — Мислех, че ще вземеш Шърли.

— През повечето дни тя остава при дядо, а и в граничната зона не е разрешено да се водят кучета. Ето, погледни. — Тя спря изведнъж, клекна и почука с пръст леките следи по пътеката.

— Това са...

— Следи от мечка. И са доста свежи.

— Как разбра? Винаги го казват във филмите. „Следите са свежи — изсумтя той. — Мечката е минала оттук преди не повече от час, носела е черна шапка, яла е банан и си е подсвирквала «Сладката Роза от Пайк».“

Оливия се разсмя.

— Всички мечки, които познавам, си подсвиркват мелодии от телевизионни сериали.

— Ти се пошегува, Лив! — Ноа се наведе и ѝ лепна звучна целувка. — Моите поздравления.

Тя го погледна навъсено и се изправи.

— Никакви целувки по пътя.

— Не прочетох подобно нещо в своя наръчник на туриста. — Той също се изправи и пое след нея. — А какво ще кажеш за яденето? Ще има ли ядене по пътя?

Оливия бе предвидила, че стомахът му ще се обади. Порови из джоба си, извади плик със закуска и му го подаде.

— Ъмм, кора и клончета, любимото ми. — Но отвори плика и ѝ предложи половината.

С удоволствие би хванал отново ръката ѝ, но пътеката се стесняваше и тя го отблъсна. Все пак, помисли си той, през последните десет минути се бе усмихвала повече, отколкото иначе за цял ден. Малко време сами в света, който Оливия обичаше толкова силно, бе най-доброто и за двамата.

— Имаш страхотно дупе, Лив.

Този път тя не си направи труда да задържи клона и се усмихна, когато чу изплющяването и приглушената ругатня. Без да спира, надигна манерката. Леко се бе изпотила от изкачването и това ѝ беше

приятно, чувстваше се здрава. Мускулите ѝ бяха гъвкави, мислите — ясни. И, призна си го, компанията на Ноа ѝ доставяше удоволствие.

Избрала бе тази пътека, която водеше покрай каньона, защото други туристи рядко се решаваха да поемат по нея. Дългите серпантини и стръмните участъци обезкуражаваха мнозина. Но тя я смяташе за една от най-красивите, харесваше я и заради усамотението.

Движеха се през разкошната гора, сред буйна зеленина, изкачваха хребети и отново се спускаха по ръба на отвесни скатове, които разкриваха гледката към сребреещите спокойни води на реката долу. Тук, където бродеше величественият лос и елотът нагазваше във водата, за да се мие, бе царството на дивите животни.

— Често сънувам това — каза тихо, едва ли не на себе си Ноа, когато спря да погледа.

— Ходенето ли?

— Не, че съм тук. — Опитва се да хване и да сглоби изплъзващите се късчета от подсъзнателните си мисли. — Зелен гъсталак, ромон на вода, която тече някъде наблизо. И... че те търся. — Погледът му се стрелна към нея, впи се в очите ѝ с онази внезапна напрегнатост, която винаги я стряскаше. — Оливия, търсил съм те толкова дълго.

Пристъпи към нея и сърцето ѝ запърха лудо.

— Чака ни още много път.

— Не мисля. — Той внимателно сложи ръце на раменете ѝ, плъзна ги надолу и я хвана за китките. — Ела тук за малко.

— Аз не...

— Не искам целувки по пътя — довърши той. — Толкова по-зле. — Наведе глава и докосна устните ѝ със своите. После още веднъж. — Ти трепериш.

— Не е вярно. — Костите ѝ бяха твърде омекнали, за да треперят.

— Може да съм аз. Така или иначе, изглежда, този път те намерих най-сетне.

Оливия се боеше, че е прав.

Дръпна се и, твърде несигурна, за да каже нещо, продължи по пътеката.

Първата река, която прекосиха, бе широка, водите ѝ течаха бистри и буйни. Бреговете ѝ бяха свързани с дървен мост и пъстрееха

от туфи див напръстник с тъмнорозови камбанки и килим от кандилки с двубагрени цветчета. Пейзажът внезапно се преобрази, след наситената, усойна зеленина край коритото на реката, ги посрещна поразително красивата стара гора, където светлината се изливаше на снопове и очертаваше по земята светли петна.

Вековните дървета растяха изправени като древни воители, високи като гиганти, върховете им шумяха като море на вятъра, който не успяваше да проникне надолу.

Ноа зърна през клоните им тъмните криле на орел, открояващи се срещу ярката синева на лятното небе.

Между папратите и мъховете тук се мяркаха бели петна, къдриви връхчета на телима, белоснежни цветчета на пълзящ киселец на фона на кървавочервените му стебла, нежни чашки на тиарела.

„Самодивски цветя — помисли си Ноа, — крият се в сенките или танцуват край палавото поточе.“

И без да каже нещо, смъкна раницата от гърба си.

— Предполагам, това означава, че искаш почивка.

— Просто ми се ще да постоя малко тук. Кътчето е прекрасно.

— Значи сандвичите не те интересуват.

Той вдигна вежди.

— Да съм казвал подобно нещо?

Оливия още не бе посегнала да свали раницата, когато той се озова зад гърба ѝ и я пое. По нейна преценка жестът бе петдесет на сто проява на кавалерство и петдесет на сто интерес към храната, която бе сложила вътре. И тъй като нямаше нищо против едното и другото, отвори ципа на джоба със сандвичите и зеленчуковите шницели.

Той бе прав. Беше чудесно място да поседнеш и да си отдъхнеш, да дадеш почивка на тялото си и да му позволиш да набере сили. Поточето ромонеше между камъните и блещукаше на тънките лъчи слънчева светлина, които се процеждаха през дърветата. Въздухът бе наситен с мирис на бор. Папратите разперваха пищно зелените си листа над брега. Двойка горски дроздове се стрелна почти беззвучно край тях, някъде от дълбините на леса долетя креслив грак на гарван.

— Често ли идваш тук? — попита Ноа, когато от сандвичите останаха само трохи.

— Водя групи по този маршрут четири-пет пъти в годината.

— Нямах предвид организираните екскурзии. Често ли идваш, както сега, да поседиш и известно време да не вършиш нищо?

— Отдавна не съм го правила. — Оливия пое дълбоко въздух, облегна се назад на лакти и затвори очи. — Твърде отдавна.

Изглеждаше спокойна. Сякаш най-сетне тревожните мисли я бяха напуснали. Ноа трябваше само да се премести, за да сложи ръката си върху нейната, да докосне устните ѝ със своите.

Нежно, толкова сладко, че сърцето ѝ въздъхна още преди да бе отворила очи и да го бе погледнала.

— Започваш леко да ме тревожиш, Ноа. Кажи ми, какво целиш?

— Мисля, че бях пределно откровен по този въпрос. И се чудя защо и двамата се изненадваме, че през всичките тези години, може би от самото начало на всичко това, имам чувства към теб. Трябва ми известно време, за да си изясня какви са тези чувства. Ала преди всичко, Лив, аз те желая.

— Мислиш ли, че е на хубаво, Ноа, след като връзката, която вярваш, че съществува между нас, започва от убийство? Не си ли задаваш понякога този въпрос?

— Не, но предполагам, че ти си го задаваш.

— Не бях си го задавала отпреди шест години. Но сега си го задавам, да. Това е заплетена част от моя живот и моята същност. Съкровена част. Чудовището и жертвата, и двете са вътре в мен. — Тя прибра коленете си, обви ги с ръце. Със смущение си даде сметка, че никога не бе разговаряла така с друг, дори с близките си. — Трябва да си помислиш върху това, преди нещата да тръгнат... изобщо нанякъде.

— Лив... — Ноа почака, докато тя обърна глава към него, после хвана здраво лицето ѝ между дланите си и впи устни в нейните, силно, страстно и напористо. — Ти трябва да си помислиш върху това. Защото те вече са стигнали твърде далеч, поне що се отнася до мен, и напредват адски бързо.

По-смутена, отколкото бе готова да признае, Оливия се изправи.

— Сексът е лесна работа, той е просто първичен човешки инстинкт.

Ноа стана, без да я изпуска от погледа си, тъмнозелените му очи се потапяха в нейните и я поглъщаха.

— Ще ми достави огромно удоволствие, наистина огромно, да ти докажа, че грешиш. — После с рязка промяна в настроението, към

която ѝ бе трудно да се нагоди, метна раницата на гърба си и ѝ хвърли откровено нахална усмивка. — Мога да ти обещавам едно, Оливия, че когато проникна в теб, няма да ти е лесно.

Тя реши, че е по-умно да не коментира. Ноа не можеше да я разбере, не можеше да разбере емоционалните ограничения, които си бе наложила, бариерите, които се бе принудила да издигне за самозащита. И никой мъж досега не бе я карал да изпитва дори следа от съжаление заради тази необходимост, той бе първият, призна си тя, когато отново поеха по пътеката.

Приятно ѝ бе с него. Дори и само това беше обезпокоително. Редом с Ноа започваше да забравя, че той веднъж бе разбил сърцето ѝ и че не бива да се подлага на риска историята да се повтори. Другите мъже, с които си бе имала работа, започваха да я отегчават или дразнят за броени седмици. И тя не бе смятала това за проблем, а по-скоро за преимущество. След като не държеше да се обвързва с някого, нямаше опасност да загуби ориентация, да загуби главата или сърце то си.

И накрая да се окаже жертва.

Колкото повече се изкачваха, толкова по-силна ставаше слънчевата светлина. Белите ѝ лъчи се изливаха на потоци и открояваха първите истински цветни петна по земята.

Имаше пенстемон с тъмночервени камбанки и кантарион със свежи жълти съцветия. Докато прекосяваха поредното било, се мяркаха нови пейзажи, дълги V-образни долини в ниското, стръмни гористи баири около тях.

Следващата река, която прекосиха, бе бърза и камениста, изливаше се в тътнещ водопад от ръба на скалата.

— Погледни. Ето там — показва Оливия и бръкна да извади бинокъла. — Лови риба.

— Кой? — Ноа присви очи и проследи посоката на ръката ѝ. На скално островче сред кипящата вода видя тъмна изгърбена фигура. — Това не е ли... Господи! Мечка! — грабна бинокъла, подаден му от Оливия, и погледна през него.

Мечката внезапно изникна в зрителното му поле и той едва не отскочи. Надвеси се от моста от неодялани греди и започна да наблюдава животното, което се взираше в реката. Огромната му черна лапа плясна светкавично във водата, пръскайки капки. И се показва

оттам, стиснала риба, която се мяташе и блестеше като сребро на слънцето.

— Хвана една! Леле, видя ли това? Улови я във водата, от първия път.

Тя не беше видяла. Беше наблюдавала него, изненадата и вълнението, изписани на лицето му, безкрайния му възторг.

Мечката се зае със закуската си и Ноа поклати глава.

— Страхотна сръчност в риболова, ужасни маниери на масата. — Свали бинокъла от очите си, понечи да го върне на Оливия и хвана погледа ѝ.

— Нещо не е наред ли?

— Не. — „Нищо не е наред — помисли си тя. — Или пък всичко си е съвсем наред.“ — Няма нищо. По-добре да тръгваме, ако искаме да разпънем палатката, преди да се е мръкнало.

— Имаш ли предвид определено място?

— Да. Ще ти хареса. Сега ще вървим край реката. Още около час.

— Още цял час! — Той намести раницата на раменете си. — Да не сме тръгнали за Канада?

— Ти пожела да видиш граничната зона — напомни му тя. — И ще я видиш.

Беше права в едно, реши Ноа, когато стигнаха. Мястото му хареса. Беше закътано между огромни дървета край плискащата се в каменистото си корито река. Светлината бе златиста, ветрецът разнасяше дъх на бор и вода.

— Отивам нагоре по течението да хвана вечерята — каза Оливия и извади от раницата сгъваема въдица.

— Много хитро.

— Ако ми провърви, ще вечеряме като мечки. Ако пък не, имам няколко опаковки дехидрирана храна.

— Гледай да ти провърви, Лив.

— Можеш ли да разпънеш палатката, докато ме няма?

— Разбира се, върви да уловиш вечерята, пък аз ще свия гнездото. Нямам нищо против тази или каквато и да било друга смяна на ролите.

— Ха! В случай че решиш да се поразходиш, само не се отдалечавай от реката, поглеждай компаса си. Ако се загубиш...

— Няма. Не съм слабоумен.

— Ако се загубиш — повтори тя, — седни и чакай да те намеря.
— Ноа изглеждаше така засегнат, че тя го потупа по бузата. — Засега се справяш доста добре, градско момче.

Той я проследи с поглед и си обеща занапред да се справя значително по-добре.

ГЛАВА 26

Към палатката нямаше инструкции, което определено бе пропуск в системата. По изчисленията на Ноа разпъването ѝ му отне приблизително три пъти повече време и енергия, отколкото би отнело на Оливия. Но реши да запази тази дребна подробност за себе си.

Час и нещо след като тя бе потеглила, най-сетне се почувства умерено сигурен, че палатката ще стои в изправено положение, и тъй като допускаше, че на нея може да не ѝ провърви колкото на мечката, реши да проучи останалите възможности за менюто тази вечер. Пакетите сушени плодове, дехидратираната супа и яйцата на прах го убедиха, че макар да не ги чака царска трапеза, няма да умрат от глад.

Приключил бе със задачите и не изпитваше желание да изследва района след целодневния преход, така че седна и започна да пише.

Темата му беше Оливия, онова, което бе направила с живота си, целите, които си бе поставила, нещата, които, според него, беше постигнала, и ограниченията, които си налагаше, както бе подразбрал. Събитията от детството бяха стимулирали израстването ѝ в някои отношения, макар в други да бяха възпрепятствали развитието ѝ.

Щеше ли да е по-открита, по-общителна, ако майка ѝ бе още жива? Щеше ли да държи толкова на своята независимост, ако беше израсла като разглежено, презадоволено дете на холивудска звезда?

Колко мъже щяха да са влезли и излезли от живота ѝ до този момент? Дали си задаваше понякога тези въпроси? Дали цялата ѝ енергия и интелигентност биха се канализирали в развлекателната сфера, или въпреки всичко би се върнала към майчините си корени и би предпочела изолацията?

Потънал в мисли за всичко това, в мисли за нея, Ноа остави бележника на коляното си и вдигна очи. Дърветата се издигаха във висините, върховете им пронизваха небето и се полюшваха на вятъра. Тишината се нарушаваше само от песента на реката и крясъка на птиците, които гнездяха и се хранеха в гората наоколо. Видя как самотен лос с огромни рога излезе от гъсталака и спря да пие вода надолу по течението.

Искаше му се да можеше да рисува, ала се задоволи да запечата в паметта си гордата осанка на животното, което навлезе без да бърза, в сгъстяващите се сенки на високите ели.

Би се върнала, реши той. Може би нямаше да живее постоянно тук, но всичко това щеше да я тегли насам и да я връща от време на време. Както майка ѝ.

Паметта на сетивата, помисли си той, или корените, които се впиват в сърцати ни, преди да сме станали достатъчно възрастни, за да го осъзнаем. Това място със своите аромати и звуци щеше да ѝ е нужно. Нуждаеше се от него и сега, не само заради работата и душевния си мир. Тук тя откриваше майка си.

Крясъкът на орел го накара да вдигне глава, да проследи полета му. Тук тя също разперваше криле. Но дали си даваше сметка, че всеки път, когато се рее във висините и накрая се спускаше на земята, тича отново в стенния гардероб и се затваря в тъмното?

Записа мислите, впечатленията си и се заслуша в приливите и отливите на живота около себе си. Почувства, че се унася, изтегна се на брега и потъна в сън.

Тя носеше три чудесни пъстърви. Хванала бе първите две за около час, но, познавайки апетита на Ноа, бе почакала, докато на въдицата се закачи още една. Открила бе хубав храсталак боровинки, набрала бе цяла шапка и сега, докато се връщаше към мястото за лагеруване, усещаше на езика си сладкия им приятен вкус.

Времето, прекарано в уединение, бе успокоило духа ѝ, уталожило бе тревогата, която, изглежда, я обземаше винаги, когато е твърде дълго и твърде близо до Ноа. Проблемът си беше неин, напомни си тя. Просто не бе свикнала да общува с мъж в онзи смисъл, на който настояваше Ноа Брейди. И сега не бе по-готова за него, от колкото когато бе на осемнайсет години.

По отношение на секса нещата би трябвало да са доста прости. Но той непрекъснато преплиташе така непринудено интимността и приятелството, че тя започваше да му отговаря по същия начин, преди да го е обмислила.

Изключително важно беше да го обмисли.

Харесваше го, разбира се. Той бе привлекателен мъж. Харесваше го толкова много, че бе склонна да забравя колко дълбоко може да стигне, колко много може да види. Когато очите му ставаха тъмни и спокойни и направо я разсъбличаха, докато стигнат до най-дълбоките ѝ тайни.

Не ѝ трябваше мъж, който може да надзърта в нея така. Предпочиташе онези, които хвърлят поглед на външната обвивка, одобряват я и продължават нататък.

Какво от това, че като си го призна, я прониза остра болка в областта на сърцето. Ще я понесе. По-добре болка, отколкото мъка.

По-добре сама, отколкото съсипана.

Мислеше, че сега вече ще се разбират доста добре. Намираха се на неин терен и тя имаше предимството на домакин. Беше взела решението да разговаря с него за детството си, какво е запомнила, какво е изпитала. Нямахше да мине без трудности, но тя бе направила избора.

Избор, какъвто не би могла да направи, когато Ноа дойде при нея в колежа, даде си сметка тя. Тогава все още бе твърде мека, твърде колеблива. Той вероятно би успял да я уговори, защото бе така влюбена в него, ала това щеше да е катастрофално.

С част от сърцето си Оливия винаги бе желала да разкаже за всичко това, да го излее от себе си и да си спомни някак по-осезаемо своята майка. Сега бе готова да го стори. Това бе нейният шанс и бе благодарна, че ще говори за тези неща пред човек, когото уважава.

Пред човек, който разбира всичко достатъчно добре, за да му придаде нужната тежест.

Видя го да спи край реката и се усмихна. Пришпорила го бе здравата, но той бе издържал. Хвърли поглед към палатката и се увери, че и с нея се бе справил доста добре. Закрепи рибите здраво за кордата и ги сложи във водата, за да запазят свежестта си, после се настани до него и се загледа в реката.

Ноа я усети и тя навлезе в съня му, в който се виждаше да върви през гората в меката зелена светлина. Премести се по-близо до нея и протегна ръка да я докосне. Протегна ръка да я вземе.

Тя инстинктивно се отдръпна. Понечи да протестира, но думите ѝ се плъзнаха обратно по гърлото, когато очите му се отвориха, зелени и настойчиви. Дъхът ѝ секна от онова, което видя в тях, от начина, по

който се визираха в нейните, когато той седна и взе лицето ѝ между дланите си. Държеше го, сякаш имаше това право. Сякаш винаги го бе имал.

— Виж, аз не...

Той само поклати глава, за да я спре, и без нито за миг да откъсва поглед от нея, я притегли към себе си и впи устни в нейните. Вкусът бе зрял, жарък и парлив.

Тя трепереше, може би от възмущение, може би от страх. Той не бе склонен да отстъпи пред никое от двете. Този път Оливия щеше да приеме онова, което имаше да ѝ даде и което, току-що го бе осъзнал, пазеше в себе си от години, за да даде единствено на нея.

Ръцете му се местеха по лицето, по косата, по раменете ѝ, целувката ставаше все по-страстна. Повали я назад на земята и легна върху нея.

Паниката ѝ се надигаше, за да се впусне в надпревара със стремителното, диво избликло желание. Тя буташе раменете му, сякаш за да го държи на разстояние дори когато тялото ѝ се извиваше да притисне собственото си нетърпение към неговото.

— Не мога да ти дам онова, което искаш. Нямам го в себе си.

Как можеше да не вижда, каквото виждаше той? Да не чувства, каквото чувстваше той? Ноа покри с целувки лицето ѝ.

— Тогава вземи онова, което ти искаш. — Устните му бръснаха нейните закачливо, въпросително. — Позволи ми да те докосвам. — Прокара ръка нагоре и усети реакцията, когато пръстите му леко се склучиха над гърдата ѝ. — Позволи ми да те имам, тук, на светлината на слънцето.

Приблужи уста на дъх разстояние от нейната, после я отмести към шията и чу стона ѝ. Вкусът ѝ тук, точно на това нежно, уязвимо място, където пулсът биеше силно ѝ бързо, се вля в него.

Промълви името ѝ, само името ѝ, и нейната съпротива рухна.

Пръстите ѝ се впиха в раменете му, после се плъзнаха през косата, за да се вкопчат в нея и да върнат устата му към нейната, да го дръпнат надолу.

Див пристъп на наслада и остро, изгарящо желание. Испита и двете, докато устата му воюваше с нейната, позна безразсъдната ненаситност, когато той дръпна ризата ѝ нагоре, смъкна я и напълни шепи с тялото ѝ.

Силно и властно, плът, разтапяща плът, каменистата земя под тях и първичното пулсиране на кръвта във вените. За пръв път, когато мъжко тяло притискаше нейното, тя се поддаде. На него, на себе си. Нещо в нея се разтопи, а съзнанието ѝ благодатно се изпразни от съдържание и после се изпълни с него.

Той почувства промяната, не само в отдаването на тялото, в станалото по-дълбоко дишане. Капитулацията ѝ бе сладка и неочаквана.

Но тя си оставаше жената, в която бе влюбен до полуда.

Ръцете му вече не бързаха, станаха нежни, успокояваха трепетите, предизвикваха нови. С ленива отмереност, от която ѝ се завиваше свят, устните му започнаха дълго пътешествие по тялото ѝ.

Удоволствието тръпнеше по кожата ѝ, пареше я, изостряше чувствителността ѝ. Оливия плавно се надигна, когато той я подхвана и залюля. С доволно мърморене съблече ризата му и потъна в насладата от гладкото хлъзгане на плът върху плът, от изненадващо мускулестото тяло под ръцете си и успокояващите удари на сърцето му до своето.

— Още! — В своето неизпитвано досега, унесено състояние тя чу собствения си задъхан глас и приканващо се изви назад. — Вземи още.

Тя бе стройна като върба и мека като вода. Красивата линия на шията ѝ мамеше устните му. Извивката на гърдите ѝ бе фантастична, вкусът им бе свеж и той го пазеше в себе си. Дъхът ѝ секна, когато я целуна отново по устата.

Желанието се надигна в слабините му.

Имаше още. Още за вкусове, още за вземане. Кожата и мускулите ѝ потръпваха, устата му ставаше все по-настоятелна, а тя отвърщаше със стон, с движение, с шепот.

Разкопча джинсите ѝ и когато плъзна език под тях, тя трепна стъписано и в главата му се завъртяха тъмни и опасни фантазии. Смъкна ги от хълбоците и въпреки че тя се дърпаше, намери каквото искаше.

Усещането бе горещо и задушавашо, въздухът ставаше твърде гъст, за да се диша, бученето на кръвта преминаваше в писък в ушите ѝ. С уста, със зъби и с език той я водеше към кулминация, каквато тя

не бе готова да приеме. Изрече задавено името му, като се бореше панически срещу възбудата, заплашваща да я погълне цялата.

После ръцете ѝ се оказаха хванати и приковани от неговите. Горещата вълна на желанието я заливаше и оросяват с пот кожата ѝ, обгаряше вътрешностите ѝ, докато накрая болката и удоволствието се сляха в безмилостен юмрук. Стисната в него, тя се задъхваше и се напрягаше да се отскубне дори когато хълбоците ѝ се извиваха нагоре.

После всичко в нея се натроши, пръсна се на късчета и я остави безсилна и беззащитна.

Нейният вик на облекчение разтърси Ноа. Ръцете ѝ се отпуснаха в неговите. Всичко, което искаше той, бе маловажно пред нея, пред това място, пред този миг. Затова наблюдаваше лицето ѝ, когато я повдигна отново и отново.

Очите ѝ се отвориха, разширени от шока, заслепени от насладата. Устните и трепереха, въздухът преминаваше шумно през тях. Слънчевата светлина блестеше по кожата ѝ, докато тя се изливаше в ръката на Ноа.

Със стенеща кръв и тръпнеци мускули той се надвеси над нея.

— Оливия! — Името ѝ се изтръгна от гърлото му дрезгаво от желание. — Гледай ме, когато те вземам. — Очите му бяха зелени и дълбоки като сенките зад тях. — Гледай ме, когато се вземаме. Има значение.

Потопи се дълбоко, скри се в нея. Дори когато зрението му се замъгли по периферията, продължаваше да задържа жената, момента, своята сигурност и в двете. И за да запази още миг ясното съзнание за това, склони чело до нейното.

— Ти си! — успя да изрече. — Винаги си била ти.

После устата му потърси нейната и целувката му бе бурна, както внезапният спазъм на тялото.

Тя не можеше да помръдне. Не само защото той я приковаваше към земята с приятната, солидна тежест на задоволен мъж, а и защото собственото ѝ тяло бе слабо и атаката върху сетивата още отекваше в цялото ѝ същество.

Казваше си, че е било просто секс. Важно беше да вярва в това. Но то надхвърляше всичко, което бе преживявала някога, и под упоението от удоволствието се надигаше неудобство.

Тя винаги бе гледала на секса като на подръчен клапан за изпускане на напрежението, полезна функция, която често се превръща в приятно упражнение. Оргазмът варираше от внезапен взрив на доволство до лека чувствена тръпка и тя винаги бе смятала, че и в единия, и в другия случай всичко зависи от нея.

Не мислеше, че с Ноа бе имала някаква възможност да повлияе на ставащото. Той просто я бе подел и понесъл като вихър. Изгубила бе контрол не само над тялото, но и над волята си. И благодарение на това му бе дала част от себе си, която дори не знаеше, че съществува. Част, която не бе искала да съществува.

Трябваше да си я върне и отново да я заключи.

Но когато понечи да се отмести, да го избута настрана, той просто обви ръце около нея, обърна се по гръб и я задържа, просната върху себе си.

Прииска ѝ се да сложи глава на сърцето му, да затвори очи и да остане така завинаги.

Това я изплаши до смърт.

— Скоро ще се стъмни. Трябва да подредя мястото за готвене, да запала огън.

Той прокара ръка по косите ѝ, очарован от начина, по който потокът им секва на тила.

— Има време.

Тя се опитваше да стане, той я дърпаше назад. Вбесяваше я, че непрекъснато подценяваше неговата сила. И неговата упоритост.

— Виж, приятел, ако не искаш да измръзнеш и да останеш гладен, трябва да съберем дърва.

— Ще донеса след минутка. — И за да е сигурен, че тя ще остане там, където я иска, отново се превъртя заедно с нея и се вгледа в лицето ѝ. — Искаш да ми избягаш, Лив. Няма да те пусна. Не и този път. — Опита се да прикрие огорчението си. — Искаш да се престориш, че това бе просто хубав, пламенен секс в гората, без никаква връзка с онова, което започнахме преди години. — Стисна в юмрук косите ѝ. — Но не можеш. Нали?

— Остави ме да стана, Ноа.

— И си казваш, че повече няма да се повтори — рече сърдито той. — Че никога повече няма да изпиташ това, което изпита с мен. Грещиш!

— Не ми казвай какво мисля, какво чувствам.

— Казвам ти какво виждам. То е тук, в очите ти. Трудно можеш да излъжеш с тези очи. Затова ме гледай. — Той повдигна хълбоците ѝ и отново се плъзна в нея. — Гледай ме и ми кажи какво мислиш сега. Какво изпитваш?

— Аз не...

Той заблъска силно и дълбоко, докарвайки я отново до оргазъм.

— О, Господи! — изхлипа тя, обвила ръце и крака около него.

Едновременно ликуващ и отчаян, той продължи да я обладава с дива ярост, докато не се изпразни.

Оливия още тръпнеше, когато той се претърколи настрана и без да каже нещо, се облече и отиде да събере дърва за огъня.

Тя се чудеше защо изобщо си бе въобразила, че може да се справи с него или със себе си, когато е близо до него. Никой друг не бе успявал да я обърква чак толкова много или толкова често.

Убедил я бе да тръгне с него, макар да знаеше, че е най-добре да уредят деловите въпроси в по-традиционна обстановка. Караше я да се смее, макар да се убеждаваше, че не го намира за забавен. Караше я да мисли за неща, за болезнени преживявания, които така старателно бе отбягвала.

А сега я бе подмамил да се любят на речния бряг, посред бял ден, край пътека, която, макар и не особено оживена, бе обществено място. Ако бе станало, както тя го бе запланувала, щяха да се навечерят, може би да поговорят и после да си позволят малко цивилизован, нормален секс в тъмнината и усамотението на палатката.

И след като веднъж се избавят от тази грижа, да се върнат отново към деловите си отношения.

Вместо това всичко отново се беше объркало. Той ѝ се сърдеше за нещо, което тя не можеше и не желаше да промени. Да, тя също не бе му простила съвсем. Задето в крайна сметка се бе почувствала разколебана, неадекватна и смутена.

За да дойде на себе си, Оливия престана да му обръща внимание и се зае да подрежда лагерната кухня на безопасно разстояние от палатката. Окачи провизиите на високо, извади приборите и започна да чисти рибата.

Той бе като всеки друг мъж, убеждаваше сама себе си тя. Обиден, тъй като жената не е онемяла от сексуалните му умения.

Засегнат, тъй като не е влюбена до оглупяване, от което би се възползвал и после без друго би я зарязал на мига, щом усети, че връзката започва да ограничава начина му на живот.

Несравнимо по-умно бе сама да разсъждава като мъж и да избягва вълчите ями.

Нека се муси, мислеше си тя, докато закопаваше грижливо вътрешностите на рибата. Когато го чу да приближава, изсумтя подигравателно, без да има представа колко намусено е собственото ѝ лице, когато го вдигна да погледне Ноа.

— Какво искаш?

Той реши, че ако се досети с каква лекота чете мислите ѝ, Оливия ще побеснее. Затова просто ѝ подаде виното, което бе взел в раницата. Мъдро.

— Донесох малко. Бях го сложил да се охлажда в реката. Струва ми се, че точно сега една чаша ще ти дойде добре.

— Трябва да приготвя рибата. — Без да посегне към виното, тя се върна при огъня.

— Знаеш ли какво? — Забол език в бузата си, Ноа тръгна след нея. — Ти я хвана и я почисти, тъй като аз нямам никакъв опит в тези неща, но сега аз ще я приготвя.

— Това не ти е твоята хубава кухничка. Не искам уловът ми да отиде на боклука.

— Аха, открито предизвикателство. — Той бутна чашата в ръката ѝ и грабна тигана. — Седни, пий си виното и наблюдавай майстора.

Тя сви рамене и си взе боровинка от шапката.

— Съсипеш ли я, няма да ловя друга.

— Довери ми се. — Очите му срещнаха нейните, задържаха се там. — Няма да те разочаровам, Лив.

— Човек не рискува да го разочароват, когато сам си върши работата.

— Така е, обаче пропуска някои интересни приключения. Наложих ми се да се науча да готвя — продължи той с по-лек тон, докато сипваше олио в тигана. — За самозащита. Майка ми смята, че соевото сирене замества успешно всичките четири основни вида храна. Нямах представа какво е да си растящо момче и след тежък ден в училището да ти поднесат за вечеря сюрприз от соево сирене.

Напук на себе си, Оливия го наблюдаваше с интерес.

Той бе изровил плика с подправеното брашно, който бе взела, и майсторски овалваше рибата в него. Без да мисли, тя отпи от лекото италианско вино и го намери чудесно.

Едва успя да сподави въздишката си.

— Не те разбирам.

— Хубаво, това е напредък. Пропиля по-голямата част от времето ни заедно, откакто се срещнахме отново, защото бе сигурна, че ме разбираш, а тълкуваше всичко абсолютно погрешно. — Доволен от работата си, той сложи рибата да цвърти в сгорещеното олио.

— Преди час ми беше страшно ядосан.

— Правилно си разбрала.

— А сега наливаш вино, пържиш риба и си седиш там, като че ли нищо не се е случило.

— Не като че ли нищо не се е случило. — За него бе се случило всичко. Трябваше просто да почака, докато и тя осъзнае това. — Но предполагам, че ти си ядосана и за двама ни, така че защо да хабим енергия?

— Не обичам да ме манипулират.

Погледът му отново се стрелна към нея.

— Нито пък аз.

— И двамата знаем, че настояваше да дойдем тук, за да ме интервюираш за книгата си, без да бъдем разсейвани и прекъсвани. Но досега не си казал и дума по този въпрос.

— Искях да ти дам един ден, да дам един ден и на двама ни.

— Бих предпочела да не бе усложнявал нещата.

— Е — той боцна рибата, — единият от нас няма да получи онова, което е искал. По-добре дай чиниите, партньоре. Тези момчета са почти готови.

— Ноа...

— Мм? — Той вдигна поглед, изражението му бе нежно и сърцето ѝ едва не се разтопи. Затова само поклати глава.

— Нищо — каза и се пресегна да вземе чиниите.

По-късно, когато бяха приключили с вечерята, а гората бе тъмна и изпълнена със звуци, Оливия бе тази, която потърси близостта му. Нуждаеше се от прегръдка, за да прогони преследващите я сънища и страха, който дебнеше в тях.

А Ноа бе там, за да я прегръща в нощта, за да се носи в сладък, лек ритъм ведно с нея.

Заспа, сгушена до него, с ръка до сърцето му и глава в извивката на рамото му. Той лежеше буден, наблюдаваше играта на лунната светлина по палатката и долавяше лай на койот, крясък на сова и кратко изписукване на нечия плячка.

Чудеше се как така никога не бе преставал да я обича и какво щеше да стори всеки от тях, какво щяха да сторят двамата с тази любов.

ЧУДОВИЩЕТО

*„Зорко взрян в тъмнината, дълго там
стоях с боязън в душата плах, сънуващ сънища,
каквито никой смъртен да си позволи не бе
посмял.“*

Едгар Алан По

ГЛАВА 27

Ноа се събуди от песента на птиците с болки по цялото тяло. Седна, навлече джинсите и смътно си помисли за закуска. През острата миризма на бор и земя улови прекрасния, цивилизован аромат на кафе. И можеше да се разплаче от благодарност за последователната експедитивност на Оливия.

Тя бе запалила сутрешния огън и бе сложила канчето с кафето да се загрее добре. Той изгори пръстите си от дръжката, процеди скромна ругатня и грабна кърпата, която тя бе оставила сгъната наблизо.

Дълга глътка кафе избистри погледа и съживи организма му. „Бог да благослови всяка жена, която обича силно черно кафе“, помисли си той и отиде до брега да погледне за нея.

От водата се надигаше лека мъгла и слънчевите лъчи преминаваха през нея на сребърни и златни ленти. Стадо елени бе слязло на водопой там, където реката се извиваше като прегънат пръст и се скриваше между дърветата.

Видя я. Тя плуваше през златистата мъгла нагоре по течението с мокри, блестящи коси и го наблюдаваше. Очите ѝ бяха жълти като на котка и също толкова бдителни.

Изглеждаше така, сякаш мястото и бе там, в пустошта, сред онази неземна трептяща светлина.

Водата се набраздяваше, когато тя загребваше с ръцете и раменете ѝ се издигаха над повърхността. Мъглата сякаш се разтваряше пред нея, после отново се сливаше.

— Не очаквах да станеш толкова рано. — Гласът ѝ бе спокоен, но в погледа ѝ личеше безпокойство.

— Аз съм ранобудник. Как е водата?

— Мокра.

„И ледена“, предположи той. Все пак допи кафето и остави чашата, за да свали джинсите. Видя как очите ѝ трепнаха. „Какво те тревожи, Оливия? — запита се. — Че между нас няма да е вече така, както бе тази нощ? Или възможността да е?“

Допирът на водата до кожата му бе зашеметяващо студен, той потрепери и видя как устните ѝ се извиха. Това бе единствената причина да не изскимти, когато се потопа целият. Представи си как тялото му посинява от врата надолу.

— Права си — каза той, когато се почувства сравнително уверен, че зъбите му няма да затракат. — Наистина е мокра.

Оливия бе изненадана, че той продължаваше да поддържа две ръце разстояние помежду им. Беше очаквала да тръгне към нея, да я прегърне. Изглежда, Ноа никога не вършеше онова, което тя очакваше. Би могла да му каже, че именно това я тревожи най-много.

Никога не беше точно такъв, какъвто си го представяше.

И чувствата ѝ към него бяха всичко друго, но не и онова, което бе мислила.

Когато той скъси разстоянието помежду им, почти ѝ олекна. Това бе в съгласие с логиката. Утринен секс, природна човешка потребност. После щяха да продължат по програмата за деня.

Но той само обви върховете на пръстите ѝ със своите и се взря в лицето ѝ.

— Правиш чудесно кафе, Лив.

— Ако не обостря сетивата ти, не е кафе.

— Къде отиваме днес?

Тя го погледна намръщено.

— Мислех, че ще искаш да започнем интервюто.

— Ще стигнем и до него. Кой маршрут предпочиташ нататък?

Той бе клиентът, той решаваше, напомни си Оливия и повдигна рамене.

— Оттук има приятна пътека нагоре в планината. Прекрасни гледки, хубави алпийски ливади.

— Звучи убедително. Искаш ли да те докосна?

Погледът ѝ се стрелна обратно към него.

— Моля?

— Искаш ли да те докосна или предпочиташ да стоя настрани?

— Вече правихме секс — каза тя предпазливо. — Беше доста приятно.

Той се изсмя.

— Не е нужно да повдигаш самочувствието ми. — Той махна от лицето ѝ мокър кичур коса. — Освен това въпросът ми беше друг.

Попитах те дали искаш да те докосна сега. — Приковал очи в нейните, той прокара пръст надолу по шията, по рамото ѝ. — Да те любя сега.

— Ти вече ме докосваш.

Кожата ѝ потръпна, когато пръстът му се спусна по тялото ѝ и се плъзна в нея.

— Да или не? — промърмори той, когато дъхът ѝ секна.

Сякаш някаква тежест се настани ниско в стомаха на Оливия, накара хълбоците ѝ да се движат в ритъма на собственото ѝ удоволствие. Възбудата я заля като дълга разтърсваща вълна и тя отстъпи пред нея, пред него, вкопчи се в косата му, притегли го към себе си и прошепна срещу устата му:

— Да.

Отвори се за него, склучила крака около кръста му, готова за онова бързо, стремително препускане към кулминацията. Жадуваща го. Но той си послужи с ръцете, докато тя не закрепя задъхано името му.

Ноа се чудеше как водата просто не закипява и не избухва в червени пламъци от силата на желанието му. Чудеше се как бе могъл да преживее досега, без тя да е обвита около него. Дълги крайници, стройни и силни, нежна хлъзгава кожа, искряща от влагата. Дръпна главата ѝ назад, така че целувката му да прониква дълбоко-дълбоко, да продължава безкрайно, докато слънцето разпръсва мъглата с блясъка си и превръща водата около тях в прозрачно движещо се огледало.

Намери опора в неравното речно корито и се плъзна в нея с едно дълго и бавно движение.

— Почакай и мен, Лив. — Като дишаше накъсано, той зарови лице в извивката на шията ѝ и я зацелува, докато не чу стон. — Хайде, сега! — прошепна той и усети как мускулите ѝ се стегнаха около него като горещо менгеме, когато я разтърси кулминацията.

През барабанните удари на сърцето си тя го чу да говори, но вече не бе в състояние да различи дали обещава или иска нещо. Гласът му бе само още един кадифен пласт, още един източник на замъглено удоволствие. Но когато почувства, че тялото му се стяга, се обви около него и го прегърна силно, за да преминат заедно ръба на последната вълна.

Той не я изпускаше от ръцете си. Оливия чакаше да я пусне, да се отдръпне, да ѝ отпрати бърза победоносна усмивка и да излезе от

водата, за да си налее още кафе.

Но той я държеше здраво, притискаше я към себе си, а устните му се плъзгаха леко от темето към шията ѝ в сладък, успокояващ жест, който я разтърси дори по-силно от секса.

Каза си, че трябва да избяга, да се изскубне, преди съвсем да е попаднала в клопката на интимността.

— Водата е студена.

— Студена е, по дяволите! Направо ледена. — Той проправи пътека от целувки до ухото ѝ, очарован от туптенето на нейното, все още запъхтяно сърце до своето. — Знаеш ли, щом главата ти се избистри, тялото ти моментално се напруга. Защо правиш това?

— Не знам за какво говориш. Трябва да излизаме. Трябва да поемаме, ако...

Той впи устни в нейните.

— Вече сме поели, Лив. Поели сме много отдавна. — Подпря с длан брадичката ѝ, после я пусна да тръгне към брега. — Трябва да решим къде искаме да стигнем.

Оливия приготви омлет от яйца на прах и допиха кафето от канчето. Ноа се съгласи с нея да оставят лагера, където си е, и да поемат по запланувания от нея маршрут за едnodневна екскурзия, тъй като той можеше да бъде изминат спокойно за пет часа и в двете посоки.

С леки раници на гърба те започнаха изкачването по неравна пътека, която водеше до остри чукари. Долината остана далеч назад от дясната им страна, от лявата гората настъпваше към небето, а под тях се виеше реката. Навлязоха в зона със студен прозрачен въздух, където се рееха орли и не се виждаше дори следа от човешко присъствие.

Оливия се движеше по шеметните серпантини на пътеката, както другите жени по пода на бална зала, с небрежна женствена грация, която говореше за безкрайна самоувереност.

Проявяваше търпение, когато Ноа спираше да прави снимки, а той спираше често. Отговаряше ясно и просто на въпросите му, а те бяха повече, отколкото бе очаквала. И остана до него, безмълвна и развеселена, когато след поредния завой той се закова и се загледа с изумление в осеяното с планински върхове небе.

— Ако човек си направи тук къща, няма да може да свърши изобщо някаква работа. Как да откъсне очи от всичко това?

Защо не бе така повърхностен и елементарен, какъвто ѝ се бе искало да е?

— Това е национален парк.

Той само поклати глава, хвана ръката ѝ и вплете пръсти в нейните.

— Просто си го представи за минута. Ние сме двамата единствени хора на света и сме попаднали тук. Сигурно бихме прекарали целия си живот, без да помръднем от това място, занемели пред гледката.

Синьо, бяло, зелено и сребристо. Светът се състоеше от тези отчетливи цветове и само от неясни петна от другите. Върхове, долини, шум от река. Усещането от топлата му ръка в нейната, сякаш така е било писано.

И не съществуваше нищо друго, никой друг. Нито страх, нито болка, нито спомени, нито утрешен ден.

Оливия почувства, че е готова да се размечтае, и се отдръпна.

— Няма да ти хареса толкова през зимното мъртвило, когато замръзнеш и не можеш да си поръчаш пица за вкъщи.

Ноа я погледна спокойно и тя се засрами.

— Какво щеше да ти липсва най-много, ако не можеше да се върнеш никога?

— Семейството ми.

— Не, не говоря за хората. Кое нещо щеше да ти липсва най-много?

— Зеленото — отвърна тя моментално, без да се замисля. — Зелената светлина и зеленият дъх на гората. Тук горе е различно — продължи тя, когато тръгнаха отново. — Открито, студено и гората е доста по-рядка.

— Няма толкова много места за криене.

— Аз не се крия. Това е исландски лишей — посочи му тя къдраво жълто-зелено петно. — Един от най-известните лековити лишеи, използвани от човека. В Швеция го продават като билка. — Тя хвана погледа му и повдигна вежди. — Какво има?

— Просто ми харесва този строг тон, към който минаваш, когато се ядосаш и подхванеш някоя естественическа лекция.

— Щом не искаш да знаеш какво е онова, което виждаш, добре.

— Напротив, искам. Освен това, когато заговориш за лишеи и гъби, винаги ме обзема желание да правя дива, животинска любов с теб.

— Тогава ще трябва да мина към цветята.

— Няма да помогне. Пак ще ми се иска да ти се нахвърля. — Погледът му бе привлечен от нещо розово. — Ей, това не е ли дамско сърце? Диворастящо?

— Точно така. — Раздразнението ѝ нямаше никакъв шанс пред искрения ентузиазъм, с който Ноа се покатери по скалата, за да погледне по-отблизо. — Много подобно на вида, който расте в градината ти. Не го пипай — предупреди тя. — Тук се стараем да упражняваме минимално въздействие върху околната среда.

— В Калифорния почвата не е подходяща за отглеждането му. Опитах в градината на мама, но направо съсипах разсада. Винаги съм харесвал това цвете.

— В нашата градина имаме няколко хубави корена. — Тя изкачи рида и избра нова посока. — Ще тръгнем на там. Мисля, че знам едно място, което ще ти хареса.

Пътеката навлизаше в гората, изкачваше се стръмно покрай грамади камънаци от едната страна, в пукнатините на които цъфтяха цветя, дръзко вкопчили корени в тънкия пласт почва. Ноа чу шума и се ухили като хлапак, когато минаха покрай отвесна скала, по която се спускаше с грохот пенлив водопад. Едва съдържа импулса си да спре и да накъса наръч от упоритите диви цветя.

Мускулите му започваха да парят, стъпалата му — да молят за пощада. Вече бе готов да се предаде, когато Оливия се изкатери по заоблена скала и се обърна да му подаде ръка.

— Тези пет часа бяха и за отиването, и за връщането, нали така, шефе? — Позапъхтян, той хвана ръката ѝ и се изкачи. — Защото иначе просто ще... О, Господи!

Забравил болките и умората, Ноа благоговейно съзерцаваше гледката.

Пред него се простираше океан от цветя, реки от багри течаха през зеленината и се плискаха в гористия склон на връх, който се извисяваше в синевата като кула на замък. На най-високите места между скалите и дърветата белееха снежни петна и редом с тях цветното великолепие изглеждаше още по-голямо чудо.

Пеперуди танцуваха, бели, жълти, сини, и флиртуваха с цветчетата, като кацаха нежно върху тях с тихо пърхане на крилцата.

— Удивително! Невероятно. Тук ще си направим къщата.

Този път тя се разсмя.

— Тези какви са, лупини ли?

— Имаш набито око. Едрolistни лупини, обикновената западна синя пеперуда ги предпочита. Онези до тях са планински маргаритки. А другите там, белите с жълто в средата, са снежни лилии.

— И бял равнец. — Ноа разгледа подобните на папрат листа и плоските бели съцветия.

— Добре познаваш цветята. Нямах нужда от мен тук горе.

— Имам. — Той хвана отново ръката ѝ. — Заслужаваше си всяка крачка. — Обърна се и я изненада с нежна, вълнуваща целувка. — Благодаря ти.

— В „Ривърс Енд“ получаваш онова, за което плащаш. — Оливия понечи да се отдалечи от него, но той я хвана за раменете и я завъртя към себе си. — Недей! — Тя затвори очи, преди да е успял да я целуне още веднъж.

— Защо?

— Аз... — Отвори ги отново, неспособна да скрие чувствата, които бушуваха у нея. — Просто недей.

— Добре. — Вдигна ръката ѝ, целуна леко всеки пръст и видя как объркването сгъстява облаците в очите ѝ.

— Какво търсиш, Ноа?

Без да сваля поглед от нея, той разтвори свитата ѝ в юмрук ръка и притисна устни към дланта ѝ.

— Вече го намерих. Просто трябва и ти да го разбереш.

Опасяваше се, че има само един начин Оливия да започне да го разбира.

— Да седнем, Лив. Кътчето е подходящо. Моментът е подходящ. — Смъкна раницата от гърба си, разположи се на скалата и я отвори да извади касетофона.

Когато го видя в ръцете му, Оливия почувства, че дъхът ѝ секва и парва дробовете ѝ.

— Не знам как да го направя.

— Аз знам. Само че искам първо да ти кажа нещо. — Остави касетофона до себе си и изрови бележника. — Мислех да се откажа от

идеята за тази книга. Да я оставя настрана, както сторих преди, когато ти причиних болка. — Отвори бележника и я погледна. — Този път обаче това нямаше да помогне. Трагичните събития от онази нощ щяха да останат в съзнанието ми завинаги. Както и в твоето. Не ми е съвсем ясно, Лив, дали те ни разделят, или са причината да бъдем тук заедно. Причината да се съберем отново след толкова време. Причината сега да сме толкова близки. Ала знам, че ако не приключим с тях, ще продължаваме да тъпчем на едно място. Аз трябва да продължа напред. Ти също.

— Казах, че ще ти дам интервюто. Държа на думата си.

— И ме мразиш заради това? Обвиняваш ме, че съм разбунил духовете от миналото? Също както ме мразеше тогава, в хотела?

— Ти ме излъга!

— Знам. Никога и за нищо не съм съжалявал повече през живота си.

Оливия бе очаквала, че той ще отрича, ще търси оправдания, благовидни причини. А трябваше да се досети, че не е права. Той беше честен човек, възпитан в честност и съпричастност. Точно заради това книгата му я интересуваше толкова много, както и той самият.

— Не те мразя, Ноа, и няма да те намразя, задето имаш доблестта да сториш онова, което си убеден, че трябва да сториш. Но какво чувствам аз, си е моя работа.

— Не, вече не е — каза го леко, но тя долови стоманената нотка в гласа му. — Ала можем да поговорим за това, за нас, по-късно.

— Няма „нас“!

— Помисли си още веднъж. — Този път стоманата блесна в очите му. — А засега... Защо не седнеш?

— Не ми се сяда. — Но свали раницата и отвинти капачката на манерката.

— Добре. Разкажи ми за майка си.

— Бях на четири години, когато мама си отиде. Ще научиш повече за нея от други източници.

— Когато мислиш за нея, какво си спомняш най-напред?

— Парфюма ѝ. Парфюма, който държеше в едно от шишенцата на своята тоалетна масичка. Мислех, че са вълшебни. Имаше едно кобалтовосиньо със сребърна панделка. Беше нещо неповторимо, само нейно. Топъл аромат, леко сладък, с едва доловим дъх на жасмин.

Кожата ѝ винаги имаше този аромат и когато ме прегръщаше или ме вземаше на ръце, беше най-силен точно... — Оливия докосна с пръсти извивката под брадичката си. — Обичах да я мириша там и тя се смееше. Толкова беше красива. — Гласът ѝ предрезгавя, тя се извърна и зарея поглед над океана от цвета. — Не можеш да си представиш. Гледала съм филмите ѝ, всичките съм ги гледала. Безброй пъти. Но тя беше много, много по-хубава, отколкото в тях. Вървеше като балерина, сякаш гравитацията бе нещо, с което бе влязла в таен сговор. Знаем, че е била блестяща актриса. Но беше и прекрасна майка. Търпелива, забавна и... старателна. Стараеше се да бъде до мен, да ми обръща внимание. Даваше ми да разбера, че каквото и друго да има, аз съм центърът на Вселената. Разбираш ли?

— Да. И аз бях късметлия в това отношение.

Тя престана да упорства и седна до него.

— Предполагам, че съм била разглезена. Отделяше ми се време и внимание, имах купища играчки.

— Според мен, разглезените деца не забелязват и не ценят тези неща. Бих казал, че просто си била обичана.

— Тя ме обичаше много. Никога не съм имала повод да се съмнявам в това, дори когато ми се караше за нещо. А аз я боготворях. Исках да съм точно като нея. Гледах се в огледалото и си представях как ще порасна и ще стана същата като мама.

— Ти много приличаш на нея.

— Не е вярно. — Оливия скочи на крака с едно-единствено рязко движение. — Аз не съм красива. Не искам да съм. И никога няма да бъда оценявана по външността си, както твърде често са оценявали нея. Именно това я уби. В тази приказка звярът уби красавицата.

— Защото е била красива?

— Да. Защото е била желана. Защото мъжете са лудеели по нея и той не е бил в състояние да го понесе. Не е можел да търпи онова, заради което преди всичко се е влюбил в нея. Лицето ѝ, тялото ѝ, маниера ѝ. Щом е привличало него, значи е привличало и другите мъже, но други мъже просто нямало да има. И можел да я запази само за себе си единствено като я унищожи. Колкото и силно да го е обичала, не му е било достатъчно.

— Тя обичаше ли го?

— Плачеше за него. Тя не допускаше, че знам, но аз знаех. Чух я една вечер с леля Джейми, когато мислеха, че съм заспала. Беше в началото на онова лято, мръкваше се късно. Бяха в стаята на мама и от мястото до вратата, където бях застанала, ги виждах в огледалото, седнали на леглото. Майка ми плачеше, а леля Джейми я бе прегърнала.

И Оливия съживи сцената, разиграла се преди толкова години.

— Какво ще правя? Джейми, какво ще правя без него?

— Не се безпокои. Ще го преживееш.

— Боли ме! — Джули опря лице в рамото на сестра си, усети силата му и закопня да получи утеха. — Не искам да го загубя, да загубя всичко онова, което имаме заедно. Но просто не знам как да го запазя.

— Ясно ти е, че не можеш да продължаваш така, както през последните месеци, Джули. — Джейми се отдръпна за да приглади назад тъмнозлатистите кичури, паднали върху лицето на сестра ѝ. — Той нарани не само чувствата ти, но и теб. Не мога да седя безучастно и да гледам синините, които е оставил по тялото ти.

— Не беше нарочно. — Джули изтри сълзите си и стана. — От дрогата е. Тя го променя. Не мога да разбера защо се върна отново към нея. Не знам какво намира в нея, какво не съм му дала.

— Я се чуй! — Гневът изплющя в гласа на Джейми и тя скочи на крака. — Върху себе си ли хвърляш вината? За това, че той търси стимул и самочувствие в кокаина хапчетата и алкохола?

— Не, не, но ако можех само да разбера какво му липсва, какво е онова нещо, което търси, и не може да намери тук... О, Господи! — Тя стисна здраво очи и опъна назад косите си. — Бяхме толкова щастливи. Джейми, ти знаеш, че бяхме щастливи. Бяхме всичко един за друг и когато се роди Ливи, сякаш... сякаш някакъв кръг се затвори. Защо не забелязах, кога е започнал да разкъсва... този кръг. Колко широка ли е станала пролуката, докато забележа? Искам всичко да си бъде отново както преди. Искам съпругът ми да се върне, Джейми. — Тя се обърна. Едната ѝ ръка бе притисната към корема. — Искам още едно дете.

— О, Господи! Джули... — Джейми прекоси стаята на две крачки и прегърна сестра си. — Не разбираш ли каква грешка ще е това в този момент? Точно в този момент?

— Може да е грешка, но може и да е решението на проблема. Казах му го тази вечер. Накарах Роза да приготви чудесна вечеря. Свещи, музика и шампанско. Казах му, че искам да имаме още едно дете. Той беше така щастлив в началото. Толкова заприлича на някогашния Сам. Смяхме се, прегръцахме се и започнахме да измисляме имена, точно както правехме и за Ливи. После, съвсем изведнъж, внезапно стана мрачен и резервиран и каза... — Сълзите й бликнаха отново. — Каза, откъде да знаел, че ще е негово? Откъде да знаел, че вече не нося копелето на Лукас?

— Негодник! Как смее да ти говори такива неща?

— Ударих го. Не мислех, просто го ударих и му изкрещях да се маха, да върви по дяволите. И той излезе. Погледна през мен, сякаш не бях там, и излезе. Не знам какво да правя. — Тя седна отново на леглото, зарови лице в шепите си и зарίδα. — Не знам какво да правя.

Ноа не каза нищо, а Оливия стоеше, без да помръдне, сложила ръка на стомаха си, както някога майка ѝ. Беше го върнала назад във времето, там, в интимната обстановка на онази спалня, при страданието и отчаянието на една жена. Думите, гласовете, движенията, всичко бе пресъздавала.

Без да го погледне, тя отпусна ръката си.

— Върнах се в своята стая и си казах, че мама репетира. Тя често го правеше. Затова си казах, че мама не говори за моя баща. Легнах си и заспах. А по-късно същата нощ се събудих и той беше в стаята ми. Пуснал бе музикалната ми кутия и аз така се зарадвах! Помолих го да ми разкаже приказка. — Очите ѝ се избистриха, когато се спряха на Ноа. — Беше друсан. Тогава не го разбирах. Разбирах само, че е сърдит, когато закрещя и счупи музикалната ми кутия. Разбирах само, че не прилича на моя татко, когато мама дотича и той се нахвърли върху нея. Скрих се в стенния гардероб. Криех се там, докато тя викаше и го блъскаше, за да го изтика от стаята и да заключи вратата. После мама дойде, седна при мен и ми каза, че всичко ще се оправи.

Извика полицията по моето телефонче и подаде молба за развод. Трябваша му по-малко от четири месеца, за да се върне и да я убие.

Ноа изключи магнетофона, свлече се от скалата и отиде при нея.

Тя се наежи и отстъпи назад.

— Не! Не искам да ме прегръщаш. Не искам да ме утешаваш.

— Тогава нямаш късмет. — Обви ръце около нея и здраво я стисна в прегръдката си, ала тя се помъчи да се отскубне. — Облегни се малко на мен — промърмори. — Няма да боли.

— Не си ми нужен! — произнесе ожесточено Оливия.

— Все пак се облегни.

Тя постоя сковано още миг, после се отпусна. Главата ѝ легна на рамото му, ръцете ѝ се вдигнаха и обвиха хлабаво кръста му. Облегна се леко на него, но очите ѝ останаха отворени. Не заплака.

ГЛАВА 28

Докато се връщаха към лагера, Ноа ѝ задаваше въпроси, десетки въпроси. Ала не споменаваше родителите ѝ. Разпитваше я за работата, за всекидневието ѝ, за Центъра и за хижата. Тя разбираше какво цели и не можеше да реши дали да се възмуцава, или да му е благодарна за съзнателните усилия да я разведри.

Не ѝ беше съвсем ясно защо те въпреки всичко даваха резултат.

Всеки път, когато издигаше бариера, Ноа я заобикаляше и отново я караше да се отпусне. Това бе талант, на който не можеше да не се възхищава. И когато спряха да се полюбуват още веднъж на пейзажа, изведнъж, се озова седнала до него, сякаш го бе познавала цял живот.

Предполагаше, че по някакъв странен начин наистина е така.

— Добре, значи ще построим къщата точно там, горе. — Той махна назад към издадената скала.

— Казах ти, че това е национален парк.

— Ела да ми помагаш, Лив. Ще я разположим там, горе, с големи прозорци, които да гледат насам, така че вечер да виждаме залеза.

— Малко трудно ще стане, тъй като това е юг.

— О! Сигурна ли си?

Оливия го погледна мило. По устните ѝ заигра усмивка.

— Запад — посочи тя.

— Чудесно. Значи дневната ще е обърната към пътя. Там ще ни трябва голяма каменна камина. Мисля да я направим просторна, с наистина високи тавани и разпределение, включващо тераси. Никакви затворени помещения. Четири спални.

— Четири?

— Разбира се. Нали искаш децата да си имат отделни стаи? Пет спални — поправи се той, очарован от начина, по който очите ѝ се разшириха. Едната за гости. После трябва да предвидим и кабинет, широка стая с много библиотечни шкафове и прозорци. Да гледа на изток. Ти къде искаш да е твоят?

— Имам си кабинет.

— Нужен ти е и домашен. Ти си жена с професия. Мисля, че трябва да е до моя, но ще се наложи да въведем правила за взаимно зачитане територията на другия. Ще ги разположим на третия етаж. — Пръстите му се преплетоха с нейните. — Той ще бъде за нас. Мястото за игра на децата ще е на приземния етаж, с прозорци към гората, така че никога да не се чувстват затворени. Какво ще кажеш за вътрешен басейн?

— Не бих си и помислила за къща без басейн.

Той се усмихна, после я хвана неподготвена, наведе се и окупира устата ѝ в дълга, силна целувка.

— Добре. Къщата трябва да е от камък и дърво, не мислиш ли? — Ръката му бе заровена в косите ѝ и си играеше с крайчетата.

— Тук едва ли е най-подходящото място за обшивка с пластмасови плоскости.

— Ще засадим градината заедно. — Зъбите му ухапах леко долната ѝ устна. — Отговори на целувката ми, Оливия. Прояви инициатива. Поне веднъж.

Тя вече го правеше, не можеше иначе. Картината, която рисуваше Ноа, бе така нежна, така ефирна, че тя потъна в нея. И намери него. Намери го изненадващо осезаем и реален. И ето! Звукът, който издаде, изразяваше в равна степен отчаяние и удоволствие, когато ръцете ѝ се заключиха здраво около него.

Възможно ли бе той да е този, който кара всичко да си дойде на мястото? Заради него ли нещата се съчетаваха така естествено помежду си? Мъглявите желания от детството, недоизкристализираните фантазии на младо момиче, тайните желания на зряла жена се надигнаха у нея и се сляха в един-единствен въпрос.

Отговорът бе той.

Разлюляна от ударите на собственото си сърце, тя се отдръпна рязко. Не биваше да позволява това да се случи, не и с него. Не и с когото и да било.

— Трябва да тръгваме.

В очите ѝ имаше страх. Ноа не бе много наясно какво изпитва при мисълта, че той е причината.

— Защо си толкова сигурна, че отново ще те накарам да страдаш?

— Не съм сигурна в нищо, когато става дума за теб. И това не ми харесва. Трябва да вървим. Имаме повече от час път, докато стигнем до лагера.

— Проблемът тук не е във времето. Така че защо не... — Той млъкна, доловил някакво движение зад Оливия. Погледна натам и почувства как кръвта се оттича от главата му. — Мили Боже! Не мърдай!

Тя усети дивата, опасна миризма. Сърцето ѝ отново заблъска в ребрата, но преди да успее да се изправи, Ноа вече бе скочил и застанал между нея и пумата.

Беше голям мъжкар, изправен на скалите точно над тях с блестящи на слънцето очи. Звярът изръмжа ниско, гърлено и оголи зъби.

— Гледай го право в очите — инструктира го Оливия. — Не бягай.

Ноа вече посягаше към калъфа на ножа си. Нямаше никакво намерение да бяга.

— Върви. — Той също оголи зъби и се премести, когато Оливия се опита да излезе иззад гърба му. — Тръгвай надолу по пътеката.

— Точно така. — Гласът ѝ беше спокоен. — Никакви резки движения, никакво бягане. Просто ще отстъпим полека, ще му освободим място. Той е в по-изгодна позиция. По-високо е. И показва агресивно поведение. Не сваляй очи от него, не му обръщай гръб.

— Казах, върви! — Трябваше да напрегне цялата си воля, за да не се обърне и да я бутне надолу по пътеката. По гърба му се стичаше вадичка пот.

— Сигурно е оставил плячката си някъде наблизко. Пази я. — Тя се наведе, без да сваля очи от очите на котката, и взе два камъка. — Ще отстъпим. Просто ще отстъпим.

Пумата отново изсъска, ушите ѝ се свиха назад и почти се долепиха до главата.

— Викай! — нареди Оливия и продължи да отстъпва. Не спря дори когато запрати първия камък, който улучи пумата в хълбока.

Без да престава да крещи, метна и втория. Звярът изфуча разярено и замахна с лапа във въздуха. После си тръгна, тъкмо когато Ноа извади ножа.

Той се движеше все така бавно, държеше Оливия зад себе си и оглеждаше скалите и храсталаците.

— Добре ли си?

— Идиотщина! Пълна идиотщина! — Тя смъкна шапката от главата си и изрита скалата. — Да седим там, заети със себе си, като че ли сме на задната седалка на някой буик. Нищо не забелязах. Какво ми става, по дяволите? — Разгневена на себе си, тя отново нахлупи шапката си и изтри потни длани в бедрата си. — Знам, че трябва да се внимава. Пумите се срещат рядко, но се срещат. И нападат, особено ако се държиш идиотски. — Тя притисна ръце към очите си и ги разтърка силно. — Не гледах за следи, изобщо не обръщах внимание. А после седнах там и забравих, че трябва да съм нащрек. Бих уволнила всеки един от водачите за подобно безгрижно поведение.

— Добре, уволнена си. — Ноа още не бе прибрал ножа и продължаваше да се оглежда. — Само нека не спираме да вървим.

— Вече не представляваме заплаха за него. — Тя изпуфтя. — Животното си пазеше плячката, поведението му бе продиктувано от инстинкта. Тук натрапниците сме ние.

— Ясно. Май ще трябва да построим къщата другаде.

Тя отвори уста и пак я затвори, а после, за собствена изненада, избухна в смях.

— Ти не си с всичкия си, Ноа. Заради мен без малко щеше да загинеш или да бъдеш осакатен. Какво, по дяволите, щеше да правиш с този звяр, а, градско момче? — Тя погледна ножа му и сложи ръка на устата си, за да не се разкикоти съвсем.

Той повъртя оръжието в ръцете си, разглеждайки острието му.

— Как какво, щях да пазя жените.

Тя прихна отново и поклати глава.

— Извинявай, извинявай. Не е смешно. Трябва да е плод на собствената ми глупост. Няколко пъти съм виждала пуми, но никога толкова наблизко, а и винаги съм била на по-високо от тях.

Тя отново изпуфтя, този път от облекчение, че стомахът ѝ най-сетне престана да се свива. И тогава забеляза, че неговите ръце са абсолютно спокойни.

Даде си сметка, че той дори не бе трепнал. Не беше ли удивително?

— Ти се държа чудесно.

— Виж ти! Благодаря, шефе. — Ноа прибра ножа.

— Не. — Вече спокойна, тя сложи ръка на рамото му. — Наистина се държа чудесно. Не бях го очаквала. Все те подценявам, Ноа. Все се опитвам да те вместя в някаква рамка, а ти изобщо не влизаш в нея.

— Може би още не си намерила подходящата рамка.

— Възможно е, но ми се струва, че няма да паснеш на никоя, освен ако сам не искаш.

— А какво ще кажеш за себе си? Ти на каква искаш да паснеш, Лив?

— Аз съм там, където искам да бъда.

— Не мястото, Лив. Сега не говорим за гората или за океана.

— Аз съм там, където искам да бъда — повтори тя. Или където, призна си, бе мислила, че иска да е. — Имам работа, която е полезна, и живот, който ми е по вкуса.

— И колко място има там, в твоята рамка?

Тя го погледна, после отново извърна очи.

— Не знам. Не ми се е налагало да правя място някому.

— Готви се да направиш — каза той само.

И никой от двамата не бе сигурен дали това бе заповед или предложение.

Ноа искаше да изпробва майсторлъка си в риболова, но Оливия му напомни, че няма разрешително, и приключи въпроса. Той се примири, но настоя вместо това да приготви супа и докато се въртеше около огъня, я забавляваше с истории за детските си приключения с Майк.

— Той решава, че карането на кънки е най-добрият начин да завъртиш някое гадже. — Ноа опита супата и реши, че можеше да е и по-лоша. — Координацията не е най-силната страна на Майк, но на шестнайсет години мозъкът на всяко момче е просто един голям, пулсиращ полов орган. И така, той прахосва всичките си спестявания за чифт кънки, а аз си казвам: „Брей, може пък наистина да му излезе късметът“ и също си купувам. Запътваме се към „Венеция“, за да проверим неговата теория. — Ноа замълча и доля вино и на двамата. Още бе съвсем светло и въздухът бе приятно хладен. — Залата е

фрашкана с момичета. Високи, ниски, всичките с миниатюрни полички. Трябва първо да се направи една обиколка, да се огледат нещата. Аз се прицелвам в дребна блондинка от момичешката тайфа.

Оливия се задави.

— Момичешка тайфа ли?

— Хайде сега, твоите посестрими винаги се движат на тайфи. Държавен закон. Докато връзваме кърките, правя планове как да я подмамя встрани от стадото. После Майк се изправя за около три секунди, преди краката му да тръгнат нанякъде. Размахва ръце, фрасва в лицето друго момче, което тъкмо минава край нас по леда, и двамата се просват като подсечени. Майк удря главата си в пейката и губи съзнание. Докато дойде на себе си, вече съм изпуснал от очи блондинката и тръгвам да го вода в спешното, където той има запазено място.

— Леко предразположение към злополуки?

— Можеше да се контузи дори докато спи.

— Ти много го обичаш.

— Да, предполагам. — И понеже отговорът му прозвуча някак тъжно, се вгледа в лицето ѝ. — Ти с кого движеше като малка?

— С никого. Имах няколко приятелчета, преди да дойда тук, но след това... Понякога играех с децата в хижата или в къмпинга, ала те идваха и си заминаваха. Нямам трайни приятелства като теб и Майк. Той добре ли е вече?

— Да. Така твърди.

— Откриха ли изобщо особата, която е влязла в къщата ти и го е пребила?

— Не. И може би така е по-добре. Не знам какво бих сторил, ако я бях докопал. Тя едва не го уби. Каквото и да бях направил с нея, все щеше да ѝ е малко.

Оливия видя в очите му тъмната му страна, латентната му агресивност. Беше я долавяла един-два пъти и преди. Но колкото и да бе странно, това не я притесни, както ставаше обикновено дори при най-слабия намек за насилие. Напротив, почувства се... защитена. И се зачуди защо.

— Каквото и да бе сторил, станалото нямаше да се промени.

— Така е. — И добави, вече по-спокойно: — Но бих искал да знам защо. Важно е да се знае защо. Ти не изпитваш ли потребност да

разбереш, Оливия?

Тя взе празната му купичка, както и своята, и стана.

— Ще ги измия. — Тръгна към реката, после спря нерешително.

— Да. Да, изпитвам потребност да разбера защо.

Докато Оливия миеше съдовете, Ноа извади касетофона, сложи нова касета и приготви молива и бележника си.

Забеляза, че тя се сепна, когато ги видя, цветът на лицето ѝ се стопи и стана блед като слонова кост.

— Седни — каза той меко. — И ми разкажи за баща си.

— Не си го спомням особено добре. Не съм го виждала от двайсет години.

Ноа замълча. Можеше да възрази, че въпреки това помни много ясно майка си.

— Беше много красив — каза накрая Оливия. — Двамата изглеждаха прекрасно заедно. Спомням си как се издокарваха, за да отидат на парти, и как си мислех, че родителите на всички деца са красиви, имат красиви дрехи, ходят на партита и снимките им се появяват в списанията и по телевизията. Това ми се виждаше така нормално. Двамата изглеждаха толкова естествено един до друг. Те се обичаха. Знам това. — Сега говореше бавно, беше съсредоточена и между тъмните ѝ вежди се бе очертала вертикална линия. — Обичаха и мен. Не е възможно да греша. Във филма, в който играят заедно, те просто... излъчват онова, което изпитват един към друг. Чувствата им сякаш струят от тях. Спомням си как ставаше това, как любовта озаряваше всичко наоколо, когато бяха в една и съща стая. Докато нещата не започнаха да се променят.

— В какъв смисъл?

— Гняв, недоверие, ревност. Тогава едва ли бих намерила думи, за да го изразя. Но онова излъчване някак си се изразя. Караха се. В началото късно нощем. Чувах по-скоро гласовете им, тона им, а не думите. И започваше да ми прилошава. — Тя взе чашата си, овладя се. — Понякога го чувах да крачи отвън в коридора и да рецитира стихове. По-късно прочетох в някаква статия за него, че по собствените му думи често рецитирал поезия, за да се успокоява преди по-важните сцени. Страдал от сценична треска. Странно, нали? Винаги изглеждаше така самоуверен. Мисля, че трябва да е използвал същия метод, за да се успокоява, когато се караха. Разходки по коридора,

декламиране. „Защото знае се, мъжът, тъй често несправедлив към своите събрата, е винаги такъв с жените, на тях остава им едничък избор, в измяната да търсят упование.“ — тя въздъхна. — Байрон.

— Да, знам.

Оливия отново се усмихна, но очите ѝ бяха така ужасно тъжни.

— Четеш ли поезия, Брейди?

— Специализирал съм журналистика, но съм чел почти от всичко. — Той разпери пръсти на бузата си. — „Излей скръбта си в думи; печал, що не говори, на натежалото сърце шепти и да се пръсне тя му повелява.“

Засегнал бе болното ѝ място.

— Със или без думи, моето сърце оцеля. Сърцето на майка ми беше разбито, тя не оцеля поради онова, което той искаше от нея. Не съм говорила за тези неща с никого, освен с леля Джейми, при това много рядко. Не знам какво да кажа сега. Той често ме вдигаше на ръце. — Гласът ѝ стана дрезгав, но тя опита да се овладее. — Грабваше ме изведнъж, така че за миг стомахът ми сякаш оставаше в петите. Усещането е много приятно, когато си дете. Викаше ми „Ливи, любов моя“ и танцуваше с мен из дневната. Стаята, в която я уби. В прегръдките му се чувствах така защитена! Бях на седмото небе, когато влизаше да ми разкаже приказка, разказваше най-прекрасните приказки. Казваше, че аз съм неговата принцеса. И винаги, когато трябваше да замине на снимки, ми липсваше толкова много, че сърцето ме заболяваше. — Тя притисна ръка към устата си, сякаш за да спре думите и болката. После си наложи да я отпусне. — Онази нощ, когато влезе в стаята ми, счупи музикалната кутия и започна да ми крещи, се почувствах така, сякаш някой бе откраднал моя баща, бе ми го отнел. След това никога, никога повече не беше същото. През цялото онова лято го чаках да се върне и всичко да стане както преди. Но той не се върна. Никога. Дойде чудовището.

Дъхът ѝ секна. Вдишването ѝ прозвуча като два кратки хлипа. Ръката ѝ затрепери, разплиска виното. Ноа инстинктивно хвана чашата, преди да се е изплъзнала от пръстите ѝ. Каза името ѝ, но тя вече притискаше двата юмука към бясно биещото си сърце.

— Не мога. — Думите се изтръгнаха с усилие от гърло то ѝ. Очите ѝ бяха огромни от болката и шока и го гледаха невидящо. — Не мога.

— Добре. Няма нищо. — Той захвърли бележника, чашата, всичко и я прегърна. Ръцете ѝ останаха помежду им, но въпреки това усещаше как препуска сърцето ѝ, усещаше резките тръпки, които я разтърсваха. — Не си причинявай това. Недей. Излей го от себе си. Ако не го излееш, ще се пръснеш.

— Още виждам всичко! Още виждам всичко. Чудовището, коленичило до нея, кръвта и счупените стъкла. Ножиците в ръката му. Каза името ми, каза името ми с гласа на баща ми. Чула я бях да пици, чула бях писъка ѝ, разбиването на стъклата. Точно това ме събуди. Ала отидох в стаята ѝ и се заиграх с шишенцата. Играех си в нейната стая, докато той я е убивал. После избягах и никога повече не я видях. Изобщо не ми позволиха да я видя повече.

Ноа не каза нищо. Думите не носеха утеха. Държеше я в прегръдките си, милваше косите ѝ, докато слънцето се скриваше и светлината преминаваше в здрач.

— Не видях повече никого от двамата. Вкъщи никога не говорехме за тях. Баба ми ги заключи в сандък на тавана, за да пощади сърцето си. А аз говорех тайно за нея с леля Джейми и се чувствах като крадец, защото измъквах и скътвах в душата си късметата от моята майка, които тя можеше да ми даде. Мразех го за това. Задето ме принуждава да си я връщам тайно, с шушукане. Искях да умре в затвора, сам и забравен. Но той още е жив. И аз още помня.

Ноа притисна устни в косата ѝ и я прегърна по-силно, когато тя се разплака. Горещите сълзи мокреха ризата му и от това му олекваше. Колкото и много да ѝ струваше проливането им, след това тя щеше да се почувства по-добре. Издърпа я в скута си и я залюля като малко дете, докато не се отпусна и не престана да плаче.

Главата я болеше като прясна рана, очите ѝ горяха. Изведнъж почувства такава безкрайна умора, че можеше да заспи, ако не полагаше усилия да остане будна. Ала жестоките спазми в стомаха ѝ бяха утихнали и мъчителната тежест в гърдите бе изчезнала.

Обезсилена и засрамена, тя се дръпна от него.

— Трябва да пийна малко вода.

— Ще ти донеса. — Ноа я отмести, за да стане и да вземе манерката. Когато се върна, клекна пред нея и изтри с палец сълза от лицето ѝ. — Изглеждаш изтощена.

— Аз никога не плача. Безсмислено е. — Отвори манерката и пое голяма глътка да освежи пресъхналото си гърло. — Последният път, когато плаках, беше заради теб.

— Съжалявам.

— Бях така наранена и ядосана, когато разбрах защо си дошъл в действителност. След като те накарах да си тръгнеш, плаках за пръв път от дете. Ти нямаше представа какво си позволих да почувствам към теб през онези два дни.

— Напротив, имах — промърмори той. — То ме изплаши. Почти колкото онова, което аз почувствах към теб.

Когато Оливия понечи да стане, той просто сложи ръце на бедрата ѝ, прикова поглед в очите ѝ я задържа там, където бе.

— Какво? Не искаш ли да ти разкажа?

— Беше много отдавна.

— Не чак толкова, но може би достатъчно отдавна. Добре направи, че ме изгони, Лив. И двамата бяхме твърде млади за онова, което исках от теб тогава. И за двете неща, които исках.

— Сега получаваш информацията за книгата си — каза тя с равен тон. — И се отдаваме на взаимното си привличане. Така че, предполагам, и двамата сме вече достатъчно зрели.

С бързо движение, което я слиса, той я дръпна и я изправи на крака, почти я отлепи от земята. Очите му бяха станали остри като бръснач.

— Да не мислиш, че искам от теб само книгата си и секс? По дяволите, наистина ли го мислиш или така ти е по-удобно? Защото няма да ти се налага да даваш твърде много от себе си и да поемаш реален риск.

— А ти да не мислиш, че за мен не е риск да разгалвам пред теб душата си, да ти разказвам за своите родители? — Тя го отблъсна силно от себе си. — Да не мислиш, че не е риск да съзнавам, че всеки, който прояви интерес, ще може да купи моите спомени и чувства?

— Тогава защо го правиш?

— Защото е време. — Тя избута назад косите от влажното си лице. — Тук беше прав. Това задоволява ли те? Прав беше. Необходимо ми е да го кажа, да го извадя от себе си. И може би някъде в твоята проклета книга ще открия защо е трябвало да се случи. И тогава ще мога да погребя и двамата.

— Добре — кимна той. — По тази част се разбрахме. Ами останалото? Ами ти и аз?

— Какво има да се говори повече? — отвърна тя. — Преди години помежду ни припламнаха искри и сега решихме да предприемем нещо по този въпрос.

— И за теб това е всичко? Само искри?

Оливия отстъпи, когато той понечи да я доближи.

— Махай се!

— Не съм и започнал. Това ти е проблемът, Лив, никога не допускаш някой да стигне достатъчно близо до теб, за да сподели твоето жизнено пространство. Желая тялото ти? Чудесно, стига да си в настроение за това. Но всичко останало е забранено. Тези не ми минават. Не и с теб!

— Това пък си е твой проблем.

— Абсолютно вярно. — Той я сграбчи за ръката и я завъртя към себе си, когато тя се обърна. — А също така и твой. Имам чувства към теб.

Внезапно я пусна, отдалечи се и застана на брега на реката, едва ли не разтреперен от безсилие. Беше се мръкнало, тихият огън мъждееше като злато, а в клоните играеха първите отблясъци на изгряващата луна.

— Да не мислиш, че ми е лесно? — каза той уморено. — Че като съм имал много жени, е проста работа да се справя с единствената, на която някога съм държал? — Обърна се назад. Оливия стоеше там, където я бе оставил, но бе обвила ръце около себе си, сякаш за да се защити. Нежните лунни лъчи трепкаха по лицето ѝ, бледи като сребро. — Оливия, когато те видях за пръв път, ти беше още съвсем малка. Нещо у теб ме развълнува, нещо много по-силно от онзи тъжен образ на телевизионния екран. Грабна ме. И изобщо не ме е пускало. Не те видях повече, докато не навърши дванайсет години. Щръклеста, храбра, цялата очи на преследвана сърна. Нещо ни свързваше. И то нямаше нищо общо със секса. — Тръгна от ново към нея, видя я как пристъпи леко, сякаш за да се подготви. — Никога не съм те забравял. Непрекъснато мислех за теб. Следващия път беше осемнайсетгодишна. Отвори вратата на своя апартамент и застана там, висока, стройна и прекрасна. Малко разсеяна, малко нетърпелива. После очите ти се избистриха. Господи, нося в себе си тези очи, откакто се помня.

Усмихна ми се и краката ми се подкосиха. Никога не съм се чувствал така. — Той спря на стъпка от нея и видя, че тя трепери. — Никога не съм се чувствал така.

Кожата ѝ тръпнеше, сърцето ѝ биеше ускорено.

— Фантазираш, Ноа. Позволяваш на въображението си да стига твърде далеч.

— Често съм си фантазирал за теб. — Сега той беше спокоен, сигурен, защото виждаше нейната тревога. — Но фантазиите бледнеят пред действителността. Наваксвах си с други. Но нито една жена не ме е вълнувала, както ти ме вълнуваш. До дъното на душата. Знаем, че ти причиних болка. Тогава не разбирах достатъчно добре нито теб, нито себе си. Не разбирах дори когато дойдох тук и те срещнах отново. Знаех само, че съм очарован да те видя. Така и не бях успял да те изтръгна от себе си. Знаеш ли какво ми беше, когато разбрах, че изобщо не съм те забравил?

Паниката опитваше да се надигне, пришпорваше я да бяга. Гордостта я караше да отстоява позицията си.

— Смесваш нещата, Ноа.

— Не, не ги смесвам. — Той се пресегна, докосна лице то ѝ, после го взе между дланите си. — Погледни ме Оливия. Гледай ме! Има едно нещо, за което съм напълно наясно. Влюбен съм в теб. Неспасяемо.

Лепкава смесица от радост и ужас заседна в гърлото ѝ.

— Аз не го искам.

— Знаем. — Той нежно докосна устните ѝ със своите. — Това те плаши.

— Не го искам. — Тя стисна китките му. — Няма да ти дам онова, което търсиш.

— Ти си онова, което търся, и вече те намерих. Следващата стъпка е да разберем ти какво искаш и какво търсиш.

— Казах ти, вече имам всичко, което искам в живота си.

— Ако беше така, нямаше да се боиш от мен. Ще прекарам живота си с теб, Оливия. Чакал съм този момент, а дори не съм знаел. Съвсем справедливо е да ти дам време и ти да го осъзнаеш.

— Не се интересувам от женитба.

— Още не съм ти предложил — изтъкна той и устните му се разтвориха, когато докоснаха нейните. — Но и това ще стане.

Междувременно, кажи ми само едно нещо. — Целуна я така дълбоко, че и двамата изпаднаха в безтегловност. — Наистина ли онова, което чувстваш към мен, са само искри?

Онова, което чувстваше тя, бе топлина, несекващ поток топлина и копнеж, така дълбок, така болезнен, че пулсираше като сърце.

— Не знам какво изпитвам.

— Добър отговор. Позволи ми да те любя. — Повече я към палатката, като продължаваше да размътва мозъка ѝ с ръце и устни. — Да видим дали пък няма да го промениш.

Той бе търпелив и старателен, показваше ѝ какво е да бъде докосвана от мъж, който я обича. Всеки път, когато тя опитваше да се сдържа, намираще нов начин да сломи съпротивата ѝ. Да изпълни сърцето, боящо се от любовта, да го открадне, макар и решено да не се дава.

Когато проникна в нея, бавно, нежно и дълбоко, видя в очите ѝ отговора, който желаше.

— Обичам те, Оливия!

Впи устни в нейните, пое накъсания ѝ дъх и се запита колко ли още ще трябва да чака, докато му го каже и тя.

ГЛАВА 29

Този човек бе така безгрижно весел, мислеше си Оливия, че направо бе невъзможно да не реагираш по същия начин. Нямаше никакво значение, че утринта бе дошла със ситен дъждец, който несъмнено щеше да ги накваси още през първия час от пътя към къщи.

Събуди се щастлив, заслуша се в барабаненето по палатката и каза, че било знак от Бога да си останат вътре и да го ударят на луда любов.

Претърколи се върху нея и поде леко боричкане със съвсем определен привкус, така че тя не успя да измисли никакво логично възражение срещу плана му. И за пръв път през живота си се смя по време на секс.

После, тъкмо когато си бе повярвала, че добрият секс не би трябвало да е барометър на чувствата, Ноа зарови лице в шията ѝ и ѝ каза да си лежи, защото той ще се погрижи за кафето.

Оливия се стгуши в топлия пашкул на палатката и се потопи в сладостното ехо от любовния екстаз. От малка не бе позволявала да я глежат. Изградила си бе убеждението, че ако сама не се грижи за себе си, ако лично не се занимава с всеки детайл и не върви неотклонно напред в посоката, която си е начертала, ще допусне друг да се разпорежда с живота ѝ.

Както бе сторила майка ѝ. Дори може би и баща ѝ, помисли си тя и затвори очи. Любовта бе слабост или оръжие и Оливия си беше повярвала, че никога няма да си позволи подобни чувства към друг, освен към близките си.

Дали не носеше в себе си потенциал и за двете? Да се предава безрезервно на любовта и да я превръща в насилие? Не беше ли твърде рисковано да превърти последния ключ в последната брава и да даде път на чувството, което вече знаеше, че таи в себе си към Ноа?

Тогава той се мушна в палатката с две вдигащи пара чаши в ръцете. Косата му бе мокра от дъжда, краката му бяха боси, набързо навлечените джинси бяха незакопчани. Любовта се разплиска в нея като вълна, заля сърцето, главата ѝ.

— Струва ми се, че видях земеровка. — Той ѝ подаде кафето и се настани до нея със своето. — Не знам дали беше странстваща или кафява, но съм съвсем сигурен, че беше мишка.

— Странстващата се среща най-често в низината — чу се да казва тя. — На тази надморска височина вероятно е била кафява.

— Каквато и да беше, приличаше си на мишка и ровеше наоколо, за закуската си, предполагам.

— Те ядат непрекъснато, рядко изкарват повече от три часа без храна. Също както някои градски, момчета, които познавам.

— Не съм и споменава за закуска. — Ноа се подкрепи с кафе. — Мина ми през ума, но не съм го споменава. Времето ще се оправи. — Тя само повдигна вежда и хвърли поглед към покрива на палатката, по който дъждът ромолеше все така неуморно. — Един час, най-много. И ще се проясни — не отстъпваше от своето той. Ако съм прав, ти ще приготвиш закуската на слънце. Ако не, аз ще я приготвя в дъжда.

— Готово.

— Е, какво ще кажеш за една среща, когато се върнем?

— Моля?

— Среща, нали знаеш. Вечеря, кино, разходка с моята взета под наем кола.

— Мислех, че скоро си заминаваш за Ел Ей.

— Мога да работя навсякъде. Ти си тук.

На него всичко му се струваше толкова просто.

— Непрекъснато се опитвам да се отдалеча на крачка от теб. А ти непрекъснато пристъпваш, напред.

Той приглади с ръка разчорлените ѝ коси.

— Това неприятно ли ти е?

— Да, но не толкова, колкото мислех, че ще е. Не толкова, колкото би трябвало да е. — Тя си пое дъх и кураж. — Не си ми безразличен, но не ми е лесно. Не ме бива в тези неща.

Той се наклони напред, притисна устни към челото ѝ и каза:

— Въпрос на практика.

Докато Ноа и Оливия седяха в палатката сред ромола на дъжда, Сам Танър гледаше мрачното време навън през прозореца на взетата под наем къщурка.

Така и не бе разбрал какво бе теглило Джули към това място с неговите внезапни застудявания и дъждове, гъсти гори и самота. Тя бе създадена за светлината, мислеше си той. За светлината на прожекторите, елегантния блясък на полилеите, горещото бяло слънце на екзотичните плажове.

Но някаква невидима връзка винаги я бе теглила на сам. Сега Сам си даваше сметка, че бе направил всичко по силите си да скъса тази връзка. Намирал си бе оправдания, за да не идва с нея, или бе манипулирал ангажиментите им, за да ѝ попречи да тръгне сама. След раждането на Оливия бяха идвали тук само два пъти.

Пренебрегвал бе потребността на Джули да се връща в дома си, защото не бе искал някой или нещо да го измества от центъра на нейното внимание.

Той взе миникасетофона, който си бе купил, и записа тези мисли, преди да са му се изплъзнали. Възнамеряваше да говори отново с Ноа, ала не беше сигурен колко време му остава още. Главоболията сега го връхлитаха като товарен влак и бяха ужасяващо постоянни.

Подозираше, че прогнозите на лекарите може да се окажат нереално оптимистични и записите бяха за него нещо като застраховка.

Каквото и да се случеше, когато и да се случеше, той щеше да се погрижи книгата да излезе.

Имаше всичко, което му бе нужно. Заредил бе кухнята с храна от магазина в курорта. Понякога не събираше достатъчно енергия, за да стигне до столовата. Разполагаше с много касети и батерии и щеше да разказва по нататък историята си, докато успее да се свърже отново с Ноа.

Къде се бе дянал той, по дяволите, мислеше си ядосано Сам. Времето изтичаше и връзката с него му бе необходима. Необходимо му бе да има човек край себе си.

Главоболието започваше да се надига в центъра на черепа му. Той изсипа таблетки от различни шишенца — някои по рецепта, някои, купени на собствен риск от улицата. Трябваше да се пребори с болката. Не можеше да мисли, не можеше да свърши набелязаното, ако ѝ позволи да го надвие.

А имаше да върши още толкова много. Толкова много.

Оливия, помисли си мрачно. Дълг, който трябваше да бъде платен.

Остави шишенцата на масата до дългия блестящ нож и пистолета „Смит и Уесън“, 38 калибър.

Ноа позна за времето и при все че от това самочувствието му се бе повишило, когато стигнаха до гората долу, се почувства още по-добре. Сега можеше да започне да си мечтае за горещия душ, за тихата стая и часовете насаме със своя компютър и телефона.

— Вече загуби два баса — напомни той на Оливия. — Дъждът спря и нито веднъж не захленчих за лаптопа си.

— Ами! Току-що изхленчи наум.

— Това не се брои. Плащай. Не, забрави, че го казах. Ще направим сделка. Ще ти ги опростя, ако ми намериш стая, където да поработя няколко часа.

— Предполагам, че ще измисля нещо.

— И място, където да взема душ и да се преоблека? — Усмихна се, когато тя го погледна косо. — Всеки момент ще получа стая в хижата, ако някой откаже резервацията, но междувременно съм принуден да се задоволявам с къмпинга и общите душеве. Много съм стеснителен. — Очарован от нейното прихване, Ноа хвана ръката ѝ. — Освен когато съм с теб. Можем да се изкъпем заедно. В моето семейство се отнасяме много сериозно към пестенето на природни ресурси.

Оливия се намръщи, но само от благоприличие.

— Можем да минем през къщи — каза тя, след като погледна часовника си. — Баба би трябвало още да е заета с една от детските групи, а след това обикновено ходи да пазарува. Имаш един час, Брейди, за да се изкъпеш и да изчезнеш. Не искам да я разстройвам.

— Това не е проблем. — Ноа си обеща да не усложнява нещата. — Но тя все някога ще трябва да се запознае с мен, Лив. На сватбата така или иначе ще се видим.

— Ха-ха! — Оливия дръпна ръката си.

— Хайде пак да се хванем на бас. Аз казвам, че ще я спечеля за по-малко от час.

— Няма да стане.

— Просто те е страх, защото знаеш, че тя ще мине на моя страна и ще ти каже каква глупачка си, задето още не си се хвърлила в краката ми.

— Ти наистина изпитваш потребност да владееш положението.

— О, вече съм го овладял. — „И теб овладях — помисли си той. — Само че и двамата не сме свикнали още с тази мисъл.“

Ноа видя най-напред цветовете, които прозираха през дърветата и зелената светлина, петна червено, синьо и жълто, а след това и отблясъка от слънчевите лъчи в стъклата.

Щом излязоха на поляната, спря и дръпна Оливия до себе си.

Когато я закара до дома ѝ онази вечер, бе тъмно, тъмно като в рог, и той бе различил очертанията на къщата само като сянка в мрака, бе зърнал само проблясваща светлинка в прозорец.

Сега тя му се стори сякаш излязла от приказките с покрива на различни нива, с яката каменна зидария и фасадата от старо дърво, с цветята, които обгръщаха основите и плискаха наоколо красиви багри и форми.

Отпред имаше тераса с два люлеещи се стола, саксии, преливащи от още ярки цветя, а широките прозорци гледаха на всички страни и явно отваряха стаите към гората.

— Прекрасна е!

Оливия наблюдаваше лицето му и бе изненадана от искрения възторг, с който го каза, както и от собственото си внезапно задоволство от това.

— Тази къща приютява Макбрайд от поколения.

— Нищо чудно.

— В какъв смисъл?

— Нищо чудно, че домът ти е тук. Къщата ти подхожда напълно. Тази, не другата в Бевърли Хилс. Онази изобщо не отговаря на твоята същност.

— Никога няма да разбере.

Той се обърна и я погледна в очите.

— Напротив, разбираш го.

С друг тя може би щеше просто да махне с ръка. С друг не би и говорила за тези неща.

— Да, разбирам го. А ти откъде знаеш?

— Нося те в себе си от двайсет години.

— Това не звучи смислено.

— Не е и нужно. Важното е, че когато се опитам да си представя какво ще е след два̀сет години, пак виждам теб.

Сърцето ѝ направи широк и бавен лупинг. Трябваше да се извърне, за да го успокои.

— Господи, не мога да ти устоя. — Оливия поклати глава, когато ръцете му се отпуснаха на раменете ѝ и той я притегли отново към себе си. — Не, не сега.

— Винаги — бързо рече той и нежно, замечтано долепи устни до нейните.

Без звук, без съпротива тя вдигна ръце и го прегърна, притисна се в него. Това не бе капитулация, още не. За сега само приемаше фактите.

Емоциите нахлуха в него, бързи, жарки и остри. Устата му грубо се впи в нейната.

— Кажи ми — настоя той. Луд бе да чуе думите, да чуе от устните онова, вкуса на което вече бе доловил върху тях.

Тя искаше, искаше да го каже, искаше да се хвърли от ръба и да вярва, че той ще полети надолу заедно с нея. Страхът и радостта се преплитаха и бучаха в главата ѝ. Поколеба се, теглена в двете посоки, и се дръпна от него едва когато чу шума на мотор, който пъхтеше нагоре по пътя.

— Някой идва.

Ноа не свали ръце от раменете ѝ, не откъсна очи от нейните.

— Ти си влюбена в мен. Просто го кажи.

— Аз... Това е пикапът. Баба се прибира. — Оливия притисна ръка към устата си. — Господи, какво направих?

Колата вече излизаше от завоя. Твърде късно бе да го отпраща. Твърде късно бе, а и блясъкът в очите му показваше, че той едва ли би се шумгнал безропотно в храстите.

Пикапът вече спираше, тя му обърна гръб и се приготви да се изправи пред баба си.

— Аз ще се оправя с това.

— Не! — Ноа хвана здраво ръката ѝ. — Двамата ще се оправим.

Вал остана на мястото си, докато те приближаваха. Пръстите ѝ стискаха кормилото. Видя измъченото и виновно изражение на Оливия и отклони поглед.

— Бабо... — Оливия застана откъм нейната страна и сложи свободната си ръка върху рамката на отворения прозорец.

— Значи си се върнала.

— Да, току-що. Мислех, че ще си с детската група.

— Джанин я пое. — Гневът я бе стиснал за гърлото и думите изплющяха, преди да успее да ги спре. — Мислеше да се вмъкнеш и да се измъкнеш, преди да съм се прибрала, така ли?

Стъписана, Оливия примигваше и стоеше сковано, когато Ноа пристъпи пред нея, също както бе сторил, за да я предпази от пумата.

— Попитях Оливия дали не мога да взема душ и да се преоблека, тъй като в хижата няма свободни стаи. Аз съм Ноа Брейди, госпожо Макбрайд.

— Знам кой си. Това е домът на Ливи — отсече тя. — Ако ти е разрешила да го използваш, за да се изкъпеш, това си е нейно право. Но аз нямам какво да ти кажа. Дръпни се! Имам продукти за прибиране.

Вал завъртя волана и без да погледне повече никого от двамата, подкара към задната страна на къщата.

— Наруших обещанието, което ѝ бях дала — промърмори Оливия.

— Не си.

Тя издаде пресеклива въздишка, която заседна в гърлото ѝ, когато Ноа тръгна след пикапа.

— Какво правиш? Къде отиваш?

— Да помогна на баба ти да внесе покупките.

— О, за Бога! — Оливия го настигна и го дръпна за ръката. — Върви, върви! Не виждаш ли колко я огорчих?

— Да, виждам. Виждам много добре и колко те огорчи тя, по дяволите! — Стоманените нотки отново се появиха в гласа му, той я хвана за китката и отблъсна ръката ѝ. Няма да стоя настрана! И двете ще трябва да се примирите с това.

Мина зад къщата и преди Вал да успее да протестира, грабна плика с продукти от ръцете ѝ. Пресегна се и взе от каросерията още един.

— Ще внесе тези.

Помъкна ги към задната тераса и влезе в кухнята.

Оливия се втурна към Вал.

— Съжалявам. Извинявай, бабо. Аз нямаше да... Ще го накарам да си тръгне.

— Вече си направила своя избор. — Изпънала гръб, Вал посегна да вземе друг плик.

— Не разсъждавах трезво. Съжалявам. — Усещаше как истерията бълбука в гърлото ѝ. — Извинявай. Ще го накарам да си тръгне.

— Не, недей. — С усилие сдържайки гнева си, Ноа отново се появи навън. Отиде до пикапа и взе последните два плика. — Както и аз не мога да те накарам да сториш каквото и да било. Ако искате да си го изкарате на някого, госпожо Макбрайд, изкарайте си го на мен.

— Ноа, не би ли си тръгнал, ако обичаш?

— И да те оставя сама, виновна и нещастна? — Той ѝ отправи дълъг безмълвен поглед, който накара Вал да присвие очи. — Знаеш, че няма да го направя. Съжалявам, че не постигнахме съгласие относно книгата — обърна се той към Вал. — Съжалявам, че присъствието ми тук ви разстройва. Но трябва да знаете, че ще напиша книгата си и ще бъда част от живота на Оливия. Надявам се да се споразумеем и по двата въпроса, защото тя ви обича. Обича ви толкова и ви е така благодарна за всичко, което сте сторили, което сте били за нея, че ако трябва да избира между вашето душевно спокойствие и собственото си щастие, ще избере вас.

— Не е честно — поде Оливия, но Вал я прекъсна, като вдигна ръка.

Раната ѝ наистина се беше отворила, отново бе започнала да кърви и бе нетърпимо болезнена. Ала независимо от това очите ѝ бяха ясни и пронизателни. Вал не искаше да харесва Ноа, надяваше се да намери лицето му студено, сурово и жестоко. Очакваше да открие в него пресметливост, замаскирана може би с тънко лустро.

Вместо това видя гневния блясък в очите му, който не бе отслабнал нито за миг, откакто се бе сопнала на Оливия. Видя силата, която някога бе доловила и в чертите на баща му.

— Книгата ти няма да се обсъжда в тази къща.

Ноа кимна.

— Разбрано.

— Това тук са бързоразвалящи се продукти — каза тя и тръгна. — Трябва да ги прибера.

— Дай ги на мен — обади се Оливия, после изсъска безсилно, когато Ноа просто мина край нея и влезе след баба ѝ.

Оставена без никакъв избор, тя смъкна раницата от гърба си, стовари я на терасата и побърза да ги последва.

Вал, която вече изпразваше пликовете, погледна към вратата, когато тя влезе. Видя, че нервите на внучката ѝ са опънати до краен предел, и това я накара да се засрами.

— Не е зле да свалиш тази раница — обърна се тя към Ноа. — Сигурно вече ти е опротивяло да я носиш.

— Ако си го бях признал, Оливия щеше да ми се присмее. Тя държи да ми покаже, че ме смята за плиткоумен градски жител, който не може да различи изток от запад.

— Ами не можеш — промърмори Оливия и Ноа веднага ѝ се ухили.

— Само те изпитвах.

— А такъв ли си? — попита Вал. Дори да беше сляпа, пак щеше да види каква близост имаше в погледа, който си размениха. — Плиткоумен градски жител?

— Не, госпожо, не съм. Работата е там, че съм влюбен. Не само в Лив, макар че това дойде като удар и за двама ни, но и в щата Вашингтон. Или поне във вашата част от него. Вече съм си избрал някои места, където бихме могли да построим къщата си, но Лив казва, че ще си навлечем неприятности, защото е национален парк.

— Просто си бръщолеви — успя да вметне Оливия, когато езикът ѝ се отвърза. — Няма...

— Да прекараш няколко дни в хижата или на къмпинга не е същото, както да живееш тук постоянно — прекъсна я Вал.

— Не очаквам да е. — Ноа се облегна свойски на плота. — Обаче аз се нагаждам лесно към някои неща. А тук тя се чувства щастлива. Тук е нейният дом. Още щом видях тази къща, си казах, че на Оливия ще ѝ е приятно да се ожени тук, в двора, сред цветята и сред гората. Би ѝ подходило, нали?

— О, я стига! — избухна Оливия. — Няма...

— Не говорех с теб — прекъсна я меко Ноа, после се усмихна непринудено на Вал. — Тя е луда по мен, нали разбирате, но ѝ е малко трудно да свикне с това.

Вал почти се усмихна. Сърцето ѝ се сви и отново се изпълни, когато видя веселия гняв на лицето на своето малко момиче.

— Ти май си умен младеж?

— Предпочитам да мисля, че съм.

Тя въздъхна леко, докато сгъваше последния кафяв плик.

— По добре иди да вземеш и останалите си неща. Можеш да се настаниш в стаята за гости.

— Благодаря. Само ще оставя раницата тук. — Ноа се обърна, хвана брадичката на Оливия, която все още не можеше да повярва на ушите си, и я целуна топло. — Няма да се бавя.

— Аз... — Вратата с мрежа против насекоми се затръшна бързо след него и Оливия вдигна ръце. — Не беше длъжна да правиш това. Ще му е добре и в къмпинга. Само ще те притеснява, ако се настани тук.

Вал отиде до килера да прибере пликите.

— Влюбена ли си в него?

— Аз... просто... — Оливия млъкна безпомощно, кога то баба ѝ се обърна и я погледна.

— Влюбена ли си в него, Ливи?

Тя успя само да кимне, а очите ѝ плувнаха в сълзи.

— А ако бях казала, че не го искам тук, че не искам да имаш нищо общо с него? Че ми дължиш малко признателност и трябва поне да зачиташ чувствата ми по този въпрос?

— Но...

— Никога няма да намеря покой, ако допуснеш този мъж в живота си.

Оливия стана бяла като платно и застина от пронизалата я болка. Вал бе жената, която ѝ бе дала всичко, която бе отворила за нея обятията, сърцето, дома си. Вкопчи се в ръба на плота, за да не рухне.

— Ще отида... Ще отида и ще му кажа да си върви.

— О, Ливи. — Вал се свлече на един стол, закри лицето си с ръце и избухна в сълзи.

— Недей. Не плачи. Ще го отпратя. Той няма да се върне. — Вече коленичила пред нея, Оливия обви ръце около кръста на баба си. — Няма да го видя повече.

— Той беше прав. — С мокри очи Вал взе между длани те си бледото лице на Оливия. — Искан да го заплуя в лицето за тези думи,

но той беше прав. Ти би се отрекла от него, би се отрекла от собственото си сърце, ако мислеше, че така ще е по-добре за мен. Искрах той да е егоистът, но се оказа, че аз съм тази, която се държи егоистично.

— Не, никога!

— Треперех над теб, Ливи. — Тя помилва с несигурна ръка косите на Оливия. — Колкото заради теб, толкова и заради себе си в началото, но... Но след време само заради себе си. Изгубих моята Джули и си обещах, че на теб никога нищо няма да ти се случи.

— Ти се грижеше за мен.

— Да грижех се за теб. — Без да спира да рони сълзи, Вал целуна Оливия по челото. — Обичах те, Ливи, и се нуждаех от теб. Така отчаяно се нуждаех от теб. Затова никога не те изпусках от ръцете си, на практика никога.

— Не плачи, бабо. — Сърцето ѝ се късаше да я гледа разплакана.

— Трябва да се помиря с миналото. Ти също. Аз не позволих на никоя от двете ни да го стори, Ливи. Всеки път, когато дядо ти се опитваше да говори с мен за това, да ме накара да разбера, аз се затварях в себе си. Дори и сега, само преди няколко дни, не пожелах да го изслушам. Знаех, че е прав, но не исках да слушам. И трябваше да ми го каже външен човек, за да го осъзная.

— Всичко, което имам, всичко, което съм, дължа на теб.

— Това не е дълг. — Гневът към самата себе си придаде острота на гласа ѝ. — Срамувам се, задето те оставих да мислиш, че е така или че би трябвало да е така. Срамувам се, че се отдръпнах от теб, когато реши да му сътрудничиш за тази книга. Виждах, че това е нещо, което ти е потребно, но се отдръпнах нарочно, и те накарах да страдаш заради решението си. Забих клин помежду ни и бях прекалено горда, прекалено изплашена, за да го изтегля.

— Трябва да разбера защо се е случило.

— А аз така и не ти позволих да го сториш. Не позволих на никого от нас. — Вал притисна Оливия към гърдите си, опря лице на меките ѝ коси. — Все още не знам дали мога да понеса цялата истина. Ала искам ти да си щастлива. Не само да си вън от опасност. Да си вън от опасност не е достатъчно, за да живееш. — Поуспокоена, Вал се отдръпна и изтри сълзите си.

— Най-добре е твоят приятел да се настани тук.

— Не искам той да те разстройва.

Вал направи, както се надяваше, следващата стъпка и успя да се усмихне.

— Предпочитам да е тук, където мога да го държа под око, за да видя дали е достатъчно добър за теб. Ако реша, че не е, ще накарам дядо ти да вземе камшика и да го вкара в пътя.

Оливия обърна лице в бабината си длан.

— Той казва, че може да те спечели за по-малко от час.

— Е, ще видим дали ще успее. — Вал стана, взе книжна салфетка и издуха носа си. — За тази цел е нужно нещо повече от приятно лице. Ще си съставя собствено мнение, когато сама преценя. — След бурните емоции чувстваше главата си някак олекнала. — Май ще е най-добре да се кача и да се погрижа стаята за гости да е добре подредена.

— Аз ще я оправя, само да занеса горе раницата. — Оливия я взе от терасата. — Трябва да изтичам до Центъра и да проверя как вървят нещата. Няма да се бавя.

— Не бързай. Така ще имам възможност да подложам на разпит твоя приятел. Досега никога не си водила някого вкъщи, за да го накарам да се гърчи като червей.

— Той умее да се изплъзва.

— А аз съм бърза.

— Бабо, толкова те обичам!

— Да, знам. Върви. Трябва да се приведа в приличен вид. Ще си поговорим още, Ливи — промърмори тя, когато Оливия тръгна по стълбите. — Отдавна трябваше да го сторим.

Оливия вървеше с лека стъпка към стаята си по коридора на горния етаж. Беше влюбена и това никак не бе неприятно. Пукнатините между нея и баба й, които се бяха разширявали през последните месеци, започваха да се затварят.

Бъдещето бе безбрежно и прекрасно, преливащо от възможности. Забързана, тя отвори широко вратата. И радостта, която тъкмо бе започнала да изпълва душата й, помръкна.

Там, върху възглавницата на леглото й, окъпана в спокоен поток слънчева светлина, лежеше една-единствена бяла роза.

ГЛАВА 30

Не можеше да диша. Главата ѝ звънтеше, бесни, трескави камбани вибрираха в черепа, ехтяха надолу по гръбнака, биеха във вцепенените ѝ крака, докато тя се свлече на ръце и колене и започна да се бори за въздух като удавник.

Изпита ужасно желание да изпълзи и да се скрие.

В стенния гардероб, в тъмното.

Пребори се с него, както и с бодежите в гърдите, причинени от паниката. Притисна ръка в ризата си, после се взря в дланта ѝ, изненадана, че не е покрита с кръв.

Чудовището бе тук.

В къщата. Влизало бе в къщата. Тази мисъл се изкикоти зловецко в ушите ѝ, тя скочи на крака и се препъна в раницата, която беше изпуснала. Полетя напред от инерцията и падна на леглото, с пръсти на сантиметри от стеблото на съвършената бяла роза.

Дръпна ръката си, сякаш цветето беше отровна змия, готова да я клъвне.

Отстъпи назад с разширени очи, в гърлото ѝ напираше писък.

В къщата, помисли си тя отново. Идвало бе в къщата. А баба ѝ беше сама долу в кухнята. Ръката ѝ трепереше, ала посегна към ножа на колана и го дръпна от калъфа толкова силно, че острието изсвистя по кожата. И тихо пристъпи към вратата.

Вече не беше безпомощно дете и щеше да защити хората, които обичаше.

То едва ли бе още тук. Опитваше да убеди сама себе си, да мисли логично, но още усещаше вкуса на страха.

Промъкна се в коридора, долепила гръб до стената, наострила уши за някакъв звук, дръжката на ножа пареше дланта ѝ.

Тръгна тихо от стая в стая, предпазливо, както се прокрадваше към елените. Провери навсякъде за някакъв знак, някаква миризма, някаква промяна във въздуха. С разтреперени колене доближи вратата за тавана.

Дали би се скрило там, където бяха заключени спомените? Дали би се досетило някак, че всичко ценно, свързано с майка ѝ, е грижливо прибрано там, горе, където свършваше тясното стълбище?

Представи си как тя самата тръгва нагоре, как изкачва стъпалата и старото дърво проскърцва тихо под тежестта ѝ. И после го вижда да стои там, до сандъка, чийто капак е отворен и парфюмът на майка ѝ изпълва спарения въздух.

Окървавените ножици са в ръката му, безумните очи на чудовището я гледат от лицето на нейния баща.

Почти пожела да е така, докато пръстите ѝ трепереха върху дръжката. Тогава ще вдигне ножа и ще го проние, както някога той бе пронизал майка ѝ с ножиците. И ще сложи край на всичко това.

Ала ръката лежеше безсилно върху дръжката, челото ѝ бе опряно на вратата. За пръв път от двайсет години отчаяно ѝ се искаше да заплаче, а не можеше.

Чу се шум на кола, която завиваше по пътя, Оливия бутна резето и изтича на омекналите си крака до прозореца.

Автомобилът и бе непознат и в първия момент страхът я заля отново, но бързо премина в облекчение, когато видя Ноа да слиза от него. Вкопчила ръце в перваза, тя огледа дърветата, удължаващите се сенки.

Дали беше някъде там? Дали я наблюдаваше?

Обърна се рязко с отчаяното желание да хукне надолу, да излее ужаса си пред някого, да се освободи от него.

И си помисли за Вал.

Не, не, не биваше да я плаши така. Трябваше да се справи сама. Внимателно прибра ножа, но остави калъфа незакопчан.

Облегна се отново на стената и започна бавно и равномерно да си поема въздух. Щом чу стъпките на Ноа по стълбите, се върна обратно в коридора.

— Тя започва да става по-благосклонна към мен. Попита ме дали обичам свински пържоли на скара.

— Дай да ти помогна. — Колко сигурен беше гласът ѝ, удиви се Оливия. Колко спокоен. Взе куфарчето с лаптопа и му остави пътната чанта и дрехите. — Стаята за гости е ето тук. Има отделна баня.

— Благодаря. — Ноа я последва вътре и като се оглеждаше, остави багажа си на леглото. — Далеч по-примамливо е от палатка на

къмпинга. И познай кой е тук?

— Тук?

Очите му се присвиха, когато чу изтънелия ѝ глас.

— Какво има, Лив?

Тя поклати глава, приседна на ръба на леглото. Трябваше ѝ една минута, само една минута.

— Кой е тук?

— Родителите ми. — Той я погледна по-внимателно, седна до нея и взе ръката ѝ. Тя бе влажна и студена.

— Франк? Франк е тук? — Ръката ѝ се обърна, вкопчи се в неговата.

— В хижата — бавно изрече Ноа. — Запазили са си стая преди известно време. Искам да ми кажеш какво не е наред.

— Ще ти кажа. — Тя безсилно отпусна глава на рамото му. — Аз го помолих да дойде. Когато бях в Ел Ей. Отидох у тях и го помолих да дойде, ако може. И той дойде.

— Баща ми държи на теб. Винаги е държал.

— Знам. Като затворен кръг е, който продължава да се върти. Всички ние се въртим и въртим. Не можем да спрем, просто не можем да спрем, докато всичко не приключи. Той е идвал тук, Ноа.

— Кой?

Тя се изправи и макар лицето ѝ още да бе бледо, погледът ѝ не трепна.

— Баща ми. Идвал е в къщата.

— Откъде знаеш?

— На леглото ми има роза. Бяла роза. Той иска да знам, че се е върнал.

Единствената промяна у Ноа бе суровото изражение, което се появи в очите му, студения блясък в зеленото.

— Стой тук.

— Аз огледах. — Ръката ѝ стисна още по-силно неговата. — Вече огледах цялата къща. С изключение на тавана. Не можах да се кача на тавана, защото...

— И слава Богу, че не си могла. — Стомахът му закипя при мисълта за това. — Остани тук или слез долу при баба си.

— Не, ти не разбираш. Не можах да се кача, защото исках той да е там. Защото исках да го намеря там и да го убия. Да убия баща си.

Бог да ми е на помощ, представих си толкова ясно как забивам ножа в гърдите му. Как кръвта му потича по ръцете ми. Исках го, исках го... Каква съм тогава?

— Човек — каза соннато Ноа и думата изплющя като шамар.

Оливия отскочи и потръпна.

— Не! Щях да съм като него.

— Качи ли се на тавана, Оливия?

— Не. Залостих вратата отвън.

— Залости тази отвътре и ме чакай.

— Не отивай.

— Той не е тук. — Ноа се изправи. — Но ще се почувстваш по-добре, ако се уверим в това. Заклучи вратата — нареди той. — И чакай.

Отвратена от себе си, Оливия стори тъкмо това. Скри се, както се бе крила преди. Когато Ноа се върна, тя му отвори и го погледна с празни очи.

— Там няма никого. Не видях никакви признаци да е влизано. Трябва да кажем на баба ти.

— Тя ще се изплаши.

— Трябва да знае. Виж дали не можеш да откриеш дядо си. Обади се в хижата. Аз ще се обадя на моите родители. — Той докосна бузата ѝ с кокалчетата на пръстите си. — Ще се почувстваш по-добре, когато твоето ченге дойде тук.

— Да. Ноа — сложи ръка тя на лакътя му, — когато те видях да слизаш от колата преди малко, разбрах, че мога да се облегна на теб. Исках да го сторя.

— Но ако ти кажа, че ще се погрижа за теб, ще се вбесиш, нали?

Тя се засмя неубедително и отново седна на леглото.

— Да, не веднага, защото сега не съм на себе си, но по-късно.

— Е, след като не си на себе си, ще рискувам. Ще се погрижа за теб. — Той хвана лицето ѝ между дланите си и я целуна. — Повярвай ми. А сега се обади на дядо си.

Поел бе риск. Толкова глупав и удовлетворяващ риск. Като нищо можеха да го хванат.

И после какво?

Още не бе готов за това. Още не. Седнал в стаята си, той вдигна чашата бърбън с леко трепереща ръка.

Но не от страх. От вълнение. От прилив на жизненост.

В продължение на двацет години не бе имал друг избор, освен да спазва правилата. Да върши, каквото се очаква. Да играе играта. Как би могъл да знае, как би могъл дори да си представи какво е да се отърсиш от всичко това?

Че е така ужасяващо. Така освобождаващо.

Тя щеше да се досети какво означава розата. Едва ли бе забравила символичното ѝ значение.

Татко си е дошъл.

Отпи отново, почувствал мощен прилив на сила след толкова години безсилие.

Малко оставаше да го пипнат. Какво невероятно съвпадение. Едва се беше измъкнал от къщата през задната врата — не беше ли възхитително, че хора като тях вярват в добрата фея, която бди над тях, и оставят вратите незаключени, когато ги видя да излизат от гората.

Ливи, малката Ливи и сина на ченгето. Ирония, достатъчна за всякакъв сценарий. Цикълът, кръгът, капризите на съдбата, която бе пожелала дъщерята на жената, която бе обичал, да се свърже със сина на ченгето, разследвало убийството ѝ.

Джули, неговата красива Джули.

Мислил бе, че ще е достатъчно само да сплаши Ливи, за да я накара да си спомни онази кървава нощ, да си спомни онова, което бе видяла и от което бе избягала.

Откъде можеше да знае, след всичките тези години, че ще я гледа как прегръща друг мъж, и ще вижда Джули? Джули, притиснала онова дълго и стройно тяло към друг?

Откъде можеше да знае, че ще си спомни, като в някакъв трескав сън, какво е да унищожиш онова, което обичаш? И че ще почувства отчаяна нужда да го направи отново?

И когато го стореше... той взе ножа и го обърна под светлината на лампата... всичко щеше да свърши. Кръгът най-сетне щеше да се затвори.

Нямаше да остане нищо от жената, която го бе отблъснала.

— Ще трябва да вземеш необходимите предпазни мерки. — Франк седеше в дневната на Макбрайд и кръвта му играеше. Отново на работа, мислеше си той. За да приключи случая, който никога не бе възприемал като окончателно решен.

— Докога? — попита Оливия. Най-много се тревожеше за баба си. Но кризата сякаш бе вдъхнала сили на Вал. Тя седеше с изправени рамене, будни очи и стиснати устни.

— Докогато трябва. Ще избягваш да излизаш сама, ще оставаш в компанията на други хора, колкото е възможно по-дълго. И ще започнеш да заключваш вратите.

Оливия бе имала време да се успокои, да размисли. Така че кимна.

— Наистина не можем да предприемем нищо, нали?

Франк си спомни малкото момиченце в стенния гардероб, протегнало ръчички към него. Сега Оливия беше жена, не можеше просто да я вземе на ръце и да я занесе на сигурно място.

— Ще бъда откровен с теб, доколкото мога, Ливи. За сега той не е сторил нищо, в което можем да го обвиним.

— Следене — каза сърдито Ноа. — Нарушаване неприкосновеността на дома. Проникване в чужда собственост.

— Най-напред ще трябва да го докажеш. — Франк вдигна ръка. — Ако успеем да докажем това, полицията вероятно ще го предупреди, но едва ли ще може да стори нещо повече. Телефонно обаждане без конкретни заплахи, подарък и цвете, оставено в незаклучена къща. Той вероятно ще каже, че просто е искал да установи контакт с дъщеря си, която не е виждал от двайсет години. Няма закон, който да забранява това.

— Той е убиец. — Роб престана да крачи нервно напред-назад и сложи ръка на рамото на Оливия.

— Който е излежал присъдата си... И всъщност... — Франк обиколи с поглед лицата около себе си. — Може би наистина иска само да се свърже с нея.

— Тогава защо не ми каза нищо по телефона?

Франк я погледна внимателно. Държеше се, макар да бе малко бледа. Ала под външното спокойствие нервите ѝ сигурно бяха опънати до скъсване.

— Не знам какво се върти в главата му. Никога не съм го разбирал. Може би затова не можах да забравя този случай.

„Ти си онова, което остана от Джули — мислеше си той. — Единственото, което Танър остави от нея. И което помогна да го тикнат в затвора.“ Оливия също го знаеше. Франк го прочете в очите ѝ.

— Не можем да сторим друго, освен да помолим местната полиция да извърши някои проверки — продължи той. — Да направят каквото могат, за да разберем дали Танър е в района.

Оливия кимна отново, ръцете ѝ продължаваха да лежат спокойно в скута.

— И ако е?

— Ще говорят с него. — „Както и аз“, каза си Франк.

— Ако се свърже с теб, незабавно ми съобщи. Предприеме ли още нещо, може би ще успеем да повдигнем обвинение за преследване. — Той се поколеба, после стана. — Запомни едно, Ливи. Той е на твоя територия. Тук не е в свои води. И е сам. Ти не си.

Думите му ѝ вдъхнаха сили, каквато бе и целта му. Тя също се изправи.

— Радвам се, че сте тук. — Усмихна се на Силия. — И двамата.

— Всички се радваме. — Вал пристъпи към тях. — Надявам се, че ще останете за вечеря.

— Имате толкова грижи — каза Силия.

— Бихме искали да останете. — Вал сложи ръка на рамото ѝ, в очите ѝ се четеше молба, на жена към жена.

— Тогава защо не ви помогна? Нямах възможност да кажа колко много харесвам дома ви. — Тръгнаха да излизат. Силия преметнала ръка през раменете на Вал и Оливия се запита кой кого води.

— Дори не ви предложих нещо за пиене. — Роб се помъчи да влезе в ролята на домакин. — Какво да ви поднеса?

„Кафе“, понечи да каже Франк. Винаги пиеше кафе, когато беше на работа. Но Оливия отиде при дядо си, хвана го под ръка.

— Имаме наистина хубаво „Фюме Блан“. Ноа обича доброто вино. Защо не се настаните удобно, докато отворим една бутилка?

— Чудесно. Не бих възразил преди това да се поразтъпча малко. Ноа, защо не се разходим?

Той беше готов да възрази, не му се искаше да изпуска от очи Оливия, но предложението на баща му бе по-скоро заповед, отколкото

молба и той явно имаше нещо наум.

— Разбира се. Да хвърлим един поглед на градината на господин Макбрайд, та да посипеш главата си с пепел, като видиш колко си некадърен. — Колкото заради себе си, толкова и за демонстрация, той се обърна към Оливия и я целуна леко по устата. — Веднага се връщам.

Франк изчака да излязат навън. Но щом слязоха от терасата, погледна изпитателно Ноа.

— Доколкото разбирам, между теб и Ливи има нещо повече, не е само книгата.

— Аз съм влюбен в нея. Ще се оженя за нея.

Франк внезапно започна да накуцва, спря и издиша шумно.

— Следващия път си спомни, че съм човек на възраст, сине, и ми кажи първо да седна.

Ноа бе готов за схватка, жадуваше да се сдърпа с баща си.

— Това смущава ли те?

— Не, ни най-малко. — Франк спокойно се вгледа в лицето му. — Но като че ли смущава теб.

— Аз й докарах тези неприятности.

— Не. Не е вярно. — Той се отправи настрани от къщата, за да е сигурен, че гласовете им няма да се чуват през отворените прозорци. — Ако Танър е искал да се добере до нея, все е щял да намери начин. Не ти си го довел тук, Ноа.

— Проклетата книга.

— Може да е гледал на нея като на средство, а може и просто да е целял отново да привлече вниманието към себе си. — Франк поклати глава. — Не е изключено в началото наистина да е искал да разкаже историята си, както те е уверил. Никога не съм успявал да го разбера. Ще ти кажа едно, ако не запазиш главата си бистра, ти също няма да го разбереш. И няма да й помогнеш.

— Главата ми е бистра — и гневът му студен. — Достатъчно бистра, за да знам, че ако го намеря преди полицията, няма само да си говорим. Той я тероризира и намеси мама в това. Използва ме за някои от номерата си. — Ноа тръгна покрай градината, където последната мека светлина застилаше с копринен воал великолепието на цветята. — По дяволите! Седях с него. Гледах го в очите. Слушах го. Би трябвало

да разбирам какво си мислят в действителност хората, когато ме баламосват. А бях започнал да вярвам, че е невинен.

— Както и аз по едно време. Ти защо?

Ноа пъхна ръце в джобовете, загледа се в дърветата.

— Той я е обичал. Обичал я е, колкото и да е бил засегнат. И още я обича. Вижда се, когато говори за нея. Тя е била всичко за него. Сега и аз знам какво е. Когато носиш подобно чувство в себе си, как можеш да го преодолееш, за да убиеш? — Той поклати глава, преди Франк да успее да възрази. — Знам, че е глупаво, защото подобни неща се случват непрекъснато. Наркотици, алкохол, психични разстройства, ревност. Но част от мен му повярва, искаше да му вярва.

— Ти я обичаш. Танър е неин баща. Има и още нещо, Ноа. Откриха Карин.

— Какво? — в първия момент името не му говореше нищо. — Вече няма значение.

— Може и да има. Появила се е в Ню Йорк. С фотограф, с когото се е запознала на парти. Богат фотограф.

— Провървяло ѝ е. Надявам се да си стои там. Цял континент между нас би трябвало да е достатъчен. — После си спомни за Майк. — Арестували ли са я?

— Разпитали са я. Отрекла е. Както чух, доста буйно го е отрекла.

— Типично за нея.

— Също така има алиби за нощта, когато е нападат Майк. Партието. Десетки хора са я видели на това събиране горе на хълмовете.

— Значи се е измъкнала за известно време.

— Изглежда няма такава неща. Алибито ѝ е стабилно. Ограничихме времето на нападението до трийсет минути, от пристигането на Майк в къщата до момента, когато Дори го е намерила. През този половин час Карин се е прегръщала с фотографа пред очите на двайсетина души.

— Това не... — Ноа млъкна, почувства как вътрешностите му се обръщат. — Танър? Господи. — Измъкна ръцете от джобовете, притисна пръсти към очите си. — Той знаеше къде живея. По това време вече е бил на свобода и е знаел къде да ме намери. Кучият му син, каква е била целта му?

— Позволи ли му да види нещо от написаното?

— Не, разбира се.

— Обяснението може да е съвсем просто. Искал е да види каква линия следваш. Преди е държал името му винаги да е на първо място в афиша и може би още държи. И е очаквал да намери в папките ти имена, адреси. Бележки, записи.

— Отмъщение? До това ли свеждат нещата? Да си го върне на хората, свидетелствали против него?

— Не знам. Но той умира, Ноа. Има ли нещо да губи?

Той нямаше нищо за губене. Затова седеше, посръбваше от питието си и гледаше как пада нощта. Болката бе добре скътана под възглавница от лекарства и дрога, а дрогата се съчетаваше идеално с алкохола.

Също както едно време.

Изпълваше го с желание да се смее. Изпълваше го с желание да плаче.

Времето му изтичаше. Не беше ли странно, не беше ли прекрасно и странно как бе пълзяло цели двайсет години, само за да полети като спринтьор от стартовите блокчета сега, когато беше свободен?

Свободен да стори какво? Да умре от рак?

Сам се взря в пистолета, взе го, помилва го. Не, не мислеше да се оставя ракът да го довърши. Трябваше му само кураж.

За опит обърна дулото към себе си, погледна смело в него, после го плъзна между устните си като целувка.

Щеше да стане бързо. Дори да имаше болка, тя щеше да мине, преди да я е почувствал истински. Пръстът му пофлиртува със спусъка.

Можеше да го направи. То бе просто друг вид оцеляване, нали? В затвора бе научил всичко за оцеляването.

Но още не. Първо Ливи.

Ливи бе най-важна от всичко.

По време на вечерята никой не спомена за това. Разговорът течеше гладко, плъзгаше се над стаеното напрежение. След първите

десет минути Ноа започна да гледа с възхищение майка си. Тя отвличаше вниманието на Оливия, като не спираше да бърбори за центъра и искаше мнението ѝ за всичко, като се започне от опасността от изчезване на североамериканския хамстер — откъде ли ги измисляше тези неща — до поведението на орела рибар в размножителния период.

Реши, че Оливия или е не по-малко добра актриса от майка си, или наистина се забавлява.

Вал вдигна купа картофи със зелени подправки и я подаде на Франк.

— Сложете си още.

— Утре ще трябва сериозно да се потрудя във вашия фитнес клуб — каза той, но пое купата и си сипа втора порция. — Вечерята е фантастична, Вал.

— Франк се е примирил с моето готвене — обади се Силия.

— Готвене ли? — Франк намигна на Ноа и му подаде купата. — Откога си започнала да готвиш?

— Чуйте го само — сръга го тя шеговито. — Колко години съм робувала край готварската печка заради своите мъже.

— И колко соево сирене е загинало геройски — промърмори Ноа и също си спечели сръгване. — Но определено си хубава, мамо. Нали е хубава? — Хвана ръката ѝ и я целуна.

— Мислиш, че това ще ме омилостиви ли?

Ноа загреба картофи.

— Да.

И закачката му постигна тъкмо такъв ефект при Вал.

Нима можеше да се отнася резервирано към момче, което така очевидно обича майка си? Тя грабна панерчето и му го поднесе.

— Вземи си още една кифличка, Ноа!

— Благодаря. — Усмихна ѝ се и този път Вал отвърна на усмивката му.

Изпива кафето си, без да бързат. При други обстоятелства, помисли си Ноа, двете семейства набързо биха установили непринудени приятелски отношения, без усложнения, без сенки.

Но сенките отново се прокрадваха в стаята. Долавяше ги в бързите погледи, които Оливия хвърляше към прозорците, към мрака

навън. В това как баща му оглеждаше къщата и оценяваше като полицай доколко е недостъпна.

И видя напрегнатото изражение на Вал, когато родителите му се приготвиха да си тръгват.

— Ще дойда на твоята природонаучна беседа в центъра утре. — Силия облече лекото си яке. — И се надявам, че ще се намери място за още един човек в някоя от водените от теб екскурзии.

— Ще направим място.

Силия пренебрегна протегнатата ръка на Оливия и я прегърна силно.

— Тогава ще се видим утре сутринта. Роб, Вал, благодаря за прекрасната вечеря. — Прегърна Вал и пошушна в ухото ѝ: — Бъди силна. Ние сме до теб. — Потупа я за кураж по гърба и хвана Ноа под ръка. — Изпрати майка си до колата — и двамата знаеха, че трябва да дадат на Франк възможност да успокои семейство Макбрайд.

Силия пое дълбоко нощния въздух и се запита какво ли ще каже той за идеята да си купят някоя къщурка в този район. В края на краищата те бяха свикнали пиленцето им да е край тях.

Добро място за пускане на корени, помисли си тя, като вдъхна аромата на избуяла растителност. Добро място за нейния син.

Обърна се към него и обхвана лицето му с длани.

— Ти си хубав и умен и винаги си бил радост за мен! Ако оставиш това момиче да ти избяга, ще ти срита задника.

Той повдигна вежда.

— Всичко ли знаеш?

— За теб, да. Предложи ли ѝ да се ожените?

— Горещо-долу. Тя е костелив орех. Да, държи се точно така, както каза ти — добави той, когато Силия завъртя очи. — Обаче няма да ми избяга. И няма да позволя да ѝ се случи нещо.

— Винаги съм се чудила в коя ще се влюбиш, коя ще доведеш в живота ни. И винаги съм си обещавала, че която и да е тя, колкото и да ме дразни, ще бъде кротка свекърва и няма да ви се меся. И веднага махни тази насмешлива усмивка от физиономията си, младежо.

— Извинявай. Стори ми се, че чух да казваш, че ще си кротка.

— Ще се направя, че не съм чула, и ще ти кажа колко много съм благодарна, задето избра жена, от която мога да се възхищавам, която мога да уважавам и обичам.

— Не съм я избирал. Мисля, че останах без всякакъв избор в мига, в който я зърнах.

— О! — Силия се дръпна назад и заподсмърча. — Ще ме накараш да се разплача. Искам внучета, Ноа.

— Дали това не бе гласът на кротката свекърва, която не се меси?

— Млъкни! — Тя го прегърна, притиска го дълго и силно към себе си. — Внимавай! Моля те, много внимавай.

— Ще внимавам. За нея. За всичко. — Погледна над рамото на майка си към сенките. — Той няма да ни стори нищо.

ГЛАВА 31

Ноа изчака къщата да утихне, преди да отиде при нея. Почука тихо и влезе. Оливия се извърна от прозореца и той веднага разбра, че не го бе очаквала.

— Наистина ли мислеше, че ще те оставя сама тази нощ?

— Струва ми се, че не е редно да спим заедно в дома на дядо и баба.

Той замълча за момент, докато се съвземе.

— За да ме ядосаш ли го казваш или наистина вярваш, че единствената причина да дойда, е за да спя с теб?

Тя сви рамене, после отново се извърна. Вятърът бе се засилил и свиреше във върховете на дърветата. Неговата песен и крясъкът на нощните птици винаги я успокояваха.

Но не и тази вечер.

Опитала бе с гореща вана, с билковия чай, който баба ѝ винаги пиеше преди лягане. Те бяха оставили нов пласт умора върху тялото и изобщо не бяха успокоили духа ѝ.

— Нямам никакви възражение против секса — хладно каза тя, водена от желанието Ноа да си тръгне, преди да го е въвлякла още по-надълбоко. — Но съм уморена и близките ми спят в края на коридора.

— Добре, лягай си. — Той отиде до етажерката, прегледа заглавията на книгите и измъкна една. — Просто ще поседя тук и ще почета малко.

Още с гръб към него, тя затвори очи, после се постара да си придаде спокоен вид и се обърна.

— Може би трябва да си изясним нещата, преди да са стигнали по-далеч. Няколкото дни в планината бяха приятни. По-приятни, отколкото бях очаквала. Харесвам те повече, отколкото можех да допусна. И понеже те харесвам, не искам да те нараня.

— Напротив, искаш. — Той остави книгата и седна. — Въпросът е защо.

— Не искам да те наранявам, Ноа. — Част от чувствата, които напиреха в нея, се прокраднаха в гласа ѝ. — Прокарахме интересно

заедно, правихме страхотен секс. Сега трябва да мисля за много други неща. И простата истина е, че не желая онова, което ти, изглежда, вярваш, че трябва да се получи между нас. Не съм създадена за него.

— Ти си влюбена в мен, Оливия.

— Зablуждаваш се. — Тя отвори стъклените врати и излезе на тясната тераса.

— Как ли пък не.

Оливия не беше очаквала, че ще я последва толкова бързо, още по-малко пък толкова тихо, но той изведнъж се озова до нея и я завъртя към себе си. Погледът му искреше от гняв.

— Трябва ли да те принуждавам да ми го кажеш? — Дръпна я към себе си. — Това ли е единственият начин? Дори думите ли не можеш да ми дадеш доброволно?

— И какво, ако съм влюбена в теб? Какво, ако съм? — Оливия се изтръгна от ръцете му, застана настрана с плющяща на вятъра тънка роба. — Нищо няма да излезе. Аз няма да го допусна. — Гласът ѝ се извиси и тя с усилие го овладя, преди да се е поддала на импулса да закрещи. — Ако ми беше безразличен, може би щях да позволя да се случи.

— Това вече звучи логично, това обяснява всичко. Значи ако не ме обичаше, можехме да сме заедно.

— Защото нямаше да има значение. Аз съм изплашена, а ти би внимавал да не ме оставяш сама. Бих ти позволила да сториш онова, което, изглежда, си твърдо решен да сториш, и ти би се грижил за мен, поне докато това свърши.

Малко поуспокоен, той протегна ръка и докосна крайчетата на косите ѝ.

— Знаех си, че е грешка да ти го казвам. Да се грижа за теб, не означава да те покоря, Лив.

— Бащинските наклонности са ти присъщи. Не можеш да ги преодолееш.

Твърдението ѝ смая Ноа.

— Не, не е вярно.

— О, за Бога! — Тя профуча край него и влезе в стаята. — Искаш да се грижиш за всички, които обичаш. Чуй се някога, когато говориш за Майк. Винаги му се притичваш на помощ. Дори не си даваш сметка. Това е втора природа. Същото е и с родителите ти.

— Не се притичвам на помощ на родителите си.

— Надзираваш ги, Ноа. Мило е, наистина е мило. Ето и тази вечер майка ти разказваше как ходиш у тях и се опитваш да спасяваш цветята ѝ. И как се размотаваш с баща си в младежкия център, носиш му пица.

— Иначе може да си умре от глад. Това не означава, че ги надзиравам. — Тази дума го караше да се чувства ужасно неловко. — Те просто са моето семейство.

— Не, просто ти си такъв. — И дори само заради това бе способна да се разтопи от любов към него. Той беше красив и отвън, и отвътре. — Съсредоточен си — продължи тя. — Изслушваш и придаваш значение на нещата. Всичко, което исках да вярвам за теб, всички начини, по които се опитвах да си внуша, че си повърхностен или безгрижен, имаха за цел само да попречат на чувствата ми към теб. Защото не мога да си ги позволя.

— Не искаш — поправи я той и тръгна към нея. — Както ме описваш, май съм доста прилична риба. Защо се опитваш да ме откачиш от въдицата?

— Аз не съм от семейство като твоето. Майка ми е жертва, баща ми — убиец. Това нося в себе си.

— Значи всеки, който има трудна или изпълнена с насилие семейна история, не е способен да обича?

— Не водим дискусия. Казвам ти как стоят нещата. Казвам ти, че не искам да се обвързвам с теб.

— И как ще го спреш?

— Вече го спрях. — Гласът ѝ стана безизразен и хладен, тя се обърна към вратата. — Приключихме. Дадох ти всичко, каквото мога за книгата. Не е нужно да оставаш нито ден повече тук.

Отвори вратата и когато той тръгна към нея, отстъпи встрани да му направи път, въпреки че сърцето ѝ се късаше от мъка. По-късно щеше да си каже, че е трябвало да се досети какво ще се случи, че е трябвало да разпознае хладния, дързък блясък в очите му.

Той хвана ръката ѝ и я дръпна от дръжката. Затвори. Превъртя бравата и езичето щракна.

— Ако играем твоята игра и аз приемам, че можеш да обръщаш чувствата си със същата лекота, с каквато превъртах тази брава, тогава

всъщност всичко, което сме имали помежду си, е било бизнес, който приключи и секс. Подобно твърдение би ли отговаряло на истината?

Притиснал я бе до вратата, хванал я бе натясно. Когато първоначалното и стъписване премина, Оливия разбра, че той я плаши. И наред със страха я обзе ужасна възбуда.

— Почти. Така е по добре, и за двама ни.

— Разбира се, да не усложняваме нещата. Щом става дума само за секс... — Той дръпна колана на робата ѝ. — Нека бъде секс.

Тя вирна брадичка и си наложи да го погледне в очи те.

— Чудесно.

Но устата му вече се впиваше гневно и агресивно в нейната. Пръстите му нахлуха в нея и запалиха дива страст, преди съзнанието ѝ да е догонило тялото. Тя изкрещя от ужас, възмущение и наслада, а викът ѝ бе заглушен от безмилостна целувка.

Той смъкна робата ѝ, без да престава нито за миг да я води все по-бързо и по-дълбоко в пулсиращия екстаз.

— Няма значение. Това е само секс. — Желанието бе по-остро от пронизващите го болка и гняв и той се остави във властта му.

Ръцете му грубо помъкнаха Оливия към леглото, тялото му затисна нейното твърдо и повелително. Не ѝ даде никакво време, никакъв избор. Ала ѝ даде наслада.

Ноктите ѝ се впираха в раменете му, но това не беше протест. Тялото ѝ тръпнеше и се извиваше под неговото, от гърлото ѝ излизаха ниски стонове на копулиращо животно.

Това нямаше нищо общо с игривото боричкане в палатката, нито с нежното и търпеливо съблазняване. Страст вместо топлота, ненаситност, необлагодородена от великодушие.

Тя късаше дрехите му, дереше с нокти хлъзгавия му от пот гръб. Не с нежни думи, а с ругатни той дръпна нагоре хълбоците ѝ и грубо проникна в нея. Тя бе възбудена, влажна и жадно се стегна около него, тялото ѝ се изви нагоре като трясещ се мост.

Потната ѝ кожа блестеше на светлината на лампата, очите ѝ се вираха в неговите, потъмнели от шока. Не можеше да преживее това. Само тази ужасна мисъл препускаше в замаяния ѝ мозък. Никой не можеше да преживее подобна брутална страст, тази канонада върху сетивата.

Бореше се за въздух и дъхът ѝ излизаше с неговото име.

Оргазмът я преряза с двойното острие на удоволствието и болката. Разтвори я, остави я безпомощна и незащитена.

Той продължаваше, като човек, който се крепи за перваз с върховете на пръстите си, ураганът на кръвта бушуваше в главата, в сърцето, в слабините му.

— Кажи го — изпъшка и сграбчи хълбоците ѝ, така че тя нямаше друг избор, освен да вземе още от него. — Дай ми думите. По дяволите, Лив, кажи ми ги сега!

Лицето му изпълваше погледа ѝ. Не съществуваха нищо друго.

— Обичам те. О, Боже! — Ръката ѝ се свлече от него и се отпусна безжизнено на леглото. — Ноа...

Той се пусна от перваза, изпразни се с последен отчаят тласък и рухна върху нея.

Усещаше я как трепери, усещаше стакатото на сърцето ѝ до своето. „Кой победи?“ — запита се и се претърколи встрани.

— Опитвам се да се разкая, че се отнесох така с теб — каза той. — Но не се разкайвам.

— Не би имало смисъл. — Студено ѝ беше. Ставаше ѝ студено, когато той се отдръпваше от нея.

— Няма да замина утре. Няма да замина, докато това не приключи. Ще трябва някак да се примириш.

— Ноа... — Тя седна в леглото и започна да трепери. — Грешката е в мен. Ти не си виновен.

— Е, щом е така, значи всичко е наред. — Той стана от леглото и вдигна джинсите си. — Казах на майка ми, че си костелив орех. Това не е и половината истина. Ти си едно непрекъснато сражение, Лив. Ти си военна зона и никога не знам дали ще развееш бялото знаме, ще атакуваш или просто ще подвиеш опашка и ще се оттеглиш. И може би си права. — Той натика крака в панталоните и ги дръпна нагоре. — Може би просто не си струва.

За пръв път от шест години Ноа ѝ причиняваше болка, истинска болка. Гледаше го безмълвно, разтърсвана от вълната на шока. Думите сами по себе си бяха убийствени, ала той ги каза с такава непоклатима окончателност, с такова ледено безразличие, че тя се обгърна с ръце, за да се предпази от жестокия студ.

— Студено ти е. — Той се наведе за робата ѝ и я хвърли върху измачканите чаршафи. — Лягай си.

— Мислиш, че можеш да ми говориш така, а после да си тръгнеш?

— Да, мисля. — Той намери онова, което бе останало от ризата му и го натъпка в джоба.

— Негодник такъв! — Ноа само повдигна вежда и тя скочи от леглото, намъквайки робата. — Значи съм военна зона? А някой да те е карал да влизаш в битката?

— Може да се каже, струва ми се, че бях мобилизиран. Заклучи вратите към терасата — нареди той и се обърна да си тръгне.

— Да не си посмял да излезеш оттук! Ти започна това. Няма как да ме разбереш. Нямах представа какво ми е. Цъфваш в живота ми, когато ти скимне, и очакваш да приемам това безропотно?

— А ти ме изритваш от живота си, когато ти скимне — върна ѝ го той. — И очакваш да приемам това безропотно.

— Искаш да говорим за любов и за женитба, за къщи и деца, а аз не знам какво ще стане утре.

— Това ли е всичко? Ами, позволи ми да се консултирам с кристалното си кълбо.

При други обстоятелства убийственият поглед, който му хвърли Оливия, би го накарал да се ухили. Сега само я погледна с лек интерес, а тя изруга, обърна се и закрачи напред-назад.

— Винаги готов отговор, винаги шегички. Направо ми се иска да те зашлевя.

— Давай. Аз не удрям момичета.

Знаеше си, че това ще свърши работа. Тя веднага спря, завъртя се кръгом, цялата свити юмруци, трептящи мускули и горящи очи. Дишаше тежко и се мъчеше да се овладее, а на скулите ѝ изби гневна руменина.

Под стената от ярост, която беше издигнал, се процеди поточе искрено възхищение от силата на волята ѝ. Тя изгаряше от желание да го издере, ала нямаше да му достави това удоволствие. Господи, каква жена!

— Предпочитам да се държа цивилизовано — заяви Оливия.

— Едва ли. Но вероятно си достатъчно умна, за да си даваш сметка, че ако ме удариш, отново ще се озовем в леглото. Там губиш контрол над себе си, когато те докосвам, когато съм в теб. Забравяш да

вземеш целия емоционален багаж, с който си барикадирала живота си, и оставаме само ти и аз.

— Възможно е да си прав. Възможно е да си абсолютно прав. Ала не мога да прекарам целия си живот в леглото с теб, а щом стана, багажът си е там и ме чака.

— Ами изхвърли част от него, Лив, пътувай леко.

— Много си доволен от себе си, нали? — Горчивината в думите ѝ я отвращаваше. — С твоето хубаво, безгрижно детство в покрайнините. С мама и татко, които се мотаят из къщи през почивните дни, с тайфа приятели, с които яхваш велосипеда и запрашваш към парка след училище.

„Прогрес“, помисли си Ноа и се приготви за спор. Тя най-сетне започваше да пробива защитната преграда.

— Не бих казал, че беше съвсем като при Бивър Кливър, но ти едва ли знаеш за какво става дума, тъй като не гледаш телевизия.

— Точно така, не знам. Защото баба ми се боеше, че ще пуснат предаване за майка ми, че ще включат телевизора и ще попадна на някой от нейните филми или на някой от филмите за нея. Не ходех на училище, защото някой можеше да ме разпознае и да тръгнат приказки. Или да ми се случи нещо. Или Бог знае какво. Аз нямах родители, които мързелуват вкъщи в неделя следобед, защото единият беше мъртъв, а другият в затвора.

— Така че как би могла да имаш нормален живот сега? Жалко оправдание за страха ти да се довериш на собствените си чувства.

— И какво от това? — Срамът заплашваше да потуши гнева ѝ, но тя го пропъди. — Кой си ти, та да ме съдиш? Кого си загубил? Няма как да знаеш какво е един от най-жизнените хора в живота ти да умре от насилствена смърт. Да го видиш. Да участваш в това.

— За Бога, та баща ми беше ченге! Всеки път, когато препасваше пистолета и излизаше от къщи, знаех, че може да не се върне. В някои нощи, когато той закъсняваше, седях до прозореца в тъмното и чаках колата му. — Никога и на никого не бе доверявал това, дори на майка си. — Губил съм го в мислите си по хиляди различни начини, в продължение на хиляди нощи. Не ми казвай, че не разбирам. Сърцето ми се къса за теб, за онова, което си загубила, но не ми казвай, че не разбирам, по дяволите! — И понеже това го засегна жестоко, той се обърна и тръгна към вратата.

— Чакай. — Оливия би се хвърлила след него да го спре, но коленете ѝ трепереха. — Моля те! Не помислих. Не помислих за това. — Очите ѝ бяха насълзени и тъжни. — Извинявай. Не си отивай. Моля те, не си отивай! Трябва ми въздух. — Успя да стигне до вратата за терасата, протегна ръце към парапета и се хвана за него. Когато го чу да излиза след нея, затвори очи. Облекчение, срам и любов я заляха като лъкатушна река. — Страшно съм объркана, Ноа. Винаги съм си поставяла цели и съм вървяла право към тях. Това бе единственият начин да преодолея всичко. Можех да скътавам случилото се в дъното на съзнанието си за продължителни периоди от време и да се съсредоточавам само върху онова, което ще правя, което ще постигна. Не се сприятелявах с никого. Не полагах усилия. Другите хора бяха само загуба на време. Не, недей — каза тя тихо и се отмести, когато той помилва косите ѝ. — Не мисля, че ще мога да ти го кажа, ако ме докосваш.

— Трепериш. Ела вътре и ще поговорим.

— По-добре ми е навън. Винаги се чувствам по-добре навън. — Тя въздъхна дълбоко. — За пръв път спях с мъж две седмици след като ти дойде да ме видиш в колежа. Внушавах си, че съм малко влюбена в него, но не беше така. Влюбена бях в теб. Обикнах те, когато седна до мен на брега на реката, при бента на бобрите, и ме изслуша. Това не бе детско увлечение — Събра кураж да се обърне, да застане лице в лице с него. — Бях само на дванайсет години, но се влюбих в теб. Когато те видях отново, се почувствах така, сякаш всичко в мен бе чакало този миг. Просто бе чакало, Ноа. След като си замина, отново заключих всичко това в душата си. Ти беше прав, когато каза, че включвам и изключвам чувствата си. Умеех да го правя. И го правех. Лягах с някой друг само за да го докажа. Хладно, обмислено.

— Аз ти причиних болка.

— Да. И се стараех да не го забравям. Стараех се да си го напомням непрекъснато, за да не се повтори. Дори след всичкото това време не исках да повярвам, че можеш да разбереш какво чувствам. По отношение на случилото се с майка ми, с мен, със семейството ми. Но ми се струва, че някъде дълбоко в себе си винаги съм знаела, че ти си единственият, който може да ме разбере истински. Ти не пишеш тази книга само заради себе си.

— Да, така е.

— Не знам дали... Не съм сигурна... — Отново не се доизказа и поклати глава безпомощно. — Исках да те накарам да си тръгнеш. Исках да те вбеся толкова, че да си тръгнеш, защото на никого не съм държала така, както държа на теб. Това ме ужасява.

— Никога повече няма да ти причиня болка, Лив.

— Не от теб ме е страх, Ноа. — Очите ѝ блестяха в тъмното. — Тъкмо обратното. Говоря за онова, което е в мен, което може да е в мен, и което може някой ден да изскочи и...

— Престани! — Думата изплющя като шамар и тя млъкна. — Ти не си Сам Танър, както и аз не съм Франк Брейди.

— Но ти познаваш своя баща, Ноа. — Въпреки това за пръв път посегна да го докосне, сложи ръка на бузата му. — Всичко, което изпитвам към теб... ме изпълва вътрешно. Всички кътчета в душата ми, които не съм подозирала, че са празни, сега преливат от теб.

— Господи, Лив! — Гласът му надебеля, стана дрезгав. — Не виждаш ли, че и с мен е същото?

— Да, да, виждам. С теб бях по-щастлива, отколкото допусках, че мога да бъда. Бях повече твоя, отколкото исках да бъда. Но независимо от това се боя от нещата, които искаш. Нещата, които си в правото си да очакваш. Не знам дали мога да ти ги дам или колко време ще ми трябва, за да го сторя. Ала знам, че те обичам. — Спомни си думите, които той бе употребил, за да ѝ го каже, и ги повтори: — Абсолютно съм влюбена в теб. Това не е ли достатъчно засега?

Той свали нейната ръка от бузата си и целуна дланта ѝ.

— Напълно достатъчно засега.

По-късно му се присъни, че тича през гората, ледената влага се просмуква в изпотената му от страх кожа и сърцето му блъска в гърдите като галопиращи конски копита. Защото писъкът ѝ пронизва вътрешностите му като меч, а той не може да я намери.

Сепна се и се събуди в сребристия здрач преди разсъмване и чу отзвучаващия пронизителен крясък на сова. Оливия се бе сгушила до него.

Дъждът се бавеше. Но надвечер щеше да завали. Оливия улови мириса му във въздуха, когато поведе групата си между дърветата.

Беше преброила петнайсет души и се бе почувствала глупаво благодарна да види Силия между тях.

Фактът, че майка му е с нея, бе наклонил везните и Ноа се бе съгласил да остане и да поработи известно време в своята тиха стая.

Оливия обясняваше цикъла на оцеляването, приемствеността и търпимостта между видовете в дъждовната гора. Непрекъснатата верига, в която смъртта става източник на нов живот.

Дърветата винаги привличаха първи вниманието с удивителната си височина. По навик остави на слушателите си достатъчно време да извиват вратове, да мърморят благоговейно и да щракат с фотоапаратите, докато им говореше за значението и ролята на най-горния горски слой. Обикновено минаваше известно време, преди хората да започнат да забелязват и по-дребните неща.

Беседите ѝ не бяха строго установени. Тя умееше да се съобразява с мястото и ритъма на групата си и да нагажда обясненията си към тях. Мина нататък, за да им покаже дълбоките бразди, типични за кората на дъгласовата ела, лекия пурпурен оттенък, отличаващ шишарките на канадската.

Всяко дърво имаше определено предназначение, дори ако трябваше да загине и да се превърне в хранителна среда за млади фиданки, гъби и лишеи. Ако паднеше и повалеше други дървета, то оставяше пробойна в най-горния слой и в ивицата слънчева светлина избуяваха упорити едногодишни растения.

Винаги ѝ беше забавно, че когато се придвижваха по-навътре в гората и светлината ставаше по-бледа и по-зелена, групите се смълчаваха. Сякаш влизаха в църква.

Докато говореше, Оливия по навик огледа лицата, за да види кой я слуша и кой е дошъл само защото родителите или съпругът не са го оставили на мира. Обичаше да обръща специално внимание на такива хора, да търси с какво да ги заинтересува, така че когато излязат отново на светло, да отнесат със себе си нещо от онова, за което им е говорила.

Вниманието ѝ бе привлечено от висок мъж с широки рамене. Лицето му бе зачервено, което показваше, че не е свикнал или е прекалил със слънцето. Носеше шапка, риза с дълги ръкави и джинси, така очебийно нови и корави, че сигурно биха стояли изправени и без да е в тях. Въпреки меката светлина той не бе свалил тъмните очила.

Не можеше да види очите му през черните стъкла, но усещаше, че те са вперени в нея. Че той я слуша.

Усмихна му се автоматично в отговор на вниманието и отмести поглед. Не видя, че той трепна.

В групата имаше неуморен фотограф любител, който бе клекнал до гнил пън и бе насочил обектива си към растящите върху него гъби. Тя използва интереса му като преход към нова тема. Отиде и посочи пръстена хубави снежнобели чадърчета.

— Тези гъби се наричат ангели на смъртта, защото макар да се срещат рядко, са смъртоносно отровни.

— Толкова са красиви — отбеляза някой.

— Да. Красотата често е смъртоносна.

Мъжът с тъмните очила отново привлече погледа ѝ. Беше се приближил и докато повечето от останалите търсеха нови гнезда гъби и говореха помежду си, той стоеше неподвижно и безмълвно. Сякаш в очакване.

— Ако някой от вас прави излети или се установи на палатка в този район, моля ви да бъдете предпазливи. Колкото и да ви привлича природата, колкото и красива да е, тя си има собствени защитни механизми. Не си мислете, че щом животно е нагрисало някоя гъба или храст горски плодове, те са безопасни за вас. По-умно ще бъде и прекарването ви ще е по-приятно, ако само гледате.

Оливия почувства особено стягане в гръдния кош, прииска ѝ се да се разтрие между гърдите с ръба на ръката, за да ѝ олекне. Усещането ѝ беше познато — ранен сигнал за пристъп на паника.

Каза си, че това е глупаво, задиша равномерно и поведе групата по пътеката, която се виеше между пънове и папрати. Абсолютно нищо не я заплашваше. Намираще се в свята гора и наблизко имаше само дузина туристи.

Мъжът се бе приближил още повече, достатъчно близо, за да види лекия гланц от потта по лицето му. Стана ѝ студено и започна леко да ѝ се повдига.

— Хладината и влагата... — Защо се потеше той? — Хладината и влагата в Олимпийската дъждовна гора създават идеални условия за буйната растителност, която виждате около себе си. Поради това тук относителното тегло на живата материя върху единица площ е най-високото в света. Всички папрати, мъхове и лишей, които виждате,

растат тук като епифити. Което означава, че се развиват върху други растения, независимо дали в горния слой на гората, по стволовете на живите дървета или в останките на мъртвите. — За миг си представи тялото на майка си. — Много от растенията, които виждаме тук, се срещат и другаде, ала доста видове се развиват оптимално само в този район. Тук, на западната страна на Олимпийските планини, в долините на Хоу, Куинълт и Куийтс, съществува идеално съчетание от влага, меки температури и надморска височина, което подпомага растежа на тази най-голяма дъждовна гора в зона с умерен климат.

Рутинната лекция я успокои. Повърхностните коментари и въпроси ангажираха вниманието ѝ.

Крясъкът на орел накара всички да вдигнат глави. Въпреки че гъстите клони скриваха небето, Оливия използва момента, за да се впусне в обяснение за някои от птиците и бозайниците, които се срещат в гората.

Човекът с тъмните очила се блъсна в нея и хвана лакътя ѝ. Тя се сепна и едва не го бутна назад, когато видя, че се е спънал в преплетените стебла на пълзящите кленове.

— Извинете — каза той тихо, почти шепнешком, но не свали ръката си. — Не исках да ви причинявам болка.

— Не сте. Пълзящите кленове често препъват туристите. Вие добре ли сте? Изглеждате малко несигурен.

— Така е... Вие сте толкова... — Пръстите му затрепериха върху ръката ѝ. — Много сте добра в работата си. Радвам се, че дойдох днес.

— Благодаря ви. Желанието ни е организираните екскурзии да доставят удоволствие на клиентите. Познавам ли ви?

— Не. — Ръката му се плъзна надолу по нейната, докосна се леко до китката, после се отпусна. — Не, не ме познавате.

— Приличате ми на някого. Не мога да си спомня. Не сте ли...

— Госпожице! О, госпожице Макбрайд, можете ли да ни кажете какво е това?

— Да, разбира се. Извинете ме за момент. — Тя отиде при трите жени, които се бяха скупчили около голямо пространство, обрасло с тъмночервени лишеи. — Обикновено ги наричат кучешки лишеи. Можете да видите, ако използвате въображението си, че редиците им наподобяват кучешки зъби.

Напрежението отново се върна и стегна ребрата ѝ като менгеме. Хвана се, че разтрива ръката си на мястото, където я бяха докоснали пръстите на мъжа.

Познаваше го. В него имаше нещо... Обърна се да го погледне още веднъж. Той бе изчезнал.

С разтуптяно сърце преброи хората си. Петнайсет. Беше се разписала за петнайсет и бяха петнайсет. Но той също беше присъствал, в началото в периферията на групата, после близо до нея.

Отиде при Силия.

— Чудесна си — усмихна ѝ се сияйно тя. — Прииска ми се да живея точно тук, сред кучешките лишеи, ангелите на смъртта и сладката папрат. Невероятно е колко много знаеш.

— Понякога забравям, че освен да просвещавам, трябва и да забавлявам и прекалявам с терминологията.

Силия огледа групата.

— Струва ми се, че всички се забавляват чудесно.

— Надявам се. Случайно да си забелязала висок мъж с къса посивяла коса и тъмни очила? Изгорял от слънцето, добре сложен. Около шейсет и пет годишен, предполагам.

— Всъщност не обърнах много внимание на хората. Бях погълната. Загубила ли си някого?

— Не. Аз... Не — каза по-твърдо тя. — Трябва да е излязъл самостоятелно и да се е присъединил към нас само за кратко. Няма нищо. — Но отново разтърка китката си. — Нищо.

Когато се върна в центъра, Оливия със задоволство видя, че доста от членовете на групата са достатъчно заинтересувани, за да се отправят към щандовете за книги. Добре водените беседи по време на екскурзии им докарваха прилични продажби.

— Защо не те почерпя един обяд? — попита Силия.

— Благодаря, но наистина имам работа. — Хвана погледа ѝ и въздъхна леко. — Няма защо да се тревожиш. Ще бъда прикована към бюрото за доста време. После имам по програма лекция в центъра и още една екскурзия, а след това нова лекция. Единственото място, където ще съм сама до шест часа, е кабинетът ми.

— В колко часа е първата лекция?

— В три.

— Ще бъда тук.

— Както вървят нещата, ще трябва да ти предложи работа.

Силия се разсмя и стисна леко рамото на Оливия.

— Досадно е да се суетят около теб, нали?

— Да. — И в мига, в който го каза, изстена. — Извинявай. Беше невъзпитано. Не исках...

— На мен също би ми било неприятно — прекъсна я Силия, после я изненада, като я целуна по бузата. — Ще се разбираме много добре, Лив. Обещавам. Довиждане до три.

Странно развеселена, Оливия мина през отдадения под аренда сектор на центъра и си взе кока-кола и пакетче стафида, за да се подсилва по време на канцеларската работа зад бюрото.

Пътьом наобиколи и останалите сектори. Хвана се, че се оглежда за мъжа с изгоряло от слънцето лице и се смъмри, задето се държи идиотски.

Свали шапката, напъха я в задния джоб и занесе закуската в кабинета. С влизането погледна часовника си да прецени с колко време разполага.

На две крачки от бюрото замръзна на място. И се вторачи в бялата роза, сложена напреко върху подложката за писане. Кутията кока-кола се изплъзна от ръката ѝ и тупна на пода.

Лицето му се бе променило. Двайсетте години в затвора го бяха променили. Някак си се беше досетила, ала не бе подготвена за това. Останала без дъх, Оливия разтри ръката, която той бе докоснал.

— Татко! О, Господи...

Беше стоял толкова близо до нея! Беше я докоснал! Сложил бе ръката си върху нейната, а тя не бе разбрала кой е. Вгледала се бе в лицето му и не бе го познала.

Преди много години Джейми, седнала от другата страна на защитното стъкло, му бе казала, че Оливия изобщо няма да го познава.

Беше негова дъщеря, а му се бе усмихнала разсеяно, като непозната на непознат.

Сам седна на пейка в дълбоката сянка и преглътна таблетките с бутилирана вода. Изтри лепкавата пот от лицето си с носна кърпа.

Ще го познае, обеща си той. Няма да мине и ден и тя ще го погледне и ще го познае. И тогава всичко ще свърши.

ГЛАВА 32

Ноа се вбесяваше, че не може да се свърже с Лукас Манинг. „Няма го. Вън от града е. Не отговаря.“ Искаше да направи допълнително интервю с него, и то скоро.

А после и със самия Танър.

О, определено щяха да си поговорят отново, каза си той, откъсна се от лаптопа и отиде до прозореца. Имаше да казва на Сам Танър доста неща. Нищо чудно кучият син да си бе въобразявал, че книгата ще му послужи като инструмент, дори като оръжие. Ала нямаше да го бъде.

Когато я завършеше, тя щеше да извади на бял свят истината. И ако изобщо притежаваше някакъв талант, щеше да освободи окончателно Оливия.

Щеше да я освободи от този грозен епизод и да постави началото на съвместния им живот.

Тя сигурно вече се бе върнала от екскурзията. И на него би му дошла добре една малка почивка. Тогава какво му пречеше да прескочи до центъра? Тя може би щеше да се подразни, да го обвини, че я наглежда.

Е, така или иначе Оливия трябваше да свиква с това, защото той имаше намерение да прекара следващите шейсет години, или колкото са там, в грижи за нейната сигурност и щастие.

Изключи компютъра и тръгна надолу по стълбите. Къщата беше пуста. Семейство Макбрайд бяха в хижата и той предполагаше, че майка му ги е изнудила да обядват с нея. Бог да я благослови!

Преди да излезе, провери вратите, за да се увери, че са заключени. И като син на ченге поклати глава, когато видя бравите. Всеки, който искаше да влезе, щеше да влезе.

Научил го бе от собствения си горчив опит.

Следвайки импулса си, Ноа върна до градината и като се огледа през рамо, накъса шепя цветя, за да ги занесе на Оливия.

Те щяха да я накарат да се усмихне, дори ако се престори на сърдита, задето ги е откраднал от дядо й.

Изправи се бързо, когато чу шум от автомобил, и си спомни, че е пропуснал да затъкне ножа в колана си. Скрилото се зад облаче слънце проблесна в хром и стъкло, после излезе от него и Ноа разпозна зад волана Джейми Мелбърн.

Докато стигна до колата, тя вече бе бутнала вратата и бе изскочила навън.

— Те добре ли са? Добре ли са всички?

— Всички са много добре.

— О, Господи! — Джейми се облегна безсилно на калника и прокара ръка през косата си. Не беше в обичайния си безупречен вид, забеляза Ноа. Гримът ѝ беше нанесен набързо, под очите ѝ имаше сенки, а простия панталон и риза бяха смачкани от пътуването.

— Аз... По целия път дотук си представях какво ли не. — Тя отпусна ръката си и затвори очи за момент. — Майка ми се обади снощи, каза ми. Каза, че той е идвал тук, влизал е в къщата.

— Така изглежда. Защо не седнеш?

— Не, не, досега съм седяла. В самолета, в колата. Нямах как да стигна по-бързо. Тя не искаше да идвам, но не можех да не дойда. Трябваше да съм тук.

— Никой не го е виждал, поне доколкото знам. Лив е в центъра, а родителите ти са в хижата с моите.

— Добре. Чудесно. — Тя изпусна дълга въздишка. — Не съм истерична. Смятам, че след като веднъж си се сблъскал с най-лошото и си го преживял, можеш да се справиш с всичко. Но нощес бях на косъм да си изпусна нервите. Дейвид беше в Чикаго и не успях да се свържа с него, стори ми се с часове. Сигурно не е било повече от двайсет минути. Накрая мозъкът ми се задейства и се сетих за клетъчния му телефон.

Ноа ѝ се усмихна, тъй като, съдейки по вида ѝ, тя имаше нужда от това.

— Обожавам технологията.

— Аз определено я оцених нощес. Никога нищо не ми е звучало така приятно, както гласът му по телефона. Той пътува насам. Отказал е останалите си срещи. Всички трябва да сме заедно, докато... — Очите ѝ потъмняха. — Докато какво, Ноа?

— Докато това свърши — каза той само.

— Е, по-добре да внесе вътре чантата... и да си наля едно хубаво, силно питие.

— Аз ще я занеса.

— Не, това са само дрехи. Бог знае какво съм нахвърляла вътре сутринта. Вероятно съм взела коктейлна рокля и туристически обувки. И, казано честно, предпочитам да остана няколко минути сама и да подредя мисли те си.

— Току-що заключих. — Ноа извади от джоба си ключа, който Роб бе изровил отнякъде за него.

— Обзалагам се, че не са заключвали повече от пет пъти, откакто съм се родила. — Тя взе ключа и го разгледа. — Държи ли се мама?

— По-силна е, отколкото мислиш. И може би отколкото сама е допускала.

— Надявам се да си прав — промърмори Джейми, като отвори багажника и извади голяма чанта. — Защото ми се обадиха около шест хиляди души да ми кажат, че трябва да престана непрекъснато да променям програмата си. — Преметна каишката на чантата през рамо и хвърли поглед към цветята в ръката на Ноа. — При твоето момиче ли отиваш?

— Такива бяха намеренията ми.

— Одобрявам намеренията ти. Мисля, че си подходящ за нея. — Тя се вгледа в лицето му. — Под тази външност се крие непоклатим характер, нали, Ноа Брейди?

— Никога няма да ѝ дам повод да се тревожи дали ще съм до нея и да се пита дали я обичам.

— Това е хубаво. — Умората сякаш се разнесе от очите ѝ. — Знам колко е важно. Странно е, че Джули искаше това, не, повече от това, а аз го намерих. Радвам се, че и дъщеря ѝ го намери.

Ноа изчака, докато тя влезе в къщата и заключи вратата след себе си. И, напрегнал сетива, се отправи към центъра по пътеката между дърветата.

Той наблюдаваше от сенките, като въртеше оръжието в ръката си. И плачеше.

Оливия беше напълно спокойна и твърдо решена да запази самообладание. След като бе видяла розата, десет минути бе седяла на пода и бе треперила. Ала не бе побягнала. Преборила се бе с паниката, изправила се бе на крака.

Нареди си да остави емоциите настрана и да действа. С възможно най-малко шум разпита всеки служител, когото успя да открие, дали е забелязвал някой да влиза в кабинета ѝ. Всеки път отговорът бе отрицателен и всеки път тя даваше описание на баща си, каквото го бе видяла сутринта.

Когато приключи с това, излезе и тръгна към хижата.

— Хей!

Тялото ѝ бе готово да трепне, ала тя му нареди да остане спокойно. После видя Ноа, който идваше към нея през паркинга, и въздъхна с облекчение.

Щеше да се държи нормално, обеща си тя.

— Дядо ми ще те скалпира, задето си откъснал скъпоценните му кремове.

— Не, няма, ще разбере, че съм бил зашеметен от любов.

— Ти си идиот. — Дари му очакваната усмивка, но в нея се долавяше напрежение.

— Нуждаеш се от почивка. Защо не накараш някого да те замести до края на деня?

— Трябва да си върша работата. Това е важно за мен. Тъкмо бях тръгнала да потърся Франк. — Тя се огледа. Хората сновяха насам-натам, влизаха и излизаха от хижата, от центъра, от гората. — Хайде да поседнем за малко.

Поведе го покрай сградата към пейка в дълбоката сянка отзад, същата, на която бе седял преди малко баща ѝ.

— Появи се нова бяла роза. Беше на бюрото ми в кабинета.

— Влез в хижата. — Гласът на Ноа бе хладен. — Аз ще огледам наоколо.

— Не, чакай. Разпитах персонала. Не са виждали някой да влиза в кабинета ми. Но двама души са забелязали някакъв човек тази сутрин, докато събирах групата тук отвън. Висок мъж, с къса сива коса, изгорял от слънцето. Носил е тъмни очила и бейзболна шапка, нови джинси и синя риза с дълги ръкави. — Тя стисна устни. — Аз също го забелязах по време на екскурзията. Промъкна се в групата.

Непрекъснато ме обземаше онова чувство, онова притеснение, ала не разбирах какво го предизвиква. Той ме заговори. Докосна ръката ми. Не го познах. Променил се е, изглежда стар, много по-стар, отколкото е, и... суров. Но някъде дълбоко в себе си съм знаела. И когато видях розата, лицето му веднага изникна пред мен. Баща ми!

— Какво ти каза той, Лив?

— Не беше нищо съществено, просто че съм добра в работата си, че се радва, задето е дошъл. Смешно, нали? Двайсет години изминаха, а той ми прави комплименти за работата. Аз съм добре — рече тя, когато Ноа обви ръка около раменете ѝ. — Добре съм. Винаги съм се питала какво ще е, ако го видя отново. Изобщо не беше така, както си го представях. Той не приличаше на чудовище, Ноа. Изглеждаше болен и уморен. Как е могъл да стори онова, което е сторил, как може да върши това сега и да изглежда само уморен?

— Съмнявам се, че и той самият знае отговора, Лив. Може би просто е попаднал в плен на миналото и настоящето. И не може да спре.

Долови някакво движение, нещо цветно се мярна пред погледа му. И видя Сам Танър да излиза от гората. Скочи на крака и сграбчи ръката на Оливия, дръпна я до себе си.

— Върви в хижата и намери баща ми! После остани там.

Тя също го видя, точно в момента, когато той ги забеляза и се закова на място в далечния край на паркинга. Вторачиха се един в друг във ветровитата тишина, както някога от двата края на окървавената стая.

После той се обърна и тръгна бързо към гората.

— Върви да намериш баща ми! — повтори Ноа и с бързо движение освободи ножа от колана ѝ. — Кажу ми какво се случи тук. И стой там. — Обърна се и я хвана здраво за раменете. — Чуваш ли ме, Лив? Остани вътре. С майка ми. Обади се на леля си в къщата. Кажу ѝ да не излиза и да заключи вратите.

— Какво? Леля Джейми?

— Пристигна тъкмо когато тръгнах насам. Хайде, върви!

Тя разтърси глава, за да се изскубне от вцепенението, после проследи с тъп ужас как Ноа закопчава ножа на собствения си колан.

— Не, няма да го преследваш.

Ноа само ѝ хвърли остър като стомана поглед и я обърна в посока на хижата.

— Влизай, веднага!

— Няма да го намериш — извика тя и посегна да хване ръката му, когато той тръгна. — Не знаеш на какво е способен, ако все пак успееш.

— И той не знае на какво съм способен. По дяволите! — обърна се към нея, лицето му бе сурово, изкривено от гняв. — Само любов не стига. Трябва и да ми вярваш. Върви да намериш твоето ченге и остави на нас да се оправим с това.

На Оливия не ѝ оставаше друго, освен да стои и да гледа след него, когато той хукна към гората и изчезна между дърветата.

Ноа трябваше да се осланя на сетивата си. Напрягаше слух да долови всяко прошумоляване в храстите. Наляво? Надясно? Право напред. Когато навлезе навътре, измамният зелен полумрак се сгъсти и той напрегна очи в очакване да види раздвижване, едва доловимо разклащане на нисък клон, потрепване на гъсто преплетените пълзящи растения.

Беше по-млад, по-бърз, но самата гора можеше да скрие преследвания, както и преследвача.

Продължи навътре, като се стараеше да диша бавно и равномерно, та звукът да не отвлича вниманието му. Обувките му стъпваха безшумно по килима от мъх. До слуха му достигна ниският тътен на гръмотевица.

Започваше буря.

— Няма смисъл да бягаш, Танър! — извика той, стиснал дръжката на ножа. Дори не му бе минало през ума да си зададе въпроса дали би го използвал. — Всичко свърши. Никога няма да се добереш до нея. Никога няма да я пипнеш и с пръст.

Собственият му глас се върна като ехо, студен и спокоен, и бе последван от пронизителен крясък на птица и порив на вятъра във високите клони. Инстинктът му подсказа да завие по посока на къщата, навътре в гъсталака на лятната гора, покрай мъждеещата бяла река от отровни гъби и нежния океан от перести папрати.

Дъждът заромоли през зеления балдахин и запълзя на тънки вадички към жадната земя.

— Тя ти е дъщеря. Какво полза ще имаш от това? Какъв смисъл има да ѝ причиняваш болка сега?

— Никакъв. — Сам излезе иззад огромна ела. Пистолетът в ръката му проблясваше матово. — Никога не е имало смисъл. Нито причина. Мислех, че знаеш.

Оливия се добра до вратата на фоайето и се втурна вътре. Огледа се трескаво надясно и наляво. Гостите сновяха наоколо или седяха по диваните и фотьойлите. Шумът от разговорите бучеше в ушите ѝ.

Не знаеше къде да намери Франк. В столовата, в библиотеката, в апартамента му или на някоя от терасите. Хижата бе восъчна пита от стаи и грижливо аранжирани кътчета, където гостите можеха да се размотават, когато решат.

Ноа беше вече в гората. Нямахше време за това. Завъртя се на пети и изтича до рецепцията.

— Марк! — Сграбчи младия служител за ръкава, помъкна го към вратата за задните помещения. — Баба и дядо, виждал ли си ги?

— Преди около час. Минаха оттук с някакви хора. Какво има? Какъв е проблемът?

— Слушай! — Паниката заплашваше да пробие самоконтрола ѝ. — Слушай внимателно, важно е. Необходимо ми е да намериш Франк Брейди. Той е гост тук. Необходимо ми е да го намериш колкото е възможно по-бързо. Кажу му... Слушаш ли ме?

— Да — Адамовата му ябълка подскочи. — Разбира се. Франк Брейди.

— Ще го намериш, и то бързо. Ще му кажеш, че Сам Танър е влязъл в гората. Откъм източната страна. Пътеката през низината. Запомни ли?

— Откъм източната страна. Пътеката през низината.

— Кажу му, че Ноа е тръгнал след него. Кажу му това. Накарай някого от персонала да се обади вкъщи. Леля ми е там. Да стои вътре. Въпрос на живот и смърт е. Да стои вътре и да чака да ѝ се обади. Никойда не ходи в гората. Направи съобщение. Никой да не стъпва там, докато не я прочистя. Направи всичко по силите си да задържиш гостите вътре в хижата или около нея. Каквото и да ти струва.

— Вътре ли? Но защо...

— Просто го направи — срязва го тя. — Веднага! — Бутна го настрана и се втурна в офиса отзад.

Трябваше ѝ нещо, каквото и да е. Някакво оръжие. За да се защити. Трескаво зашари по бюрото, заотваря чекмеджетата.

Видя ножиците, дългите сребристи остриета, и ги сграбчи. Това справедливост ли бе, запита се, когато те затрепериха в ръката ѝ. Или просто съдба?

Затъкна ножиците в колана си, после излетя навън.

Дъждът заваля, когато стигна до края на поляната и се втурна в гората.

Мисълта на Ноа бе бистра като стъкло, неповлияна от физическата опасност, идваща от оръжието, и съсредоточена върху човека. С част от съзнанието си отчиташе, че може да умре тук, в зеления здрач, ала без колебание се изправи пред онова, което съдбата му готвеше вече от двайсет години.

— Никакъв смисъл ли няма, Сам? Нима всичко това, всичките тези години, които си прекарал в затвора, са били само за да стоиш с мен тук под дъжда?

— Ти си просто безплатна добавка. Не очаквах да разговарям отново с теб. Приготвил съм ти някои записи. За книгата.

— Още ли се надяваш да станеш звезда? Аз няма да ти помогна. Да не мислиш, че ще ти позволя да си тръгнеш от тук и да ѝ причиниш болка дори само за миг? Никога няма да я докоснеш.

— Вече я докоснах. — Сам вдигна свободната си ръка, потри пръсти с палеца си. — Бях толкова близо. Усещах миризмата ѝ. Само сапун. Израсла е толкова хубава. Има по-силно лице от Джули. Не така красиво, но по-силно. Тя ме погледна. Погледна право в мен и не ме позна. И как да ме познае? — промърмори той. — Защо да ме познае? От двайсет години аз съм също толкова мъртъв за нея, колкото и майка ѝ.

— Затова ли организира всичко? За да оживееш за нея? Подмамваш ме да се заловя с книгата, за да изровя старите спомени. Да я накарам отново да мисли за теб, та когато излезеш от затвора, да се заемеш с нея.

— Исках да си ме спомни. По дяволите! Аз съм неин баща, исках да си ме спомни. — Той отново вдигна ръка, заби върховете на пръстите в слепоочието си, където болката отново започваше да пулсира. — Имам това право. Имам право поне на това.

— Загубил си своите права над нея. — Ноа пристъпи по-близо. — Вече нищо не я свързва с теб.

— Възможно е, но тя е част от мен. Чакал съм близо една трета от живота си само за да ѝ го кажа.

— И да я хвърлиш в ужас, защото тя знае какво представляваш, видяла го е с очите си. Тя е била невинно дете, не ти ли стигаше, че си ѝ отнел простодушието? Изпратил си ѝ музикална кутия, за да ѝ напомниш, че не си свършен. И телефонните обаждания, белите рози...

— Рози... — на устните му се появи замечтана усмивка. — Оставях бяла роза на възглавницата ѝ. Моята малка принцеса. — Той отново притисна ръка към слепоочието си и когато я отдръпна, неволно килна шапката си встрани. — Вече не правят хапчетата както някога. С онези, които си спомням, човек изобщо не би усетил болката. — После премигна и рязко присви очи. — Музикална кутия ли? — Махна с пистолета, несъзнателен жест, който накара Ноа да спре. — Каква музикална кутия?

— Синята фея. Онази, която си счупил в нощта, когато си имал скандал с жена си в стаята на Оливия.

— Не помня. Бях дрогиран до безсъзнание. — После очите му се проясниха. — Синята фея... Бутнах я от тоалетната масичка. Спомням си. Тя се разплака, а аз ѝ казах, че ще ѝ купя друга. Така ѝ не ѝ купих.

— Изпратил си ѝ една преди няколко дни.

— Не. Бях забравил. А трябваше да ѝ купя нова. Не биваше да я разплаквам. Тя беше такова добро момиченце. Обичаше ме...

Жалостта започваше да пробива студената стена на гнева.

— Ти си болен и уморен. Остави пистолета на земята и ще ти помогна да се прибереш.

— За какво? Още лекари, още лекарства? Аз вече съм мъртъв, Брейди. Мъртъв съм от години. Исках просто да я видя отново. Само веднъж. И само веднъж да ме види и тя. Тя е всичко, което ми е останало.

— Остави пистолета.

С озадачено изражение Сам наведе поглед към пистолета в ръката си. После започна да се смее.

— Мислиш, че това е за теб ли? За мен е. Само че нямах куража да го използвам. През целия ми шибан живот ми е липсвала смелост. И знаеш ли, Брейди, знаеш ли какво разбрах, когато налапах дулото? Когато сложих пръст на спусъка и не можах да го натисна? — Гласът му стана уверен и ясен. — Не съм убил Джули. Не бих имал куража.

— Хайде да отидем да поговорим за това.

Ноа пристъпи напред, протегна ръка да вземе пистолета от него и в този момент хрустите изпращаха. Мярна се смътно движение.

Докато се обръщаше, Ноа почувства остра болка в областта на рамото и чу вик, който не беше негов. Видя разкривеното лице на Дейвид Мелбърн и в същия миг бе атакуван така яростно, че политна, блъсна се в Сам и двамата паднаха на земята.

Претърколи се встрани и болката преряза раненото му рамо, когато вдигна ръце и хвана Дейвид за китката, преди да е замахнал отново с ножа. Устните му се дръпнаха и оголиха зъбите от усилието, когато той започна да се изплъзва от окървавените му длани.

Острието се заби в мокрия от дъжда мъх на косъм от лицето му. Ноа се надигна, избута Дейвид, после се претърколи за пистолета, който лежеше на земята.

Когато го сграбчи, Дейвид побягна в гъсталака.

— Никога не съм го подозирал. — Сам допълзя с издрана и кървяща буза. Очите му бяха изцъклени от болката, която цепеше главата му. — Трябваше да се сетя! Не съм си и помислял за него. Мислил съм си за десетина други мъже. Тя дори не би ги погледнала, ала аз се заблуждавах и си мислех за тях. За него никога.

Докато говореше, той несръчно се мъчеше да превърже раната на Ноа с носната си кърпа.

— Трябваше просто да изчака да умра, вместо да се опитва да ме убие.

Като стенеше от болка, Ноа се вкопчи в предницата на ризата му.

— Не теб. Сега той иска Оливия.

— Не! — Страхът измести болката в очите му. — Не, не Ливи! Трябва да го намерим. Да го спрем.

Нямаше време за приказки.

— Той се втурна в гората, но може да заобиколи, да тръгне към къщата. — Ноа се поколеба само за миг. — Вземи това. — Свали от колана си ножа на Оливия. — Сигурно вече те търсят. Ако баща ми те види с пистолет...

— Франк е тук?

— Точно така. Мелбърн няма да стигне далеч. Отивай към къщата. Аз ще направя, каквото мога, да открия следите му.

— Не му позволявай да стори нещо на Ливи!

Ноа провери пистолета и хукна към гъсталака.

На Оливия ѝ се искаше да се втурне презглава в гората, да тича слепешката през сенките и да вика Ноа. Нужна ѝ бе цялата сила на волята, за да се движи бавно, да се оглежда за някакъв знак.

Тук бе на своя територия, напомни си тя.

Но в този край на гората бяха идвали десетки хора, отпечатъците от обувките им се кръстосваха и се пръскаха на всички страни. Земята прогизваше от дъжда и дори те щяха да изчезнат, ако не решеше, скоро накъде да поеме. Ноа бе навлязъл тичешком между дърветата, спомни си тя и се опита да прецени дължината на крачките.

Той имаше дълги крака.

Баща ѝ също.

Тръгна право на юг и потъна в здрача.

Дъждът мърмореше като жив, докато си пробиваше път през короните на дърветата и сплетените пълзящи растения. Въздухът бе наситен с влага и натрапчива миризма на гнило. Дребни твари се разбягваха пред нея, шумолейки зловещо в мокрите храсти. И когато вятърът охлади горния слой, тънка мъгла обгърна земята и задими над обувките ѝ.

Сега тя се движеше по-бързо, опитвайки се да изпревари страха. Всяка сянка я хвърляше в ужас, всеки силует ѝ изглеждаше заплашителен. Папратите, мокри от дъжда, се хлъзгаха около краката ѝ, докато навлизаше все по-навътре в гората и все повече се отдалечаваше от безопасността.

Загуби следата, върна се назад, готова да се разплаче от безсилие. Паниката започваше да се надига в гърдите ѝ. Тя се съсредоточи върху горската почва в търсене на някакъв знак. И затаи дъх със смесица от

облекчение и триумф, когато отново откри отпечатъците от обувките му.

Тръпки лазеха по кожата ѝ, докато вървеше по следите на мъжа, когото обичаше. И на този, който бе разбил живота ѝ.

Когато чу вика, страхът се заби в сърцето ѝ като смъртоносно острие.

Забрави за логиката, забрави за предпазливостта и се затича, сякаш животът ѝ зависеше от това.

Краката ѝ се хлъзгаха и поднасяха във всички посоки по разкаляната земя. Паднали дънери сякаш се хвърляха на пътя ѝ, препъваха я и я караха да ги прескача. Гъби, лепкави от дъжда, се пръсваха под обувките ѝ. Падна тежко, загребвайки мъх с дланите, и болезнено удари коленете си.

Скочи на крака, останала без дъх, отгласна се от грапавата кора на канадска ела и се запровира между пълзящите кленове, които се извиваха да я сграбчат за ръцете и краката. Като ги отмяташе и кършеше, Оливия си проправи път.

Дъждът намокри косата, закапа в очите ѝ. Примигна да го отърси и видя кръвта.

Просмукала се бе в почвата, размита от влагата. Разтреперана, тя се отпусна на колене, докосна петното с върховете на пръстите си и ги вдигна червени и мокри.

— Не отново! Не, не отново! — Залюля се, потънала в скръб под ръмящия дъжд, и се сви на кълбо, когато страхът я връхлетя с пълна сила, запищя в главата ѝ и избухна в тялото ѝ като ледена буря.

— Ноа! — извика веднъж и се заслуша в печалното ехо. Изправи се с усилие, прокара изцапаните пръсти по лицето си, после изплака името му.

Затича се с единствената мисъл да го намери.

Той бе загубил ориентация, но му се струваше, че още усеща миризмата на дивеча. Ръката му бе привикнала с пистолета, сякаш го бе държала винаги. Изобщо не се съмняваше, че може да го използва. Той вече бе част от него. Усещаше в себе си цялата първичност на заобикалящия го свят.

Живот, смърт и хладнокръвна воля за оцеляване.

Двайсет години този човек бе крил какъв е, какво е сторил. Позволил бе друг да гние в затвора, представял се бе за всеотдаен съпруг на сестрата на жертвата, за любещ вуйчо на дъщеря ѝ.

Таил бе в себе си убийство, кърваво убийство, докато се бе замогвал под маската на невинността. И когато ключът от килията на Сам Танър бе започнал да се превърта в ключалката, убиецът в него отново се бе пробудил.

Взломовете, нападението над Майк. Опитал се бе да спре книгата, мислеше си Ноа, докато вървеше с решителна крачка през гората. За да заглуши чувството за вина и страха от разкриване, който навярно е заплашвал да изпълзи на повърхността стотици пъти през тези дълги двайсет години.

И отново бе насочил подозренията към Сам, отново бе подготвил деянието си така, че да бъде приписано на един невинен.

Но този път бе подгонил Оливия. От страх, че го е видяла онази нощ, че ще си спомни някоя малка подробност, която през цялото това време се е спотайвала в дъното на съзнанието ѝ. И че тази подробност може да съвпадне с историята, която Сам ще разкаже.

Да, логично беше, подобна коравосърдечна логика подхождаше на човек, който е способен да убие сестрата на жена си и да живее прикрито със семейството ѝ в продължение на цяло едно поколение.

После самообладанието му бе изневерило. От перспективата да излезе книга, да бъде хвърлен нов поглед в дълбочина към случая, Оливия да бъде интервюирана и накарана да говори за нощта, която семейството ѝ така удобно бе погребало заедно с Джули.

Но тя не би могла да говори, не би могла да мисли, не би могла да си спомни, ако е много изплашена. Или ако е мъртва.

И тогава я чу да вика през плач името му.

ГЛАВА 33

Чудовището се беше върнало. Миришеше на кръв. Звучите, които издаваше, всяваха ужас.

Тя нямаше друг избор, освен да тича. Този път — към него.

Великолепната приказна гора, която някога бе неин рай, която винаги бе смятала за свое убежище, изведнъж се превърна в кошмар. Величествено извисяващите се дървета вече не бяха свидетелство за жизнеността на природата, а жива клетка, която можеше да се затвори около нея и да скрие него. Блестящият килим от мъх бе коварно тресавище, което засмукваше обувките ѝ. Тя си проби път през папратите, като брулеше мокрите им листа и оставяше след себе си само лепкави пръчки. Подхлъзна се на гнил пън и унищожи младите филизи, избуяли около него.

Зелени сенки се плъзгаха пред нея, покрай нея, зад нея и сякаш шептяха името ѝ.

„Ливи, любов моя, нека ти разкажа приказка.“

Дъхът излизаше от дробовете ѝ на хлипове, натежал от страх и мъка. Кръвта, с която още бяха изцапани пръстите ѝ, бе станала леденостудена.

Дъждът валеше, лееше се неспирно в брулените от вятъра корони на дърветата и се процеждаше кротко на струйки по обраслата с лишеи кора. Просмукваше се в жадната земя, докато целият свят се насити с влага, напраця и сякаш затръпна в очакване.

Тя забрави дали е преследвач или преследвана, само някакъв дълбок първичен инстинкт ѝ подсказваше, че движението означава оцеляване.

Ще го намери или той ще намери нея. И всичко ще свърши по някакъв начин. Само не бива да се превръща в страхливка. И ако на този свят има справедливост, ще открие мъжа, когото обича. Жив.

Сви пръсти и скри в дланта си кръвта, която знаеше, че е негова, скъта я като надежда.

Мъглата се стелеше около обувките ѝ, раздвояваше се пред дългите ѝ, решителни крачки. Сърцето ѝ блъскаше в гърдите, в

слепоочията, във върховете на пръстите с див, напорист ритъм.

Чу изпукване над главата си, внезапен трясък, и отскочи встрани, когато прекършен от влагата, вятъра и времето клон рухна на земята.

Всяка малка смърт означаваше нов живот.

Тя сложи ръка на единственото оръжие, което имаше, с ясното съзнание, че би убила, за да живее.

И през наситената зелена светлина, в която витаеха тъмни сенки, видя чудовището, каквото си го спомняше в своите кошмари.

Покрито с кръв, вперило очи в нея.

Гневът, избликнал колкото от омразата, толкова и от страха, вля в нея някаква горчива сила.

— Къде е Ноа? Какво си му направил?

Той бе на колене, притискаше ръка към хълбока си, откъдето бликаше кръв. Болката бе така силна, че го пронизваше до мозъка на костите.

— Ливи... — прошепна като молба, като молитва. — Бягай!

— Бягала съм от теб цял живот. — Тя пристъпи по-близо, тласкана от потребност, дремала у нея още от детството. — Къде е Ноа? — попита повторно. — Кълна се, ще те убия, ако си ми отнел още някого, когото обичам.

— Не аз. Нито тогава, нито сега. — Зрението му се размъти. Оливия сякаш се полюшваше пред него, висока и стройна, с очите на майка си. — Той е наблизко. За Бога, бягай!

В същия миг чуха шум в храстите. Тя се завъртя на там и сърцето ѝ подскочи с надежда. В краката ѝ, сърцето на Сам замря от ужас.

— Стой далеч от нея!

Единствено волята му помогна да се изправи. Опита се да бутне Оливия зад себе си, но само рухна на рамото ѝ.

— Трябваше да умреш в затвора! — Лицето на Дейвид бе мокро и изцапано с кръв. Ножът в ръката му беше окървавен. — Нищо от това нямаше да се случи, ако просто си беше умрял.

— Вуйчо Дейвид! — Потресена да го види тук, с див поглед, с окървавени дрехи, тя пристъпи към него. Със сила, породена от отчаянието, Сам я дръпна назад и я притисна силно до себе си.

— Той я е убил! Чуй ме. Той я е убил. Желаел я е, а не е можел да я има. Не го доближавай.

— Дръпни се от него, Ливи! Ела тук при мен.

— Бягай! — настойчиво произнесе Сам. — Избягай, както тогава, и се скрий някъде. Намери Ноа.

— Знаеш, че не бива да го слушаш. — Усмивката на Дейвид смрази кръвта ѝ. — Представи си какво бе направил с майка ти онази нощ. Изобщо не беше достоен за нея. Изобщо не бе подходящ. А аз винаги съм се грижил за теб, нали, Ливи?

— Джули никога не те е желала — каза Сам с неясен и слаб глас, мобилизирал последни сили, за да остане в съзнание. — Никога не е обичала друг освен мен.

— Млъкни! — Пародията на усмивка премина в озъбена гримаса. Лицето му се обля в тъмна, грозна моравина. — Трябваше да съм аз. Тя щеше да дойде при мен, ако ти не се бе пречкал.

— О, Господи! Боже мой... — Оливия впери поглед във вуйчо си и се приготви да поеме тежестта на баща си. — Ти! Ти си бил!

— Трябваше да ме послуша. Аз я обичах. Винаги съм я обичал. Тя беше така красива, така съвършена... Бих се отнасял с нея като с ангел. Той какво направи за нея? Теглеше я надолу, караше я да страда, мислеше само за себе си.

— Прав си. Държах се зле с нея. — Сам политна срещу Оливия и промърмори: — Бягай! — Но тя само поклати глава и остана с него. — Не я заслужавах.

— Щях да ѝ дам всичко. — От очите на Дейвид рукнаха сълзи и ръката, която държеше ножа, увисна. — С мен никога нямаше да е нещастна. Примирих се с по-малко хубавата и дадох на Джейми всичко, каквото бих дал на Джули. Защо трябваше да се примирявам? Накрая тя щеше да се разведе с теб. Когато най-сетне видях какво представляваш. Тогава трябваше да дойде при мен. Трябваше!

— Отишъл си в къщата онази нощ.

Мястото около раната беше изтръпнало. Сам се изправи с усилие, затаи дъх и се помоли силите му да стигнат, за да се отдръпне от дъщеря си.

— Знаете ли колко кураж ми бе нужен, за да отида при нея и да ѝ разкрия сърцето си? Тя ме пусна да вляза, усмихна ми се. Правеше изрезки от вестниците и си беше сипала чаша вино. Пуснала си бе музика, любимия ѝ Чайковски. Каза, че ѝ било приятно да си има компания.

— Тя ти се доверяваше.

— Излях душата си пред нея. Казах ѝ, че я обичам, че винаги съм я обичал. Че я желая. Че ще напусна Джейми и че можем да заживеем заедно. Тя ме гледаше, сякаш съм се побъркал. Отблъсна ме, когато се опитах да я прегърна. Каза ми да си вървя и да забравим какво съм ѝ говорил. Да забравим — злобно изрече той.

— Тя обичаше баща ми — промърмори Оливия. — Обичаше баща ми!

— Там ѝ бе грешката! Аз само се опитах да я убедя, че греша, само исках да я накарам да разбере. Ако не беше се борила с мен, нямаше да разкъсам халата ѝ. После се нахвърли и ми закрещя да се махам от къщата. Заплаши, че ще каже всичко на Джейми. Нарече ме отрепка. Отрепка! Закани се никога повече да не се среща с мен, да не говори с мен. Аз... аз не можех да я слушам, думите ѝ бяха кошунство! Обърна ми гръб, сякаш бях някакво нищожество. И ножиците се озоваха в ръката ми. После се оказаха забити в нея. Струва ми се, че тя пищеше... — тихо промълви той. — Не съм сигурен. Не знам. Спомням си само кръвта. — Очите му отново се фокусираха и се приковаха в Оливия. — Стана случайно, наистина. Един миг, една ужасна грешка. Но нямаше как да върна нещата назад, нали? Нямаше как да ги променя.

Оливия си заповяда да се успокои. Раната на баща ѝ кървеше силно. Не се съмняваше, че е способна да изпревари вуйчо си в гората и да се освободи от преследването му. Но нима можеше да остави баща си? Нима можеше отново да избяга и да се скрие?

Не, щеше да остане, да го защити. И да се моли някой да ѝ се притече на помощ.

— Ти ме прегръщаше, докато плачех за нея.

— Аз също плачех. — Дейвид се вбеси, че тя не разбира. Също като майка си! Също като Джули. Ако тя само ме беше послушала, това нямаше да се случи. Защо трябваше да плащам за нея? Той беше този, който ѝ причиняваше болка, той беше този, който заслужаваше да плати. Трябваше да се спасявам, да спасявам живота си. Да се махна от там. Имаше толкова много кръв, едва не повърнах.

— Как се измъкна от къщата и се прибра у вас? — попита Оливия и напрегна слух за някакъв звук. Чуваше се само ромоленето на дъжда. — Леля Джейми не видя ли кръвта?

— Съблякох дрехите си, свих ги на вързоп. Излязох навън, при басейна, и отмих кръвта. Всичко отмих от себе си. В кабината за преобличане винаги имаше резервно облекло, никой нямаше да забележи. От своите можех да се отърва по-късно, в някой контейнер за боклук в града. Върнах се отново в къщата, защото си мислех, че може да е било сън. Ала не беше. Стори ми се, че те чух горе, ала не бях сигурен.

— Събудих се. Чух мама да вика.

— Да, по-късно разбрах. Трябваше да се прибирам, в случай че Джейми се е събудила и е видяла, че съм излязъл. Едва когато те донесоха у дома, започнах да се безпокоя дали не си ме видяла. Дали не си чула. Двайсет години съм се питал. И съм чакал.

— Не, не бях те видяла. Изобщо не знаех.

— Щеше да си остане така. Всички се бяха примирили и не желаеха да си спомнят. До книгата. Как можех да бъда сигурен? Как можех да знам с положителност, че не си чула гласа ми, че не си погледнала през прозореца и не си видяла колата ми? Съсипах живота си, не разбирате ли? Направил бях всичко, за да потръгне, за да се реванширам за онази единствена нощ.

— Ти остави баща ми да гние в затвора.

— Аз също бях в затвор. — От очите му покапаха сълзи. — Аз също плащах. Знаех си, че ще станеш същата като нея. Знаех си, че когато се стигне до избор, ще избереш него. Винаги съм те обичал, Ливи. Ти трябваше да си наша дъщеря! Моя и на Джули. Но с това вече е свършено. Трябва да се защитя. Трябва да сложа край.

Той се хвърли към нея и замахна с ножа.

Беше като в съня му — мракът, дърветата, шепота на дъжда и воя на вятъра. Можеше да тича, докато сърцето му изскочи от гърдите, и пак нямаше да я намери. Всяко прошумоляване го караше да поема в нова посока, всеки кръсък на нощна птица му се струваше като нейния глас.

Сковаващият костите ужас, че ще стигне твърде късно, че никога няма да се пробуди от този кошмар и да я намери сгушена до себе си, го караше да тича още по-бързо.

Тя бе някъде в безкрайния объркан лабиринт на гората. Някъде, където просто не можеше да я достигне.

Спря, облегна се на огромна ела, за да проясни обърканите си мисли. Въздухът бе така наситен с влага, че всяко вдишване сякаш пълнеше дробовите му с вода. Рамото му гореше, бялата носна кърпа, вързана върху раната, отдавна бе станала червена.

Постоя за миг съвсем неподвижно и се послуша. Дали това бяха гласове, или чуваше само дъжда? Звукът сякаш идваше от десетки различни посоки, а после заглъхна. Единственият компас, който му бе останал, бе интуицията. Довери й се и тръгна на запад.

Този път, когато Оливия изпищя, той вече беше наблизко.

Сам я бутна встрани и с малкото сила, която му бе останала, блъсна тялото си в това на Дейвид. Когато ножът го прониза отново, не почувства нищо освен отчаяние. Залитна и падна, а Оливия скочи на крака и се опита да го подхване.

Всичко стана много бързо, баща й се изплъзна от ръцете й, чу се шум от тичащи стъпки, които шляпаха по прогизналата земя, и ножът внезапно бодна врата й.

— Пусни я! — Стъпил стабилно, Ноа държеше пистолета в класическа полицейска хватка. Страхът течеше като гореща река в кръвта му.

— Ще я убия! Знаеш, че ще я убия. Хвърли пистолета или ще прережа гърлото й и ще приключа с всичко това.

— И ще се лишиш от прикритието си? Не мисля. — „О, Господи, Лив, не мърдай!“ Погледна лицето й, видя потресеното изражение в очите, тънката червена струйка, която се процеждаше по източената й шия. — Дръпни се от нея, отстъпи назад!

— Сложи пистолета долу! — Дейвид повдигна брадичката й с плоската страна на ножа. — Тя е мъртва, чуваш ли? Мъртва е, ако не го направиш веднага.

— Той и без друго ще ме убие.

— Млъквай! Млъквай, по дяволите! — Бодна я отново и тя видя как ръцете на Ноа трепнаха, после започнаха да се отпускат.

— Не го прави! Не я наранявай...

— Сложи го долу!

Гласовете им бучаха в главата й, видя решението в очите на Ноа.

— Той ще ме убие, независимо какво ще направиш. После ще убие и теб. Не му позволявай да отнеме живота на още един човек, когото обичам! Не му позволявай да спечели... — Ръката ѝ стисна студения метал на ножиците, измъкна ги с един замах и яростно ги заби в бедрото на Дейвид.

Той извика пронизително, ръката с ножа подскочи, после увисна. Оливия се отдръпна, изтегли ножиците и ги насочи напред, когато той се хвърли към нея.

Прокънтят изстрел и тя видя как яркият цвят на кръвта разцъфва високо на гърдите му, видя озадаченото и изплашено изражение в очите му, когато политна и се стовари върху нея.

Не отстъпи назад. И никога нямаше да се запита дали бе имала време да го стори. Убийствените остриета на ножиците се плъзнаха удивително лесно в корема му.

Тежестта му я събори на земята. Преди да успее да се претърколи встрани, Ноа я издърпа нагоре и я притисна към себе си. Ръцете му, досега толкова уверени, започнаха да се тресат.

— Ти си добре! Ти си добре — повтаряше той, докато я опипваше с треперещи пръсти. — Порязал те е. — Докосна нежно врата ѝ. — О, Господи, Лив...

Отново бе стисната здраво в обятията му, потънала в тях. Главата ѝ олекна и сякаш закръжа някъде току зад раменете му.

— Мислех, че може да те е убил. Видях кръвта и си помислих... Не! — Тя се дръпна, хванала лицето на Ноа между дланите си. — Татко! — Откъсна се от него и се свлече на земята до баща си.

— О, не, не, не! Недей. Моля те! Съжалявам. Съжалявам, татко. — Нямаше друго, освен ръцете си, с което да притисна раната, за да спре кървенето.

— Не плачи, Ливи. — Сам вдигна ръка и докосна лице то ѝ. — Така е най-добре за мен. Времето ми и без това изтича. Нужно ми беше да те видя отново. Това бе последното нещо, което трябваше да свърша. Имаш очите на майка си. — Той се усмихна едва-едва. — Винаги си ги имала. Разочаровах я в толкова много отношения.

— Недей, моля те, недей! — Тя притисна лице към тила му. — Ноа, помогни ми!

— Ако бях това, което трябваше да бъда, което тя вярваше, че мога да бъда, Джули щеше да е още жива.

— Не говори сега. Трябва да спрем кървенето. Скоро ще ни намерят. — Ръцете ѝ непохватно заподмятаха ивиците плат, които Ноа ѝ подаде. — Търсят ни, ще те закараме в болницата.

— Ти си умно момиче, знаеш, че няма смисъл. — Очите му започваха да се замъгляват, но той ги обърна към Ноа. — Умна е, нали, Брейди?

— Така е. — Той откъсна ново парче от ризата си за раната в хълбока на Сам. — Затова я послушай.

— Предпочитам да умра като герой. — Краткият му смях завърши с мъчителна кашлица. — Тук вътре има достатъчно от някогашното ми аз, за да изпитвам по-скоро удоволствие от това. Онзи кучи син мъртъв ли е?

— Като Мойсей — отвърна Ноа.

— Благодаря на Бога! — Болката се оттегляше. — Ливи... — Той хвана ръката ѝ. — Когато те търсех онази нощ, когато ти ме видя, нямаше да ти сторя нищо лошо.

— Знам това, знам. Не ме напускай сега, точно когато те намерих отново.

— Съжалявам, Ливи. Исках да ме погледнеш веднъж, само веднъж, и да разбереш кой съм. Накрая все пак се опитах да те защитя. Може би това ще компенсира донякъде годините, през които не съм го правил. — Пред очите му всичко се залюля и помръкна. — Напиши книгата, Брейди! Кажй истината.

— Разчитай на мен.

— Грижи се за моето малко момиче. Целуни ме за сбогом, Ливи, любов моя...

Със стегнато от плач гърло тя притисна устни към бузата му. И почувства как ръката му се отпусна в нейната. Скръбта ѝ се изля в протяжен глух стон.

Ноа седеше до нея, докато тя люлееше тялото на баща си и ридаеше в дъжда.

Оливия поспа, защото Ноа насила я бе накарал да вземе успокоителни. Когато се събуди, замаяна от лекарствата, мъката и шока, бе вече пладне.

Чу песента на птиците и усети топлината на слънцето върху лицето си. Отвори очи и го видя да седи до нея.

— Не си спал.

Той държеше ръката ѝ, сякаш никога нямаше да я пусне.

— Дремнах малко.

— Всичко, което се случи, е още в главата ми, но сякаш е обвито в памук.

— Просто го остави така засега.

Изглежда толкова прекрасен, помисли си тя. Толкова неин е тези уморени очи и набола брада.

— Ти ми спаси живота.

— Това влиза в задълженията ми. — Наведе се да я целуне. — Не ме карай да го правя отново.

— Дадено. Как е рамото ти?

— Ами, бих могъл да кажа, че нищо му няма, но защо да те лъжа? Адски боли.

Тя се надигна, запретна ръкава на фланелката му и притисна устни към превръзката.

— Благодаря. Защо не опиташ да поспиш още малко?

— Не, наистина имам нужда да изляза навън. — Погледна го в очите. — Имам нужда да се разходя. Ела с мен в гората, Ноа.

Тя се облече и го хвана за ръката.

— Семейството ми?

— Още спят. Баба ти и дядо ти седяха с Джейми почти до зори.

Тя кимна и тръгна тихичко към вратата.

— Твоите родители?

— В свободната стая са.

— Всички те ще имат нужда от нас. А аз имам нужда първо от това.

Поеха по задното стълбище и излязоха през кухнята.

— Баща ти — поде тя, — като че ли не знаеше дали да се гордее с теб, или да е ужасен, когато ни намериха. — Въздъхна и си пое дълбоко въздух. — Струва ми се, че изпитваше и едното, и другото.

— Той ме научи да боравя с пистолет, да се отнасям с уважение към оръжието. Макар да се надяваше никога да не ми се налага да го използвам.

— Аз също съм объркана, Ноа. През всичките тези години мислех, че баща ми е убиец, най-долен убиец. Загубих го, когато бях четиригодишна и сега го намерих отново. Намерих го по начин, който променя всичко. И никога няма да мога да му го кажа.

— Той знаеше.

— По-леко ми е да приема, че е така, да вярвам, че е разбрал. — Тя стисна по-силно ръката му. Вече навлизаха в гората. — Не избягах. Не го изоставих. Този път не избягах и не се скрих. Мога да понеса всичко останало, защото този път не избягах.

— Лив, ти му даде тъкмо онова, което искаше в края на живота си. Да го видиш, да го познаеш. Той ми каза, че това е единственото, което му е нужно, преди да напусне този свят.

Тя кимна. Думите му попиха в скръбта ѝ.

— През целия си живот съм обичала вуйчо си. Поставила го бях на мястото на баща си, възхищавах му се, доверявах му се. А той не е бил такъв, за какъвто го мислех, както и баща ми не е бил такъв, за какъвто го мислех. О, Господи! Ноа, как ще го понесе леля Джейми? Как ще живее с това?

— Има теб, семейството ви. Ще се съвземе.

— Надявам се да остане тук. Поне за известно време. Да поживее тук и да се излекува.

— Струва ми се, че ѝ е нужно да чуе от теб тъкмо това.

Оливия кимна отново и се облегна леко на рамото му.

— Умееш да отгатваш какво имат нужда да чуят хората. — Въздъхна. — Боях се, че няма да мога да дойда в гората и отново да почувствам онова, което винаги съм чувствала. Но мога. Толкова е красиво. Толкова е живо. И няма никакво чудовище.

— Никога повече.

— Обичам това място. — То я бе подслонило, дало ѝ бе живот. Сега тя имаше избор. Да остане в миналото или да тръгне към бъдещето. Пусна ръката на Ноа и се завъртя в кръг.

— Но знам и едно друго кътче, на брега. С прекрасна стара гора и изглед към Тихия океан, чиито вълни се разбиват в скалите. — Спря и го погледна сериозно в очите. — Там би трябвало да построим къщата.

Ноа стоеше и я гледаше, зашеметен от обзелите го бурни чувства, които постепенно преминаха в тиха радост.

— Колко спални?

— Пет, както се договорихме.

— Добре. Камък или дърво?

— И двете. — Устните ѝ потрепваха, очите ѝ грееха.

Той кимна и пристъпи към нея.

— Кога започваме?

— Веднага щом ми предложиш да се омъжа за теб, което досега все пропускаш да сториш.

— Знаех си, че съм забравил нещо. — Оливия се разсмя и той я грабна в прегръдките си. — Но толкова дълго те чаках. — Докосна устните ѝ със своите, после я целуна. — Не ме карай да чакам повече. Омъжи се за мен.

— Добре. — Тя обхвана лицето му с длани. — Сред гората и цветята. И то скоро. — Усмихна му се и го притегли към себе си да докосне бузата му с устни. — Обичам те, Ноа! Искам да заживея с теб. Веднага! И двамата сме чакали достатъчно дълго.

Издание:

Нора Робъртс. Краят на реката

Американска. Първо издание

ИК „БАРД“, София, 2000

Редактор: Саша Попова

ISBN: 954-585-101-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.